

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

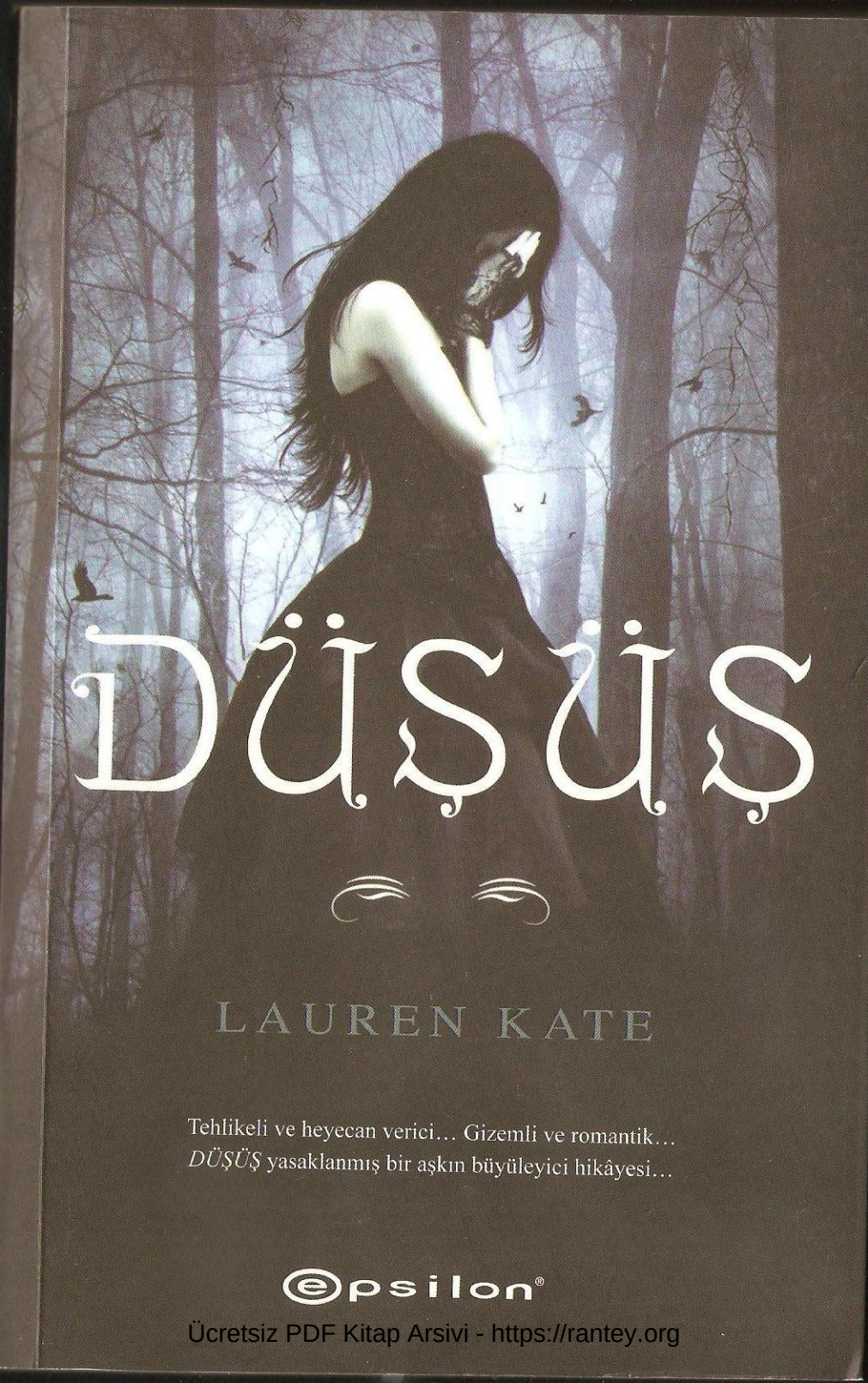
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Düşüş

LAUREN KATE

Tehlikeli ve heyecan verici... Gizemli ve romantik...
DÜŞÜŞ yasaklanmış bir aşkın büyüleyici hikâyesi...

epsilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

BAŞLANGIÇTA

HELSTON, INGİLTERE,
EYLÜL 1854

Gece yarısına doğru nihayet kızın gözlerini şekillendirdi. Bakışlarında kurnaz, yarım yamalak bir kararlılık ve tereddüt vardı -bunların hepsi bela anlamına geliyordu. Evet, hepsi o gözlerdeydi. Kızın güzel, zarif çehresinin birkaç santim üzerinden kat kat saçları dökülüyordu.

Adam kâğıdı kol boyu mesafesinde tutarak yaptığı işi inceledi. O karşısında olmaksızın çalışmak zordu ama diğer taraftan o gözünün önündeyken hiçbir şey çizemeyeceğini de biliyordu. Londra'dan geldiğinden beri -hayır, o kızı gördüğünden beri- onunla arasındaki mesafeyi korumaya özen göstermişti.

Kız ona her gün yaklaşıyordu ve buna dayanmak her gün bir öncekinden daha da zor oluyordu. Bu yüzden sabah buradan ayrılacaktı -Hindistan'a, Amerika'ya ya da her neresi olursa oraya gidecekti. Herhangi bir yerde olmak burada bulunmaktan çok daha kolay olacaktı.

Çiziminin üzerine bir kez daha eğildi, başparmağını kurşun kalemle çizilmiş somurtan dolgun dudakların üzerine

koydu ve derin bir nefes aldı. Cansız kâğıt, acımasız kopya onuula olmak için tek yoluydu.

Sonra deri kütüphane sandalyesinde doğruldu, hissetmişti. Ensesindeki o sıcak ürperti geri gelmişti.

O.

Onun katıksız yakınlığı en alışılmadık hislere neden oluyordu; sıcaklık yanarak küle dönen bir kütüğün yaydığı türden bir şeydi. Arkasına bakmasına gerek yoktu: O buradaydı. Benzerinin resmedildiği kucağındaki kâğıtları gizledi ama ondan kaçamazdı.

Bakışları salonun diğer ucunda bulunan fildişi renkli koltuğa kaydı. bundan daha birkaç saat önce kız üzerinde pembe ipek elbisesiyle beklenmedik bir şekilde ortaya çıkmış, sonra da parti sahiplerinin klavsen çalan yetenekli kızlarını alkışlamıştı. Çok geçmeden pencerenin dışındaki verandaya daldı gözleri, bir gün önce kız onu orada elinde bir avuç beyaz şakayıkla gizlice izlemişti. Zavallı kız ona karşı hissettiklerinin hâlâ masum bir şey olduğunu sanıyordu, taraçadaki bu sık bir araya gelişlerini ise sadece... Keyifli tesadüfler olarak görüyordu. Nasıl da toy! Saklamak zorunda olduğu sırrı o kıza asla söyleyemezdi.

Ayağa kalktı ve döndü, çizimlerini deri sandalyenin üzerine bıraktı. Oradaydı, kıpkırmızı kadife perdelere sade beyaz elbisesiyle yaslanmış duruyordu. Siyah saçlarını örmüştü. Yüzündeki ifade pek çok kez yaptığı çizimlerdekini ayırtıyordu. Yanakları alev alevdi ve giderek daha da kızarıyordu. Öfkeli miydi? Ya da utanmış? Uzun zamandır onu tanıyordu ama nedenini ona soramazdı.

"Burada ne yapıyorsun?" Adam ses tonundaki öfkeyi hissetmiş, keskinliğinden ötürü pişman olmuştu, fakat kızın bunu asla anlayamayacağını biliyordu.

"Ben... Ben uyuyamadım," diyerek kekeleydi kız, ateşe ve

onun sandalyesine doğru ilerledi. "Odadaki ışığı gördüm ve sonra..." Duraksadı, bakışları ellerine kaydı. "Sandığın kapının dışında. Bir yere mi gidiyorsun?"

"Sana söyleyecektim..." Adam aniden cümlesini tamamlayamayacağını hissetti. Yalan söyleyemezdi. Ona planlarını anlatmayı bu zamana kadar hiç düşünmemişti. Anlatmak sadece her şeyi daha da kötü yapardı. Zaten her şeyin farklı olacağını umarak olayların fazlaca ileri gitmesine neden olmuştu.

Kız biraz daha yaklaştı ve bakışları birden adamın eskiz defterine kenetlendi. "Beni mi çiziyordun?"

Kızın afallamış ses tonu adama aralarındaki uçurumun ne kadar derin olduğunu anımsattı. Son birkaç haftayı beraber geçirmiş olsalar da kız hâlâ bu çekimin ardında yatan gerçeği görmeye başlamamıştı.

Bu iyiydi -en azından daha iyi olmuştu. Adam geçen birkaç gün içinde gitmeye karar vermiş olsa da kendini ondan uzak tutmak için ciddi anlamda mücadele vermişti. O kadar büyük bir güç sarf etmişti ki yalnız kalır kalmaz ona olan tutkusunu onu çizerek dile getirmişti. Defterinin sayfalarını onun kavışlı boynu, pürüzsüz köprücük kemiği ve kuzguni siyah saçlarının resimleriyle doldurmuştu.

Şimdi çizdiklerine yeniden bakarken yakalandığı için utanmaktan çok daha kötü bir durumdaydı. Buz gibi bir ürperti kızın keşfi yüzünden bütün bedenine yayıldı -ona karşı olan duygularının ortaya çıkması kıızı mahvedebilirdi. Daha dikkatli olmalıydı. Hep böyle başlardı.

"Bir kaşık dolusu pekmezle sıcak süt," diye mırıldandı. Sonra üzüntüyle ekledi: "Uyumana yardımcı olur."

"Bunu nereden biliyorsun? Nasıl olur da annemin söylediğinin tam olarak aynısı..."

"Biliyorum," dedi adam ve bakışlarını kızın yüzüne çe-

virdi. Kızın ses tonundaki şaşkınlık ona sürpriz olmamıştı. Ama yine de ona bunu nereden bildiğini, geçmişte kaç defa gölgeler geldiğinde bunu içmesini sağladığını ya da uykuya dalana kadar ona sarıldığını açıklayamazdı.

Kız elini halifçe onun omzuna koydu. Gömleğini delip geçen bu dokunuşu hissettiği an adamın nefesi kesildi. Bu hayatta daha önce birbirlerine hiç dokunmamışlardı, ayrıca ilk temas onu her zaman nefessiz bırakırdı.

"Cevap ver bana," diye fısıldadı kız. "Gidiyor musun?"
"Evet."

"Öyleyse beni de yanında götür," dedi kız aniden. Kız nefesini tutmuş bir cevap beklerken adam sözlerini geri almasını dileyerek ona uzun uzun baktı. Kızın duygularının değişimini gözlerinden okuyabiliyordu: Önce düşüncesizce konuştuğunu hissetmiş, sonrasında şaşırarak, ardından cürretlerinden ötürü utanmıştı. O bunu hep yapardı, daha önce de defalarca yapmıştı... Adam ıplak biraz önce olduğu gibi onu avutmak için ciddi bir hata yaptığına farkındaydı.

"Hayır," dedi fısıldayarak. Hatırlıyordu... Her zaman hatırlardı. "Yarın denize açılıyorum. Eğer beni umursuyorsan tek kelime daha edeyim deme."

"Eğer seni umursuyorsam mı?" diyerek tekrarladı kız. Neredeyse kendi kendine konuşur gibi bir hali vardı. "Ben... Ben seni sevi..."

"Yapma."

"Bunu söylemek zorundayım. Ben... Ben seni seviyorum. Bundan eminim ve eğer gidersen..."

"Eğer gidersen hayatını kurtarmış olurum." Yavaşça konuşmuş, kızın olanları hatırlayabileceği bir parçasına dokunmaya çalışmıştı. Zerre kadar kalmamış mıydı, bir yerlere mi gömülmüştü? "Bazı şeyler sevgiden daha önemlidir. Anlamayacaksın ama bana güvenmek zorundasın."

Kızın bakışları içine işledi. Kız geri adım attı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Bu da onun hatasıydı -ne zaman kızla konuşsa onun kibirli yanını ortaya çıkarıyordu.

Kız adamın elini alıp kalbine götürdü ve "Demek istediğin bundan çok daha önemli bir şeyler var, öyle mi?" diyerek meydan okudu.

Ah, onun yerinde olmak ve olabilecekleri bilememek! Ya da en azından olduğundan daha kuvvetli olmak ve kızı durdurabilmek! Eğer onu durdurmazsa kız asla gerçeği öğrenemez ve geçmiş kendini tekrar edip her ikisine de defalarca işkence ederdi.

Elinin alındaki tenin bilindik sıcaklığı adamın kafasını geriye atıp inlemesine neden oldu. Onun bu kadar yakınında olmasını görmezden gelmeye çalışıyordu... Dudaklarının dokunuşunu ve bu iş sona erdiğinde nasıl acı çekeceğini çok iyi biliyordu. Fakat kızın parmakları onunkileri halifçe kavradı. İnce pamuklu giysinin üzerinden kızın kalbinin nasıl da hızla çarptığını hissedebiliyordu.

Kız haklıydı. Bundan daha önemli bir şey yoktu. Asla olmamıştı. Adam kızın gözlerinde beliren ifadeyi yakaladığında neredeyse pes edip onu kollarının arasına almak üzereydi. Kız sanki bir hayalet görmüştü.

Kız birkaç adım geriledi ve elini alından götürdü.

"Tuhaf şeyler hissediyorum," diye fısıldadı.

Hayır -çoktan geç mi kalmıştı yoksa?

Kızın gözleri adamın çizdiği resme bakarken kısıldı. Ona doğru ilerleyip elini adamın göğsüne koydu ve dudakları bekleriyle aralandı. "Söyle bana çıldırıyor muyum? Fakat yemin ederim daha az önce burada..."

Yani çok geç kalmıştı. Adam gözlerini yukarı dikti, titriyordu ve çöken karanlığı hissedebiliyordu. Onu kavramak

için elinde olan son şansı değerlendirdi, haftalardır bu anı özlemle beklediğinden ona sıkıca sarıldı.

Kızın dudakları onunkilerin üzerinde eridiğinde ikisi de güçsüzleşti. Kızın dudaklarının hanımeli tadı adamın başını döndürdü. Onu kendisine daha da sıkı basırdı, ısıtıp ve heyecandan midesi altüst oldu. Dili onunkine değdiğinde aralarındaki ateş iyice alevlendi. Her bir dokunuşla ve keşifle daha da harlandı. Fakat bunların hiçbirisi alışılmamış değildi.

Oda sarsıldı. Etraflarını saran hale parlamaya başladı.

Kız hiçbir şey fark etmemişti, öpüşmeleri dışında her şeyden habersizdi.

Sadece adam neler olduğunu biliyordu -karanlık iştirakçiler onların kavuşmasının üzerine üşüşmeye hazırlanıyorlardı. Her ne kadar yaşamlarının gidişatını bir kez daha değiştiremeyecek olsa da biliyordu.

Gölgeler kafalarının üzerinde dönüyordu. Çok yakındı, öyle ki adam onlara dokunabilirdi. Bu kadar yakındayken kızın onların fısıldadıklarını duyup duymadığını merak etti. Dumanın onun yüzünün üstünden geçişini izledi. Bir an için kızın gözlerinde kavrayışın getirdiği bir kıvılcım gördü.

Sonra hiçbir şey yoktu... Hiçbir şey.

B İ R

KUSURSUZ YABANCILAR

Luce paldır küldür girdiği Sword & Cross Okulu'nun floresan lambalı bekleme salonundan on dakika sonra ayrılmak zorunda kaldı. İri göğüslü ve al yanaklı görevli bir dosyayı kashı kolunun altına sıkıştırıp emirler yağdırmaya başlamıştı bile -ki bu da Luce'un çoktan onun arkasına geçtiği anlamına geliyordu.

Görevli Luce'un arkasında onunla birlikte duran üç kişilik küçük topluluğa haykırdı: "Pekâlâ, unutmayın... Hasta, yatak, kızıl... Sadece temel olanları anımsayın ve kimse uzulmesin."

Luce aceleyle grubun en arkasına sıvıştı. Hâlâ doldurduğu bir yığın evrakta hata yapıp yapmadığını, kafası tıraşlanma rehberin kadın mı yoksa erkek mi olduğunu, taşıdığı devasa çantaya birilerinin yardım edip etmeyeceğini ve aile-

sinin eve varır varmaz çok sevdiği Plymouth Fury'sinden kurtulup kurtulmayacağını merak ediyordu. Bütün yaz boyunca arabasını satacaklarını söyleyerek onu tehdit edip durmuşlardı ve artık Luce'un karşı çıkamayacağı bir bahaneleri vardı: Luce'un yeni okulunda kimsenin araba sahibi olmasına izin verilmiyordu. Daha acık söylemek gerekirse yeni ıslah okulunda.

Luce hâlâ bu ada alışmaya çalışıyordu.

"Bunu şey... Tekrar edebilir misiniz?" diye sordu görevliye. "Hasta derken ne demek istediniz?"

"Kimler de gelmiş buralara," dedi görevli yüksek sesle ve neredeyse heceleyerek yavaşça sözlerine devam etti: "Hasta. Eğer ilaç tedavisi gören öğrencilerden biriysen burası kendini toparlayacağın, mantıklı olacağın, nefes alacağın ve diğer her halü yapacağın yer." Kadın, Luce görevlinin cinsiyetine katar vermişti. Hiçbir erkek bu iğneli sözleri söylerken ses tonuna bu kadar yapay bir tatlılık ekleyemezdi.

"Anladım." Luce midasının bulandığını hissetti. "Hasta."

Tedaviyi uzun zaman önce bırakmıştı. Geçen yaz başına gelen kazadan sonra onunla ilgilenen Hopkinton'daki uzman Dr. Sanford -kendisi ailesinin onu New Hampshire'daki yatılı okula göndermesinin sebebiydi- onu yeniden ilaçla tedavi etmeyi düşünmüştü. Ama Luce doktoru hemen hemen istikrarlı bir durumda olduğuna ikna etmiş, adam da o korkunç sinir ilaçlarının yerine ona bir aylık ek bir terapi uygun görmüştü.

Akademik yıl başladıktan bir ay sonra Sword & Cross'ta son sınıfa başlanmasının nedeni de buydu. Yeni öğrenci olmak yeterince berbat değilmiş gibi Luce herkesin uzun zaman önce yerleştiği son sınıfa diğer sınıfları atlayıp geçeceği için de endişelenmişti. Fakat bu okul turuna bakılırsa buradaki tek yeni öğrenci o değildi.

Etrafında yarım daire oluşturan diğer üç öğrenciye göz ucuyla baktı. Son okulu, Dover Hazırlık Okulu'ndaki ilk günlerinde kampus turunda en yakın arkadaşı Callie ile tanışmıştı. Diğer öğrenciler bir arada bulunmaktan hiç hoşlanmazken Luce ve Callie'nin o servet sahibi çocuklardan biri olmaması da yeterli bir neden olabilirdi. Ama bu iki kızın aynı filmleri saplantılı bir şekilde sevdiklerini fark etmeleri çok uzun zaman almadı -özellikle de Albert Finney mevzu bahis olduğunda. Keşifle geçen ilk yıllarının ardından *Two for the Road* filmini koca bir paket patlamış mısır olmadan izleyemez hale gelmişlerdi. Sürekli beraberlerdi, birbirlerinin yanından bir an olsun ayrılmıyorlardı. Ta ki... Ayrılmak zorunda kalana kadar.

Bugün ise Luce'un yanında iki erkek ve bir kız duruyordu. Kız yeterince fark edilebilir tiplerdendi; sarışındı ve reklam filmlerinde yer alan modeller kadar sevimliydi. Pembe tırnaklarına uygun pembe bir kemer takmıştı.

"Ben Gabbe," dedi kız sözcükleri yayararak ve Luce daha hendi adını bile söyleyemeden yüzünde beliren kocaman gülümseme saniyesinde yok oldu. Kızın bu azalan ilgisi ona eski okulu Dover'daki güneyli kızları anımsattı. Luce bunun teselli edici olup olmadığına karar veremiyor, dahası böyle görünen bir kızın ıslah okulunda olmak için ne yaptığını da merak ediyordu.

Luce'un sağ tarafında kahverengi saçlı, kahverengi gözlü ve burnunun üzeri çillerle kaplı olan bir çocuk vardı. Luce'la göz göze gelinceye çalışıyor, tırnaklarını ne yapacağını bilemez bir halde birbirine sırtıyordu. Muhtemelen o da benim gibi hâlâ şaşkın ve utanç içinde olmalı, diye düşündü Luce.

Solundaki çocuk ise Luce'un buradaki öğrenci profili olarak düşündüğü tipe kusursuzca uyuyordu. Uzun boylu

ve zayıftı, omzundan bir DJ çantası sarkıyordu. Kabarık siyah saçları kadar iri, yeşil gözleri de dikkat çekiciydi. Dudakları ise dolgun ve pek çok kızın sahip olmak adına cina-yet işleyeceği kadar pembeydi. Ensesinde güneş şeklinde neredeyse teninde parlayan siyah bir dövme vardı ve siyah tişörtünün yakası onu yeterince saklayamıyordu.

Diğer ikisinden farklı olarak bu çocuk gözlerini ona dik-ti ve Luce'un bakışlarını kaçırmamasına izin vermedi. Dudak-ları düz bir çizgi halinde olsa da bakışları içten ve hayat do-luydu. Orada bir heykel gibi dikilmiş ona bakıyordu çocuk ve bu Luce'un olduğu yere mihlandığını hissetmesine sebep oluyordu. Derin bir nefes aldı. Bu bakışlar yoğun, cezbedici ve az da olsa yatıştırıcıydı.

Görevlinin boğazını temizlemesiyle çıkan sesle çocuk bu trans halinden sıyrıldı. Luce ise kızardı ve kafasını kaşımak-la meşgulmuş gibi yaptı.

"Püf noktalarını öğrenmiş olanlar tehlikeli eşyalarını ku-tuya koyduktan sonra devam etmekte özgürler." Görevli üzerinde siyah büyük harflerle YASAK EŞYALAR yazan kar-ton kutuyu gösterdi. "Özgürsünüz diyorsam... Todd..." Ka-dın çilli çocuğun omzunu kavradı ve bu ani hareket çocu-ğun zıplamasına neden oldu. "Öğretmenlerinizle tanışana dek elbette... Sen..." Luce'u işaret etti. "Eşyalarını çıkar ve kutuya koy."

Dördü de kutuyu elden ele gezdirdi ve diğer öğrenciler ceplerini boşalırken Luce şaşkınlıkla onları izledi. Kız pembe bir İsviçre çakısı koydu kutuya. Yeşil gözlü çocuk ise cebinden isteksizce bir kutu sprey boya ve maket bıçağı çı-karıp kutuya attı. Talihsiz Todd bile birkaç kibrit kutusu ve küçük bir çakmak gazı dolmuş tüpü çıkardı cebinden. Luce kendi zararlı eşyalarını saklamadığı için neredeyse aptal gi-bi hissetti kendisini -fakat diğer çocukların ceplerinden cep

telefonlarını çıkarıp kutunun içine bıraktıklarını görünce zorlukla yutkundü.

Öne doğru eğilip YASAK EŞYALAR yazısına yakından baktı ve cep telefonlarının, çağrı cihazlarının, alıcısı ve ve-ricisi olan telsizlerin kesinlikle yasak olduğunu gördü. Ara-basının olmaması yeterince kötüydü zaten! Luce terli eliyle duvarıyla tek bağlantısı olan cep telefonunu cebinde sıkıca kavradı. Görevli yüzünde beliren bakışı gördüğünde yana-gına hızla birkaç tokat indirdi. "Sakin bayılma çocuk, senin gibileri hayata döndürmek için bana yeterince para ödemi-yorlar. Ayrıca haftada bir bekleme salonunda telefon görüş-mesi yapabilirsin."

Bir telefon görüşmesi... Haftada bir? Ama...

Bakışlarını son bir kez telefonuna indirdi ve iki yeni me-sajın geldiğini gördü. Bunlar son iki mesajıydı öyle mi! Bu gerçeği kabullenmek gerçekten çok zordu. İlk mesaj Callie'dendi.

*Beni hemen ara! Aramamı bütün gece bekleyeceğim.
Her şeyi anlatmaya hazırlıklı ol. Ve verdiğin sözü unutma.
Hayatta kalacaksın! Bu arada, ne olursa olsun, olanları
herhesin çoktan unutmuş olduğunu düşünüyorum...*

Tipik bir Callie mesajıydı, lafı her zamanki gibi uzatmış-tı, öyle ki Luce'un işe yaramaz telefonu mesajı dört satırdan sonra kesmişti. Bu mesaj Luce'u az da olsa rahatlatmıştı; es-ki okulundaki herkesin onu unuttuğunu bilmek güzeldi. Başına neler geldiği ve bu yere yollanmasını gerektirecek ne yaptığı hakkında bir şeyler okumak istemiyordu.

Derin bir nefes aldı ve ikinci mesaja baktı. Annesinden-di, kendisine en son birkaç hafta önce mesaj atmıştı ve bu

haftada-bir-telefon-görüşmesi mevzusunu bilmiyordu yoksa kızımı asla buraya yollamazdı. Öyle değil mi?

*Ufaklık, sürekli seni düşünmüyoruz.
Uslu ol ve yeterince protein almaya çalış.
Seninle sonra konuşacağız.
Sevgiler, A&B*

Luce iç geçirerek ailesinin bu yaşağı bildiğini fark etti. Spor çantasıyla bu sabah okulun kapısında onlara el sallarken yüzlerinin o kadar asık olmasının başka ne gibi bir açıklaması olabilirdi ki? Kahvaltıda Dover'a giderken edindiği New England aksanından kurtulacağı yönünde espri yapmıştı ama ailesi gülmsememişti bile. Luce ailesinin hâlâ kızgın olduğunu düşünmüştü. Sesimizi-dahi-yükseltmedik olayına girmişlerdi, yani Luce her şeyi berbat ettiğinde tek yaptıkları kati bir sessizliğe hürûnmek olmuştu. Fakat ailesinin sabahki tutumunun ardında yatan gerçeği artık biliyordu: Bir tanecik kızlarıyla bağlantıları kopacağı için yas tutuyorlardı.

"Hâlâ bir kişiyi bekliyoruz," diye söylendi görevli. "Kim acaba?" Luce'un ilgisi bazılarının ne olduğunu dahi bilmediği yasaklanmış eşyalarla dolup taşmış olan kutudan kaydı. Siyah saçlı yeşil gözlü çocuğun kendisine baktığını hissedebiliyordu. Kafasını yukarı kaldırdı ve herkesin ona baktığını fark etti. Sıra ona gelmişti. Gözlerini kapattı, parmaklarını yavaşça açtı ve telefon parmakları arasından kayarak dramatik bir *tak* sesiyle yığının üstüne düştü.

Todd ve robot Gabbe Luce'un bulunduğu tarafa bakmaksızın kapıya doğru gittiler ama üçüncü çocuk görevliye doğru döndü.

"Onu ben bilgilendiririm," dedi çocuk Luce'u işaret ederek.

Görevli bu konuşmayı bekliyormuşcasına, "Söz konusu bile olamaz," dedi istemsizce. "Sen de yeni bir öğrencisin... Bunun anlamı yeni öğrenci kısıtlamaları hâlâ geçerli. Sil bastan. Bundan hoşlanmadıysan şartlı tahliye kurallarını ihmal etmeden önce iki kez düşünmeni öneririm."

Çocuk "şartlı tahliye" lafını duyar duymaz bareketsiz ve ifadesizce öylece kalakaldı. Görevli inanmazlıkla gözleri kocaman açılmış olan Luce'u sarı renge boyanmış hole doğru yönlendirdi.

"Devam et," dedi kadın sanki hiçbir şey olmamış gibi. "Yatak." Pencerenin batı tarafında kalan siyah binayı işaret etti. Luce, Gabbe ve Todd'ın yavaşca uzaklaştığını görebiliyordu. Üçüncü çocuk ise onlara yetişmek yapılacaklar listesindeki son işmiş gibi ağır ağır yürüyordu.

Yurt kare şeklinde ürkütücü bir yapıydı. İçinde herhangi bir şeyin yaşadığına dair hiçbir iz barındırmayan gri briketli binanın çift kanatlı bir kapısı vardı. Büyük taş bir levha ölü toprağın ortasına dikilmiş ve Luce'un internet sitesinden anımsadığı PAULINE YURDU kelimeleri işa oyulmuştu. Gün ışığında siyah beyaz fotoğrafta görüldüğünden çok daha cirkindi.

Luce bu mesafeden bile yurdun dış yüzünü kaplayan siyah küf tabakasını seçebiliyordu. Yurdun bütün camları kalın çelik parmaklıklarla kapatılmıştı. Gözlerini kıstı. Bina'nın çevresi de dikenli tellerle mi örülüydü?

Görevli Luce'un dosyasına baktı. "Oda altmış üç. Şimdilik çantanı diğerleriyle birlikte benim odama getir. Öğleden sonra eşyalarını odana yerleştirebilirsin."

Luce kırmızı spor çantasını basit görünümlü diğer üç siyah çantanın yanına sürükledi. Sonra refleks olarak cep te-

lefonuna uzandı zira hatırlaması gereken şeyleri her zaman telefonuna kaydedirdi. Fakat eli boş cebini yokladığında derin bir nefes aldı ve oda numarasını aklına tutmaya çalıştı.

Neden hâlâ ailesiyle birlikte kalamadığını anlayamıyordu; Thunderbolt'taki evleri Sword & Cross'tan sadece yarım saat kadar uzaktaydı. Savannah'daki evlerine dönmek ne harika olurdu, annesinin de her zaman dediği gibi ruzgâr bile orada tembelce esirdi. Georgia daha naif ve daha az karmaşıktı, Luce'a New England'dan çok daha uygun bir yerdi.

Fakat Sword & Cross ona Savannah'daki gibi hissettirmiyordu. Burası daha önce hissetmediği bir şekilde hayatın ve renklerin olmadığı bir yerdi, mahkeme onun burada okumasını zorunlu tutmuştu. Luce babasının okul müdürüyle yaptığı telefon konuşmasına birkaç gün önce kulak misafiri olmuştu. Babası başını biyoloji profesörü gibi sallamış ve şöyle demişti: "Belki sürekli gözetim altında olması onun için en iyisidir. Hayır, hayır sizin sisteminize müdahale etmek istemeyiz."

Anlaşılan babası bir tanecik kızının gözetim altında tutulacağı yerin koşullarını görmemişti. Burası en yüksek korumaya sahip bir hapisaneye benziyordu.

Luce görevli kadına, "Peki ya... Ne demiştiniz... Kızıl hakkında?" diye sordu. Bu gezintiden her an kaçmaya hazırdı.

"Kızıl..." dedi görevli ve ince bir kablo yardımıyla tavana yerleştirilmiş cihazı işaret etti: Üzerinde kırmızı ışık yanan bir mercektiydi. Luce bunu daha önce görmemişti, görevli gösterdikten sonra ise bunların her yerde olduğunu fark etti.

"Kameralar?"

"Çok iyi," dedi görevli kendini beğenmiş bir tavırla. "Sizi hatırlatmak için onları görünür hale getirdik. Her zaman, her yerde sizi izliyoruz. Bu yüzden saçmalamayın... Bu sizin yararınıza olacaktır."

Ne zaman biri onunla sanki bir psikopatmış gibi konuşsa, Luce her seferinde bunun doğru olduğuna o kadar çok inanmaya başlıyordu.

Yazdan kalan anılar rüyalarında ve ailesinin onu nadiren de olsa yalnız bıraktığı anlarda başına üşüşüyordu. O kulübe de bir şey olmuştu ve Luce dahil herkes olup bitenleri öğrenmek için ölüp bitiyordu.

Polis, yargıç, sosyal hizmet görevlisi onun hakkındaki gerçeğe ulaşmak için ellerinden geleni yapmıştı ama o da uşaklar olduğundan bihaberdi. O ve Trevor gece boyunca flört etmişler, birbirlerini goldeki kulübeler boyunca kovalamışlar ve partiden uzaklaşmışlardı. Her şey bir kâbusa dönmeye başlamıştı. Luce o gecenin hayatının en güzel gecelerinden biri olduğunu açıklamaya çalışmıştı Trevor'a.

O geceyi kafasında tekrar canlandırmak için çok çabalamıştı. Trevor'ın kahkahasını duymak, ellerini belinde hissetmek ve karşı koyamadığı tutku karşısında kendini yatıştırmaya çalışmak...

Gerçekten masumdu.

Fakat Sword & Cross'taki her bir kural bu düşünceye karşı savaş açmış gibi görünüyor, aslında onun tehlikeli ve kontrol altında tutulması gerektiği fikrini doğuruyordu.

Luce omzunda şefkat dolu bir el hissetti.

"Bak," dedi görevli. "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa sana buradaki en berbat davadan bile fersah fersah uzakta olduğunu söyleyebilirim."

Görevlinin Luce'a sergilediği ilk insani davranışı bu ve başka sarf ettiği sözlerin onu daha iyi hissettireceğine inan-

mişti. Ama Luce buraya delicesine sevdiği adamın şüpheli ölümü sebebiyle gönderilmişti ve hâlâ "buradaki en berbat davadan fersah fersah uzakta mıydı?" Luce, Sword & Cross'ta tam olarak ne gibi davalarla uğraştıklarını merak etti.

"Pekâlâ, oryantasyon sona erdi," dedi görevli. "Artık kendi başınızdasınız. İhtiyaç duyduğunuz her şeyi bu haritadan bulabilirsiniz." Elle çizilmiş haritanın fotokopisini verirken Luce'a şöyle bir baktı. "İlk dersine girmeden önce bir saatin var ama benim pembe dizilerim saat beşte başlıyor bu yüzden..." Luce'a elini salladı. "Kendini görünmez kıl. Ve sakın unutma..." diye ekledi son bir kez daha kameraları göstererek. "Kızılar seni izliyor."

Luce kadına cevap veremeden önünde siyah saçlı zayıf bir kız belirdi ve uzun parmağını Luce'un yüzüne doğru salladı.

"Uuuuu..." Hayalet hikâyesi anlatan bir ses tonuyla onunla alay etti ve Luce'un etrafında dans ederek bir daire çizdi. "Kızılar seni izliyooooor."

"Beynini patlatmadan önce toz ol Arriane," dedi görevli. Söylediklerinde ciddi olsa da yüzündeki gülümsemeden dolayı kıza karşı şefkat duyduğu aşikârdı.

Ve Arriane'nin bu yakınlığa karşılık vermediği çok belliydi. Görevlinin hareketlerini taklit ederek elini kolunu salladı, sonra da gücenmiş bir şekilde Luce'a baktı.

"Ve bu davranışın sebebiyle..." dedi görevli öfkeyle defterine not düşerek. "Gün boyunca Küçük Gün Işığı'na etrafı göstermeye hak kazandım."

Üzerinde siyah kot, siyah üst ve siyah bot olmasına karşın pırıl pırıl gözükten Luce'u işaret etti kadın. Sword & Cross'un internet sitesindeki "Kıyafet Yönetmeliği" kısmında öğrencilerin iyi davranış sergiledikleri takdirde sade ve

siyah olmak kaydı ile istediklerini giymekte serbest oldukları yazıyordu. Biraz özgürlük.

Kıvrımları konusunda endişe duyan annesi bu sabah bılıcı yaka kocaman bir üst giymesi için onu zorlamıştı. Aslında Luce en güzel özelliğini çoktan yitirmişti bile: Beline kadar inen gür siyah saçları neredeyse kısacık hale gelmişti. Kulübedeki yangın yüzünden saçları köküne kadar yanmıştı, Dover'dan eve doğru sessiz bir yolculuk yaptıktan sonra da annesi tek kelime dahi etmeden Luce'un kafasını banyoda babasının tıraş makinesiyle kazımişti. Yaz sonunda saçları az da olsa uzamış kıskanılası dalgalar kulaklarının arkasında kıvrılacak hale gelmişti.

Arriane parmağını soluk renkli dudaklarına hafifçe vurarak onu süzdü. "Kusursuz," dedi ve bir adım ileri atıp kolunu Luce'un koluna doladı. "Düşünüyordum da yeni bir köle gerçekten işime yarayabilir."

Bekleme salonunun kapısı savrulurak açıldı ve içeri uzun boylu yeşil gözlü bir çocuk girdi. Başını salladı ve Luce'a şöyle dedi: "Bu yer seni soyup üzerini aramakta tereddüt etmez. Bu yüzden çantanda herhangi bir zararlı eşya varsa..." Tek kaşını kaldırdı ve bir avuç tanımlanamaz şeyi kutuya attı. "Kendini beladan koru."

Luce'un arkasında duran Arriane kıs kıs güldü. Çocuk başını uzatıp Arriane'e baktı, sonra sözlerine nasıl devam edeceğini bilemiyormuş gibi ağzını açıp kapadı.

"Arriane," dedi en sonunda.

"Cam," diye cevap verdi kız.

Luce Dover'da bulunan hazırlık okulundaki gibi bu ıslah okulunda da kapalı gruplar olup olmadığını merak ederek, "Onu tanıyor musun?" diye fısıldadı.

"Salem hatırlatma," dedi Arriane ve Luce'u dışarıya, gri ve nemli sabaha yeniden çıkardı.

Onu ana binanın arkasında kalan tertipsiz alanın çevrelediği bakımsız yan yola götürdü. Çimenler haddinden fazla uzundu öyle ki bir okul alanından çok tatil yerine benziyordu ama solmuş puan tahtası ve eskimiş tahta tribünler başka bir hikâyeydi.

Ortak alanda dört yapı bulunuyordu: Briketten yapılmış yurt binası soldaydı, sağda ise eski, çirkin, heybetli bir kilise vardı, Luce'un tam ortasında durduğu iki ayrı bina ise sınıfları kapsıyor olmalıydı.

Oyleydi de. Tüm dünyası bu hazin manzara arasında sıkışıp kalmıştı.

Arriane birden Luce'u sahaya yönlendirdi ve yağmuru çekmiş olan tahta tribünlerin en üst sırasında bir yere oturdu.

Dover'daki sporcular en iyi üniversitelere girebilmek için hınçla antrenman yaparlardı, bu yüzden Luce orada bulunmaktan her zaman kaçınırdı. Fakat bu boş, paslanmış eğri kale direkleri olan alanın bambaşka bir hikâyesi vardı. Bu Luce'un kolayca anlayacağı türden bir şey değildi. Üç tane akbaba başının üstünden ansızın geçti ve iç karartıcı bir esinti meşe ağaçlarının çıplak dalları arasından süzülürken sarsıcı bir uğultu bıraktı. Luce titredi ve çenesini balıkçı yakasının içine gömdü.

"Pekalaaa," dedi Arriane. "Randy ile tanışmışsın."

"Adının Cam olduğunu sanıyordum."

"Ondan bahsetmiyorum," dedi Arriane hemen. "Kadın-adamdan bahsediyorum." Başını hafifçe eğerek odasında TV izleyen görevlinin bulunduğu tarafı işaret etti. "Ne düşünüyorsun... Sence erkek mi kadın mı?"

"Ah, kadın olsa gerek," dedi Luce belli belirsiz mırıldanarak. "Bu bir sınav mı?"

Arriane çarpık bir şekilde gülümsedi. "Sadece ilki. Ve

sen geçtin. En azından ben geçtiğini düşünüyorum. Randy'nin cinsiyeti okul genelinde suregelen güncel bir tartışma konusudur. Merak etme, çok geçmeden tüm bunlara uyum sağlarsın."

Luce, Arriane'nin şaka yaptığını düşündü -bu arada kız oldukça havalıydı. Fakat burası Dover'dan öylesine farklıydı ki. Eski okulunda yeşil boyun bağı takıp saçlarını jöleleyen geleceğin senatörleri paranın her şeyin üzerine sindiği salonlara seçkin bir sessizlikle girerlerdi.

Dover'da okuyan çocuklar sıklıkla Luce'a yan gözlerle bakıp pis-ellerinle-beyaz-duvarları-kirletme bakışı atarlardı. Luce, Arriane'i orada hayal etmeye çalıştı: Tribünde aylaklık ederken, gürültü çıkarırken ve keskin sesiyle espriler yaparken. Callie'nin Arriane hakkında ne düşünebileceğini hayal etmeyi denedi. Dover'da onun gibi biri hiç olmamıştı.

"Pekalâ dökül bakalım," diye emretti Arriane. Hop diye tribünün tepesinden aşağı atladı ve Luce'un yanına gidip şöyle dedi: "Ne yaptın da seni buraya gönderdiler?"

Arriane'nin ses tonu oyunbazdı ama aniden Luce oturmak zorunda hissetti kendini. Bu gülünçtü fakat okuldaki ilk gününün fark edilmeden geçeceğini ve sakinlik maskesi altında kendini gizleyeceğini ummuştu. Tabii ki buradaki insanlar neler olduğunu öğrenmek isteyeceklerdi.

Nabızının şakaklarında attığını hissedebiliyordu. Ne zaman o geceyi düşünmeye çalışsa -gerçekten o olayı düşünse- bu oluyordu. Trevor'a olanlarla ilgili kendini suçlamaktan asla vazgeçmiyordu. O kazadan anımsamayı başardığı tek şey gölgelerdi... O karanlık, kimseye açıklayamadığı tanımlanamayan şeyler.

Üstünde düşündüğünde Trevor'a kendini tuhaf hissettiğini söylemeye başladığını anımsıyordu çünkü başlarının üzerinde dönen garip şekiller vardı ve bu mükemmel ak-

şamlarını mahvediyordu. Tabii ki bunu söylemeye çalıştığında çok geçti. Trevor ölmüştü, bedeni tanınmayacak kadar yanmıştı ve Luce... O... Suçlu muydu?

Kinise zaman zaman gördüğü kasvetli şekiller hakkında bir şey bilmiyordu. Her zaman ona gelirlerdi. Çok uzun süredir gelip gidiyorlardı. Luce onları ilk ne zaman gördüğünü anımsamıyordu ama gölgelerin herkese gümedığını fark ettiği o anı net olarak hatırlıyordu -ya da aslında kimseye değil de sadece kendisine geldiklerini fark ettiği o anı.

Yedi yaşındayken o ve ailesi Hilton Head'e tatile gittiklerinde hep beraber bir tekne gezisine çıkmışlardı. Gölgeler suyun üzerinde toplanmaya başladığında güneş batmak üzereydi ve Luce babasına dönüp şöyle demişti: "Onlar geldiğinde ne yapıyorsun baba? Neden canavarlardan korkuyorsun?"

Canavarlar yoktu, ailesi öyle demişti ama Luce karanlık bir şeylerin kıpırdadığında ısrarcı olmaya devam etti. Bu yüzden aile göz doktorundan birkaç kez randevu alındı, sonra Luce gözlük takmaya başladı, daha sonra da büyük bir hata yaparak gölgelerin çıkardığı boğuk vınlamadan bahsedince kulak doktorundan randevular alındı -ve sonra terapi, daha çok terapi gördü. En nihayetinde sinir ilaçlarına sıra geldi.

Fakat hiçbir şey onların gitmesini sağlamadı.

On dört yaşına ulaştığında Luce ilaç kullanmayı reddetti. O sıralar Dover Hazırık Okulu'nun yakınlardaki Dr. Sanford'ı bulmuşlardı. New Hampshire'a uçtular ve babası kiraladığı arabayla bir tepenin üzerinde bulunan Shady Hollows isimli malikâneye ulaşmak için uzun, dolambaçlı yolları katetti. Luce'u beyaz önlüklü bir adamın karşısına çıkardılar ve ona bu "hayalleri" görmeye devam edip etmediğini sordular. Onu ellerinden tutmuş olan ailesinin avuçla-

rı terliydi, kaşları ise biricik kızlarında ciddi anlamda ters giden bir şeyler yüzünden korkuyla çatılmıştı.

Luce, Dr. Sanford'a duymak istediklerini söylemezse Shady Hollows'u daha sık göreceğini düşünerek yalan söyledi ve normalmiş gibi davrandı, bu sayede Dover'a kaydoldu ve Dr. Sanford'ı ayda sadece iki kez gördü.

Gölgeleri görmüyormuş gibi davranmaya başladığı an o herbat hapları da bırakma özgürlüğüne kavuştu. Fakat gölgeler ortaya çıktığında hâlâ onları kontrol edemiyordu. Tek bildiği geçmişte gittiği kimi yerlerde onların da ortaya çıktığı bilgisiydi -gür ormanlar, kasvetli sular- tüm bu yerlerden ne pahasına olursa olsun kaçmıyordu. Onlar ne zaman gelir bir ürperme hissediyor ve içinde hiçbir şeye benzemeyen bir hastalık hissi uyamıyordu.

Luce oturaklardan birine ata biner gibi yerleşip sakaklarını ovuşturdu. Bugünü atlatmayı başaracaksa bunu gecimini zihninin en gizli köşelerine gömerek yapacaktı. O geceye ait anıları araştırmaya katlanamıyordu; tüm o korkunç ayrıntılar ve saçma sapan tuhaflıklar gerçek olamazdı.

Cevap vermek yerine tribündeki oturaklara boylu boyunca uzanmış ve spor siyah güneş gözlükleri ile yüzünün en güzel kısmını örtmüş olan Arriane'i izledi. Söylemesi zorlu ama o da Luce'u seyrediyor olmalıydı çünkü bir an sonra başını kaldırdı ve gülümsedi.

"Saçlarımı seninkiler gibi kes," dedi.

"Ne?" Luce'un nefesi kesilir gibi oldu. "Saçların çok güzel."

Bu doğrudu. Arriane Luce'un çaresizce özlediği uzun gür siyah saçlara sahipti. Kuzguni bukleleri güneş ışığında parlıyor ve kırmızı renkte yansımaları neden oluyordu. Luce saçlarını kulağının arkasına attı, her ne kadar yeterince uzun olmasalar da yüzünün önüne düşüyorlardı.

"Süper şeker," dedi Arriane. "Seninkiler seksi ve belirgin. Ve ben de istiyorum."

"Ah, şey, peki," dedi Luce. Bu bir iltifat mıydı? Gururlanması mı yoksa cesaretinin kırılması mı gerekiyordu bilemiyordu. Arriane başkasının bile olsa istediği her şeye sahip olabileceğine inanmıyordu. "Peki ama nerede..."

"Ta-dam!" Arriane çantasına uzandı ve Gabbe'in Yasak Eşyalar Kutusu'na bıraktığı pembe İsviçre çakısını çıkardı. Luce'un tepkisini görüp, "Ne var?" dedi. "Yeni öğrencilerin ilk günlerinde arkalarında bıraktıklarını her zaman karıştırırım. Bu fikir beni Sword & Cross hapishanesinin... E ya ni... Yaz kampının en sıcak zamanlarında rahatlatır."

"Butün bir yazı sen... Burada mı geçirdin?" Luce ürpermişti.

"A-ha! Gerçek bir çömez gibi konuştun. Muhtemelen bir bahar tatili bekliyorsun." İsviçre çakısını Luce'a attı. "Bu cehennem deliğinden ayrılamayız. Asla. Şimdi kes."

Luce avcunun içindeki çakıyı incelerken, "Peki ya kızılar?" diye sordu. Burada bir yerlerde de kamera olmalıydı.

Arriane başını salladı. "Onlarla bağlantılı olmayı reddediyorum. Bunu kaldırabilir misin yoksa kaldıramaz mısın?"

Luce kafasını sallayarak Arriane'i onayladı.

"Ve sakın bana daha önce hiç saç kesmediğini söyleme." Arriane İsviçre çakısını Luce'dan alıp içinden makası çıkardı ve sonra ona geri verdi. "Ne kadar harika görüldüğümü söyleyene dek tek kelime edeyim deme."

Evlerinin banyosunda annesi uzun saçlarını atkuyruğu yapıp kesmeden önce Luce onunla bir hayli mücadele etmişti. Luce saç kesmenin büyük bir zekâ gerektirmediğinden emindi ama saç kestirmeden köşe bucak kaçan biri olarak tek bildiği de atkuyruğu kesmektir. Arriane'nin saçlarını

ellerinin içinde toplayıp bileğindeki lastiği çevresine doladı, küçük makası sıkıca kavradı ve kesmeye başladı.

Atkuyruğunun ucu ayağının üstüne düşünce Arriane de-
rin bir nefes alıp hemen arkasını döndü. Saç yığını eline
aldı ve onu güneşe doğru kaldırdı. Luce'un kalbi bir an için
sıkıştı. Hala kendi saçları için üzülüyordu ve tüm bunlar
onun kaybını sembolize ediyordu. Fakat Arriane'nin dudak-
larına hafif bir gülümseme yayıldı. Parmaklarını saç yığını-
na gezdirdi sonra da onu çantasına attı.

"Muhteşem," dedi. "Devam et."

"Arriane..." diye fısıldadı Luce sesi titreyerek. "Boynun.
Boydan boya..."

"Yara izi mi?" diyerek Arriane onun cümlesini tamamladı.
"Söyleyebilirsin."

Arriane'nin boynu sol kulağının arkasından köprücük
kemiginin aşağısına kadar pürüzlü ve mermer gibi parlaktı.
Luce'un aklına Trevor geldi -yangından sonraki o korkunç
fotoğrafları. Kendi ailesi bile o fotoğrafları gördükten sonra
onun yüzüne bakamamışlardı. Şimdi ise Luce Arriane'e zor-
lukla bakıyordu.

Arriane, Luce'un elini kavradı ve tenine bastırdı. Aynı
anda hem sıcak hem de soğuktu. Pürüzlü ve de düzgündü.

"Ben korkmuyorum," dedi Arriane. "Ya sen?"

"Hayır," dedi Luce. Buna rağmen Arriane'in elini bırak-
masını ve bu sayede ellerini onun teninden çekmeyi diledi.
Yasasaydı Trevor'ın teni de mi kendini böyle hissetmesine
sebep olacaktı? Bunu düşünmesi bile midesinin altüst olma-
na yetti.

"Gerçekte kim olduğundan korktun mu hiç Luce?"

"Hayır," dedi Luce çabucak. Yalan söylediği belli olmuş
olmalıydı. Gözlerini kapadı. Tek istediği insanların ona şu
anda Arriane'nin baktığı gibi bakmadığı bir yer olan Sword

& Cross'ta taze bir başlangıçtı. Babası sabah okulun kapısında ailesinin ilkesini kulağına fısıldamıştı: "Değerler asla yıkılmaz." Luce bunun o anda mümkün olduğunu hissetmişti, şimdi ise çoktan kötüye gittiğini ve ortada kaldığını hissediyordu. Elini Arriane'nin tutuşundan kurtardı. "Pekâlâ, nasıl oldu?" diye sordu yere bakarak.

"Buraya neden geldiğini sorduğunda sessizliğe büründüğün zaman sana baskı yapmadığımı hatırlıyorsun değil mi?" Arriane kaşlarını kaldırarak sormuştu bu soruyu.

Luce başıyla onayladı.

Arriane makası işaret etti. "Arkaları düzelt, tamam mı? Gerçekten güzel görünmemi sağla. Beni kendine benzet."

Aynı saç kesimi birebir uygulansa bile Arriane sadece Luce'un kötü bir kopyası olabilirdi. Luce hayatının ilk saç kesimini yaparken Arriane Sword & Cross'un karmaşık hayatının derinliklerine iniyordu.

"Herideki binanın adı Augustine. Orada Çarşamba geceleri sosyal etkinliklerimizi yaparız. Ve işte sınıflarımız..." Bastan aşağı sarı olan yurdun sağında kalan iki binayı işaret etti. Burası da Pauline Yurdu'nu tasarlayan aynı sadist kişi tarafından dizayn edilmiş benziyordu. Kasvetli bir şekilde kare şeklinde olan ve kale gibi görünen bu yer aynı parmaklıklıklı pencerelere ve dikenli tellere sahipti. Doğal gibi görünmeyen gri bir sis tabakası yosun gibi duvarları kaplıyor ve orada birilerinin olup olmadığının anlaşılmasını imkânsız hale getiriyordu.

"Mantıklı bir uyarı..." Arriane sözlerine devam etti. "Buradaki sınıflardan nefret edeceksin. Eğer etmezsen insan değilsin."

"Neden? Bu kadar kötü olan da ne?" diye sordu Luce. Belki de Arriane okul kavramından genel olarak hoşlanmıyordu. Siyah ojeleri, siyah göz kalemi, siyah çantasıyla ve

şindeli yeni İsviçre çakısı hesaba katıldığında oldukça rahatsız bir duruşu vardı.

"Burada modern spor tesisimizi bulacaksın," dedi gençlerden yükselen bir sesle. Okulu gezdiren bir tur görevlisi gibi konuşmaya başlamıştı. "Evet, evet, eğitimsiz gözler için burası bir kiliseye benziyor olabilir. Öyleydi de. Bizler elden düşme bir mimarının içindeyiz. Cehennem burada... Sword & Cross'ta. Birkaç yıl önce beden eğitimi delisi birileri ortaya çıkıp bizim aşırı ilaçlı gençlerimizin toplumu olumsuz etkilediği yönünde anp tuttular. Bir servet bağışlayıp burayı bir spor salonuna çevirdiler. Artık "düş kırıklıklarımızı" bu sayede "daha doğal ve üretken bir şekilde" çözebiliyoruz."

Luce inledi. Beden eğitimi derslerinden her zaman nefret etmişti.

"Bu sözler tam olarak kalbimin derinliklerinden geliyor," dedi Arriane kederle. "Koç Diante bir şeytan."

Luce sahanın kalanını gezmeye devam etti. Dover'in sahası buradan çok daha bakımlıydı; her yer düzgünce işaretleilmiş, çimenler kesilmiş ve ağaçlar budanmış olurdu. Sword & Cross ise bir bataklık ortasında adeta terk edilmiş gibi görünüyordu. Dalları yerlere kadar uzanan salkım ağaçlar sahayı süpürüyordu, sarmaşıklar duvarları sarmış durumdaydı ve bütün merdivenlerin üçüncü basamağı pelte haline gelmişti.

Görünmesi gerektiği gibi değildi. Nemli havayı her soluduğunda Luce'un ciğerleri sıkışıyordu. Sword & Cross'ta nefes almak ona bataklıkta nefes alıyormuş gibi hissettiriyordu.

"Belli ki mimarlar bilinçli bir şekilde yapıları soğuk göstermek için eski askeri akademi binaları tarzında değişiklikler yapmışlar. Bunun sonucunda da yarı islahatçı yarı Orta

Çağ işkence hanelerine benzer bir oluşum ortaya çıkmış. Ve bahçıvan da yok." Arriane bunları söylerken kısa botlarındaki salyangoz artıklarından kurtulmaya çalışıyordu. "İğrenç. Ah ve bir de mezarlık var."

Luce, Arriane'nin parmağıyla gösterdiği alanın sol tarafına, yurdun hemen ilerisine baktı. Bir duvar sayesinde yurttan ayrılan alan çok daha kalın bir sis tabakasıyla kaplıydı ve üç tarafını saran sık meşe ağaçları ile çevrelenmişti. Luce neredeyse yere gömülmüş gibi duran o alanda mezarlığı göremiyor olsa da küf kokusunu alıyor ve ağaçlardaki ağustos böceklerinin çıkardığı sesleri duyuyordu. Bir an için gölgelerde uğursuz bir hissettirdiğini sandı -ama gözlerini kırıştırdı ve sesler yok olmuştu.

"Orası bir mezarlık mı?"

"Evet. İç Savaş günlerinde askeri akademi olarak kullanıldı. Sonra bütün kayıpları oraya gömdüler. Hakkındaki tüm söylentiler ise ürkütücü. Ve kasvetli." Arriane sesine yapmacık bir güney aksanı ekledi. "Leş gibi kokuyor." Luce'a göz kırptı. "Orada sık sık takılıyoruz."

Luce şaka yapıp yapmadığını anlamak için Arriane'e baktı. Arriane omzunu silkti.

"Pekâlâ, sadece bir kez gittik. Gerçekten büyük bir 'ilaçlanmanın' ardından sadece bir kez."

Bu Luce'un bildiği bir kelimeydi.

"A-ha!" Arriane gultu. "Yüzünde bir ışık gördüm. Yani biri artık evde. Pekâlâ, sevgili Luce yatılı okul partilerine daha önce gitmiş olabilirsin ama ıslah okulu çocuklarının partilerini asla görmediğine eminim."

Luce Dover'da daha önce hiç büyük bir partiye gitmediği gerçeğinden bahsetmemeye çalışarak, "Farkı ne?" diye sordu.

"Göreceksin." Arriane duraksadı ve Luce'a döndü. "Bu gece gel ve takılalım, tamam mı?" Luce'u şaşırtarak elini tuttu. "Söz mü?"

"Fakat bana beladan uzak durmam gerektiğini söylediğini sanıyordum," diyerek takıldı ona Luce.

"Kural iki -asla beni dinleme!" Arriane kıkırdadı ve başını salladı. "Ben raporlu bir deliyim!"

Bir kez daha yürümeye başladı ve Luce da onu takip etti.

"Belki, kural bir ne?"

"Ayak uydur!"

Bricket duvarlı sınıfların köşesini döndüklerinde Arriane duraksadı. "Havah olma efekti," dedi.

"Havah ol," diye tekrar etti Luce.

Diğer tüm öğrenciler Augustine dışındaki sarmaşıklarla kaplı ağaçların çevresinde toplanmışlardı. Hiçbiri burada olduğu için tam olarak mutlu görünmüyordu, aynı zamanda hiçbir içeri girmek için hazır gibi de değildi.

Dover'da öğrenciler için bir kıyafet yönetmeliği olmadığından Luce bu tekdüze giyim şekline alışkın değildi. Ama yine de her bir çocuk aynı siyah kot pantolona, aynı balıkçı yaka tişörtlere, omzuna atıldığı ya da beline sardığı aynı siyah şeriflere rağmen bir farklılık yaratmak için elinden geleni yapmıştı.

Bir grup dövme kız kollarını göğsünde kavuşturmuş çember halinde duruyordu ve hepsinin bileğinde aynı bilezik vardı. Saçlarındaki siyah bandanalar Luce'a önceden izlediği motosikletli kız çetesi hakkındaki filmi anımsatmıştı. Filmi kiralamasının nedeni "Hepsi kızlardan oluşan bir

motosiklet çetesinden daha havalı ne olabilir ki?" fikriydi. Luce'un bakışları bahçenin diğer ucunda duran bu kızlardan birine kilitlenmişti. Kedi gibi koyu çizgili gözleri olan kız ona yan yan baktığı an bakışlarını diğer tarafa çevirdi. Luce.

Süveterlerinin sırtında kuru kafa ve kemik resimleri olan bir kız ve bir erkek el ele duruyorlardı. Birkaç saniyede bu biri diğerini şakaklarından, gözlerinden ve kulak memesinden öpmek için çekistiriyordu. Kollarını birbirlerine dolamış olduklarından Luce ikisinin de bileğindeki izleme cihazını görebiliyordu. Biraz vahşi görünseler de birbirlerini nasıl sevdikleri ortadaydı. Dillerindeki piercingi fark ettiğinde Luce göğsüne bir acı saplandığını hissetti.

Aşıkların arkasında duvara yaslanmış duran bir grup sarışın çocuk vardı. Hava sıcak olsa da her biri süveterini giymişti. Beyaz gömleklerinin yakalarını yukarı kaldırmışlardı. Işıl ışıl parıltıyan siyah ayakkabıları siyah pantolonlarıyla mükemmel bir uyum içindeydi. Bütün öğrenciler bahçedeydi ve Dover'daki öğrencilere en yakın tipler bu sarışın çocuklardı. Luce bir an için onları tanıdığını hissetti. Sanki hepsi Trevor'a benziyordu.

Grup sadece orada dururken bile çevresine belirgin bir bela hissi yayıyordu. Bakışlarından, tam olarak gözlerinin içinden yansıyor bu his. Açıklaması zordu ama Luce birdenbire onların altında kendisi gibi olduğunu anladı. Bu okuldaki herkesin bir geçmişi... Paylaşmak istemediği sırları vardı. Fakat bu farkına varmanın onu diğerlerinden daha az ya da daha çok izole ettiğine karar veremedi.

Arriane, Luce'un bakışlarının diğer çocuklar üzerinde gezindiğini fark etti.

"Günü atlatabilmek için bunu bütün gün yapabiliriz," dedi omuz silkerek. "Fakat yere yakın uçan akbabaları gör-

meme ihtimaline karşı bu yerin fazlaca ölüm koktuğunu söylemeliyim." Salkım söğütlerden birinin altındaki banka oturdu ve Luce'un da yanına oturmasını işaret etti.

Luce bankın üzerine dökülmüş olan nemli yaprakları temizledi ve tam oturacakken bir diğer kıyafet yonemeliği ihlali ile karşı karşıya geldi.

Oldukça çekici bir ihlaldı bu.

Çocuk boynuna parlak kırmızı bir fular takmıştı. Dışarıya soğuk olmaktan uzaktı ama o siyah süveterinin üzerine bir de siyah renkli deri bir ceket giymişti. Belki de bu sabit renklerin ortasındaki yegane çarpıcı renk olduğundan Luce gözlerini ondan alamadı. Aslında onunla kıyaslandığında diğer her şey soluk kalmış ve Luce uzun bir anlığına nerede olduğunu dahi unutmuştu.

Çocuğun altın rengi saçlarıyla bütünüleşen bronzlaşmış tenine dikkatle baktı. Çıkık elmacık kemiklerinin üzerindeki siyah güneş gözlükleri gözlerini gizliyordu ve dudakları inceydi. Luce'un izlediği tüm filmlerde ve okuduğu tüm kitaplarda aşk insanın aklını başından alan bir dış güzellikle sınırlanıyordu -tek bir kusur dahi bulunmuyordu. Dişleri düğümlü ve güzelliğinin mührü olan inatçı bir tutam saç sol yanığının üzerine düşmüştü. Luce biliyordu -bir kahraman ne kadar kusursuz olursa ona yaklaşmak da o kadar zordu. Erişilebilir ya da erişilemez, Luce'un her zaman görkemli güzelliklere karşı zaafı olmuştu. Tıpkı bu çocuk gibi.

Çocuk binanın duvarına yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi. Ve bir iki saniye sonra Luce kendisini onun kollarında hayal ederken buldu. Kafasındaki görüntüden kurtulmak için başını salladı ama hayal berraklığını korudu, öyleyse gerçeğin ki ellerini uzatsa ona dokunabilirdi.

Hayır. Bu çılgıncaydı. Değil mi? Burası çılgınlarla do-

lu olabilirdi ama Luce bu duygunun mantıksızca olduğunun farkına varacak kadar kendindeydi. Onu *tanımıyordu* bile.

Çocuk kendisinden daha kısa boylu, dişlek bir şekilde gülümseyen rastalı bir çocukla konuşuyordu. İkisi de içten kahkahalar atıyorlardı -Luce tuhaf ama bu durumu kıskanmıyordu. En son ne zaman böyle gerçekten güldüğünü bulmaya çalışarak hafızasını yokladı.

Arriane öne doğru eğildi ve onun aklını okumuşçasına, "Bu Daniel Grigori," dedi. "Birilerinin ilgisini çekecek kadar tatlı olduğunu söyleyebilirim."

"Abartma," dedi Luce utanarak. Arriane çocuğa nasıl baktığını fark etmiş olmalıydı.

"Evet, şey, eğer o tip şeylerden hoşlanıyorsan..."

"Hoşlanmayacak ne var ki?" diye karşılık verdi Luce. Tam olarak ne demek istediğini kelimeler ağzından çıkarırken idrak edebilmişti.

"Arkadaşı Roland orada," dedi Arriane ve başıyla siyahlar içindeki çocuğun bulunduğu tarafı işaret etti. "Havalı bir tip. Elleri her şeye ulaşan cinsten, bilirsin işte."

"Pek değil," dedi Luce içten içe ve dudaklarını ısırarak. "Ne gibi şeyler?"

Arriane omuz silkti ve İsviçre çakısını kullanarak eskimiş siyah kotundan sarkan ilmeği kesti. "Bazı şeyler işte. İsteyip-parasını ödeyeceğin türden şeyler."

"Peki ya Daniel?" diye sordu Luce. "Onun hikâyesi ne?"

"Ah, bu kız hiç pes etmiyor," Arriane güldü sonra da boğazını temizledi. "Kimse bilmiyor," dedi. "Gizemli karakterini saklama konusunda oldukça inatçı. Senin tipik ıslah okulu dallamalarından biri olabilir."

"Dallamalara yabancı değilim," dedi Luce ve bu kelime

agendadan çıkar çıkmaz geri alabilmeyi istedi. Trevor'a olanlardan sonra -ona her ne *olduysa*- insanlar hakkında karakter tahlili yapabilecek en son kişiydi. Fakat daha da önemlisi ne zaman gölgelerin onu kapladığı o geceyi anımsayacak olsa kendini yeniden gölün orada gibi hissediyordu.

Daniel'a yeniden baktı. Çocuk gözlüklerini ve ceketini çıkardı, ardından dönüp Luce'a baktı.

Bakışları birbirine kenetlendi ve Luce çocuğun gözlerinin büyüdüğünü sonra da şaşırması gibi kısıldığını fark etti. Ama hayır -bundan çok daha fazlası söz konusuydu. Daniel'in bakışlarını üzerinde hissettiği an boğazında bir şeyler düğümlendi. Luce onu bir yerlerden tanıyordu.

Fakat böyle biriyle tanışmış olsa mutlaka hatırlardı. Şu anda hissettiği gibi bir titreme hissini unutmaması mümkün değildi.

Birbirlerine gözlerini dikmiş bakarlarken Daniel'in yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Ani bir sıcaklık bedeni- ne baştan aşağı yayılırken Luce destek almak için banka tutunmak zorunda kaldı. Dudaklarının ona gülümsemek için zorlandığını hissederken çocuk aniden elini havaya kaldırdı.

Ve ona hareket çekti.

Luce nefesini tuttu ve gözlerini devirdi.

"Ne oldu?" diye sordu Arriane olan bitenden habersiz bir şekilde. Sonra da ekledi: "Boşver... Zamanımız yok. Zil çalmak üzere."

Tam da o sırada zil çalınca tüm öğrenciler yavaşça bina- ya girmeye başladılar. Arriane Luce'u elinden tutup, çekiş- tirerek onunla nerede ve ne zaman buluşacağı hakkında ko- nuştular. Fakat Luce böylesi kusursuz bir yabancından gördü- ğü uygunsuz hareketten ötürü hâlâ şaşkıındı. Bu çılgınlık

hali Daniel'in bir anda ortadan kaybolmasıyla sona erdi ve artık bilmek istediği tek bir şey vardı: Bu çocuğun derdi neydi?

Luce ilk dersine girmek üzereydi ki arkasına bakmaya cesaret etti. Çocuğun yüzü ifadesiz olabilirdi ama Luce bakışlarının kendisini izlediğinden emindi.

İKİ

BAĞLANMAYA UYGUN OLMAK

Luce'un yanında ders programının olduğu bir kâğıt, geçen yıl Dover'da aldığı İleri Düzey Avrupa Tarihi dersinin notlarıyla yarisına kadar dolu olan bir not defteri, iki adet kalem ve en sevdiği silgisi vardı. Birden Arriane'nin Sword & Cross'taki sınıflar hakkında söylediklerinde haklı olabileceğini düşündü.

Öğretmen henüz ortalarda yoktu, dayanıksız sıralar düzensizce yerleştirilmişti ve ihtiyaç dolabının önü tozlu kutularla kaplıydı.

Daha da kötüsü bu düzensizlik diğer çocukların umrun-daymış gibi görünmüyordu. Aslında içlerinden biri bile sınıftaymış gibi davranmıyordu. Hepsi pencerelerin etrafında toplanmış sigaralarından son bir nefes alıyor, tişörtlerinde-

ki devasa çengelli iğneleri düzeltiyordu. Sadece Todd sırasına oturmuş kalemiyle masaya belli belirsiz bir şeyler karalıyordu. Bununla birlikte diğer yeni öğrenciler kalabalıkta kendilerine yer bulmuştu. Cam, Dover'daki öğrenciler gibi görünen çocukların sıkı markajındaydı. Sword & Cross'a kayıtlı olurken arkadaş olmuş olmalıydılar. Gabbe, dışarıda kendisi gibi dilinde piercing bulunan çocukla yiyişen kızla el sıkışıyordu. Luce hiçbir şey yapmaya cesaret edemediği için kendini onlara imrenirken buldu ve zararsız görünen Todd'un yanında bir yere oturdu.

Arriane oradan oraya gezinerek ve Luce'un anlayamadığı bir şeyler fısıldayarak diğer herkesle muhabbet ediyordu. Bu haliyle barbar bir prensesi andırıyordu. Yanından geçerken Cam yeni kesilmiş saçlarını şöyle bir karıştırdı.

"Güzel model, Arriane." Yapmacık bir sırıtsı yüzüne yaydı ve ensesinden bir tutamı çekti. "Övgülerim stilistine."

Arriane ondan kurtulmak için vurdu. "Çek ellerini Cam. Kısaca: Rüya görürsün." Başıyla Luce'un bulunduğu tarafı işaret etti. "Ve övgülerini de oradaki yeni evcil hayvanıma sunabilirsin."

Cam'in zümrüt yeşili gözleri olduğu yerde donup kalmış olan Luce'a bakarken parladı. "Tabii ki," dedi ve ona doğru ilerledi.

Sandalyesinin altında ayaklarını kavuşturmuş, ellerini de terbiyeli bir şekilde üzerine resimler çizilmiş sıranın üstünde kenetlemiş olan Luce'a gülümsedi.

"Biz yeni öğrenciler birlik olmalıyız," dedi. "Ne demek istediğini anlıyorsun değil mi?"

"Fakat senin daha önce de burada bulunduğunu sanıyordum."

"Arriane'nin söylediği her şeye inanma." Onları pencerenin kenarından kuşkuyla izleyen Arriane'e bir bakış attı.

"Ah, hayır o seninle ilgili hiçbir şey söylemedi," dedi Luce hemen. Bunun doğru olup olmadığını anımsamaya çalışıyordu. Cam ve Arriane'nin birbirlerinden hoşlanmadıkları belliydi. Açıkçası Luce da Arriane onu bu sabah okulu göndermeye çıkarmış olsa da henüz bir taraf seçmeye hazır değildi.

"Daha önce burada yeni öğrenci olsaydım... Bunu hatırlardım," diyerek karşılık verdi Cam ve kendi kendine güldü. "Grubum dağıldı ve şu anda kaybolmuş durumdayım. Kimseyi tanımıyorum. Bana yol gösterecek biri olmadan..." Arriane'e baktı. "Puf noktalarını öğrenemem."

"Ne yani sana yol gösterecek kimse yok mu?" dedi Luce asından yansıyan neşeli tona şaşırarak.

Cam'in yüzüne tatlı bir gülümseme yayıldı, ardından Luce'a tek kaşını kaldırarak uzun uzun baktı. "Ve bir de buraya geri dönmemeyi düşünmüştüm."

Luce kızardı. Genelde rockçı çocuklarla pek ilgisi olmazdı ama diğer çocukların hepsi pat diye sırasının önünde biricikti. Cam ise yemyeşil gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Cam elini cebine soktu ve üzerinde 44 numara basılı olan yeşil bir gitar penası çıkardı.

"Bu benim oda numaram. İstedğin zaman gel."

Penanın rengi gözlerinin yeşilindendi ve Luce onun bu numarayı nasıl ya da ne zaman bastıracağını merak etse de buna bir cevap bulamadı. Arriane elini sertçe Cam'in omzuna koydu. "Uzgünüm ama yeterince açık olamadım sanırım! O bana ait."

Cam homurdandı ve konuşurken doğrudan Luce'un gözlerinin içine baktı: "Anlıyorum, ben sadece böylesi bir şeyin baba özgür iradesi olduğunu düşünmüştüm. Belki evcil hayvanının kendi aklı vardır."

Luce tabii ki kendi aklını var demek için ağzını açtı, bu-

rada ilk günüydü ve hâlâ dengeleri anlamaya çalışıyordu. Fakat tam kelimeler ağzından dökülmek üzereyken dersin başlamak üzere olduğunu hatırlatan zil çaldı ve Luce'un sırasının önündeki kalabalık bir anda dağıldı.

Herkes sırasına yerleşti ve Luce çok geçmeden önemini yitirdi. Luce ciddi bir şekilde oturup gözünü kapıya dikti. Bu arada Daniel'i beklemeyi de sürdürüyordu.

Göz ucuyla Cam'ın bakışlarının üzerinde olduğunu görebiliyordu. Gururu okşanmıştı -ama önce sinirli sonra da tükenmiş hissetti kendisini. Daniel? Cam? Ne kadar süredir bu okuldaydı, kırk beş dakikadır falan mı? Ve daha şimdi den iki çocuk aklını karıştırmıştı. Bu okula gönderilmesinin tek sebebi bir erkeğe ilgi duymasıydı... Ve olaylar kötü, çok kötü bir hal almıştı. Okulun ilk gününde birilerine (her iki sine de!) vurulmaması gerekiyordu.

Cam'e şöyle bir baktı, çocuk ona göz kırıp siyah saçlarını geriye doğru attı. Şaşırtıcı derecede yakışıklı -evet kesinlikle çok yakışıklıydı- ve gerçekten tanımaya değer düğün biri gibi görünüyordu. Tıpkı kendisi gibi o da buraya uyum sağlamaya çalışıyordu, yine de Sword & Cross'ta daha önce birkaç kez bulunduğu açıkça belli oluyordu. Aynı zamanda kendisine karşı nazikti de. Üzerinde oda numarasının yazılı olduğu penayı verdiği anı düşündü Luce ve onun bunu herkese yapmadığını umdu. Belki de... Arkadaş olabilirlerdi. Belki de tek ihtiyacı olan buydu. Bu sayede kendini Sword & Cross'a ait değilmiş gibi hissetmeye de bir son verebilirdi.

Belki de bu sayede sınıfın evrak çantası büyüklüğündeki tek penceresini ve oradan mezarlıktaki devasa mozoleye açılan manzarayı görmezden gelebilirdi.

Belki de bu sayede tam önünde oturan saçlarını sarıya

boyanmış punk kızdı yayılan ve burnunun gıcıkklanmasına neden olan peroksit kokusunu umursamayabilirdi.

Belki o zaman ilgisini hızla sınıfa girip *susunveoturun* diyen ve sertçe kapıyı kapatan aksi görünümlü bıyıklı öğretmene verebilirdi.

Kalbinde hayal kırıklığının neden olduğu küçük bir çarpıntı hissetti. Sebebinin anlaması çok kısa sürdü. Öğretmen kapıyı kapatana kadar Daniel'in de onunla birlikte ilk derse gitmesini ummayı sürdürdü.

Bir sonraki ders neydi peki, Fransızca mı? Ders programına bakıp hangi sınıfta olduğunu bulmaya çalıştı. Fakat sonra kâğıt bir uçak ders programının üstünden kaydı, sırtını geçti ve yere, çantasının yanına indi. Luce bunu gören hırları oldu mu diye etrafına bakındı ama neyse ki öğretmenin tahtaya bir şeyler yazmakla meşguldü.

Endişeyle sol tarafına göz attı. Cam ona bakıyordu, gene ona göz kırptı, flört edencesine el salladığında ise bu hareketi Luce'un bütün bedeninin titremesine neden oldu. Ama yine de kâğıt uçağı görmüş ya da onu yollamış gibi görünmüyordu.

"Piyt..." Çocuğun arkasından bir yerlerden biri fısıldadı. Arriane'di, çenesiyle kâğıt uçağı işaret etti. Luce eğildi ve uçağın kanadına küçük harflerle yazılmış olan adını gördü. Bu ona gelen ilk nottu!

İmdididen çıkışı mı arıyorsun?

Bu iyiye işaret değil.

Öğle yemeğine kadar bu cehennem çukurundayız.

Bu bir şaka olmalıydı. Luce ders programını iki defa kontrol etti ve sabah derslerinin üçünün de 1 numaralı sınıfta

olduğunu dehşet içerisinde fark etti -hepsinin öğretmeni de Bay Cole'du.

Bay Cole gömüldüğü kara tahtadan ayrıldı ve uykulu bir halde sınıfa doğru döndü. Yeni gelen öğrencileri tanıtmadı -ve Luce bunun için şükredip şükretmediğine karar veremedi. Derste işlenecek olan konuların özetini her bir öğrencinin masasına çarparcasına bıraktı. Zımbalı deste önüne konduğunda Luce hevesle öne doğru bakmak için eğildi. *Dünya Tarihi*, kâğıtların üzerinde yazan buydu. *İnsanlığın Lanetini Bozmak*. İlginç dedi kendi kendine, tarih her zaman onun en başarılı olduğu ders olmuştur ama lanet bozmak da neyin nesiydi?

Konu özetine daha da yakından bakınca Arriane'nin burasının cehennem çukuru olduğu yönündeki yorumunda haklı olduğunu gördü. Okunması imkânsız bir sürü şey, büyük ve kalın harflerle yazılmış TEST ki her üç derslik periyotta yapılacak, ayrıca otuz sayfalık -cidden otuz sayfalık- başarısız olmuş bir despot hakkında bir makale vardı. Yetmezmiş gibi kalın parantez içerisinde yazılmış oldukça belirgin bir notta Luce'un kaçırdığı ilk birkaç haftanın ödevleri yazıyordu. Sayfanın kenarında ise Bay Cole'un yazdığı *Araştırma Ödevlerinin Telafisi İçin Beni Görün* yazısı bulunuyordu. Eğer insanın içini kurutmak için başka bir yol varsa Luce bunu keşfettiğinde ödünün kopacağına emindi.

Neyse ki arka sıralarda oturan Arriane vardı. Luce gönderdiği destek notundan ötürü ona müteşekkirdi. O ve Calie birbirleriyle sık sık gizlice telefonda mesajlaşırlardı, burada ise bunu başarması için kesinlikle kâğıttan uçak yapmayı öğrenmesi gerekiyordu. Not defterinden bir sayfa kopardı ve Arriane'ninkine benzer bir uçak yapmayı denedi.

Birkaç zorlu origamik denemeden sonra masasına bir uçak daha kondu. Arriane'e doğru döndü, kız başını salladı

ve daha-öğrenecek-çok-şeyin-var dercesine gözlerini devirdi.

Luce mahcup bir şekilde omuz silkti ve ikinci notu okumaya başladı:

Ah, bir de niyetinden emin olana kadar Daniel ile ilgili mesajlar yazmak ve uçak atmak istemeyebilirsiniz. Arkadaki herif futbol sahasında yakalayışta ünlüdür.

Bunu bilmek iyi olmuştur zira Daniel'in arkadaşı Roland'ın arkasında oturduğuna dikkat etmemişti. Göz ucuyla çocuğun rastalarını görene dek arkaya doğru hafifçe döndü. Masanın üstünde açık duran defterinde onun tam adını görene kadar da baktı: Roland Sparks.

"Not alışverişi yok," dedi Bay Cole sertçe ve bunun üzerine Luce hızla önüne döndü. "Kopya çekmek ve başkasının kâğıdına bakmak yok. Okuldan sizin dağıtık ilginizle uğraşmak için mezun olmadım."

Luce başını sersemlemiş diğer çocuklarla birlikte uyum içinde salladı, ta ki üçüncü uçak masasına gelip konana kadar.

Sadece 172 dakika kaldı!

Yüz yetmiş iki dakikalık işkencenin ardından Arriane Luce'u kafeteryaya götürdü. "Ne düşünüyorsun?"

"Haklıydın," dedi Luce uyuşmuş bir halde. Hâlâ korkunç geçen o ilk üç dersin etkisi altındaydı. "Neden biri böylesine iç bunaltıcı bir konuyu öğretmek ister?"

"Ah, Cole yakında gevşer. Ne zaman yeni bir öğrenci gel-

se yüzüne palavradan o ifadeyi yerleştirir. Her neyse..." dedi Arriane ve Luce'u dürttü. "Daha da kötü olabilirdi. Bayan Tross'la da uğraşabilirdin."

Luce başını eğip ders programına baktı. "Öğleden sonramın tamamı onunla biyoloji dersine ayrılmış," dedi mide-sinde hissettiği bir acıyla.

Arriane kahkahasını basturmaya çalışırken Luce omzuna birinin çarptığını hissetti. Bu Cam'di, öğle yemeği için yan-larından geçiyordu. Elini sırtına götürüp onu durdurmasını Luce ondan daha hızlı gödecekti.

"Yavaş ol." Yüzünde bir gülümseme belirince Luce çocu-ğun ona kasten çarpıp çarpmadığını merak etti. Fakat Cam o kadar da ergen görünmüyordu. Luce, Arriane bir şey gör-dü mü diye merak ederek ona doğru döndü. Arriane kaşla-rını kaldırmış, neredeyse Luce'u konuşmaya davet ediyordu ama hiçbirisi tek kelime etmedi.

İç karartıcı kafeteryanın pencerelerle ayrılmış bir o kadar iç karartıcı yemek salonuna geldiklerinde Arriane, Luce'un dirseğini tuttu.

"Ne pahasına olursa olsun kızarmış tavuk bifteğinden uzak dur." Salonun gürültüsü arasında kalabalığı takip etti-ler. "Pizza iyidir, acılı fasulye eh işte idare eder ve pancar çorbası da hiç fena değildir. Rulo köfte sever misin?"

"Ben vejetaryenim," dedi Luce. Etrafındaki masalara baktı, ashnda malum iki kişiyi arıyordu. Daniel ve Cam. Onları göremediği için rahatlamıştı çünkü nerede oldukla-rını bilseydi onları görmemiş gibi yapacaktı. Fakat henüz görünürde yoklardı...

"Vejetaryen mi?" Arriane dudaklarını büzdü. "Hippi ai-lenin mi yoksa kendi zayıf başkaldırı denemenin sonucu mu bu?"

"Ah, hiçbirisi. Ben sadece..."

"Eitten hoşlanmıyorsun?" Arriane, Luce'u kolundan tu-tup doksan derece çevirdi ve onun doğruca yemek masasın-da oturan Daniel'a bakmasını sağladı. Luce'un bir an nefesi kesildi. Oradaydı. "Peki ya bu tüm etleri kapsıyor mu?" Ar-riane yüksek sesle adeta şakıdı. "Dişlerini ona geçirmek is-temediğin pek söylenemez."

Luce, Arriane'e vurup onu yemek sırasına doğru sürük-le-di. Arriane gülmekten katılıyordu ama Luce kıpkırmızı ol-dugunun farkındaydı ve bu floresan lamba altında dayanıl-maz şekilde belirgindi.

"Çeneni kapat, seni kesin duydu," diye fısıldadı.

Luce'un bir yanı bir arkadaşıyla erkekler hakkında şaka-lastığı için memnundu. Arriane'i arkadaşı olarak görüyor-du.

Hala bu sabah Daniel'i gördüğü zaman olanları düşünü-yordu. Ona karşı garip bir çekim hissediyordu -bunun ne-re-den çıktığını bilemiyordu ama burada da aynı duygu söz konusuydu. Onun sarı saçlarına ve keskin çene çizgisine bakmamak için kendini zor tutuyordu. Ona bakarken yaka-lanmayı reddediyor... Ona kendisine hareket çekmesi için ikinci bir şans daha vermek istemiyordu.

"Her neyse," dedi Arriane alaycı bir tonla. "Hamburgeri-ne o kadar odaklanmış ki şeytanın çağrısını bile duyacağını sanmıyorum." Çiğnediği hamburgerine yoğunlaşmış olan Daniel'i gösterdi. Biraz dikkatli bakıldığında ise hamburge-rini yemeye odaklanmış rolü yapıyor gibiydi.

Luce masada oturan Daniel'in arkadaşı Roland'a göz attı. Çocuk doğruca ona bakıyordu. Bakışları kesiştiğinde çocu-ğun kaşları oynadı ve bu Luce'un ödünü koparttı.

Luce, Arriane'e doğru döndü. "Bu okuldaki herkes ne-den bu kadar tuhaf?"

"Bunu bir hakaret olarak kabul etmeyeceğim," dedi Ar-

riane. Bu arada plastik tepsisini almış bir tane de Luce'a uzatıyordu. "Ve sana kafeterya koltuğunu seçme sanatından bahsedeceğim. Bilirsin, asla onun yakınlarına oturmak... Luce dikkat et!"

Luce'un tek yapabildiği geriye doğru bir adım atmak oldu ama bunu yaptığı anda onu omuzlarından tutup sertçe iten iki el hissetti. Yere düşeceğini biliyordu. Destek almak için uzandı ancak tek yapabildiği başka birine ait olan yemek dolu bir tepsiyi tutmak oldu. Her şey onunla birlikte yere yuvarlandı. Luce tok bir sesle kafeterya zeminine yapıştı ve bir tabak dolusu pancar çorbası da yüzüne döküldü.

Gözlerindeki yapış yapış pancar püresini silip neler olduğunu görmek için etrafına bakındı. Hayatında gördüğü en kızgın cüce tam karşısında duruyordu. Kız sapsarı saçlarını dikmişti, yüzünde en az on tane piercing vardı, bakışları ise ölümcüldü. Dişlerini Luce'a göstererek tısladı: "Görünüşün iştahımı kaçırmamış olsaydı bana yeni bir öğle yemeği almak zorunda kalırdın."

Luce özür dilemek için kekeleydi. Ayaga kalkmaya çalıştı fakat kız Luce'un ayagını siyah çizmesinin sivri topuğuyla ezdi. Acı bacağına yayılırken Luce ağlamamak için dudaklarını ısırırdı.

"Neden hakkımı sonra kullanmayayım ki," dedi kız.

"Yeter Molly," dedi Arriane soğuk bir şekilde. Uzandı ve Luce'un ayaga kalkmasına yardım etti.

Luce irkildi. Topuk ardında kesinlikle bir çürük bırakacaktı.

Molly, Arriane ile karşı karşıya gelince yılışıkça sırıttı. Luce ikisinin daha önce de karşı karşıya geldiğine dair bir şüphe duydu.

"Cömezle çabuk arkadaş olmuştun," diye homurdandı

Molly. "Bu gerçekten kötü bir davranış A. Göz hapsinde olman gerekmiyor mu?"

Luce yutkundu. Arriane ona daha önce göz hapsinden bahsetmemiş, göz hapsinin yeni arkadaşlar edinmesine nasıl engel olduğunu anlatmamıştı. Fakat bu kelime Arriane'nin yumruklarını sıkmasına ve Molly'nin sağ gözüne sıkı bir yumruk indirmesine yetti.

Molly geriye doğru savruldu ama Luce'un asıl ilgisini çeken Arriane olmuştu. Titremeye başlamıştı, kolları sarsılıyordu ve havada silkeleniyordu.

Kolunda bir bileklik olduğunu dehşetle fark etti Luce. Bileklik Arriane'nin bedenine bir tür şok gönderiyordu. İnanılmazdı. Acımasız ve olağandışı bir cezalandırma olduğu kesindi. Arkadaşının bütün bedeni şiddetle sarsılırken midesi bulandı. Arriane'i yakaladı ve onu hemen yere indirdi.

"Arriane..." dedi Luce fısıltıyla. "İyi misin?"

"Harikayım." Arriane'nin kara gözleri parıldayarak aralandı, sonra yeniden kapandı.

Luce derin bir nefes aldı. Arriane tekrar gözlerini açtı. "Korkuttum, değil mi? Ah, çok şeker. Merak etme, şoklar beni öldürmez," diye fısıldadı. "Sadece beni daha da güçlü yapıyor. Neyse şu ineğin gözünü morartmaya değerdi ama değil mi?"

Arkalarından bir ses, "Pekâlâ ayrılın. Ayrılın," diye bağırdı.

Randy girişte duruyordu, yüzü kızarmıştı ve nefes nefeseydi. Ayırmakta geç kaldı diye düşündü Luce ama tam o anda Molly onlara doğru yalpaladı, çizmelerinin sivri topukları döşemenin üzerinde tıkırdadı. Bu kızın hiç utanması yoktu. Gerçekten Randy orada duruyorken gelip Arriane'i dövmeye mi çalışacaktı?

Neyse ki Randy'nin kuvvetli kolları onu hemen yakaladı. Molly onu tekmelemeye çalışıp çılglık attı.

"Birileri konuşsa iyi olacak," diye bağırdı Randy. Molly karşı koyamayacak hale gelene dek onu sıkımişti. "Bir daha düşündüm de üçünüz de yarın sabah cezasısınız. Mezarlıkta. Günün ilk ışıklarıyla!" Molly'ye baktı. "Hâlâ sakinleşmedin mi?"

Molly sertçe başını sallayınca Randy onu serbest bıraktı ve kollarını göğsünde kavuşturarak Arriane'nin Luce'un kucagında yattığı yere çömeldi. Luce önce Arriane'nin suratını astığını düşündü çünkü saldırgan bir hayvan gibi şoka maruz bırakılmıştı ama sonra bedeninde hafif bir titreme hissetti ve kızın hâlâ bilekliğinin insafı altında olduğunu anladı.

"Hadi," dedi Randy daha yumuşak bir şekilde. "Hadi gidip şunu kapatalım."

Elini Arriane'e uzattı ve küçük, titreyen bedenin doğrulmasına yardım etti. Kapıdan çıkıp gitmeden evvel de Luce ve Molly'ye dönerek emirlerini tekrar etti.

"Günün ilk ışıklarıyla!"

"Dört gözle bekliyorum," dedi Molly tatlı bir şekilde ve tepsisinden düşmüş olan rulo köfte tabağını eğilip aldı.

Tepesinde dikilip ona uzun uzun baktıktan sonra tabağı Luce'un kafasından aşağı boca etti. Saçlarının arası yemek artıklarıyla dolan Luce Sword & Cross'ta başından aşağı yemek dökülmüş yeni kız olarak utancından yerin dibine girdiğini hissetti.

"Paha biçilemez," dedi Molly ve kot pantolonunun arka cebinden minicik gümüş bir kamera çıkardı. "Kameraya... Rulo köfte de," diye şakadı yakından çekim yapmaya çalışırken. "Bu blogum için harika olacak."

"Güzel şapka," diyerek dalga geçti biri kafeteryanın diğer

ucundan. Luce bunun üzerine endişeyle gözlerini Daniel'a çevirdi ve tüm bu yaşananları görmemiş olmasını diledi. Fakat hayır. Çocuk başını sallıyordu. Keyfi kaçmış gibi görünüyordu.

O ana kadar Luce gerçekten ayağa kalkacağını ve bu olaydan yırtacağını -evet, kesinlikle yırtacağını- düşünmüştü. Fakat Daniel'ın tepkisini görünce nihayet o da gülmeye başlamıştı.

Bu korkunç insanların önünde ağlamayacaktı. Zorlukla yitkundu ve yerinden doğrulup hızla en yakın kapıya doğru koştu, biraz soğuk havanın yüzüne vurmasını istiyordu.

Onun yerine Eylül ayının nemiyle karşılaştı, dışarı çıktığında neredeyse boğuluyordu. Gökyüzü renksizdi, güneş bile can sıkıcı bir gri-kahverengi tona bürünmüştü. Luce yavaşladı ve park yerinin sınıma gelip yönünü kaybetmeden önce durdu.

Hurda arabası aklına geldi. Yıpranmış döşemeleri gözünün önünde canlandı, devri atan motorunun ve hoparlörlerinden yayılan müziğin bir an için sesini duyar gibi oldu... Ve onun bu lanet yerden kendisini uzaklara taşıdığını hayal etti. Fakat bu aşırı sıcak kaldırımında dururken gerçekleri anlamıştı: Buraya tıkalıp kalmıştı ve bir çift yüksek metal kapı onu Sword & Cross'ta tutup dış dünyadan ayırıyordu. Buradan çıkmak için bir yol bulsa bile... Nereye gidecekti ki?

Midesindeki bulantı ona bilmesi gereken her şeyi söylüyordu. Burası onun çoktan son durağı olmuştu ve her şey oldukça berbat görünüyordu.

Gerçek olduğu kadar iç karartıcıydı da: Sword & Cross onun sahip olduğu tek şeydi.

Yüzünü ellerinin arasına gömdü, geri dönmek zorunda olduğunu biliyordu. Fakat başını kaldırdığı zaman aycım-daki artık ona hâlâ Molly'nin kafasından aşağı döküldüğü ru-

lo köfte ile kaplı olduğunu anımsattı. Ahh. İlk durak en yakındaki tuvalet olacaktı.

Geri döndü ve içeri girer girmez kızlar tuvaletine yöneldi. Kapı hızla açıldığında ise eskisinden daha sarışın ve kusursuz gözüken Gabbe ile karşılaştı. Luce ise mahallenin çöp kutusuna dalmış gibi görünüyordu.

"Ahh, pardon tatlım," dedi kız. Güney aksanı hoştu ama yüzünü buruşturmuştu. "Ah Tanrım, korkunç görünüyorsun. Ne oldu?"

Ne mi oldu? Sanki bütün okul bilmiyormuş gibi. Bu kız muhtemelen aptal oynuyordu, böylelikle Luce'a tüm o küçük düşürücü olayı yeniden yaşatacaktı.

"Beş dakika bekle," diye karşılık verdi Luce. Sesi istediğinden daha sert çıkmıştı. "Dedikodu veba gibi her yere beş dakika içinde yayılacaktır."

Gabbe kozmetik çantasını çıkarırken, "Fondotenimi ister misin?" diye sordu. "Kendini henüz görmedin ama gördüğünde..."

Luce, "Teşekkürler ama hayır," diyerek kısa kesti ve tuvalete girdi. Kendisine aynada bakmadan musluğa doğru eğildi. Yüzüne soğuk su çarptı ve nihayet kendisini bıraktı. Gözyaşları yanaklarından süzülürken biraz sıvı sabun, biraz da ucuz pembe el sabununu kullanarak yemek artıklarını temizledi. Fakat saçları hâlâ başka bir sorundu. Neyse ki kıyafetleri daha iyi görünüyordu. Artık ilk izlenim hakkında endişelenmesine gerek yoktu.

Tuvaletin kapısı gürültüyle açıldı ve Luce köşeye sıkıştırılmış bir hayvan gibi olduğu yere sindi. İçeri bir yabancı girdiğinde Luce kaskatı kesilmiş daha kötüsünün olmasını bekliyordu.

Kız eğildiğinde kıyafetindeki katmanların birbirine karıştığını gördü. Geniş yüzü kıvrıcık kahverengi saçlarla çev-

relenmişti, burnunu çektiğinde mor gözlükleri titredi. Oldukça mütevazı görünüyordu ama görünüş yanıltıcı olabiliyordu. Her iki elini de arkasında birleştirmişti ve Luce atlatığı bugünün ardından ona öylece güvenemezdi.

"Biliyorsun burada olmak için iznin yok," dedi kız. Ses tonu acımasızdı.

"Biliyorum." Kızın gözlerinde beliren bakış Luce'un hiçbir yere kaçmasının mümkün olmayacağını doğruluyordu. Teslim olduğunu gösteren bir şekilde derin bir nefes aldı. "Ben sadece..." "Şaka yapıyorum." Kız güldü, gözlerini devirdi ve rahat bir duruşa geçti. "Senin için ihtiyaç dolabından şampuan aşardım," dedi ve iki küçük plastik şişe şampuan ve nemlendirici kremi Luce'a uzattı. "Hadi ama..." Portatif bir iskemleyi çekerek ekledi: "Seni temizleyelim. Otur buraya."

Daha önce hiç duymadığı yarı sızlanma yarı gülmeye benzeyen bir ses Luce'un dudaklarının arasından sıyrıldı. Rahatlamış olduğunu ifade eden bir sestir bu -en azından kulakları öyle geldiğini tahmin ediyordu Luce. Kız ona oldukça nazikti -islah okulu nezaketi değildi bu, aksine normal insan nezaketiydi! Belli bir sebebi de yoktu. Luce'un şaşkınlığı cidden kaldırabileceğinden fazlaydı. "Teşekkürler?" diyerek konuşmaya çalıştı, hâlâ biraz korkuyordu.

"Ah... Üzerini de değiştirmen gerek," dedi kız. Kendi siyah süveterine baktı ve altındaki aynı renkteki süveteri göstermek için üzerindeki çıkardı.

Luce'un yüzünde beliren şaşkın ifadeyi gördüğünde, "Ne?" dedi. "Bağıklık sistemim zayıf, bu yüzden kat kat giyinmek zorunda kalıyorum."

"Ah, yani bu olmadan da iyi olacaksın?" Luce her ne kadar üzerindeki yemek artıklı kıyafetten kurtulmak istiyor olsa da kendini bu soruyu sormaya mecbur hissetmişti.

"Tabii ki," dedi kız. "Bunun altında uç kat daha var. Ve bir çift de dolabımda mevcut. Keyline bak. Bir vejetaryen etle kaplı görmek acı veriyor bana. Oldukça empatik biriyimdir."

Luce karşısındaki yabancıнын beslenme şeklini nereden bildiğini merak etse de öncelikle sorması gereken daha önemli bir soru vardı: "Şey... Neden bu kadar nazıksın?"

Kız kıkırdadı, derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Sword & Cross'taki herkes serseri ve sürtük değildir."

"Ne?"

"Sword & Cross... Serseriler ve Sürtükler. Şehirde bu okul için kullanılan fena bir lakap bu. Tabii ki burada sürtük yok. Kulaklarına yakında duyacağın bazı kaba takma isimlerle eziyet etmeyeceğim."

Luce güldü.

"Demek istediğim buradaki herkes sürtük değildir."

"Sadece çoğunluk... Öyle mi?" diye sordu Luce ama bu kadar olumsuz olduğu için kendinden nefret etti. Fakat oldukça yorucu bir sabah geçirmişti ve daha şimdiden bir sürü şey atlatmıştı, belki de bu küçük huysuzluğunu yargılamazdı bu kız.

Kız onu şaşırtacak şekilde kocaman gülümsedi. "Kesinlikle. Ve geri kalanlarımız yüzünden bizlere de kötü isimler takılıyor." Elini yana doğru uzattı. "Ben Pennyweather Van Syckle-Lockwood. Bana Penn diyebilirsin."

"Anladım," dedi Luce. Bunu anlayana kadar çektiği sıkıntıdan dolayı bitkin düşmüştü, normal hayatta olsalardı kızın ismine gülmekten katılabilirdi. Kulağa bir Dickens romanının sayfalarından fırlamış gibi geliyordu. Kendini böyle bir isimle tanıtan bu kızda güvenilebilecek bir şeyler vardı. "Ben Lucinda Price."

"Ve herkes sana Luce der," dedi Penn. "Ve sen New

Hampshire'daki Dover Hazırlık Okulu'ndan transfer oldun."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Luce mırıldanarak.

"Şanslı bir tahmin olamaz mı?" Penn omuz silkti. "Şaka yapıyorum. Dosyandan okudum tabii ki. Bu benim hobim."

Luce ona boş bir ifadeyle baktı. Belki de güvenilir yargı için biraz fazla acele etmişti. Penn nasıl olur da onun dosyasına erişebilirdi?

Penn musluğu açtı ve su ısındığında Luce'un başını musluğun altına soktu.

"Olay şu ki..." diye açıklamaya başladı. "Ben aslında deli falan değilim." Luce'un ıslak kafasını yukarı doğru kaldırdı. "Alınmak yok." Sonra tekrar suyun altına indirdi. "Bu okulda mahkeme zorunluluğu ile bulunmayan tek çocuğum. Ve sen öyle düşünmeyebilirsin ama resmi olarak aklı başında olmanın burada bazı avantajları var. Örneğin ben burada onların güvendiği tek ofis yardımcısı öğrenciyim. Aslında bu da onların budalalığının bir parçası. Tüm o gizlilik gerektiren evraklara erişim sahibiyim."

"Fakat eğer burada bulunmak zorunda değilsen..."

"Senin baban da bu okulda bahçıvan olsaydı sana da her yere gitme özgürlüğü verilirdi. Bu yüzden..." Penn'in sesi azalarak duyulmaz hale geldi.

Penn'in babası burada bahçıvan mıydı? Burada bir bahçıvan olacağı Luce'un aklının ucundan bile geçmemişti.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Penn Luce'un saçlarındaki son artıkları şampuanla temizlerken. "Bahçe pek de iyi durumda sayılmaz, değil mi?"

"Hayır," diyerek yalan söyledi Luce. Bu kızın kendi sa-
lında yer almasından memnundu ve ondan yayılan bu ar-
kadaş-olalım halini Sword & Cross'un bahçe bakımı yü-

zünden tehlikeye atmak istemiyordu. "Şey, gerçekten çok hoş."

"Babam iki yıl önce öldü," dedi Penn sessizce. "Ben de burada kanunî vasiim olan yaşlı Müdür Udell sayesinde kaldım ama onlar babamın yerini alması için birini tutmadılar."

"Üzgünüm," dedi Luce sesini o da alçak tutarak. "Yani burada biri daha büyük bir kaybın ne anlama geldiğini biliyordu."

"Her şey yolunda," dedi Penn nemlendirici saç kremi avcuna sıkarken. "Burası aslında oldukça iyi bir okul. Burayı çok seviyorum."

Bu kez kafasını yukarı kaldıran Luce olmuştü. "Gerçekten deli olmadığuna emin misin?" diyerek ona takıldı.

"Dalga geçiyorum. Buradan nefret ediyorum. Gerçekten berbat bir yer."

"Fakat buradan çıkabilirsin," dedi Luce başını merakla eğerek.

Penn dudaklarını ısırdı. "Kulağa ürktücü gelebilir ama Udell yüzünden kalmasaydım bile bunu yapamazdım. Babam burada." Bulundukları yerden görünmeyen mezarlığa doğru bir el hareketi yaptı. "O sahip olduğum tek şey."

"O zaman sanırım okuldaki diğer insanlardan çok daha fazla şeyin var," dedi Luce Arriane'i düşünerek. Arriane okul bahçesinde mavi gözlerini kocaman açarak sabırsızlıkla elini tutmuş ve Luce'a bu gece yurt odasında kendisini ziyaret etmesi için söz verdirmişti.

"O iyi olacak," dedi Penn. "Eğer Arriane nöbet geçirip hemşireye gitmeseydi bugün Pazartesi olmazdı zaten."

"Fakat o nöbet geçirmede," dedi Luce. "Sebebi o bilekliği. Ona şok verdiler."

"Burada yani Sword & Cross'ta nöbet kelimesinin işlevi

oldukça geniş bir tanımlamaya sahibiz. Yeni düşmanın Molly mi? Efsanevi yumruklara sahiptir. Sürekli ilaçlarının değişeceğinden bahsedip duruyorlar. Umarım onu sakinleştiricilerle uçurmadan önce son çılgınlığına tanık olmuşsun."

Penn'in haber ağı inanılmazdı. Luce'un aklından Daniel'in hikayesini sormak geçti ama ona karşı olan yoğun ilgisi, yani onu-mutlaka-tanımalıyım halini kendisine saklaması iyi olacaktı. En azından kendisi bu durumu çözene kadar.

Penn'in ellerinin saçlarının arasından kaydığını hissetti.

"İşlem tamam," dedi Penn. "Eğer saçların dosyanda görüldüğü gibi uzun olsaydı daha fazla zaman alan bir operasyona dönüşürdü."

Luce ona aval aval baktı. "Gözün üstümde olacak değil mi?"

Penn Luce'un koluna girdi ve onu tuvaletten çıkardı. "Sadece benim iyi yanımı gör ve kimse incinmesin."

Luce, Penn'e endişeli bir bakış attı ama Penn'in yüz ifadesi ciddiye. "Şaka yapıyordun değil mi?" diye sordu.

Penn gülümsedi ve aniden neşelendi. "Hadi gel sınıfa gitmemiz gerek. Öğleden sonraki derslerimizin tamamı aynı olduğu için memnun değil misin?"

Luce güldü. "Benim hakkımda her şeyi bilmeyi ne zaman bırakacaksın?"

"Bu pek mümkün değil," dedi Penn ve onu briket duvarlı sınıflara doğru çekti. "Yakında bunu sevmeyi öğreneceksin söz veriyorum. Ben oldukça güçlü bir arkadaşım."

Ü Ç

KARANLIĞIN RESMİ

Luce kayışı kopmuş kırmızı spor çantasını sürükleyerek nemli yurt koridorundan odasına doğru avare adımlarla ilerliyordu. Duvarlar tozlu bir kara tahta rengindeydi -ve bina tuhaf bir şekilde sessizdi. Tek duyulan su lekesi dolu tavandan sarkan sarı floresan lambaların çıkardığı viziltiydi.

Kapıların çoğunun kapalı olması Luce'u şaşırtmıştı. Dover'dayken odalardan koridorlara taşan partiler yüzünden her zaman daha fazla mahremiyet isterdi. Yere bağdaş kurup oturmuş sohbet eden birbirinin aynısı pantolonlar giymiş kızların ya da dudakları birbirlerine kenetlenmiş duvara yaslanan çiftlerin önünden geçmeden odasına gidemezdi.

Fakat Sword & Cross... Sey, aslında herkes çoktan otuz sayfalık makalesine başlamış gibiydi... Ya da kapalı kapılar ardında sosyalleşmeyi tercih ediyorlardı.

Kapılardan bahsetmişken hepsi görülmeye değerdi. Sword & Cross'taki öğrenciler kıyafet yönetmeliğine çare bulmadaki yeteneklerini kendi alanlarını renklendirme konusunda da sergilemişlerdi. Luce kapısında boncuklarla süslü bir perde bulunan kapının önünden geçti, bir diğerinin önünden geçerken harekete duyarlı ve üzerinde hoş geldiniz yazan paspasa bastığında paspastan "cehennem ol" sözleri yükseldi.

Binadaki yegane süssüz kapının önünde durdu. Oda 63. Evim evim güzel evim. Arka cebinden anahtarını çıkardı, derin bir nefes aldı ve sonra hüccresinin kapısını açtı.

O kadar da berbat değildi. Ya da beklediği kadar berbat değildi. Boğucu gece havasını az da olsa engelleyecek normal boyutlarda ve kayarak açılan bir penceresi vardı. Demir parmaklıkların arasından gözükten mehtaplı gökyüzü oldukça güzeldi -tabii az ileride bulunan mezarlığı düşünmediği sürece. Bir dolabı, lavabosu ve çalışmak için de bir masası vardı -düşününce odadaki en üzüntü verici şey kapının arkasındaki boy aynasında gördüğü yansımaydı.

Hemen gözlerini başka bir yere çevirdi, aynada neyle karşılaşacağını çok iyi biliyordu. O kadar kasvetli ve yorgun görünüyordu ki. Ela rengi gözleri stresten örürü pırlılsını yitirmişti. Saçları ailesinin histerik finosunun fırtınadan sonraki tüyleri gibiydi. Penn'in verdiği süveter ise üzerinde çuval gibi duruyordu. Titredi. Öğleden sonraki ders sabahından çok daha iyi geçmişti, tabii en büyük korkusu da gerçekleşmişti: Artık tüm okul ona Rulo Köfte diye sesleniyordu. Ve ne yazık ki bu ikinci bir ad gibi üzerine yapışıp kalacaktı.

Eşyalarını çantadan çıkarıp 63 numaralı odayı kendi odası yapmak ve bu sayede dilediğinde kaçabileceği bir yeri olsun istedi. Fakat çantasının fermuarını açtığında hüs-

ranla yatağına çöktü. Evden çok ama çok uzakta olduğunu hissetti. Evinin beyaz renkli gıcırdayan arka kapısından Sword & Cross'un girişindeki paslı çelik kapılara ulaşmak arabayla yirmi iki dakika sürüyordu ama eve gitmesi herhalde yirmi iki yıl sürerdi.

Bu sabah ailesiyle buraya gelirken yolun yansına kadar hiç konuşmamışlardı, çevredeki yerler o kadar aynı görünüyordu ki... Her zamanki orta sınıf güney banliyösü önlerinde sessizce uzanıp gidiyordu. Fakat sonra bataklıktan geçen yoldan kıyıya doğru ilerlediler ve arazi çok daha sulak bir hal aldı. Bu bataklık arazi mangrov ağaçları ile çevrelenmişti ama zamanla azalmaya başladılar. Sword & Cross'a giden yolun son on mili oldukça kasvetliydi. Gri-kahverengi, cansız, terk edilmiş. Evleri Thunderbolt'ta olan insanlar buranın pis kokan havasıyla ilgili espriler yaparlardı: Arabandan kötü kokular gelmeye başladıysa bataklıklardasındır.

Luce, Thunderbolt'ta büyümüş olsa da eyaletin doğu kısmına aşina değildi. Küçükken oralara gitmek için hiçbir zaman geçerli bir nedeni olmadığını sanırdı -tüm alışveriş mağazaları, okullar ve ailesinin tanıdığı herkes batı tarafındaydı. Doğru kısmı daha az gelişmişti. Hepsi buydu.

Ailesini özlemişti, çantasının en üstünde duran tişörte üzerinde "*Seni Seviyoruz! Degerler asla yitilmez!*" yazan bir Post-it yapıştırmışlardı. Babasının domates serasına bakan yatak odasını özlemişti. Muhtemelen şimdiye dek en az on tane cevaplanamayacak mesaj atmış olan Callie'yi özlemişti. Trevor'ı özlemişti...

Pekâlâ... Aslında tam olarak öyle değildi. Asıl özlediği Trevor ile ilk konuşmaya başladığı zamanlardı... Onu düşünerek uyuyamadığı ya da ismini defterine karaladığı zamanlar. Gerçek şu ki Luce ve Trevor'ın birbirlerini tanıma şansları hiç olmamıştı. Paylaştıkları yegane hatıra Callie

'nin sahanın kenarında o ve Luce'u konuşurken habersizce çektiği fotoğrafı. Bu konuşma sadece on beş saniye sürmüştü çünkü Trevor daha sonra sahaya, idmandaki arkadaşlarının yanına geri dönmüştü. Ve onunla çıktığı tek randevu da aslında gerçek bir randevu değildi -sadece partiden alınmış bir saatti. Luce'un hayatı boyunca pişmanlık duyacağı bir saat.

Her şey çok masumane bir şekilde başlamıştı, gölün kenarında yürüyorlardı ancak bu Luce'un başının üstünde gezinen gölgeleri hissetmesinden çok önce değildi. Sonra Trevor'ın dudakları onunkilere değdi ve Luce bedenine yayılan bir sıcaklıkla irkildi. Trevor'ın bakışlarına bembeyaz bir dehşet yerleşti... Dakikalar sonra Luce'un artık tek bildiği sevdiği çocuğun alevlere teslim olduğuydu.

Luce yatağa uzandı ve yüzünü koluna gömdü. Aylarca Trevor'ın yasını tutmuştu, şimdi ise bu tuhaf odada tenine batan şiltenin yayları üzerinde yatıyor ve kendisini hiçbir işe yaramayan bencil biri olarak görüyordu. Trevor'ı *ondan* daha fazla tanımaya bile fırsatı olmamıştı... Pekâlâ, Cam'den.

Kapıdan gelen bir tıkırtı yataktan fırlamasına neden oldu. Biri onu burada bulacağını nasıl biliyor olabilirdi? Parmak uçlarında kapıya doğru gitti ve kapıyı açtı. Ardından başını boş koridora doğru uzattı. Dışarıda ayak sesleri duymamıştı ve kapıyı birinin çaldığına dair ufaklık bir işaret bile yoktu.

Sadece kapısının hemen yanındaki mantar panonun ortasına raptiyelenmiş kâğıttan bir uçak vardı. Luce kanadında isminin yazılı olduğunu görünce gülümsedi ama kâğıdı açtığında üzerine sadece koridorun aşağısını işaret eden siyah bir okun çizilmiş olduğunu gördü.

Arriane onu bu akşam için *davet etmişti* ama bu Molly ile

kafeteryada yaşanan olaydan önceydi. Luce boş koridorun aşağısını gösteren esrarlı oka baktı. Sonra tekrar o devasa çantaya göz attı, boşaltılmayı bekliyordu. Omzunu silkeli, kapıyı çekti, anahtarı cebine koydu ve yürümeye başladı.

Koridorun diğer ucunda, üzerinde babasının müzik koleksiyonunda da bulunan ünlü kor blues şarkıcısı Sonny Terry'nin posterinin asılı olduğu kapının önünde durdu. Mantar panonun üstündeki ismi okumak için öne doğru eğildi ve Roland Sparks'ın odasının önünde durduğunu fark etti. Beyni hızla ve can sıkıcı bir şekilde Roland'ın Daniel ile içeri de takılma ihtimalini hesaplamaya başlamışken onları kendisinden ayıran tek şeyin ince bir kapı olduğunu düşündü.

Mekanik bir vınlama sesi Luce'un irkilmesine neden oldu. Doğruca Roland'ın kapısının üstüne monte edilmiş olan kameraya baktı. Kızıl. Her bir hareketini yakından izliyordu. Burada kamera olmayacağını düşündüğü için kendini aptal gibi hissederek uzaklaşmaya başladı. Her neyse buraya Arriane'i görmeye gelmişti -ve onun odasının Roland'ın odasının tam karşısında olduğunu anladı.

Arriane'nin odasının önünde durduğunda benliğini saran hafif bir sevecenlik hissetti. Bütün kapı yapıştırıcılarla kaplanmıştı -kimisi baskı kimisi de el yapımıydı. O kadar çoktu ki bazıları üst üste gelmişti, her bir slogan yarıda kesiliyor ve sık sık da bir diğer etiketle çelişiyordu. Arriane'nin bunları ayırmı yapmaksızın topladığını hayal ederek hafifçe gülümsedi (KABA İNSAN KURALLARI... BENİM KIZIM SWORD & CROSS'TAKİ EN BAŞARISIZ ÖĞRENCİ... SEYTANIN ÇAĞRISINA KULAK VERME) sonra da onlara dokundu -ama onun alanına saygı duyarak yaptı bunu.

Luce, Arriane'nin kapısının üstündekileri okuyarak kendini bir saat boyunca eğlendirebilirdi ama sonra davet edil-

diği muğlak olan bir odanın önünde durmuş utanırken buldu kendini. Sonra aniden kapının yanındaki mantar panoda ikinci kâğıt uçağı gördü. Kâğıdı açıp mesajı okudu.

Sevgili Luce,

Eğer gerçekten bu gece takılmak için geldiyseñ dikhat! Cook iyi anlaşacağız.

Eğer beni sattıysan... Cek ellerini özel notumdan ROLAND! Sana bunu kaç defa söylemeliyim? Tanrım!

Her neyse, bu akşam beraber takılacağımızı söylediğimi biliyorum ama kaçırduğım biyoloji dersinin Albatross ile telafisi için hemşirenin odasından (bugünkü şok tedavim umut vericiydi) apar topar çıktım. Söylemek istediğim belki yarı?

Sonsuza kadar deli,

A

Luce clinde notla bir süre öylece durdu ve ne yapacağına karar veremedi. Arriane ile ilgilenmiş olmaları icini rahatlatmıştı ama yine de onu görmek istiyordu. Bugün kafeteryada olanlar hakkında gerçekten ne hissettiğinden emin olmak için Arriane'nin sesindeki kayıtsızlığı duymaya ihtiyacı vardı. Koridorda dikilmiş beklerken günün olaylarını ne şekilde değerlendireceğine karar veremiyordu. Karanlık çoktuktan sonra Sword & Cross'ta yalnız olacağını bilmek ise korkuya kapılmasına neden oluyordu.

Tam arkasında aniden bir kapı açıldı. Ayaklarının dibine açık kapıdan bir parça ışık serildi. Luce içeride çalan müziğin sesini duydu.

"Ne yapıyorsun?" Bu Roland'dı, kapının önünde üzerinde eskimiş beyaz bir tişört ve kotla duruyordu. Rastah saçlarını sarı bir bantla kafasının üstünde toplamış ve dudaklarının arasında bir mızıkla duruyordu.

"Arriane'i görmeye gelmişim," dedi Luce. Odada ondan başka birileri daha var mı diye bakmamak için zor tutuyordu kendini. "Biz..."

"Kimse yok," diye karşılık verdi Roland esrarlı bir şekilde -oyle ki Luce onun Arriane'i mi yoksa yurttaki diğer herkesi mi kastettiğini anlayamadı. Gözünü Luce'dan ayırmaksızın mızıkayı birkaç defa üfledi. Sonra kapıyı birazcık daha açtı ve kaşlarını kaldırdı. Bunun bir davet olup olmadığını dahi idrak edememişti Luce.

"Şey, kütüphaneye gidecektim," dedi hızla yalan söyleyerek ve geldiği yöne doğru döndü. "Gözden geçirmem gereken bir kitap vardı da."

"Luce," diye seslendi Roland.

Luce arkasını döndü. Henüz resmi olarak tanışmamışlardı ve onun adım bilmesini beklemiyordu. Roland'ın gözleri parlak bir gülümsemeyle aydınlandı ve mızıkasıyla tam aksi yönü işaret ederek, "Kütüphane bu tarafta," dedi. Ellerini göğsünde birleştirdi. "Doğu kanadındaki özel koleksiyona mutlaka bak. Onlar gerçekten önemli."

"Teşekkürler," dedi Luce. Konu değiştiği için gerçekten memnundu. Roland ona oldukça sahici göründü, o giderken ona el sallayıp mızıkası ile veda etti. Belki de Roland'ı daha önceden urkütücü bulmasının sebebi Daniel'in arkadaşı olmasıydı. Şimdi ise tek bildiği Roland'ın iyi biri olabileceğiydi. Koridorda ilerlerken keyfi yerine gelmişti. Önce Arriane'nin canlı ve alaycı notu, sonra Roland Sparks ile hiç de tuhaf olmayan karşılaşması; dahası gerçekten de kütüphaneye gidip bir kitap almak istiyordu. İşler yoluna giriyordu.

Koridorun sonunda kütüphane kanadına doğru kavis alaa bir kısım bulunuyordu, Luce bu kısma doğru ilerlerken açık olan tek bir kapının önünden geçti. Bu kapıda her-

hangi bir süs yoktu fakat her yanı siyaha boyanmıştı. Yaklaşıkça içeriden gelen olfke dolu metal müziği duymaya başladı. Kapının üstünde yazan ismi okumak için duraksamadı bile. Bu oda Molly'ye aitti.

Luce adımlarını hızlandırdı, aniden her adımunda döşemede tıkırdayan siyah çizimlerinin topuk seslerini fark etti. Kütüphanenin ahşap kapılarından geçene dek nefesini tuttuğunu fark etmedi bile.

Kütüphanede etrafına bakarken sıcak bir his Luce'u ele geçirdi. Bir oda dolusu kitabın hafif kullu kokusundan her zaman hoşlanmıştı. Kitaplarının sayfalarının çevrilmesinin çıkardığı o tatlı sesi rahatlatıcı bulurdu. Dover'daki kütüphane onun için her zaman bir kaçış yeri olmuştu ve Luce kutsal bir mabedin sunacağı rahatlama duygusunu burada bulduğu için gerçek anlamda şaşkıındı. Bu yerin Sword & Cross'a ait olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Neredeyse... Neredeyse... Davetkardı burası.

Duvarlar koyu kırmızı kahve tonundaydı ve tavanlar yüksekti. Tuğla şömine bir duvarın ortasına gömülmüştü. Ahşap masaların üzerinde eski moda yeşil masa lambaları vardı ve koridorlar dolusu kitap görebildiğinin ötesine uzanıyordu. Giriş kısmından geçerken ayakkabılarının çıkardığı ses İran halısı tarafından yutuldu.

İçeride birkaç öğrenci vardı, Luce hiçbirini tanııyordu ama kitaplara gömülmüş kafalar arasında punk görünümlü çocuklar diğerlerine nazaran daha az tehditkâr göründüğüne. Odanın merkezinde bulunan ana başvuru masasına doğru ilerledi. Etrafa saçılmış kâğıtlar, kitaplar ve tüm o akademik dağınıklık Luce'a evini anımsatmıştı. Masanın üstünde bulunan kitaplar o kadar yüksek bir yığın haline gelmişti ki masada oturan kütüphane görevlisini neredeyse göremeyecekti. Kadın enerjinin altına çevrilmesi hakkında

bir makale okuyordu. Luce ona doğru yaklaşırken başını birden baktığı kâğıtlardan kaldırdı ve onunla göz göze geldi.

"Merhaba!" Kadın Luce'a gülümsedi -gerçekten gülümsedi. Saçları gri renginden çok gümüş rengindeydi, kütüphanenin loş ışığında bile ısı ısı parlıyordu. Yüzü aynı zamanda hem yaşlı hem de gençti. Teni şeffaf olabilecek kadar solgundu, parlak siyah gözleri ve minicik, okka gibi bir burnu vardı. Luce ile konuşmaya başladığında bluzunun kollarını sıvadı ve her iki bileğine de takmış olduğu dizi dizisi inci bilezikler ortaya çıktı. "Aradığın şeyi bulmanda sana yardımcı olabilir miyim?" Bunu mutlu bir fısıltı halinde sordu.

Luce'un birdenbire bu kadına kamı kaynadı ve masasının üstünde isminin yazdığı plakaya baktı. Sophia Bliss. Kütüphaneyle ilgili kadına soracak bir şeyler düşündü. Bu kadın bütün gün boyunca gördüğü yardım etmek isteyen ve Luce'un yardım isteyebileceği ilk otoriteydi. Fakat o burada sadece başıboş dolanıyordu... Ama sonra ansızın Roland Sparks'ın söylediklerini hatırladı.

"Burada yeniyim," diye başladı açıklamaya. "Lucinda Price. Bana doğu kanadının nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Kadın Luce'a bütün kütüphane görevlilerinin baktığı gibi demek-kitap-okumayı-seviyorsun bakışı attı. "Bu taraftan," dedi ve yüksek pencerelerle çevrili odanın diğer tarafını gösterdi. "Ben Sophia ve elimdeki liste doğruysa sen benim Salı ve Perşembe günleri yapılan din seminerimde bulunacaksın. Ah, gerçekten çok eğleneceğiz!" Göz kırptı. "Eğer başka bir şeye ihtiyacın olursa burada olacağım. Seninle tanıştığıma memnun oldum Luce."

Luce gülümsedi ve neşe içerisinde Bayan Sophia'ya, "Ya-

rın sınıfta görüşmek üzere," dedi. Kütüphane görevlisinin yanından ayrılır ayrılmaz pencerelere doğru ilerledi, kadının içten tavrı karşısında şaşkındı.

Asıl çalışma alanından, seçkin kitapların boyunu geçerek karanlık ve ürktücü yığınlar oluşturduğu bölüme geldi. Yukarı doğru baktı.

Hayır. Burası olmasın. Lütfen. En azından bu yer bana kal-sın.

Gölgeler gelip gittiğinde, Luce asla kesin olarak nerede biteceklerinden -ya da ne kadar süre sonra gideceklerinden emin olamazdı.

Su anda da neler olduğunu anlayamıyordu. Bir şeyler farklıydı. Endişeliydi, evet ama sığına hissetmiyordu. Aslına bakılırsa yüzü biraz kızarmıştı bile. Kütüphane ısıtma sisteminden ötürü sıcaktı ama *öyle bir sıcak* değildi bu. Ve sonra Daniel'i gördü.

Pencerenin önündeydi ve sırtı Luce'a dönüktü. Üzerinde beyaz harflerle OZEL KOLEKSİYONLAR yazan kürsüye yaslanmıştı. Eskimiş deri ceketinin kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı ve sarı saçları ışığın altında parlıyordu. Omuzları öne doğru kamburlaşmıştı ve bir kez daha Luce o kolların arasında olduğunu hayal etti. Başını sağa sola salladı ve onu daha iyi görebilmek için parmak uçlarında ilerledi. Tam olarak emin olamasa da gördüğü kadıyla bir şeyler çiziyordu.

Luce onu bir şeyler çizerken seyrederken en küçük hareketinde içinde bir şeylerin yandığını sanki sıcak bir şeyler yuttuğunu hissetti. Bu tamamen mantık dışı olsa da içinden bir ses Daniel'in onu çizdiğini haykırıyordu.

Yanına gitememeliydi. Her şeyden öte onu tanııyordu, tek bir kelime bile etmemişlerdi. Aralarındaki yegane iletişim birkaç kötü bakış ve gösterilen bir orta parmağın iba-

retti. Fakat nedense o eskiz defterinde olanları keşfetmenin kendisi için çok mühim olduğunu hissetti Luce.

Sonra birden anımsadı. Bir gece önceki rüyasında görmüştü. Çok kısa bir görüntü aniden gözünün önünde belirmişti. Rüyasında gece geç bir vakitti, hava nemli ve soğuktu, üzerinde de uçuşan uzun bir şeyler vardı. Hiç bilmediği bir odada perdeli pencereye yaslanmıştı. Odada tek bir kişi, tek bir adam... Ya da tek bir çocuk vardı -onun yüzünü görememişti. O kişi onun suretini bir deftere çiziyordu... Onun saçlarını... Onun boynunu... Onun profilinin birebir olan ana hatlarını. Ve Luce çizim yapan kişinin arkasında durup onu izlemişti -bu kişinin onu izlediğini fark etmesinden korkarak ve arkasını dönmeye neden olacağından endişe ederek.

Luce omzunun arkasında bir dokunuş hissettiğinde Daniel'in yanına gidiyordu sonra kafasının üstünden o şeyin geçtiğini gördü. Gölge geri dönmüştü. Bir perde gibi kalın ve sıyahtı.

Kalbinin çarpması kulaklarını doldurdu, gölgenin meşum iniltisini bastırdı ve adunlarının tıkırtısını yuttu. Daniel basını yaptığı çizimden kaldırıp bakışlarını gölgenin asılı durduğu yere çevirdi ama korkmuş gibi görünmüyordu.

Tabii ki onları göremezdi. Çok geçmeden ilgisi sakince pencereden dışarıya kaydı.

Luce'un içindeki ateş güçlendi. Derisinden dışarı taşıp onun hissedeceği kadar yakındı artık Daniel'a.

Yapabildiği kadar sessizce Daniel'ın omzunun üzerinden deftere baktı. Bir an için sayfada kendi çıplak boynunun çizili olduğunu düşündü. Ama gözünü kırıştırıp deftere dikkatlice baktığında güçlkle yutkundu.

Bu bir manzara resmiydi. Daniel pencereden görünen mezarlığın kusursuz bir kopyasını detaylı olarak çiziyordu.

Luce şimdiye dek kendisini hiç bu kadar çok üzen bir şey görmemişti.

Nedenini bilmiyordu. Çalgıncaydı... Tuhaf sezgisinin gerçek olmasını ummıştı. Daniel'in onu resmetmesi için hiçbir neden yoktu. Bunu biliyordu. Tıpkı sabah hiçbir nedeni yokken ona hareket çekmesi gibi. Ama yapmıştı.

"Orada ne yapıyorsun?" diye sordu çocuk. Eskiz defterini kapatıp Luce'a ciddi bir şekilde baktı. Biçimli dudakları düz bir çizgi halini almıştı ve gri gözlerine donuk bir ifade yerleşmişti. Kızgın görünmüyordu, sadece bitkindi.

"Özel Koleksiyonlar'dan bir kitap almaya geldim," dedi Luce katıksız bir şekilde. Fakat çevresine bakındığı an hata yaptığını anladı. Özel Koleksiyonlar bir bölüm değildi -İç Savaş hakkında sanat eserlerinin bulunduğu kütüphane içinde herkese açık bir alandı. Savaş kahramanlarının bronz bustlerinin, eski notların cam korunaklarda tutulduğu ve Muttefik Ordusu'nun haritalarının sergilendiği minyatür bir sergide bulunuyorlardı -ve burası kütüphanede kitap bulunmayan tek kısımdı.

"Bu konuda iyi şanslar," dedi Daniel ve güle güle dercesine eskiz defterini açtı.

Luce tek kelime edemedi, utanmıştı ve kaçmak için bir şeyler yapmak istiyordu. Ama sonra gölgeler orada, hâlâ yakınında bir yerlerde olmasına rağmen bir nedenden ötürü Daniel yanında olduğu için kendini daha iyi hissetti. Mantıklı değildi -Daniel onu gölgelerden korumak için hiçbir şey yapamazdı.

Mihlanmış gibi olduğu yerde öylece kalakaldı. Daniel ona baktı ve derin bir nefes aldı.

"Sormama izin ver ama gözetlemekten zevk mi alıyorsun?"

Luce gölgeleri ve şu anda ne yaptıklarını düşünüyordu. Düşünmeden başını salladı.

"Tamam, o halde bu bizi iki kişi yapar." Boğazını temizledi ve ona gözlerini dikip uzun uzun baktı -bu Luce'un kendisini davetsiz bir misafir gibi hissetmesine neden oldu.

Belki de başının döndüğünü ve biraz oturmaya ihtiyacı olduğunu açıklayabilirdi. Konuşmaya başladı: "Bak, ben kendimi biraz..."

Fakat Daniel eskiz defterini kapadı ve yerinden doğruldu. "Ben buraya kafa dağıtmak için gelmiştim," dedi ve onun sözünü kesti. "Eğer sen gitmiyorsan ben giderim."

Defterini sırt çantasına tıktırdı. Yanından geçerken Luce'un omzuna hafifçe değdi. Kat kat kıyafete ve bu kadar hafif bir dokunuşa rağmen Luce tüm bedeninin elektriklendiğini hissederek ürperdi.

Daniel da duraksamıştı. Başları birbirlerine doğru döndü ve Luce ağzını açtı. Fakat o konuşmadan Daniel arkasını dönerek hızla kapıya doğru yürüdü. Luce kafasının üstünde gölgelerin salınmasını, daireler çizerek dönmesini, sonra da pencereden dışarı geceye karışmasını izledi.

Onların geri dönüşünün soğuğuyla titredi ve uzun bir süre Özel Koleksiyonlar'ın bulunduğu alanda durup Daniel'in omzuna değdiği yere dokunarak oradaki sıcaklığın soğumasını hissetti.

DÖRT

MEZARLIK VARDİYASI

Ahh, Salı. *Waffle günü*. Luce yazın geçirdiği Salı günlerini net olarak anımsayabiliyordu. Salı günleri ahududu ve krem şanti ile dolup taşan kâseler, alın renginde çıtır çıtır wafflelar, dahası taze kahve anlamına gelirdi. Bu yaz bile -yani ailesi ondan az da olsa korkmaya başladığı o dönemde bile- waffle gününü dört gözle beklemişti. Salı sabahları yatağından yuvarlanarak kalkar ve daha kendine gelemeden içgüdüsel olarak hangi günde olduklarını bilirdi.

Luce havayı kokladı, duyuları yavaş yavaş uyanıyordu, sonra bir yemek uzmanı gibi tekrar kokladı. Hayır, ortada tereyağlı hamur kokusu yoktu ama onun yerine eksi bir boya kokusu vardı. Uykusunu dağıtmak için gözlerini ovuşturdu ve minicik yurt odasına baktı. Televizyonda gösterilen evleri yenileme programlarına katılan evlerin "önce"

hallerine benziyordu. Kâbus gibi geçen Pazartesi gününü yeniden anımsamıştı: Cep telefonunu teslim edişini, rulo kofte olayını, Molly'nin kafeteryada parlayan gözlerini ve Daniel'in ona hafifçe değmesini. Onu bu kadar kınar yapan şey neydi Luce'un bu konuda ufacık da olsa bir fikri yoktu.

Pencereden dışarı bakmak için yerinden doğruldu. Hava hâlâ karanlıktı; güneş henüz ufuk çizgisinden yüzünü göstermemişti. Luce daha önce hiç bu kadar erken kalkmamıştı. Ne kadar zorlarsa zorlasın daha önce güneşi doğarken izlediğini anımsayamıyordu. Tuhaf bir şekilde güneşin doğuşunu izlemek sinirine dokunuyordu. Güneşin-ilk-ışıklarını beklerken, karanlıkta oturup dışarıdaki ağaç sırasına bakıyordu. Bekleme zamanı... Gölge zamanı.

Luce evini özler şekilde derin bir iç çekti, bu yalnız iç çekiş onun evini daha çok özlemesine ve daha çok yalnızlık çekmesine sebep oldu. İlk dersi ve günün ilk ışıkları arasındaki bu üç saat boyunca ne yapacaktı? *Günün ilk ışıkları* - bu kelimeler neden kulaklarında çınladı? Ah. Kahretsin. Ceza için mezarlığa gitmesi gerekiyordu.

Yataktan kalkmak için mücadele etti, hâlâ boşaltmadığı çantasına yöneldi ve üstteki can sıkıcı siyah süveter yığının- dan bir tane çekip çıkardı. Dun giydiği siyah kot pantolonunu giyerken göz ucuyla berbat haldeki saçlarına baktı ve kapıdan çıkmadan parmaklarıyla saçlarını düzeltmeye çalıştı.

Mezarlığın beline kadar gelen kahartmalı ve işlenmeli demir kapılara ulaştığında nefes nefeseydi. İç bayıltan otların kokusu ve düşünceleri yüzünden boğulmak uzereydi. Diğer herkes neredeydi? Onların "günün ilk ışıkları" tanımı kendisinininkinden farklı mıydı? Saatine baktı. Neredeyse altı buçuktu.

Ona tek söylenen mezarlıkta olmasıydı ve Luce şundan

emindi ki bu sadece giriş kısmıydı. Eşikte durdu, otopark kısmındaki kalın asfalt bütün bitkileri altına alarak ezilmelerine sebep olmuştu. Yalnız bir karahindiba gözüne ilişti, genç halinin onu koparacağını ve dilek tutup üsleyeceğini düşündü. Fakat artık Luce'un dilekleri böyle bir şey için fazla ağırdı.

Zarif kapılar park alanını ve mezarlığı ikiye ayırıyordu. Her tarafı dikenli tellerle çevrili bir okul için oldukça çarpıcı görünüyordlardı. Luce elini kapının üzerinde gezdirdi, abartılı çiçek motiflerine parmaklarıyla dokundu. Kapı, Arriane'nin bahsettiği İç Savaş günlerinden kalmış olmalıydı, o zamanlar askerlerin buraya gömüldüğünü söylemişti. Okul buranın hemen yanına kurulduğunda inatçı akıl hastalarının evi değildi haliyle. O zamanlar daha az otlar sarılmıştı ve daha az karanlıktı.

Bütün kampusun çarşaf gibi dümdüz olup mezarlığın iç-bükey ya da kâse şeklinde olması kesinlikle tuhaftı. Luce buradan daha önce gördüğü her şeyin eğimini fark edebiliyordu. Sıra sıra mezar taşları rampada dizilmiş izleyiciler gibi görünüyordu.

Fakat mezarlığın en derin noktası olan tam ortasında yollar kıvrılarak dolambaçlı bir hal alıyor, büyük mezarlara, mermer heykellere ve mozolelere uzanıyordu. Muhtemelen tüm bunlar Müttefik subayları ya da askerleri için bağışlanan parayla yapılmıştı. Manzaraları harikaydı. Ancak Luce'un bulunduğu yerden bakılınca ağırlıklarıyla sanki mezarlığın o kısmını batırıyorlardı öyle ki tüm alan yere gömülüyor gibiydi.

Luce ayak seslerini duyup arkasını dönünce sıyahılara bürünmüş uknaz bir figür bir ağacın arkasında belirdi. Penn! Onun kollarına atılmamak için kendisini zor tutuyordu. Her ne kadar Penn'in ceza aldığına inanmakta güç-

lük çekse de birisini gördüğüne hiç bu kadar sevinmemişti Luce.

"Gecikmedin mi?" Penn ona birkaç adım kala önünde durdu ve başını zavallı cömez gibisinden sallayıp gülümse-di.

"On dakikadır buradayım," dedi Luce. "Geciken sen de-gil misin?"

Penn yılışıkça sırıttı. "İmkânı yok. Ben erken kalkarım. Hiç ceza almadım." Omuz silkti ve mor gözlüklerini yukarı doğru itti. "Fakat sen diğer beş şanssız ruhla birlikte ceza al-dın ve muhtemelen onlar şu anda seni taş anıtın orada öf-keyle bekliyorlar." Bir adım attı ve Luce'un arkasında kalan mezarlığın tam ortasında, en alçak noktada göğe doğru yük-selen en büyük taşı gösterdi. Luce gözlerini kısarak bakmış olsaydı, bir grup siyah giysili insanın orada toplanmış oldu-ğunu önceden görebilirdi.

"Bana sadece mezarlıkta buluşulacağımı söylediler..." de-di Luce. Ansızın mağlubiyete uğradığını hissetmişti. "Kim-se oraya gitmem gerektiğini söylemedi."

"Pekâlâ, sana söylüyorum o zaman; taş anıt. Şimdi oraya git," dedi Penn. "Zaten mahvolmuş olan sabahlarını yaptı-ğın yüzünden daha kötü hale getirdiğinden çok fazla arka-das edinemeyeceksin bunu bil."

Luce yutkundu. Bir yanı Penn'den yolu göstermesini is-temek için yapıp tutuşuyordu. Bulunduğu yerden orası gerçek bir labirent gibi görünüyordu ve Luce mezarlıkta kaybolmak istemiyordu. Aniden sinirlendi, evden-uzakta-olma hissiyle beraber orada her şeyin daha da kötü bir hal alacağını biliyordu. Parmaklarını çürdattı, kaskatı kesil-mişti.

"Luce?" Penn omzundan bir parça ittirerek ona destek olmaya çalıştı. "Hâlâ buradasın."

Luce, Penn'e teşekkür ederim gülümsemesi sunmaya ça-lıştı ama yüzüne tuhaf bir seğirme yerleşmişti. Sonra mezar-lığın kalbine inmek için aşağı doğru kosturdu.

Güneş hâlâ doğmamıştı ve güneşin doğmasına dakikalar kaldığı şu anlar Luce'un en çok korktuğu zamanlardı. Onundan geçtiği birkaç sıra özellihsiz mezar taşına baktı. Dündük olmaları gerekiyordu ama çok eskilerdi ve bu yüz-den çoğu sağa ya da sola yatmıştı, bu halleriyle urkütücü bir domino taşı sırası gibi görünüyordular.

Siyah Converse'leriyle çamur birikintilerinin ve ölü yap-rakların üstünden hızla geçti. Gösterişsiz mezarlardan daha şatafatlı olan kısma ulaştı, burası birazcık daha düzdü ve tam anlamıyla kaybolmuştu. Koşmayı bıraktı ve soluklan-maya çalıştı. Sesler. Eger sakinleşebilirse seslerini duyabilir-di.

"Beş dakika daha ve ben gidiyorum," dedi bir çocuk.

"Sizin fikrinizin bir öneminin olmaması çok kötü Bay Sparks." Bu huysuz ses tonunu Luce dünkü derslerden hatırlıyordu. Bayan Tross -yani Albatross. Rulo köfte olayın-dan sonra Luce derse geç kalmış ve suratsız biyoloji öğret-menine istediği türden bir ilk izlenim vermemişti.

"Bu hafta için kimse sosyal iltiyazlarını kaybetmek iste-miyorsa..." Mezarların arasından uğultular yükseldi. "Sabır-la, Bayan Price varlığıyla bizi onurlandırana kadar sanki ya-pacak hiçbir işimiz yokmuş gibi bekleyeceğiz."

"Buradayım," dedi Luce nefes nefese kalmış bir halde. Nihayet devasa bir melek heykelinin arkasından çıkmıştı.

Bayan Tross elleri dudaklarında duruyordu, üzerinde dün giydiği siyah dökümlü elbisenin başka bir çeşidi vardı. Cılız kahverengi saçlarını kafasına sımsıkı yapıştırmıştı ve cansız kahverengi gözlerinde Luce oraya ulaştığında öfke dolu bir ifade belirmişti. Biyoloji Luce için her zaman zor

bir ders olmuştu. dahası Bayan Tross'un beklentilerini karşılama konusunda da pek de iyi değildi.

Albatross'un hemen arkasında Arriane, Molly ve Roland duruyordu. Bir kaidenin çevresinde daire oluşturmuş, devasa melek heykeline doğru dönmüşlerdi. Diğer heykellerle kıyaslandığında hiçbir bu kadar yeni, beyaz ve büyük değildi. Luce meleğin bacağına yaslanana kadar neredeyse fark etmemisti -Daniel da oradaydı.

Üzerinde eski bir siyah deri ceket vardı ve Luce'un son karşılaşmalarında gözünden kaçmayan o parlak kırmızı fuları takmıştı. Luce uyandıktan sonra taramaya fırsat bulamadığı saçlarını düzeltmeye çalıştı... Bu onu Daniel'in uyurken nasıl görüldüğüne düşünmeye itti... Bakışları onun saçlarından gözlerine kaydıgındaysa kiplirmızı kesildi, oldukça utanmıştı.

Daniel gözünü dikmiş ona bakıyordu.

"Üzgünüm," dedi pat diye. "Nerede buluşmamız gerektiğini bilmiyordum. Yemin ederim ki bil..."

"Kendine sakla," dedi Bayan Tross. Bir parmağını boğazına doğru indirmişti. "Herkesin zamanını yeterince boşa harcadın. Eminim hepiniz hangi akılsızca davranıştan ötürü burada olduğunuzu anımsıyorsunuzdur. Önümüzdeki iki saat boyunca çalışırken bunun hakkında düşünebilirsiniz. Cıflırlara ayrılın. Talimatı biliyorsunuz." Luce'a bir bakış attı ve derin bir nefes aldı. "Pekala kim Bayan Price'i himayesi altına almak ister?"

Diğer öğrencilerin yere bakmaya başlaması Luce'u dehşete düşürdü. Fakat aniden, işkence gibi geçen bir dakikanın ardından, beşinci bir öğrenci mozolenin kenarında belirdi.

"Ben."

Cam. V yaka tişörtü geniş omuzlarını sarıyordu. Yanın-

dan geçmek için kenara ittiği Roland'dan bir ayak boyu uzundu. Gözlerini üzerinden ayırmadan Luce'a doğru büyük bir adım attı. Üzerinde ıslah okulunun kıyafetleri olduğu halde bu kendinden emin tavrı Luce'a tedirgin etti. Bir yanı bakışlarını başka tarafa çevirmek istiyordu çünkü herkesin önünde ona böyle bakması utanç vericiydi. Fakat bir nedenden ötürü buyulmuş gibiydi ve gözlerini ondan alamıyordu -ta ki Arriane aralarında birdenbire belirene dek.

"O benim," dedi Arriane. "O benim dedim."

"Hayır demedin," diye karşılık verdi Cam.

"Evet dedim, sadece tünediğin tuhaf yerden beni duydum." Kelimeler dudaklarının arasından hızla çıktı. "Onu istiyorum."

"Ben..." Cam cevap vermeye çalıştı.

Arriane başını umutla kaldırdı. Luce yutkundu. Öne çıkacak ve onu istediğini mi söyleyecekti. Bunu unutamazlar mıydı? Ceza sırasında üç kişilik bir grup olamaz mıydı?

Cam, Luce'un omzunu hafifçe okşadı. "Ben sana yetişirim, tamam mı?" Sanki bu sözü almak için yamp tutuşuyordu Luce.

Diğer çocuklar oturdukları mezarların üzerinden indiler ve grup halinde bir kulübeye doğru gittiler. Luce Arriane'e yapıştı ve onları takip etti. Arriane ona tek kelime etmeden bir tırmık uzattı.

"Pekala... Intikam meleği mi yoksa sarılmış sevgililer mi?"

Dün olanlardan ya da Arriane'nin notundan bahsetmediler ve Luce bir şekilde Arriane ile konuşmasının gerekmediğini hissetti. Bunun yerine kafasının üstünde yükselen iki devasa heykele bakarken buldu kendisini. Bir tanesi Rodin'in yaptığı işlere bir hayli benziyordu. Çıplak bir adam ve kadın birbirlerine sarmaş dolaş sarılmış haldeydiler. Luce Dover'dayken Fransız heykelticiliği üzerine eğitim almıştı ve

en romantik eserlerin Rodin'e ait olduğunu düşünürdü. Fakat şu anda Daniel'i düşünmeden sarılmış sevgililere bakması oldukça zordu. Daniel. Bu çocuk kesinlikle ondan nefret ediyordu. Eger dün gece kütüphanede yaşananlardan sonra hâlâ bir kanıt ihtiyacı varsa tek yapması gereken bu sabah ona attığı bakışı düşünmekti.

"İntikamı meileği nerede?" Derin bir iç çekerek Arriane'e sordu.

"İyi seçim. Şu tarafta." Arriane, Luce'a yeryüzünü bir yıldırımın çakışından korunmaya çalışan devasa mermer heykeli gösterdi. İlk yapıldığı zaman muhtemelen ilginç bir parçaydı, fakat şu anda üzerini kaplamış olan yosun ve çamurdan dolayı eski ve kirli görünüyordu.

"Anladım," dedi Luce. "Ne yapacağız?"

"Ovu-övücez," dedi Arriane neredeyse şakıyarak. "Kendini onlara banyo yaptırıyormuş gibi hissediyorum ve bu çok hoşuma gidiyor." Böylece devasa meileğe tırmanmaya başladı ve sanki tüm bu sey sebatkâr eski bir mese ağacıymış gibi heykelin yıldırım engelleyen kolunun üzerine çıktı.

Görünüşünden ödünün kopmuş Bayan Tross'un daha fazla sorun çıkarmasını istemediğinden heykelin tabanını tırmıkla düzeltmeye başladı Luce. Bitmeyecekmiş gibi görünen nemli yaprak yığınlarını temizlemeye çalıştı.

Üç dakika sonra kolları camına okunmaya başlamıştı. Kıyafetleri kesinlikle böylesine çamurlu bir iş için uygun değildi. Luce, Dover'dayken hiç cezaya kalmamıştı sadece bir defasında bir kâğıda birkaç yüz defa "İnternette bilgi hırsızlığı yapmayacağım" yazmıştı.

Bu çok acımasızcaydı. Özellikle de tek yaptığı Molly ile kafeteryada kazara çarpışması olduğu düşünülürse. Burada kimseyi hızla yargılamak istemiyordu ama yüz yıl kadar ön-

ce ölmüş insanların mezarlarından çamur temizlemek mi? Luce hayatından şu anda tam anlamıyla nefret ediyordu.

Sonra güneş ışıkları ağaçların arasından göründü ve mezarlıkta yepyeni bir renk belirdi. Luce birden kendini çok daha iyi hissetti. Artık on adından ilerisini görebiliyordu. Daniel'i görebiliyordu... Molly ile yan yana çalışıyordu.

Luce'un kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı ve hissettiği ferahlama duygusu yok olup gitti.

Ona sempatiyle bakan ama çalışmaya devam eden Arriane'e baktı.

"Hey," dedi Luce sesli şekilde fısıldayarak.

Arriane parmağını dudaklarının üstüne bastırıldı aneak Luce onun yanına tırmanmak için harekete geçmişti bile.

Zarif ve çevik hareketlerle heykelin kolunu tuttu ve kalesinin üzerinde döndü. Yere yuvarlanmayacağından oldukça emindi, fısıldayarak konuştu. "Pekâla... Daniel ile Molly arkadaşlar mı?"

Arriane gülmeye benzer bir homurtu çıkardı. "İmkânsız, onlar birbirinden nefret eder," dedi hemen, sonra da duraksadı. "Neden sordun?"

Luce o ikisini gösterdi, mezar taşlarının orada yaptıkları hiçbir temizlik yoktu. Birbirlerine yakın durmuş, birbirlerinin tırmıklarına yaslanmış sohbet ediyorlardı. Luce ne konuştuklarını duymayı çaresizce istedi. "Bana arkadaş gibi göründüler."

"Bu bir ceza," dedi Arriane. "Çift olmak zorundasın. Sence Roland ve Chester the Molester arkadaş mı?" Roland ve Cam'i işaret etti. Aşıklar heykelinin temizliğini en iyi şekilde nasıl yapacakları hakkında konuşuyorlardı. "Ceza kankalığı gerçek hayattaki kankalığa benzemez."

Arriane yüzü iyice düşen Luce'a dikkatlice baktı.

"Bak Luce, öyle demek istemedim..." Sesi giderek azaldı.

"Pekâlâ, sabah bana yirmi dakika kaybettirmen dışında seninle bir sorunum yok. Aslını istersen bence çok farklısın. Değişiksin işte. Ancak Sword & Cross'taki ahbap çavuş arkadaşlığın ne bekliyorsun bilmiyorum. Ama sana şunu söylememe izin ver, bu hiç de kolay değil. İnsanlar burada, çünkü sorunları var. Bunları diyorum çünkü benim de kendi sorunlarım var ve katlanmak da oldukça zor. Anladın mı?"

Luce omzunu silkti, utandığını hissediyordu. "Sadece bir soruydu."

Arriane kıkırdadı. "Hep böyle sinik misin? Ne halt ettin de buraya geldin bu arada?"

Luce bu konu hakkında konuşmak istemiyordu. Belki de Arriane haklıydı, arkadaş edinmeye çalışmaması en doğrusuydu. Yere inip heykelin dibindeki yosunları temizleme işine geri döndü.

Maalesef Arriane'nin ilgisini bir kere çekmişti. O da aşağı atladı ve tırnığıyla Luce'un tepesine dikildi.

"Ah hadi söyle bana, söyle bana, söyle bana," diyerek Luce'a sataşmaya başladı.

Arriane'nin yüzü Luce'unkine çok yakındı. Bu Luce'a dün Arriane kıvrılırken onun üstüne eğilmesini hatırlatmıştı. Paylaştıkları böyle bir anıları vardı değil mi? Ve bir yanı birisiyle konuşmak için yanıp tutuşuyordu... Oylesine uzun ve gerilimli bir yaz geçirmişti ki ailesiyle. Derin bir nefes aldı ve alnını tırnığa dayadı.

Tuzlu, sevimsiz bir tat kapladı ağzını. En son bu detayları anlatığında mahkeme salonundaydı. Hepsini unutabilirdi ama Arriane ona oyle uzun süre bakınca ağzında büyüyen kelimeler berraklaştı ve dudaklarından dökülmeye başladı.

"Bir gece bir arkadaşımıydım..." diye başladı anlatmaya derin bir nefes alarak. "Ve korkunç bir şey oldu." Gözlerini kapadı, göz kapaklarının arkasında o geceyi tekrar görme-

mek için dua ediyordu. "Bir ateş vardı. Benim görebildiğim... Ve onun göremediği."

Arriane esnedi, bu hikâyeden Luce kadar ürkmemişti.

"Her neyse..." diyerek devam etti Luce sözlerine. "Sonrasındaki detayları ve nasıl olduğunu anımsamıyorum. Hatırlayabildiğim kadarını Yargıca anlatırm. Ve sanırım bu yüzden benim deli olduğumu düşündüler." Gülümsemeye çalıştı ama pek başarılı olamamıştı.

Arriane'nin omzunu sıvazlaması Luce'u şaşırtmıştı. Ve yüzüne bir an için gerçekten içten bir ifade yerleşmişti. Ama sonra o bildik yalışıkça gülümseyiş yüzüne yayıldı.

"Hepimiz fazlasıyla yanlış anlaşıyoruz, değil mi?" Parmığı ile Luce'u dürttü. "Bilirsin işte... Roland ve ben nasıl olur da yangın çıkarma delisi bir arkadaşımız olmaz diyorduk. Ve herkes bilir ki islah okulunda eşek şakası yapmak için gerçekten sıkı bir ateşe ihtiyacın vardır." Şimdiden plan yapmaya başlamıştı bile. "Roland diğer yeni gelen çocuğu, Todd'ı eğitmeyi düşünmüştü ama oyumu senden yana kullanmayı tercih ederim. Bir ara iş birliği yapmalıyız."

Luce güçlükle yutkunmaya çalıştı. O bir yangın çıkarma bağımlısı değildi. Geçmişinden bahsetmeye son verdi; kendini savunacak enerjisi bile yoktu.

"Ahh Roland duyana kadar bekle," dedi Arriane elindeki tırnığı bir kenara atarak. "Sen bizim gerçeğe dönüşmüş hayallerimiz gibisin."

Luce itiraz etmek için ağzını açtı ama Arriane çoktan geri çekilmişti. *Mukemmel*, dedi içinden Luce Arriane'nin ayakta kalmasının çamurda yürürken çıkardığı sesleri dinlerken. Artık Daniel'in her şeyi duyması an meselesiydi.

Bir kez daha başını beykele doğru kaldırdı. Tüm kiri pisliği daha henüz temizlenmiş olsa da melek eskisinden de pis görünüyordu. Bir an bütün bu yaptıkları iş çok amaçsızca

göründü gözüne. Birisinin burayı ziyaret edeceğinden şüphe duydu. Cezaya kalan diğer çocukların da çalıştığından şüpheliydi.

Bakışları *hâlâ* çalışmakta olan Daniel'a kaydı. Bronz mezar taşını temizlerken oldukça gayretliydi. Öyle ki kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı ve Luce o kolunu hareket ettirdiğinde kaslarının kasılışını görebiliyordu. Derin bir iç geçirdi ve -buna engel olamazdı- onu izlemek için taş melege yaslandı.

Her zaman böyle çalışkan oldu.

Luce hızla başını salladı. Bu da nereden çıkmıştı? Bunun ne anlamı geldiğini bilmiyordu. Ama yine de böyle düşünmüştü. Uykuya dalmadan önce aklında beliren o cümlelerlendi. Rüyaları dışında asla daha önce böyle zirvaladığı olmamıştı. Fakat burada da yarı uyanıktı zaten.

Bu Daniel işinin üstesinden gelmesi gerekiyordu. Onu henüz bir gündür tanıyordu ve daha şimdiden tuhaf ve bilinmedik bir yere doğru sürüklendiğini hissetmeye başlamıştı.

"Bence en iyisi ondan uzak dur," dedi arkasından gelen soğuk bir ses.

Luce arkasına döndüğünde Molly'yi dün gördüğü şekilde dururken buldu: elleri belinde ve hızlı burnundan alevler çıkarken. Penn ona Sword & Cross'ta okul müdürünün şaşırtıcı bir şekilde yüze takılan takılara izin verdiğini ama gönulsüzce kendi kulağındaki elmas kupeyi çıkardığını söylemişti.

"Kimden?" Kulağa aptalca geldiğini biliyordu ama gene de sordu Luce.

Molly gözlerini devirdi. "Daniel'a abayı yakmak çok ama çok kötü bir fikir diyorsam sadece bana güven."

Luce cevap vermeye fırsat bulamadan Molly gitti. Fakat

Daniel -sanki adının anıldığını duymuş gibi- hemen ona baktı. Sonra da doğrudan ona doğru yürüdü.

Luce güneşin bir bulutun arkasında olduğunu biliyordu. Gözlerini onunkilerden ayırsaydı, yukarı bakar ve görürdü. Ama yukarı bakamıyordu, başka yöne de bakamıyordu ve bir nedenden ötürü Daniel'ı görebilmek için gözlerini kısmak zorunda kalmıştı. Neredeyse Daniel kendi ışığını yarıyor ve bu Luce'un gözlerini kamaştırıyor gibiydi. Kutsal bir zilin çalınışını duydu ve dizleri titremeye başladı.

Tırmığı kavrayıp onun gelişini görmemiş gibi yapmayı istedi. Fakat umursamazmış gibi davranmak için çok geç kalmıştı.

"O sana ne söyledi?"

"Humm...", Mantıklı bir yalan uydurmak için zaman kazanmaya çalışıyordu Luce. Hiçbir şey bulamadı. Parmaklarını çırdırdı.

Daniel ellerini onunkilerin üstüne koydu. "Bunu yapman sınırimi bozuyor."

Luce içgüdüsel olarak geriye doğru sıçradı. Kısa süreliğine de olsa elleri onunkilere değmişti, yüzü hemen kıpkırmızı oldu. Demek istediği karşısında *kim* olursa olsun bu hareketin sınırını bozacaydı değil mi? Çünkü Luce'a daha önce bunu yaparken gördüğünü ima etmiş olamazdı. Ve bu mümkün değildi. Onu tanımiyordu bile.

Oyleyse neden bunun hakkında daha önce tartışmışlar gibi hissediyordu kendini Luce?

"Molly senden uzak durmamı söyledi," dedi en sonunda.

Daniel başını eğip sağa ve sola salladı, düşünüyor gibi görünüyordu. "Sanırım haklı."

Luce ürperdi. Bir gölge üstlerine doğru sürüklendi, melegin yüzündeki karanlık ifade Luce'un endişe etmesi için yeterliydi. Gözlerini kapadı ve nefes almaya çalıştı.

Daniel'in başka tuhaf bir şey söylememesi için dua ediyordu.

Fakat panik duygusu hızla bedenini ele geçirmeye başladı. Kaçmak istiyordu. Bunu yapamazdı. Ya mezarlıkta kaybolacak olursa?

Daniel onun gökyüzüne dikilmiş olan bakışını takip etti. "Ne oluyor?"

"Hiçbir şey."

"Peki yapacak mısın?" Kollarını göğsünde kavuşturdu ve sordu.

"Ne?" Aklından geçen ise aynıydı: *Kaçmalıyım?*

Daniel ona doğru bir adım attı. Artık neredeyse Luce'un bir adım yakınındaydı. Luce nefesini tuttu ve tamamen hareketsiz kalarak Daniel'in cevabını bekledi.

"Benden uzak duracak mısın?"

Kulağa sanki onunla flört ediyormuş gibi geliyordu.

Fakat Luce kesinlikle o havadan uzaktı. Alın teri içinde kalmıştı. bedenini ve kontrolünü tekrar ele geçirmeye çalışırken iki parmağıyla şakaklarına bastırdı. Bu flörtlere karşılık vermeye kesinlikle hazır değildi. Tabii karşısındaki kişi gerçekten flört ediyorsa...

Bir adım geriledi. "Samir'in öyle."

"Duyamadım," dedi çocuk fısıltı halinde, tek kaşını kaldırdı ve ona doğru bir adım daha attı.

Luce bir kez daha geriledi ama bu kez daha büyük bir adım atmıştı. Heykele güm diye çarpıp, devasa taşın titreyişini sırtında hissetti. Bir an sonra karanlık, soğuk bir golge vınlıyarak üstlerinden geçti. Daniel'in de onunla birlikte titredigine yemin edebilirdi.

Hemen ardından tok bir gıcırta ikisinin de yerlerinde zıplamasına neden oldu. Mermer heykel üstlerine doğru düşerken Luce nefesini tuttu, sanki bir ağaç rüzgârda sal-

lanıyordu. Bir anlığına havada asılı kalmış göründü heykel.

Luce ve Daniel öylece durmuş melege bakıyorlardı. İkisi de düşeceğini biliyordu. Meleğin başı yavaşça onlara doğru dua edercesine eğildi -ve sonra bütün heykel hızlanarak aşağı doğru inmeye başladı. Luce Daniel'in bir elinin belini sıkıca sardığını hissetti, diğer eli ise başını korumak için hamle yaptı ve heykel üstlerine düşerken Luce'u aşağı çekti. Tam durdukları yere indi heykel. Büyük bir güçle zemine çarptı -önce başı sonra da bedeninin dayandığı kaidesi çamura saplandı. Heykel öyle bir açıyla düşmüştü ki altında Daniel ve Luce'un çömeldiği yerde bir boşluk kalmıştı.

Nefes nefese kalmış bir haldeydiler -ve burun buruna duruyorlardı. Daniel'in bakışlarında korku vardı. Bedenleri ve heykel arasında sadece birkaç santimlik bir boşluk kalmıştı.

"Luce?" Fısıltı halinde konuştu.

Luce'un tek yapabildiği başını sallamak oldu.

Daniel gözlerini kıstı. "Ne görmüştün?"

Tam o anda bir el belirdi ve Luce heykelin altındaki boşluktan dışarı çekildiğini hissetti. Bedeni hafifçe ürperdi. Gün ışığının bir kez daha titreyişini gördü. Dik dik bakan Bayan Tross hariç herkesin ağzı açık kalmıştı ve Luce'un ayağa kalkmasına yardım eden kişi Cam'di.

"İyi misin?" Cam'in bakışları Luce'un üstündeki artıklarda, derisindeki sıyrıklarda ve omzundaki tozda gezindi. "Heykelin devrildiğini gördüm ve durdurmak için koştum ama geç kaldım... Çok korkmuş olmalısın."

Luce cevap vermedi. Korku hissettiği şeylerin sadece bir parçasıydı.

Daniel çoktan ayağa kalkmış ve o iyi mi diye bakma gereği bile duymadan çekip gitmişti.

Onun gidişini izlerken Luce'un ağız bir karış açık kalmıştı. Ve hiç kimse onun arkasını dönüp gidişini umursamamıştı.

"Ne yaptın?" Bunu soran Bayan Tross'du.

"Bilmiyorum. Burada duruyorduk..." Bayan Tross'a bir bakış attı. "Yani çalışıyorduk. Sonra tek bildiğim şey heykelin devrildiği."

Albatross eğildi ve parçalanmış melegi inceledi. Kafası tam ortadan ikiye ayrılmıştı. Doğanın güçleri ve eski taşlar hakkında bir şeyler geveledi.

Fakat herkes işinin başına döktükten sonra Luce sadece tek bir ses duydu. Molly omzunun hemen arkasından ona fısıldamıştı: "Görünüşe göre biri ben tavsiye verdiğimde dinlenmeye başlasa iyi olacak."

B E Ş

GİZLİ TOPLULUK

"Beni bir daha asla böyle korkutma!" Callie Luce'u Çarşamba akşamı böyle azarladı.

Güneşin batmasından hemen sonra, Luce Sword & Cross'un bekleme salonunun tam ortasına konumlanmış bej renkli telefon kulübesine tıkılmıştı. Mahremiyet duygusu vermektense uzak olsa da en azından etrafta aylak aylak gezen birileri yoktu. Kolları mezarlıktaki ceza olayından dolayı hâlâ ağrıyordu, gururu ise heykelin altından çıkarılır çıkarılmaz sıvışan Daniel yüzünden yaralıydı. Fakat on beş dakikalığına da olsa tüm bunları aklından uzaklaştırmaya çalıştı ve coşkusuyla en iyi arkadaşının sarf ettiği her bir cılgın kelimeyi pür dikkat dinledi. Callie'nin yüksek sesini duymak kendini öylesine iyi hissetmesini sağlamıştı ki azarını umursamadı bile.

"Konuşmadan bir saat bile gecirmeyeceğimize söz vermiştik," diyerek sızlandı Callie. "Birinin seni canlı canlı yediğini düşündüm? Ya da sana deli gömleği giydirip tek başına bir yere kapattıklarını ve senin de gömleğin yenilerini ke-mirdiğini sandım. Tek bildiğim yerin yedi kat dibine insan de..."

"Peki anne," dedi Luce. Güldü ve Callie'nin nefes egzersizi öğretmeni gibi konuştu. "Rahatla." Bir an için tek telefon görüşmesi hakkında annesini aramadığı için suçluluk hissetti. Fakat Luce eline geçirdiği ilk fırsatta onu aramazsa Callie'nin çılgına döneceğini biliyordu. Ve tuhaf bir şekilde Callie'nin histerik ses tonunu duymak her zaman sakinleştiriciydi. İkisinin çok iyi anlaşmasının nedenlerinden biriydi bu; onun aşırı paranoya halı Luce'un üzerinde sakinleştirici bir etkiye sahipti. Luce onu Dover'daki yurt odasında parlak turuncu halısının üzerinde pedikürü henüz yapılmış ayaklarıyla sekerek yürüdüğünü hayal edebiliyordu.

"Bana anne deme!" diye gürledi Callie. "Anlat bakalım. Diğer çocuklar nasıl? Filmlerdeki gibi korkutucu ve can sıkıcılar mı? Peki ya sınıflarınız ve yemekler?"

Luce telefonun ucundan Callie'nin küçük televizyonunda oynayan *Roman Holiday* filminin sesini duyabiliyordu. Luce'un filmde en sevdiği sahne Audrey Hepburn'un Gregory Peck'in odasında uyandığı ve bir gece önce olanların rüya olduğuna kendisini inandırmasıydı. Luce gözlerini kapadı ve bu sahneyi zihninde canlandırmaya çalıştı. Audrey'in uyusuk fısıltısını sadece Callie'nin bileceği bir replik eşliğinde taktit etti: "Bir adam vardı, bana karşı çok zalimdi. Harikaydı."

"Pekâlâ prenses, duymak istediğim senin hayatın," diyerek dalga geçti Callie.

Ne yazık ki *Sword & Cross*'ta harika olarak tanımlayabi-

leceği hiçbir şey yoktu. Daniel'i düşündü. ah, bugün onu aklından on sekiz defa geçirmişti. *Roman Holiday* filmindeki Audrey ile kendi hayatındaki yegane benzerlik ikisinin de hayatlarında saldırgan derecede kaba ve ilgisiz erkeklerle sahip olmalarıydı. Luce başını küçük kulübenin bej duvarına yasladı. Biri duvara ZAMANIMI BEKLIYORUM kelimelerini kazıyordu. Eğer normal koşullar altında olsalardı Luce, Daniel hakkındaki her şeyi Callie'ye anlattı.

Fakat bir nedenden ötürü anlatamazdı.

Daniel hakkında söylemek istediği hiçbir şey aslında aralarında olmamıştı. Ve Callie erkeklerin karşısındaki kıza nasıl değer verdiğini göstermek konusundaki çabalarını öğrenmek isterdi. Luce'a kaç defa kapıyı açtığını ya da onun Fransızca aksanının iyi olup olmadığını nasıl fark ettiğini öğrenmek isterdi. Luce'un gülünç bulduğu ve asla ciddiye almadığı aklızsız aşk şüirlerinde Callie bir tuhafılık görmezdi. Luce Daniel'dan kısaca bahsedebilirdi. Aslına bakılırsa Callie Luce'un Cam gibi biri hakkında anlatacaklarıyla daha çok ilgilenirdi.

"Şey, burada bir çocuk var..." diye fısıldadı Luce ahizeye doğru.

"Biliyordum!" Callie ciyakladı. "Adı?"

Daniel, Daniel. Luce boğazını temizledi. "Cam."

"Güzel... En başından başla."

"Şey... Aslında henüz hiçbir şey olmadı."

"Olğanüstü olduğunu düşünüyor falan filan. Yeni saçlarıyla Audrey'ye benzediğini söylemişim. İyi özelliklerini lark et."

"Pekâlâ." Arkadan gelen ayak sesleri duraksamasına sebep oldu. Başını kulübeden dışarı uzatıp günün en güzel on beş dakikasını mahveden kişiyi görmeye çalıştı.

Cam ona doğru geliyordu.

İti an çomacı hazır! Korkunç şekilde bayağı kelimeler dilinin ucuna geldi: *Bana penasını verdi*. Hâlâ cebinde taşıyordu.

Söylediği hiçbir şeyi duymamış gibi Cam'in davranışları normaldi. Sword & Cross'ta dersler bittiğinde üniformasını çıkarmayan tek çocuk oydu. Fakat siyah kıyafetler onda gerçekten güzel duruyordu -özellikle de Luce'u marketteki şapşal kasiyer kıza dönüştürmeye yettiği düşünülürse.

Cam altın kaplamalı cep saatini uzun zincirinden tutarak etkardı. Luce bir süreliğine parlak kavisten gözlerini almadı. neredeyse büyülenmiş gibiydi öyle ki bu Cam saati avcunun içine alana dek sürdü. Saate baktı, sonra da kafasını Luce'a çevirdi.

"Uzgünüm." Dudakları endişeyle hüzüldü. "Saat yedi için telefona ismini yazdığımı sanıyordum." Omzunu silkti. "Fakat yanlış yazmış olmalıyım."

Luce kalbi küt küt atarak saatine baktı. O ve Callie daha henüz sadece birkaç cümle konuşabilmişlerdi -nasıl olmuştu da on beş dakika geçmişti?

"Luce? Alo?" Callie'nin sabırsız sesi ahizeden duyulabiliyordu. "Tuhaf davranıyorsun. Orada bana söylemediğin bir şeyler mi var? Çoktan yerini alacak bir ıslah okulu tipi mi buldun yoksa? Peli ya o çocuk?"

"Sss..." diye fısıldadı Luce telefona. "Cam, bekle," diye seslendi telefonu ağzından uzaklaştırarak. Cam arkasını dönmüş kapıya yönelmişti bile. "Sadece bir dakika, ben..." Yutkundu. "Ben hemen kapatıyorum."

Cam saati siyah spor ceketinin on cebine koydu ve hızla Luce'a doğru döndü. Kaşlarını kaldırdı, Callie'nin ahizeden yükselen sesini duyduğunda ise gülmüsedü. "Sakın telefonu yüzüme kapatmaya cesaret etme," diye itiraz ediyordu Callie. "Bana hiçbir şey anlatmadın. Hiçbir şey!"

"Kimseyi kızdırmak istemem," diyerek takıldı Cam telefonu göstererek. "Benim zamanımı al, daha sonra geri ödersin."

"Hayır," dedi Luce hemen. Callie ile konuşmak için olse de Cam'in de aynı duygularla birilerini aramak istediğini düşündü. Hem bu okuldaki diğer herkesten farklı olarak Cam ona nazık davranmıştı. Telefon sırasını almak istemedi, özellikle de Callie ile onun hakkında dedikodu yapığundan oturu fazlaca endişeli olduğu için.

"Callie," dedi derin bir nefes alıp telefona dönerek. "Kapatmalıyım. En kısa sürede seni yeniden arayacağım..." Fakat tam o anda ahizeden belli belirsiz arama tonunun sesi yükseldi ve Luce küçük kronometrede 0:00 yazdığını gördü. Birbirlerine veda bile edememişlerdi ve onu aramak için koca bir hafta boyunca bekleyecekti. Zaman geçmek bilineyecekti.

Cam küçük kulübeye yaslanarak, "En iyi arkadaşın mı?" diye sordu. Yeşil gözleri hâlâ kurnazca parıldıyordu. "Benden küçük üç kız kardeşim var, telefonda yayılan en iyi arkadaş titreşimlerini hissedebiliyorum." Luce'u kokluyormuş gibi öne doğru eğildi, bunu yapması Luce'u güldürdü... Ve aniden dönüp kalmasına neden oldu. Onun bu beklenmedik yakınlığı karşısında kalbi sıkışmıştı.

"Dur tahmin edeyim..." Cam doğruldu ve cenesini yukarı doğru kaldırdı. "Islah okulundaki kötü çocuklar hakkında her şeyi öğrenmek istiyordu?"

"Hayır!" Luce aklından geçen çocukları düşünerek başını hararetle salladı... Ta ki Cam'in şaka yapığın anlayana kadar. Kızardı ve esprisine karşılık vermeye çalıştı. "Ona burada bir tane bile yalnız ve iyi biri olmadığını söyledim."

Cam gözünü kırptı. "Gerçekten ne kadar da heyecan verici. Öyle düşünmüyor musun?" Onun bu kadar sakin go-

rünmesi Luce'u da sakinleştirmişti ama bu sessizlikte ceketinden yükselen tik tak sesleri daha da net duyulur olmuştuktu.

Luce tam o anda içeriye siyah bir şeyin atılmasıyla titremişti. Gölge tavandaki panellerden birer birer sekerek arkasına da bıraktığı paneli karartıyordu. Kahretsin. Birileriyle yalnız kalmak hiçbir zaman iyi değildi -özellikle de Cam onunla bu kadar ilgilendiği bir anda- gölgeler yine gelmişlerdi. Luce aniden geri çekildiğini hissetti, karanlık daire tavanda dans edip dönerken mümkün olduğunca sakin kalmaya çalıştı. Yalnızken buna dayanabilirdi. Belki. Fakat gölgelerin en korkunç yanı çıkardıkları seslerdi. Sesler Luce'a yavru bir baykuşun yuvasından düşmesini ve hogularak ölmeyi anımsatıyordu. Cam'ın ona böyle bakmaya bir son vermesini istedi. Bir şeyin onun ilgisini dağıtmasını diledi. Aklından geçen tek şey...

Daniel Grigori idi.

Ve oldu. Yırtık pırıltı bir kot ve eski beyaz bir tişört giyen olağanüstü bir çocuk tarafından kurtarıldı. Gerçi bu pek kurtuluş gibi görünmüyordu; Daniel taşıdığı ağır kitaplardan iki baklüm olmuştu, gri gözlerinin altı da mosmorluktan. Aslında tam bir enkaz gibiydi. Sarı saçları gözlerinin üstüne düşmüştü ve Luce ile Cam'i görünce onlara gözlerini kısarak baktı. Luce bu defa Daniel'in canını sıkacak ne yaptığını düşündü ve bundan dolayı neredeyse o çok önemli olayı kaçıracaktı: Bekleme salonunun kapısı arkasından kapanmadan önce gölge sanki biri tarafından emilircesine bulundukları yerden çekip gitmişti.

Daniel onların tarafına doğru başını salladı ve geçerken yavaşlamadı.

Luce, Cam'e baktığında, o da Daniel'i seyreliyordu. Luce'a doğru döndü normalden daha yüksek bir sesle ko-

nuştuktu. "Sana neredeyse söylemeyi unutuyordum. Bu gece sosyal etkinlikten sonra odamda bir parti var. Senin de gelmeni isterim."

Daniel konuşulanları hâlâ duyma mesafesindeydi. Luce'un herkesin bahsettiği bu sosyal etkinlik hakkında hiçbir fikri yoktu ama öncesinde Penn ile buluşmalıydı. Belki beraber dolaşacaklardı.

Luce bakışlarını Daniel'in ensesinde sabitledi. Cam'in parti için bir cevap beklediğini biliyordu, cevap vermek bu kadar zor olmamalıydı ama Daniel arkasını dönüp ona hırpınan gözlerle baktığı an telefon çalmaya başladı. Cam hemen telefona uzandı ve şöyle dedi: "Bu bana Luce. Orada olarak mısın?"

Neredeyse fark edilmeyecek bir şekilde Daniel kafasını salladı.

"Evet," dedi Luce. "Evet."

o o o

"Hâlâ neden acele etmek zorundayız anlamış değilim." Luce yirmi dakikanın sonunda nefese nefese kalıyordu. Penn'in arkasından koşturarak ne olduğunu açıklamadığı Çaramba Gecesi Sosyal Etkinliği'nin yapılacağı toplantı salonuna gitmeye çalışıyordu. Üst kattaki odasına gitmeye ancak vakit bulmuş, bu tip bir organizasyon için dudak parlattığını sürüp daha düzgün bir kot pantolon geçirmişti üzerine. Penn odaya dalıp onu dışarı çıkardığından Cam ve Daniel ile karşılaşmasının heyecanını bastırmaya henüz fırsat bulabilmişti.

"İlah olmaz bir şekilde gecikmeyi adet edinmiş olan insanlar normal ve dakik insanların programlarını nasıl mahvettiklerini asla anlamazlar," dedi Penn Luce'a ve tam o anda topraktan bir çamur parçası ayacağının altından fırladı.

"Ha!" Arkalarında bir kahkaha sesi yankılandı.

Luce geriye dönüp baktı ve Arriane'nin soluk, cılız silüetinin onlara doğru geldiğini gördü. "Hangi şapşal sana normal olduğunu söyledi Penn?" Arriane dirseği ile Luce'u duruttu ve yeri işaret etti. "Çamura dikkat!"

Luce sendelerken, "Lütfen biri bana nereye gittiğimi söyleyebilir mi artık!" diye bağardı.

"Çarşamba gecesi," dedi Penn sıradan bir ses tonuyla. "Sosyal Etkinlik Gecesi."

"Yani... Dans ya da onun gibi bir şey mi?" diye sordu Luce. Hayalinde Daniel ve Cam çoktan dans pistinde karşı karşıya gelmişlerdi bile.

Arriane güldü, "Sıkıntıdan öldüren bir dans. 'Sosyal Etkinlik' Sword & Cross'ta çift anlama sahiptir. Anlarsın ya bizim için sosyal etkinliklere ihtiyaçları var ama gene bizim için sosyal etkinlik düzenlemeye ödləri kopuyor. Oldukça fena."

"Bunun yerine," diye ekledi Penn. "Film geceleri düzenleyip filmler hakkında ders yapmayı tercih ediyorlar ya da... Tanrım geçen semestri anımsıyor musun?"

"Hayvan doldurma ile ilgili olan sempozyumu mu?"

"Çok, çok ürktüycüydü." Penn bu düşünceden kurtulmak istemesine başını salladı.

"Bu gece, canım..." Arriane yavaş yavaş konuşuyordu. "Kolay yırtacağız. Tek yapmamız gereken Sword & Cross video kütüphanesinde bulunan ve sürekli yayınlanan üç filmden birinde horlamak. Sence hangisi bu gece yayınlanacak Aylak Penny? Starman? Joe Versus the Volcano? Yoksa Weekend at Bernie's mi?"

"Starman gösterilecek," diye homurdandı Penn.

Arriane Luce'a şaşkın bir şekilde baktı. "O her şeyi bilir."

"Bekleyin," dedi Luce ve çamurlu yolda parmak ucunda

düdü. Okulun girişine yaklaştıklarından sesini fısıltı halinde tutmaya gayret ediyordu. "Bu filmleri defalarca seyrettiysek neden acele ediyoruz?"

Penn "toplantı salonunun" ağır metal kapılarını çekerek açtı ve Luce bu odaya bu adın verilmesinin bir şaka olduğunu kavradı. Düşük tavanlı eski odada sandalyeler boş beyaz duvara doğru dizilmişti.

"Bay Cole'un yanındaki koltuğa düşmek istemezsin," diye açıkladı Arriane öğretmenini göstererek. Adam burnunu kalın kitaplara gömmüş ve odadaki birkaç boş sandalyeyle çevrilmiş oturuyordu.

Üç kız kapıdaki metal dedektöründen geçince Penn söyledi: "Her kim oraya oturursa onun her hafia yaptığı fenalıklar geçirtir 'akıl sağlığı' anketlerine yardım etmek zorunda kalır."

"O kadar da kötü olmazdı..." diyerek araya girdi Arriane.

"Eğer sonrasında sonuçları analiz etmek için kalmak zorunda olmasaydın," diyerek tainamladı Penn Arriane'in cümlesini.

"Bu yüzden kaçırabilirsin," dedi Arriane gülümseyerek ve Luce'u ikinci sıraya yönlendirdi. "Partiyi."

Nihayet ağızlarındaki baklayı çıkarmışlardı. Luce kıkırdadı.

"Ben de duydum," dedi Luce. Kendini bir an için hafifletmiş hissetti. "Cam'ın odasında değil mi?"

Arriane bir anlığına Luce'un yüzüne baktı ve ona dil çıkardı. Sonra da Luce'un arkasına neredeyse icini görüyormuşçasına baktı. "Hey, Todd," diye seslendi Luce'u bir sandalyeye itip yanının güvende olduğunu iddia ederek -Bay Cole iki sandalye gerideydi- sonra da tehlikeli olan sandalyeye eliyle vurdu. "Gel bizimle otur T!"

"Ha!" Arkalarında bir kahkaha sesi yankılandı.

Luce geriye dönüp baktı ve Arriane'nin soluk, cılız silüetinin onlara doğru geldiğini gördü. "Hangi şapşal sana normal olduğunu söyledi Penn?" Arriane dirseği ile Luce'u durttu ve yeri işaret etti. "Çamura dikkat!"

Luce sendelerken, "Lütfen biri bana nereye gittiğimizi söyleyebilir mi artık?" diye bağırdı.

"Çarşamba gecesi," dedi Penn sıradan bir ses tonuyla. "Sosyal Etkinlik Gecesi."

"Yani... Dans ya da onun gibi bir şey mi?" diye sordu Luce. Hayalinde Daniel ve Cam çoktan dans pistinde karşı karşıya gelmişlerdi bile.

Arriane güldü. "Sıkıttıran öldüren bir dans. 'Sosyal Etkinlik' Sword & Cross'ta çift anlama sahiptir. Anlarsın ya, bizim için sosyal etkinliklere ihtiyaçları var ama gene bizim için sosyal etkinlik düzenlemeye ödleri kopuyor. Oldukça fena."

"Bunun yerine," diye ekledi Penn. "Film geceleri düzenleyip filmler hakkında ders yapmayı tercih ediyorlar ya da... Tanrım geçen sömestri anımsıyor musun?"

"Hayvan doldurmayla ilgili olan sempozyumu mu?"

"Çok, çok ürkütücüydü." Penn bu düşünceden kurtulmak istercesine başını salladı.

"Bu gece, canım..." Arriane yavaş yavaş konuşuyordu. "Kolay yırtacağız. Tek yapmamız gereken Sword & Cross video kütüphanesinde bulunan ve sürekli yayınlanan üç filmden birinde horlamak. Sence hangisi bu gece yayınlanacak Aylak Penny? Starman? Joe Versus the Volcano? Yoksa Weekend at Bernie's mi?"

"Starman gösterilecek," diye homurdandı Penn.

Arriane Luce'a şaşkın bir şekilde baktı. "O her şeyi bilir."

"Bekleyin," dedi Luce ve çamurlu yolda parmak ucunda

döndü. Okulun girişine yaklaştıklarından sesini fısıltı halinde tutmaya gayret ediyordu. "Bu filmleri defalarca seyrettiyeniz neden acele ediyoruz?"

Penn "toplantı salonunun" ağır metal kapılarını çekerek açtı ve Luce bu odaya bu adım verilmesinin bir şaka olduğunu kavradı. Düşük tavanlı eski odada sandalyeler boş beyaz duvara doğru dizilmişti.

"Bay Cole'un yanındaki koltuğa düşmek istemezsin," diye açıkladı Arriane öğretmeni göstererek. Adam burnunu kalın kitaplara gömmüş ve odadaki birkaç boş sandalyeyle çevrilmiş oturuyordu.

Üç kız kapıdaki metal detektöründen geçince Penn şöyle dedi: "Her kim oraya oturursa onun her hafta yaptığı fenalıklar geçirir 'akıl sağlığı' anketlerine yardım etmek zorunda kahr."

"O kadar da kötü olmazdı..." diyerek araya girdi Arriane.

"Eğer sonrasında sonuçları analiz etmek için kalmak zorunda olmasaydın," diyerek tamamladı Penn Arriane'in cümlesini.

"Bu yüzden kaçırabilirsin," dedi Arriane gülümseyerek ve Luce'u ikinci sıraya yönlendirdi. "Partiyi."

Nihayet ağzlarındaki baklayı çıkarmışlardı. Luce kıkırdadı.

"Ben de duydum," dedi Luce. Kendini bir an için hafifletmiş hissetti. "Cam'in odasında değil mi?"

Arriane bir anlığına Luce'un yüzüne baktı ve ona dil çıkardı. Sonra da Luce'un arkasına neredeyse içini görüyormuşçasına baktı. "Hey, Todd," diye seslendi Luce'u bir sandalyeye itip yanının güvende olduğunu iddia ederek -Bay Cole iki sandalye gerideydi- sonra da tehlikeli olan sandalyeye eliyle vurdu. "Gel bizimle otur T!"

Giriste duran Todd söylenen bu sözle oldukça rahatlamış göründü, aslında herhangi bir sözle de bu hale gelecek gibiydi. Yutkunup onlara doğru gelmeye başladı. Çok geçmeden beceriksizce ateş hattındaki sandalyeye oturdu. Bay Cole kafasını kaldırdı, gözlüğünü mendiliyle temizledikten sonra şöyle dedi: "Todd burada olduğun için memnunum. Filmden sonra küçük bir yardımda bulunup bulunamayacağımı merak ediyorum. Bilirsin Venn şeması oldukça kullanışlı bir yöntemdir..."

"Acımasızca!" Penn başını Arriane ile Luce arasından uzattı.

Arriane omuz silkti ve çantasından devasa boyutta bir pırlamış mısır kutusu çıkardı. "Yeni öğrencilerin hepsine bakıcılık yapamam," dedi. Kocaman tereyağlı mısır kutusunu Luce'a doğru kadeh kaldırır gibi kaldırdı. "Şanslısın."

Odadaki ışıklar söndüğünde Luce Cam'i görene kadar etrafına bakındı. Callie ile yarıda kesilen konuşmasını düşündü, sonra da onun bir erkeği tanımak için en iyi yolun onunla film izlemek olduğunu bu sayede konuşmalar esnasında görülmeyen şeylerin ortaya çıkacağını söylemesi geldi aklına. Cam'e bakarken Callie'nin ne demek istediğini anladı. Cam'in ne tür esprilere güldüğünü göz ucuyla seyretmek ve kahkahalarına eşlik etmek heyecan verici olacaktı.

Bakışları onunkilerle birleştğinde Luce utandı ve bakışlarını kaçırarak oldu. Fakat sonra tam o anda Cam'in yüzünün kocaman bir gülümseyişle aydınlandığını gördü. Cam elini selam vermek için kaldırdığında Luce elinde olmadan Daniel'a bakarken yakalandığında nasıl tam tersi şeylerin yaşandığını hatırladı.

Daniel Roland ile birlikte içeri girdi, geciktiklerinden ötürü Randy eşliğinde gelmişlerdi. Geç kaldıklarından boş kalan tek yer salonun en önündeki sıradaydı. Daniel projek-

törün yansıttığı ışığın içinden geçti ve Luce ilk defa o zaman boynundaki gümüş zinciri fark etti. Tişörtünün içinde bulunan bir tür madalyondu. Sonra tamamen görüş açısından çıktı. Bu kez Luce'un onu gizlice gözetleyebileceği bir konumda oturmuyordu.

Sonuç olarak *Starman* pek de komik bir film değildi ve diğer öğrenciler sürekli Jeff Bridges'i taklit edip duruyorlardı. Luce'un filme konsantre olması pek mümkün olmadı... Ayrıca boynunun arkasında hissettiği buz gibi soğuktan ötürü pek de rahat değildi. Bir şeyler oluyordu.

Gölgeler bu defa geldiklerinde Luce onları bekliyordu. Düşünmeye ve parmaklarıyla saymaya başladı. Gölgeler büyük bir telaş içindeydi ve Luce Sword & Cross için endişelenip endişelenmemesi gerektiğine karar veremiyordu... Ya da başka bir şey için. Hiç bu kadar kötü bir durumda olmamışlardı...

Toplantı salonuna üstten sızdılar, sonra da filmin oynadığı perdenin kenarlarından kayıp murekkep gibi döşemenin üzerine döküldüler. Luce oturduğu sandalyeye sınıksı yapıştı ve korkunun neden olduğu titremeyi kol ve bacaklarında hissetti. Bedenindeki bütün kaslar kasılmıştı ama titremesine engel olamıyordu. Arriane sol dizini sıkıduğunda dönüp ona baktı.

"İyi misin?"

Luce başını evet anlamında salladı ve omuzlarını kavrıyıp sadece üşüyormuş gibi yaptı. Öyle olmayı diliyordu ancak Sword & Cross'un fazla güçlü çalışan havalandırmasıyla bir ilgisi yoktu bunun.

Gölgelerin sandalyesinin altında ayağıyla büyük bir mücadele içinde olduklarını hissedebiliyordu. Film boyunca bu durumda kaldılar ve geçen her bir saniye Luce'a bir ömür gibi geldi.

Bir saat sonra Arriane gözünü Cam'in bronz renkteki yurt odasının kapısının gozeteleme deligine dayadı. "He-yo-o," diye şakadı ve kıkırdadı. "Şenlik burada!"

Patlamış mısırı taşıdığı çantadan bu defa pespembe bir otriş çıkardı. "Hadi yardım et," dedi Luce'a ve ayağını havaya kaldırdı.

Luce parmaklarını birleştirdi ve Arriane'nin siyah ayakkabısının altına koydu. Arriane yerden yükselip otriş ile yüzünü kapatarak koridoru izleyen kameranın arkasına uzandı ve aygıtı kapattı.

"Hiçbir şüpheli durum yaratmadın," dedi Penn.

"Bağlılığın bu partiye mi?" Arriane lalı yapıyordu. "Yoksa kızıla mı?"

"Demek istediğim daha akıllıca yolların da olduğu." Arriane aşağı inerken Penn homurdandı. Arriane otrişi Luce'un omuzlarına doladı ve Luce güldü. Kapının arkasından gelen şarkıyı duyduğunda dans etmeye başladı. Fakat Luce otrişi Penn'e uzatmak için döndüğünde onun hâlâ endişeli olduğunu gördü. Penn tırnaklarını kemiriyordu ve alını terlemişti. Guneyin nemli Eylül ayında üst üste altı süveter giyerdi -ve asla ısınmazdı.

Luce ona doğru eğilerek, "Sorun nedir?" diye fısıldadı.

Penn süveterinin kolunu çekti ve omzunu silkti. Kapı açılınca karşılaştıkları şey aslında her şeyin cevabı gibiydi. İçeride yoğun bir sigara dumanı ve yüksek sesli müzik vardı. Cam aniden kollarını açarak onları selamladı.

"Gelmişsin," dedi ve Luce'a gülümsedi. Loş ışıkta bile dudakları çilekle lekelenmiş gibi parlıyordu. Sarıldığında kendisini minicik ve güvende hissetti Luce. Cam sonra di-

ger iki kıza dönüp başıyla onlara selam verdi ve Luce kucaklamayı alan tek kişi olduğu için gururlandı.

Cam'in arkasında küçük karanlık bir odaya tıkmış bir sürü insan vardı. Roland kösedeki pikabın başındaydı ve elindeki plakları ultraviyole ışığa doğru tutuyordu. Luce'un birkaç gün önce bahçede gördüğü sevgi dolu çift de buradaydı. Beyaz gömlekleriyle Dover öğrencilerine benzeyen bir grup erkek yan yana durmuş arada sırada kızları kesiyordu. Arriane zaman kaybetmeden Cam'in bar olarak da kullanılan masasına doğru gitti. Masadan bir şampanya sesi alıp bacaklarının arasına sıkıştırdı ve kıkırdarak mantarın açmaya çalıştı.

Luce şaşkına dönmüştü. Dış dünya çok daha sınırsız olmasına rağmen Dover'dayken içki bile içmemisti. Cam Sword & Cross'a geri döneli daha birkaç gün olmuştu ama daha şimdiden bütün okulun katılacağı bir parti düzenleyip içeriye gizlice içki sokmayı başarmıştı. Ve bir şekilde içeride bulunan herkes bunun normal olduğunu düşünüyordu.

Penn ile hâlâ eşikte duruyorlardı. Kalabalıktan bir pat sesi, sonra da şerefe sesleri yükseldi, hemen ardından da Arriane'nin sesi duyuldu: "Lucindaaa, gel buraya. Kadeh kaldırmak üzereyim."

Luce partinin coşkusunu hissedebiliyordu ama Penn bu patırıya pek de hazırlıklı gibi değildi.

"Sen git," dedi Penn ve Luce'a el salladı.

"Sorun ne? Partiye katılmak istemiyor musun?" Gerçek şu ki Luce onun için endişe ediyordu. Bu gibi partilerin nasıl bir anda tepetaklak olabileceği hakkında fikri yoktu. Arriane'den emin değildi ve Penn yanındayken kendini çok daha iyi hissedecekti.

Fakat Penn kaşlarını çatı. "Ben... Ben geçersiz elemanım. Kütüphaneleri bilirim... Sunumlarda nasıl PowerPoint

kullanacağını bilirim. Bir dosyaya ulaşmak istediğinde bana gelmen yeterli. Ama bu..." Parmak uçlarında yükseldi ve içeri göz attı. "Bilmiyorum. İçeridekiler benim sadece her şeyi-bilen-kız olduğumu düşünecekler."

Luce kaşlarını hadi-ama der gibi kaldırdı. "Ve benim bir dilim rulo köfte olduğumu ve bizim gerçekten muz olduğumuzu düşünecekler." Güldü. "Sadece iyi vakit geçiremez miyiz?"

Penn dudagını baktı sonra da otrişi omuzlarına sarmak için aldı. "Ahh pekâlâ," dedi ve içeriye gürültülü bir şekilde Luce'un önünde girdi.

Luce gözlerini odaklayabilmek için kırıştırdı. Odaya bir karmaşa hâkimdi ama Arriane'nin kahkahasını duyabiliyordu. Cam Luce'un arkasından kapıyı kapadı ve onu elinden tutup çekerek partinin merkezinden uzaklaştırdı.

"Geldiğine gerçekten çok sevindim," dedi. Elini onun ufacık sırtına koymuş ve başını ona doğru eğmişti, bu sayede gürültülü odada Luce onu duyabilmişti. Dudakları oylesine tatlı görünüyordu ki özellikle de şunları söylediğinde: "Kapı her çaldığında senin olmanı umut ettim."

Cam her ne kadar onunla hemen flört etmeye başlamış olsa da Luce her şeyi mahvetmek istemiyordu. O popüler ve beklenmedik bir şekilde düşünceli bir çocuktü, dahası ilgisi Luce'u gururlandırıyor, bu acayip yerde kendisini rahat hissetmesini sağlıyordu. Ovgülerine karşılık verirse saçmalayacağını biliyordu, bu yüzden sadece güldü. Bunun üzerine Cam de gülümseyerek karşılık verdi ve ona bir kez daha sarıldı.

Luce aniden ellerini Cam'in boynu dışında koyacak bir yer bulamadı. Cam onu sıkıca sarmış, ayaklarını yerden kesmişken kendini sersem gibi hissetti.

Onu tekrar yere indirdiğinde Luce etrafına bakındı ve

gördüğü ilk şey Daniel oldu. Luce onun Cam'den hoşlandığını hiç sanmıyordu. Yatağın üzerinde bağdaş kurmuş otururken beyaz tişörtü ultraviyole ışığın altında menekşe renginde parlıyordu. Bakışları onunkilerle kesiştiğinde başka bir yere bakması çok zor oldu. Bu hiç mantıklı değildi çünkü tam o anda çok tatlı ve dost canlısı bir çocuk arkasında durmuş ona ne içeceğini soruyordu. Diğer çok tatlı ama kesinlikle daha az dost canlısı olan ve gözlerini ondan alamadığı çocuk ise karşısında duruyordu. Luce'a gözlerini dikmişti. Çok yoğun, esrarlı ve kısık olan bu bakışları Luce binlerce defa daha görse asla anlamlandıramayacağını düşünüyordu.

Tek bildiği onun üzerinde bir etkisi olduğuydu. Odadaki diğer herkes ilgi alanından çıkmıştı ve Luce içinin eridiğini hissediyordu. Eğer Arriane masanın üstüne fırlayıp kadehini kaldırarak ona seslenmeseydi gece boyunca ona bakacaktı.

"Luce'a..." diyerek kadehi havaya kaldırdı ve Luce'a tatlı bir şekilde gülümsedi. "Tamamen başka bir alemde olan ve benim hoş geldin konuşmamı kaçırın ve bunun ne kadar harika olduğunu asla öğrenmeyecek olan Luca'a... İyiydim değil mi Ro?" Ayak bileğine onaylarcasına vuran Roland'a doğru eğildi.

Cam, Luce'un eline içinde şampanya olan plastik bir bardak tutuşturdu. Luce kıpkırmızı oldu ve bütün parti aynı sesle inlerken gulmeye çalıştı: "Luce'a! Rulo köfteye!"

Molly yanına doğru süzüldü ve kulağına şöyle fısıldadı: "Asla öğrenmeyecek olan Luce'a."

Birkaç gün önce olsa Luce alacağı darbeyi düşünerek onun yanından hızla kaçardı. Bu gece ise sadece gözlerini devirdi ve sırtını Molly'ye döndü. Tek bir kelime dahi etmediği bir kız kendini kötü hissetmesine neden olamazdı, kal-

di ki onu kıskırtmaya çalıştığı da belliydi. Bu yüzden elinde meyankökö şekerini bulanan Penn'in yanına çömeldi.

"Buna inanabiliyor musun? Gerçekten eğleniyorum," dedi Penn neşe içinde şekerini kemirirken.

Luce şekerden bir parça attı ağzına ve köpüklü şampanyadan bir yudum aldı. Ortaya çıkan karışımın pek de içilebilir olduğu söylenemezdi. Kendisiyle Molly'nin karışımı gibi bir şeydi. "Pekâlâ bu Molly herkese karşı bu kadar kötü müdür, yoksa onun için özel miyim?"

Penn bir an için ona farklı bir cevap verecekmiş gibi baktıktan sonra Luce'un sırtına dostça vurdu. "Her zamanki hali, tatlım."

Luce dağıtılan şampanyaya, Cam'in antika pikabına, kafalarının üstünde dönen disko topuna ve herkesin neşeli yüz ifadesine baktı.

"Tüm bu şeyleri nereden buluyorlar?" Merakını sesli şekilde beyan etmişti.

"Herkes Roland'ın Sword & Cross'ta her şeyi içeri sokabileceğini söyler," dedi Penn sakince. "Tabii ben asla ondan bir şey istemedim."

Belki de Arriane'nin Roland hakkında söylemeye çalıştığı buydu. Luce'un bulunması yasak olup da çaresizce istediği tek bir şey vardı o da bir cep telefonuydu. Ama sonra... Cam dinlemediği Arriane'le okuldaki iç işleri hakkında konuştu. Bunun dışında Cam'in partisi Roland'ın rızasıyla yapılmış gibiydi.

"Tamam, hepiniz işe yaramazsanız," Roland bunu herkesin ilgisini çekecek kadar yüksek sesle söylemişti. Pikap şarkıları gelişigüzel çalarken durdu. "Bu gece herkesle açık mikrofon olayına giriyoruz ve ben karaoke yapınak istiyorum."

"Daniel Grigori!" Arriane el çırparak bağırdı.

"Hayır!" Daniel anında cevabı yapıştırdı.

"Ahh, dilsiz Grigori bir kez daha bizi reddediyor," dedi Roland mikrofondan. "'Hellhound on My Trail' şarkısını söylemek istemediğine emin misin?"

"Onun senin sarkın olduğunu sanıyordum Roland," dedi Daniel belli belirsiz bir gülümsemeyle ama Luce bunun ilgiyi-lütfen-başkasına-çek anlamına gelen utangaç bir gülümseme olduğunu hissetti.

"Hakkı var millet," dedi Roland gülerek. "Bir Robert Johnson şarkısına karaoke yapmak bu odada kimsenin kalmamasına sebep olurdu." Plak yığını arasından R. L. Burnside'in albümünü çekti ve pikaba yerleşirdi. "Onun yerine güneye gidelim."

Elektrogitarın bas tonları duyulduğunda Roland sahnenin tam ortasında ay ışığının düştüğü birkaç adımlık boş alanda yerini aldı. Herkes el çırpıp dans ediyordu ama Daniel saatine bakıyordu. Cam'in teklifinin ardından Daniel'in başını sallaması Luce'un hâlâ aklındaydı. Sanki Daniel bir sebepten ötürü onun da burada olmasını istemişti -ve tabii ki karşılaştıklarında varlığından haberdar olduğuna dair hiçbir işaret göstermemiştir.

Onunla bir defacık olsun yalnız kalabilseydi...

Roland partidekilerin ilgisini o kadar çok üstüne çekmişti ki Daniel'in ayağa kalkıp Cam ve Molly'nin yanından geçerek sessizce kapıdan çıkıp gitmesini sadece Luce fark etti.

Bu onun tek şansıydı. Herkes el çırpıp dans ederken Luce yavaşça ayağa kalktı.

"Bravo!" diye bağırdı Arriane. Sonra da sandalyesinden kalkıp Luce'u işaret ederek şöyle dedi: "Ah harika, benim kızım çıkıp şarkı mı söyleyecek?"

"Hayır!" Luce bir oda dolusu insanın önünde neden aya-

ga kalkığını açıklamak yerine şarkı söylemek istemiyordu. Fakat Sword & Cross'taki ilk partisinin tam ortasında Roland burnuna mikrofonu dayamıştı bile. Şimdi ne yapacaktı?

"Ben... Ben Todd adına kendimi kötü hissediyorum. Bunu kaçırıyor." Luce'un sesi arkasındaki hoparlörlerden yankılanıyordu. Bu kötü yalanı söylediği için şimdiden pişman-
dı ve geri dönüşü de yoktu. "Yanına gidip Bay Cole ile işi-
nin bitip bitmediğine bakmayı düşünüyordum."

Diğer çocuklar bunu tam olarak neden yapmaya çalıştığını bilmiyormuş gibi baktılar. Sadece Penn ürkekçe bağırdı. "Çabuk dön!"

Molly yapmacık bir şekilde Luce'a gülümsedi. "Inek sevgisi," dedi ve bayılır gibi yaptı. "Nasıl da romantik."

Bir dakika, Todd'dan hoşlandığını mı sanmışlardı? Ah, kimin umrundaydı ki -Luce'un takip etmek istediği ve ardından çıkaramadığı tek kişi şu anda dışarıdaydı.

Molly'yi görmezden geldi ve kapıya doğru giderken Cam'in kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde beklediğini gördü. "Eşlik edecek birini ister misin?" Hevesle sormuştu bunu.

Hayır anlamında başını salladı Luce, başka bir iş olsaydı Cam'in bu teklifini seve seve kabul ederdi ama şu anda bu pek mümkün değildi.

"Geri döneceğim," dedi nazikçe. Cam'in yüzünde can sıkıcı bir ifade belirmeden koridorda yürümeye başlamıştı bile. Partideki gürültüden dolayı kulakları çınlıyordu. Bir an sonra köşeden bir şst sesinin geldiğini duydu.

Daniel. Onun sesini nerede olsa tanırdı. Fakat biriyle konuşuyordu. Bir kızla.

"Ahhh üzgünüm," dedi kimse artık o kız... Oldukça belirgin bir Güney aksanı vardı.

Gabbe? Daniel odadan sarışın ve yüzünü boya kutusuna bulamış Gabbe'yi görmek için mi sızıyordu?

"Bir daha olmayacak." Gabbe devam etti sözlerine. "Yemin ederim ki..."

"Bir daha olabilir." Daniel fısıldadı ama ses tonu *aşk böceği* gibi çıkmıştı. "Orada olmayacağına dair söz vermiştin ama oradaydın."

Nerede? Ne zaman? Luce adeta can çekiyordu, bir yandan da ses çıkarmamaya çalışarak onlardan birkaç adım ötede duruyordu.

Fakat ikisi de sessizliğe büründü. Luce, Daniel'in Gabbe'nin ellerini avcuna aldığını hayal etti. Ona doğru eğilip uzun bir öpücük verdiğini düşündü. Aniden büyük bir kıskançlık bedenine yayıldı. İçlerinden biri iç çekti.

"Bana güvenmek zorundasın tatlım," dedi Gabbe. Onun bu aşırı tatlı yapay ses tonu Luce'un bir kez daha ondan nefret etmesine yetti. "Elindeki tek kişi benim."

ALTI

KURTULUŞ YOK

Perşembe gününün pırl pırl sabahında Luce'un odasının dışında, koridorda bulunan hoparlör hisirdadı:

"Tüm Sword & Cross sakinlerinin dikkatine!"

Luce homurdanarak yatağında yuvarlandı, her ne kadar imkânsız olsa da Randy'nin haykıran sesini kulaklarına yas-tık dayayarak engellemeyi başardı.

"Spor salonundaki olağan kondisyon takibiniz için dokuz dakikanız var. Bildiğiniz gibi sona kalanlara iyi gözle bakmayacağız, bu yüzden acele edin ve fiziksel değerlendirmeniz için hazır olun."

Kondisyon takibi? Fiziksel değerlendirme? Sabahın altı kırkında? Luce dün gece geç saate kadar dışarıda kaldığı için çoktan pişman olmuştu... Ve sinirden uyuyamadığı için de.

Gabbe ve Daniel'in öpüştüğünü hayal ettiği an midesi bulanmaya başlamıştı -ve bu kendisini aptal yerine koyduğu zamanlarda olan türdendi. Partiye geri dönmesi söz konusu değildi, bu yüzden odasına geri dönmüş ve duvarı seyrederek Daniel ne zaman çevresinde olsa kendini tuhaf hissettığını, bunun onunla bir ilgisi olduğunu düşünmüştü. Partinin kötü sonu hâlâ aklında olarak uyanmıştı. Ve istediği son şey spor yapmaktır.

Ayaklarını yataktan çıkarıp soğuk vinil zemine usulca bastı. Dislerini fırçalarken Sword & Cross'ta "fiziksel değerlendirme" ne anlama geliyor diye düşündü. Okuldakilerin ürkütücü hayalleri -Molly'nin acımasız bir yüzle bar-fiks çekmesi, Gabbe'nin kolayca halatta tırmanması- zihnini doldurdu. Kendini -bir kez daha- rezil etmemek için tek yapabileceği Daniel ve Gabbe'yi aklından uzaklaştırmaktı.

Kampusun güney kısmındaki spor salonuna gitti. Dayanma kemerleri ve taş kuleleri sebebiyle bu gotik yapı gidip ter atacağı bir yerden ziyade kilise gibi göründü gözüne. Binaya yaklaşırken ön cepheyi sarmış olan Japon sarmaşığı sabah rüzgârıyla hisirdadı.

"Penn," diye seslendi Luce eşofmanlarını giymiş bankın üstünde ayakkabılarını bağlayan arkadaşını görünce. Kendi üzerinde ise üniforması vardı, bu durum kıyafet yönetmeliğinde bir noktayı kaçırdığını düşünerek paniklemesine sebep oldu. Fakat sonra binanın dışında aylak aylak gezen öğrencilerin kendisinden farklı görünmediğini fark etti.

Penn'in gözleri mahmurdu. "Çok bitkinim," diye inledi. "Dün geceki karaokede fazla zorladım kendimi. Düşündüm de en azından atletik görünerek bunu telafi edebilirim."

Luce, Penn ayakkabılarına çift düğüm atığında bununla çok eğlendi.

"Bu arada dün gece ne oldu?" diye sordu Penn. "Partiye geri dönmedin."

"Ah," dedi Luce duraksayarak. "Ben şeye karar vermiştim..."

"Aaaah," Penn kulaklarını kapadı. "Her ses kafama vuran bir çekic gibi... Sonra anlat tamam mı?"

"Peki," dedi Luce. "Olur." Spor salonunun çift kanatlı kapısı savrulurak açıldı. Randy kauçuk terlikleriyle dışarı çıktı, elinde her zamanki gibi dosyası bulunuyordu. Öğrencilere öne gelmeleri için el salladı ve teker teker salona girenleri işaretledi.

"Todd Hammond," diye seslendi Randy dizleri titreyerek yaklaşan çocuğa. Todd'ın omuzları çökmüştü ve Luce enseindeki ciddi amele yanığını görebiliyordu.

"Halter," diye bağırды Randy ve Todd'ı içeri yolladı.

"Pennyweather Van Syckle-Lockwood," diye haykırdı sonraki ismi, bunun üzerine Penn eğildi ve bir kez daha kulaklarını elleriyle kapadı. "Havuz," dedi Randy. Arkasındaki karton kutuya uzandı ve Penn'e tek parçalık kırmızı bir Speedo mayo fırlattı.

Listeyi kontrol edip öğrencileri çağırmaya devam etti Randy. "Lucinda Price." Luce bir adım öne çıktı ve Randy, "Havuz," dediğinde rahatladı. Luce tek parçalık mayoyu havada yakaladı. Bir parça bollaşmıştı ve oldukça ince bir bezdi parmakları arasındaki. Neyse ki en azından temiz kokuyordu. Kısmen.

"Gabrielle Givens," dedi Randy ve Luce son zamanlardaki en az sevdiği kişinin kısa siyah şort ve ince bir üstle salınarak yürüyüşünü izledi. Okula geleli daha üç gün olmuştu... Daniel'i nasıl olmuştu da tavlamıştı?

"Merhabaaa Randy," dedi Gabbe. Kelimeleri yayarak ko-

nuşması Luce'un da Penn gibi elleriyle kulaklarına bastırmak istemesine neden oldu.

Havuz dışında bir yer, diye diledi Luce içten içe. Havuz dışında bir yer olsun.

"Havuz," dedi Randy.

Luce Penn'in yanında kızların soyunma odasına doğru giderken Fransız manikürü yapılmış başparmağında son moda bir mayo sallayan Gabbe'ye tekrar bakmaktan kaçındı. Onun yerine gri duvarlara ve onları kaplayan dinsel motiflere odaklandı. İsa'nın çilesini anlatan haçların bulunduğu ahşap oymaların yanından geçti. Kutsal figürlerin parıltıları arasında resmedilen üç parçalık tablo göz hizasıydı. Luce öne doğru eğildi ve cama işlenmiş olan Latince yazıyı inceledi.

Penn bir çift aspirin içmek için çantasından su çıkarırken, "Canlandırıcı bir dekor değil mi?" dedi.

"Tüm bu şeyler de nedir?" diye sordu Luce.

"İç Savaş öncesi buradaki Pazar Ayinleri'nde kullanılan Antik dönem kalıntıları..."

"Burasının neden bir kilise gibi görüldüğünü açıklıyor," dedi Luce ve bir an için Mikelanjelo'nun Meryem Ana'sının mermer röprodüksiyonun önünde duraksadı.

"Bu cehennem deliğindeki her şey gibi buranın da yenilenmesini yarım yamalak yapmışlar. Yani kim bir kilisenin ortasına havuz inşa eder ki?"

"Şaka yapıyor olmalısın," dedi Luce.

"Keşke." Penn gözlerini devirdi. "Her yaz müdür o küçük aklını zorlar ve bu yeri yeniden dekore ettirmeye çalışır. Kabul etmeyecektir ama tüm bu dinsel şeyler onun ödünü koparıyor... Sorun şu ki benim bile yardım etmek istesem de tüm bu eşyaların ne yapılacağı ya da birilerine yani

Tanrı gibi birilerine saygısızlık yapmadan bu eşyalardan nasıl kurtulacağı konusunda hiçbir fikrim yok."

Luce Dover'in spor salonunun bembeyaz duvarlarını anımsadı, şampiyonluk resimleri deniz mavisi zemin üzerine altın çerçeveleriyle yan yana dizilmişti. Dover'in sadece tek bir holi yani girişi kutsal bir mekân andırıyordu, orada da eski mezunlardan artık senatör olanların, Guggenheim bursunu kazananların ve milyarder olanların portre fotoğrafları bulunuyordu.

"Buraya bütün eski mezunların karakoldaki fotoğraflarını asabilirsiniz," dedi Gabbe arkalarından.

Luce gülmeye başladı -çünkü komikti... ve tuhaf. Gabbe neredeyse onun zihnini okumuştı ancak Luce birden kızın dün gece Daniel'a sahip olduğu tek şeyin kendisi olduğunu söylediğini anımsadı. Luce onunla bir şekilde aynı şeyi düşünerek hemen yutkundü.

"Dağılın!" diye bağırdı kim olduğunu ve nereden geldiğini bilmediği beden öğretmeni. Kıvrıkcık kahverengi saçların at kuyruğu yapmıştı, dişleri ise ne olduğu bilinmeyen "belirsiz" sarı bir katmanla kaplıydı. Kadın kızları ofkeyle bos bir soyunma odasına itti ve her birine bir anahtar ile kilit verdikten sonra, "Kimse Koç Diante'nin gözetiminden ayrılmam," dedi.

Luce ve Penn soluk, sarılık mayolarıyla mücadeleye giriştiler. Luce aynadaki yansımasını görüncce ürperdi ve hemen havlusuna sarınmaya çalıştı.

Luce kapalı yüzüne havuzunu gördüğünde Penn'in neyden bahsettiğini anladı. Havuz olimpikti, ayrıca okulun satsal dokusuna da uygundu. Fakat bunu garipten ziyade korkutucu buldu. Havuz devasa kilisenin tam ortasına kurulmuştu.

Bir dizli vitraylı pencere vardı, bununla birlikte birkaç ki-

rik panel duvarlarda sıralanıyor ve kemerli tavana ulaşıyordu. Duvarlardaki nişlere mumlar yerleştirilmişti. Muhtemelen bir zamanlar sunağın olduğu yerde şimdi bir atlama tahtası vardı. Eğer Luce bir agnostik olarak yetismeyip ilkokuldaki diğer arkadaşları gibi kiliseye düzenli giden biri olsaydı bu yerin saygısızca düzenlenmiş olduğunu düşünebilirdi.

Öğrencilerden bazıları suya dalmıştı bile, turlarını tamamlamak için nefes alıp veriyorlardı. Fakat suya girmeyen öğrenciler dikkatini çekti. Molly, Roland ve Arriane duvar boyunca uzanan tribüne serilmişlerdi. Bir şeylere gülüyorlardı. Roland katılıp kalmıştı. Arriane ise gözlerindeki yaşları siliyordu. Mayoluyken Luce'dan çok daha iyi görünüyorlardı ama hiçbirinin havuza girmeye niyeti yoktu sanki.

Luce üzerine büyük gelen mayoyu çekti. Arriane'nin yanına gitmek istiyordu fakat avantajları (popüler olanların dünyasına girecekti) ve dezavantajları (Koç Diante egzersiz yapmadığı için onu paylayacaktı) tartarken Gabbe gruba doğru gitti. Sanki onlarla çoktan iyi dost olmuş gibiydi. Arriane'nin yanına oturdu ve hemen gülmeye başladı, artık şaka her neyse o da anlamıştı.

"Havuza girmemek için her zaman bir bahaneleri vardır," dedi Penn tribünlerde oturan popüler topluluğa bakarak. "Bunu nasıl yaptıklarını sakın bana sorma."

Luce söylenerken havuzun kenarına gitti. Koç Diante'nin direktiflerini uygulamaması mümkün değildi. Gabbe ve diğerleri orada havah çocuklar gibi otururken Cam'in de orada olmasını diledi. Simsiyah mayosu üzerindeyken nasıl görüneceğini gözünün önüne getirebiliyordu, yüzünde kocaman bir gülümseme ile topluluğun üzerinden ona el sallıyor bu da onu hızla halinden hoşnut hatta önemli biri gibi hissettiriyordu.

Luce partide olanlar yüzünden ondan özür dilemek için

büyük bir istek duydu. Bu oldukça tuhafı -beraber degiller- di bu yüzden Luce ona hiçbir şey açıklamak zorunda değildi. Ama onun kendisine ilgi göstermesinden hoşlanıyordu. Onun kokusunu seviyordu -özgür ve açık, sanki camları açıp gece araba sürmek gibiydi. Konuşurken ilgisinin tamamen üzerinde olmasını, onun dışında her şeyin görünmez olduğunu hissettirmesini seviyordu. Her ne kadar Daniel'in tek bakışıyla ayaklarının yerden kesilmesini sevirse olsa da Cam'in kendisine karşı davranış şeklini sorgulamasını istemiyordu.

Koçun düdüğü oturgünde irkilerek düşüncelerinden sıyrılan Luce sırtını dikleştirdi ve hemen yanında hızla havuza atlayan Penn ve diğer öğrencilere üzüntüyle bakakaldı.

"Sen Lucinda Price olmalısın... Her zaman geç kalan ve anlatılanları hiç dinlemeyen kız?" Koç iç geçirdi. "Randy senden bahsetti. Sekiz tur atacaksın, en iyi atlayışını yap."

Luce başıyla onayladı ve ayak parmakları havuzun kenarını sıkıcı kavradı. Yüzmeyi severdi. Babası yüzmeyi ona Thunderbolt Halka Açık Yüzme Havuzu'nda öğretmişti, hatta Luce su altında en uzun süre nefesini tutarak yüzen en genç çocuk ödülünü bile almıştı. Fakat bu çok uzun bir zaman önceydi. Luce en son ne zaman yüzdüğünü bile anımsamıyordu. Dover'in ısıtılmış üstü açık havuzu ısıt ısıt parlar onu cezbederdi -ama yüzme takımı dışındaki herkese kapalıydı.

Koç Diante boğazını temizledi. "Belki bunun bir yarış olduğunu anlamadın... Ve zaten kaybettin."

Bu Luce'un bugüne kadar gördüğü en gülünç ve zavallı yarıştı ama içinde kabaran rekabet hissine engel olamıyordu.

"Ve... Sen *hâlâ* kaybediyorsun," dedi ağzındaki düdüğü dişleriyle ezerek.

"Uzun sürmez," dedi Luce.

Rakiplerine baktı. Solundaki çocuk ağzından su püskürterek serbest stilde hantalca yüzüyordu. Sağında bulunan ve burnuna tıkaç takmış olan Penn ise yavaşça ilerliyor, karnının altına yerleştirdiği pembe köpükten kurtarma tahtası sayesinde batmıyordu. Luce bir an için tribündeki kalabalığa baktı. Molly ve Roland yarışı izliyor, Arriane ve Gabbe ise gülüşerek muhabbet ediyorlardı.

Neye güldükleri Luce'un gerçekten umrunda değildi. Neredeyse. Bozulmuştu.

Kollarıyla birlikte başını öne eğdi ve daldı, soğuk suyun sırtını ısırtmasını hissetti. Sekiz yaşındayken babası ona bunu sadece birkaç insanın yapabildiğini söylemişti. Fakat bir kez kusursuz kelebek stilinde yüzdünüz mü suda sizden hızlısı olmazdı.

İleri doğru atıldı Luce ve bedeninin üst kısmını suyun dış kısmına çıkarıp ağırlığını sırtından kollarına vererek yüzmeye başladı. Uzun hem de çok uzun süredir yüzmediği kadar sert yüzdü. Diğer yüzücülere tur bindirirken hıncını aldığını hissetti.

Son turuna girerken Gabbe'nin yavaşça "Daniel" dediğini duyacak kadar kafasını sudan çıkarmıştı.

Sönen bir mum gibi Luce'un hızı da kaybolup gitti. Durdu ve Gabbe'nin ne söyleyeceğini görmek için bekledi. Fakat ne yazık ki su sesinden ve bir dakika sonra da yankılanan düdük sesinden başka bir şey duymadı.

"Ve kazanan..." dedi Koç Diante şaşkın bir ifadeyle. "Joel Brand." Luce'un yanındaki kulvarda yüzen askılı mayosu olan cılız bir çocuk havuzdan dışarı fırladı ve sevincini zıplayarak gösterdi.

Penn durdu ve Luce'a dönerek, "Ne oldu?" diye sordu merakla. "Onun canına okuyordun."

Luce omuz silkti. Olan şey *Gabbe*'ydi ama tribünlere doğru baktığında *Gabbe* ile birlikte *Arriane* ve *Molly*'nin de gitmiş olduğunu gördü. *Roland* ise daha önce topluluğun bulunduğu yerde bir kitaba dalmış oturuyordu.

Luce'un yüzmesine adrenalin hormonu yardım etmişti ama artık öylesine yorgundu ki onu havuzdan Penn çıkar-
dı.

Roland'ın oturduğu yerden kalktığını gördü. "Gerçekten iyiydin," dedi ona bir havlu ve soyunma odasının anahtarını atarken. "Bir süreliğine."

Luce anahtarı havada yakaladı ve havluya sarındı. Fakat "Havlu için teşekkür ederim" ya da "Sanırım formdan düşmüşüm" gibi normal şeyler söylemek yerine yeni ortaya çıkan asabi yanı patladı. "Daniel ve *Gabbe* beraberler mi?"

Büyük hata. Hem de en kocamanından. *Roland*'ın gözle-
rinde beliren bakıştan bu sorunun doğruca *Daniel*'a ulaş-
acağını rahatça söyleyebilirdi.

"Ah, anladım," dedi *Roland* ve güldü. "Şey, açıkçası söyleyemem..." Aşağıya ona doğru baktı ve burnunu kaşıyıp sempatik bir gülümseyiş sundu ona. Sonra da açık olan ka-
pıyı işaret etti. Luce parmağın gösterdiği yöne baktığında *Daniel*'ın oradan geçmekte olduğunu gördü. "Neden ona sormuyorsun?"

Luce'un saçlarından sular damlıyordu ve kendisini spor aletlerinin bulunduğu odanın girişinde bulduğunda ayakla-
rı hâlâ çıplaktı. Soyunma odasına gidip kurulanmak ve üzeri-
nini değiştirmek niyetindeydi. Neden *Gabbe* olayının onu
bu kadar sarstığını bilmiyordu. *Daniel* kiminle isterse olabi-
lirdi değil mi? *Gabbe* belki de kendisine kaba davranan er-
keklerden hoşlanıyordu.

Ya da kuvvetle muhtemel *Daniel* ona öyle davranmamıştı.

Fakat Luce, *Daniel*'ı görme şansını bir kez daha yakala-
dığında kendini daha iyi hissetti. Sırtı ona dönüktü ve kar-
man corman yığının arasından atlamada kullanmak için ip
çıkartıyordu. Ahşaptan ince tutma kısımları olan mavi ipi se-
cip odanın boş bir alanına doğru giderken onu seyretti. Al-
tın rengindeki teni neredeyse parlıyordu. Luce o boynunu
çevirirken ve dizlerini esnetirken kendini ona daha da kap-
tırdı. Kapının önündeki duvara yapıştı, soğuktan dişlerinin
takırdadığını ve havlusunun sırlıslıkla olduğunu unut-
muştu.

Zıplamaya başlamadan önce ipi ayak bileklerinin arkası-
na götürdüğünde Luce bu anı daha önce yaşadığına dair bir
duyguya kapıldı. Bu tam olarak *Daniel*'ı ip atarken görme-
siyle ilgili değildi, bunu ona hissettiren aldığı duruştu.
Ayaklarını açmış, dizlerini kırmıştı ve sanki göğsü havayla
dolmuş gibi omuzları aşağı düşmüştü. Luce onun bu halini
neredeyse gözü kapalı çizebilirdi.

Daniel ip atlamaya başladığında nihayet girdiği trans ha-
linden çıkabilirdi... Ve bir diğerine girdi. Ömrü boyunca bi-
rinin böyle hareket ettiğini görmemişti. Sanki *Daniel* uç-
yordu. Ip uzun boyunun üstünden dönmüş, sonra da hızla
yok olmuştu ve ayakları -tatlı dar ayakları- yere gerçekten
değişiyor muydu? Öylesine süratle hareket ediyordu ki saya-
bilmesinin imkânı yoktu.

Odanın diğer ucundan yükselen bir homurtu ve düşme
sesi Luce'un ilgisini dağıttı. Todd bir yığın tırmanma halatı-
nın dibinde oturuyordu. Todd kesilmiş ellerine baktığında
Luce onun için üzüldü. *Daniel*'ın bu durumu fark edip et-
mediğini anlamak için ona döndüğünde ise soğuk karanlık
bir hareket onu tepeden tırnağa ürpertti. Gölgelemler önce buz
gibi soğuk, kapkara ve tekinsiz bir yavaşlıkla ona doğru sü-

zıldüler. Sonra aniden saldırganlaşıp ona çarptılar ve onu geriye doğru ittiler. Oda'nın kapısı yüzüne kapandı ve koridorda tek başına kaldı.

"Ay!" Ağılamaya başladı, nedeni canının acıması değildi, daha evvel asla gölgeler ona dokunmamıştı. Çıplak kollarına baktı, bir çift el sanki onu kavramış ve salondan dışarı atmıştı.

Bunun imkânı yoktu -sadece o tuhaf yerde dikiliyordu; belki de amaç onu oradan atmak. Huzursuzca kapıya doğru yaklaştı ve yüzünü dikdörtgen küçük cama dayadı.

Daniel sanki bir şey duymuş gibi çevresine bakınıyordu. Orada olduğunu fark etmediğini anlamıştı Luce çünkü kaşlarını çatmıyordu.

Roland'ın neler olduğunu Daniel'a sorması yönündeki önerisini düşündü Luce ama hızla bunun gereksiz bir hareket olacağına karar verdi. Daniel'a bir şey sorması mümkün değildi. Kaşlarını çatmasını görmek istemiyordu.

Bununla birlikte herhangi bir sorunun bir şeyleri ortaya çıkarması da anlamsız gelmeye başlamıştı. Zaten dün gece her şeyi duymuştu. Daniel'ın Gabbe ile birlikte olduğunu kabul etmesini duymak için ona soru sormak için sadist olması gerekirdi. Soyunma odasına gitmek için arkasını döndüğünde bunu yapamayacağını anladı.

Anahtarı yoktu.

Odadın postalanırken elinden kayıp düşmüş olmalıydı. Parmak uçlarında yükselerek kapının küçük cam kısmından aşağıya baktı. Oradaydı, bronz renkli anahtar mavi minderlerin üstünde duruyordu. Daniel'ın çalıştığı yerin yakınına, oda'nın diğer ucuna nasıl gitmişti? Luce derin bir nefes aldı ve kapıyı tekrar açtı, oraya gitmek zorundaysa en azından hızlı olması gerektiğini düşünüyordu.

Anahtara uzanırken son bir kez Daniel'a göz ucuyla bak-

tı. Adımları yavaşlıyor, yavaşlıyordu ama ayakları hâlâ nadiren yere değiyordu. Ve sonra son bir kez havada asılı kaldıktan sonra birden durdu ve ona doğru döndü.

Bir süre hiçbir şey söylemedi. Luce kızardığını hissetti ve böylesine rezil bir mayo giymemiş olmayı diledi.

"Merhaba" aklına söylemek için gelen tek şeydi.

"Merhaba," diye cevap verdi çocuk daha sıcak bir tonla. Sonra da mayosunu göstererek sordu: "Kazandın mı?"

Luce üzgün bir şekilde gülümsedi ve başını salladı. "Yanımdan bile geçemedim."

Daniel dudaklarını ısırdı. "Fakat sen her zaman..."

"Ben her zaman ne?"

"Yani sen iyi bir yüzücü gibi görünüyorsun." Omuz silkti. "Hepsi bu."

Luce ona doğru bir adım attı. Aralarında sadece bir adımlık bir mesafe vardı. Saçlarından sular damlıyor ve spor salonunun zeminine yağmur damlaları gibi düşüyordu. "Söyleyeceğin şey bu değildi," diyerek ısrar etti. "Dedin ki ben her zaman..."

Daniel ipi sarmaya başlayarak kısa bir süre oyalandı. "Demek istediğim sen sen değildi. Genel anlamda demiştin. Burada genellikle ilk yarışını kazanmana izin verirler. Bu bizim gibi eskilerin bahsedilmeyen kurallarındandır."

"Fakat Gabbe de kazanamadı," dedi Luce kollarını göğsünde birleştirerek. "O da yeni. Ama havuza bile girmedi."

"O aslında yeni değil, tekrar geri geldi, bir süredir... Yoktu." Daniel omzunu silkti ve Gabbe hakkındaki duygularını dışa vurmadı. Onun bu kaygısız hali Luce'u daha da kışkırtırdı. İpi sarmasını bitirmesini izledi, elleri de ayakları kadar hızlıydı. Luce burada öylesine beceriksiz, yalnız, üşümüş ve herkesin her şeyinden dışlanmıştı ki. Dudakları titredi.

"Ah, Lucinda..." diye fısıldadı çocuk iç geçirerek.

Luce'un bu sesle bütün vücudu ısındı. Sesi o kadar tanıdık ve yakındı ki.

Adını bir kez daha söylemesini istedi ama Daniel arkasını dönüp ondan uzaklaştı. İpi duvardaki askıya astı. "Ders-ten önce üstümü değiştirmeliyim."

Luce elini onun koluna koydu. "Bekle."

Daniel büyük bir sok geçirmiş gibi kolunu hızla çekti - aynı hissi Luce da hissetmişti ama bu insana kendisini iyi hissettiren bir şoktu.

"Hiç içinde bir his uyandırdı..." Gözlerini onunkilere dikti. Yaklaştı, gözlerinin ne kadar sıra dışı olduğunu görebiliyordu. Gri renginden farklı olarak gözünde mor benekler vardı. Böyle gözleri olan birini tanımıştı...

"Daha önce tanıştığınıza yemin edebilirim," dedi Luce. "Ben deli miyim?"

"Deli? Zaten bu yüzden burada değil misin?" diyerek onu bozdu Daniel.

"Ciddiyim."

"Ben de." Daniel'in yüzü ifadesizdi. "Ve aklında bulunsun diye söylüyorum..." Tavanda ışığı yanıp sönen aleti işaret etti. "Kızıl takipcileri izler."

"Seni takip falan etmiyorum." Gerilmişti, bedenleri arasındaki mesafenin farkındaydı. "Neden bahsettiğin hakkında bir fikrin olmadığını dürüstçe söyleyebilir misin?"

Daniel omuz silkti.

"Sana inanmıyorum," diyerek ısrar etti Luce. "Gözümün içine bak ve yanıldığımı söyle. Bana bu haftadan önce ömrüm boyunca seni hiç görmedim de."

Daniel ona doğru bir adım atıp ellerini omzuna koyduğunda Luce'un kalbi hızla atmaya başladı. Çocugun başparmağı Luce'un köprücük kemiginin kavisinde gezindi. Luce

bu sıcak dokunuşla gözlerini kapamak istedi -ama bunu yapmadı. Daniel başını eğip burnu neredeyse önüne değdiğinde onu izledi. Nefesini yüzünde hissedebiliyor, tatlı teninin kokusunu alabiliyordu.

İstedigi şeyi yaptı. Onun gözünün içine baktı ve söyledi... Yavaş, hem de çok yavaşça... Böylece söylediği hiçbir kelime yanlış anlaşılmayacaktı.

"Beni bu haftadan önce ömrüm boyunca hiç görmedin."

YEDİ

AYDINLANMA

Cam kırmızı plastik güneş gözlüklerini indirerek, "Şimdi nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Augustine'in girişinin dışında aniden ortaya çıkmıştı, bu yüzden Luce neredeyse ona çarpıyordu. Ya da bir süredir oradaydı ve Luce derse yetişmek için acele ettiğinden onu görmemişti. Her iki şekilde de kalbi hızla çarpmaya ve avuçları terlemeye başladı.

"Hımm... Sınıfa." Luce nereye gidiyormuş gibi gözüküyordu ki? Kollarında iki tane kocaman matematik kitabı ve yarısı bitmiş din ödevi vardı.

Aslında bu dün gece partiyi aniden terk ettiğinden dolayı özür dilemek için iyi bir şans olabilirdi. Fakat bunu şu anda yapamazdı. Derse zaten geç kalmıştı. Soyunma odasını duşlarında sıcak su kalmamıştı, bu yüzden yurda geri

gitmişti. Her nedense partiden sonra olanlar artık önemli görünmüyordu. İlgiyi partiden ayrılışına çekmek istemiyordu -özellikle de şu anda Daniel onu bu kadar zavallı hissettirmeyi başarmışken. Ama diğer yandan Cam'ın kendisinin kaba biri olduğunu düşünmesini de istemiyordu. Sadece gitmek ve yalnız başına kalmak istiyordu, böylece sabah yaşananların utancını atlatabilirdi.

Cam ona gözünü dikip uzun uzun bakınca gitme isteği bir anda daha önemsiz hale geldi. Ve Daniel'in yıktığı gurusu az da olsa toparlanmayı başardı. Nasıl oluyor da Cam bir bakışla bunları yapabiliyordu?

Pürüzsüz beyaz teni ve simsiyah düzgün saçları ile Cam bugüne kadar gördüğü her çocuktan farklıydı. Etrafına özgüven yayıyordu ve nedeni herkesi tamması da değildi -ve nasıl da Luce daha sınıfların yerini dahi öğrenmeden her şeyi çözmüştü. Orada, okul binasının önünde dururken kırmızı gözlükleri sonradan renklendirilmiş sanatsal siyah beyaz bir fotoğraf gibiydi.

"Ders mi?" Cam abartılı bir şekilde esnedi. Girişin tam önündeydi ve böyle esnemesine neden olan çılgınca fikri öğrenmek istedi Luce. Önünde bez bir çanta asılıydı ve parmaklarının arasında plastik bir espresso bardağı vardı. iPod'unu kapatmıştı ama kulaklıkları boynunda duruyordu. Luce'un bir yanı hangi şarkıyı dinlediğini ve karaborsaya düşmüş olan espressoyu nereden bulduğunu öğrenmek istedi. Onunla konuşurken de yeşil gözlerinde oyunbaz bir gülümseme belirdi.

Cam kahvesinden bir yudum aldı. Başparmağını kaldırarak şöyle dedi: "İzin ver seninle Sword & Cross hakkındaki felsefemi paylaşayım: 'Hiç gitmemek, geç kalmaktan iyidir.'"

Luce guldu ve Cam güneş gözlüğünü yerine itti. Camları simsiyahı, öyle ki Luce gözlerini seçemiyordu.

"Ayrıca..." Gulümsedi, bembeyaz dişleri parladı. "Neredeyse öğle yemeği vakti geldi ve ben piknik yapacağım."

Öğle yemeği mi? Luce daha kahvaltı bile yapmamıştı. Midesi gurulduyordu -ve Bay Cole tarafından dersin son yirmi dakikasına yetischildiği için suyunu çıkarılması yerine Cam'in yanında durmak çok daha cazipti.

Luce Cam'in taşıdığı çantayı işaret ederek, "İki kişiye yetecek kadar var mı?" diye sordu.

Cam geniş elini Luce'un sırtına götürüp ona eşlik ederken ortak alanları, kütüphaneyi ve kasvetli yurdu geçtiler. Mezarlığın metal kapılarına gelince Cam durdu.

"Bu yerin piknik için tuhaf olduğunu biliyorum... Fakat ortadan sıvışmak için en iyi yer burası. Yani kampusteki. Bazen bu yerde nefes alamıyorum." İlerideki binayı gösterdi.

Luce onu kesinlikle anlayabiliyordu. O da burada kendini sürekli boğulur gibi ve korunmasız hissediyordu. Fakat Cam bu yeni öğrenci sendromundan muzdarip olacak son kişi gibi görünüyordu. O çok... Sakindi. Luce dün geceki partiden sonra ve elindeki yasak espresso ile onun boğuluyor gibi hissettiğini asla tahmin edemezdi. Ya da duygularını paylaşmak için kendisini seçeceğini.

Kafasını çevirdiğinde kampusun ayaklarının altında serili olduğunu gördü. Bulunduğu yerden bakıldığında mezarlığın kapılarının diğer kapılardan hiçbir farkı yoktu.

Luce olanlara ayak uydurmaya karar verdi. "Söz ver bana; eğer bir heykel üzerime düşerse beni koruyacaksın."

"Hayır," dedi Cam. Ses tonundaki eğlenceli hava silinmiş yerini ciddiyet almıştı. "Bu bir daha olmayacak."

Luce'un bakışları bir önceki gün her şeyin meydana gel-

digi, o ve Daniel'in durduğu noktaya kaydı. Fakat o gün üstlerine düşen heykel yoktu, geriye sadece kaidesi kalmıştı.

"Hadi ama," dedi Cam onu çekerek. Aşırı büyümüş ve sıcağın kurumaya başlamış olan otların yanından geçtiler ve Cam ne olduğu belli olmayan bir şey tarafından kazılmış yığının üstünden geçmesine yardım etti.

Luce bir an için dengesini kaybetti ve düşmemek için bir mezar taşına tutundu. Büyük mezar taşının bir tarafında parlak bir plaka vardı.

"Bundan her zaman hoşlanmışsındır," dedi Cam parmaklarının altındaki pembemsi mezar taşını göstererek. Luce üzerine kazınmış olan yazıyı okumak için çevresinden dolastı.

"Joseph Miley," dedi sesli okuyarak. "1821 ile 1863 yılları arası. Kuzeylilerin işgali sırasında kahramanca görev yaptı. Üç kurşundan sağ kurtuldu ama son yolculuğundan önce beş atın altında kaldı."

Luce parmaklarını cıtlattı. Cam'in bundan hoşlanmasının sebebi gri taşlar arasındaki tek parlak pembe taşın bu olması olabilir miydi? Ya da en üstteki karmakarışık daire miydi? Bir kaşını kaldırarak ona baktı.

"Evet," Cam omuz silkti. "Nasıl olduğunu açıkladığı için seviyorum. Dürüstçe bilirsin işte? Genelde insanlar bunu pek yapmazlar."

Luce bakışlarını uzaklara çevirdi. Trevor'in mezar taşındaki esrarlı yazıdan Cam'in ne demek istediğini anlayabiliyordu.

"Bu yerdeki mezar taşlarına kazınmış ölüm nedenleri ne kadar ilginç olabilir bir düşünsene." Joseph Miley'in mezarından birkaç mezar ilerideki küçük mezarı işaret etti. "Nasıl öldü sence?"

Luce o tarafa doğru ilerlerken bir tahminde bulundu. "Kızıl hastalığı mı?"

Taşa kazınmış tarihlerde parmaklarını gezdirdi. Oraya gömülen kız öldüğünde Luce'dan daha gençti. Luce nasıl ölmüş olabileceği hakkında daha fazla tahminde bulunmak istemiyordu.

Cam başını salladı, düşünüyordu. "Belki de..." dedi. "Genç Betsy komşularının oğluyla masumca 'uyurken' gizemli bir şekilde ambarda yangın çıktı."

Luce alınmış gibi yaptı ama Cam'in sabırsız yüz ifadesi onu güldürdü. Bir çocukla eğlenmeyi o kadar uzun bir zaman olmuştu ki. Tabii ki bu alışık olduğu sinemanın oto parkındaki flört etmekten çok daha ürkütücüydü ama neticede Sword & Cross'ta öğrenciydiler. Ve ne olursa olsun Luce da onlardan biriydi.

Cam'i kâse şeklindeki mezarlığın sonuna kadar takip etti, bir sürü mozole ve mezar gördüler. En uç noktaya ulaştıklarında sanki onlar amfî tiyatrodaki performans sergiliyorlarmış gibi mezar taşları onlara doğru eğilmiş görünüyordu. Öğlen güneşi mezarlıktaki devasa meşe ağacının yaprakları arasından süzülüyordu ve Luce korunmak için eliyle gözlerini örttü. Bütün hafta boyunca yaşanan en sıcak gündü bugün.

"Pekâlâ bu adam..." dedi Cam Korintî tarzı çerçevelenmiş devasa mezarı göstererek. "Kesinlikle asker kaçağı. Evinin kirişi çok önce nefessiz kalarak ölmüş. Bu da bize Müttefik ordusundan asla saklanılamayacağını kanıtıyor."

"Öyle mi?" diye sordu Luce. "Bu konuda seni neyin uzman yaptığını bana tekrar anımsatır mısın?" Onunla dalga geçerken bile Cam ile burada birlikte olmanın tuhaf şekilde ayrıcalıklı olduğunu hissetti. Cam gülümseyip gülümsemediğinden emin olmak için sürekli ona bakıyordu.

"Sadece altıncı his." Luce'a kocaman çocukça bir şekilde gülümsedi. "Bundan hoşlandığın yedincisi, sekizincisi ve de dokuzuncusu var."

"Etkileyici," dedi Luce gülümseyerek. "Hislerinin doğruluğu karşısında boyun eğiyorum. Acıktım."

"Emrinize amade." Cam büyük çantanın içinden bir battaniye çıkardı ve devasa meşe ağacının gölgesine serdi. Termosun kapağını açtı ve Luce o an espresso kokusu aldı. Kahvesini genellikle koyu içmezdi ama onun buzla dolu bardağa kahveyi koyuşunu ve üzerine süt ekleyişini izledi. "Şeker getirmeyi unuttum," dedi Cam.

"Şeker kullanmıyorum." Buzlu kahvesinden bir yudum aldı, bütün hafta boyunca kafeinin yasak olduğu Sword & Cross'ta aldığı ilk lezzetli yudumdu bu.

"Şanslısın," dedi Cam diğer malzemeleri çıkarırken. O yiyecekleri hazırlarken Luce'un gözleri kocaman açıldı: Kepekli baget ekmek, küçük bir tekerlek kaşar peyniri, çömlek zeytini, baharatlı yumurtalar ve iki yeşil elma tam karşısında duruyordu. Bunların hepsinin onun çantasına sığmış olduğuna inanmadı bir an için -ya da hepsini kendisi için getirdiğine.

"Bunları nereden aldın?" diye sordu. Ekmekten bir parça koparmaya odaklanmış gibi yaparken sözlerine devam etti: "Ben gelmeden önce kiminle piknige gitmeyi planlamıştın?"

"Sen gelmeden önce mi?" Cam güldü. "Senden önceki sefil hayatımı güçlükle anımsıyorum."

Luce ona numaradan igneleyici bir bakış attı böylece onun bu sözünü ne kadar bayat bulduğunu gösterdi... Ve az da olsa tatlı. Battaniyenin üzerinde dirseklerinden destek alarak geriye doğru uzandı, ayaklarını da üst üste attı. Cam yanına geçip bağdaş kurarak oturdu ve peynir bıçağını al-

mak için uzanırken kolu Luce'a sırtındı sonra da siyah kot pantolonunun dizine yaslandı. *Sorun değildir umarım?* gibisinden bir bakış attı ona.

Luce'un çekinmediğini görünce elinden baget ekmeği aldı ve üzerine peynir sürerken onun bacağına masa gibi kullandı. Luce, Cam'in ağırlığının yarattığı histen hoşlanmıştı ve hissettiği bu sıcaklık bir şeyler anlatıyordu.

"Önce kolay olan soruyla başlayacağım," dedi Cam nihayet eski oturuş pozisyonuna geri dönerek. "Haftanın belli günleri mutfaktakilere yardım ediyorum. Sword & Cross'a tekrar kabulünün esaslarından biri de bu. 'Geri ödeme' yapmalıymışım." Gözlerini devirdi. "Ama kafama takmıyorum. Sanırım ateşi seviyorum. Tabii yağ yamıkları hariç." Kollarının üstündeki bir düzine yangı gösterdi. "İş kazası," dedi normal bir şekilde. "Fakat kilerden sorumlu-yum."

Luce parmaklarını yara izlerinin üzerinde gezdirmek için kendine engel olamadı... Cam'in soluk teni üzerinde bulunan daha soluk kabartılar. O elini utançla geri çekmeden evvel Cam elini kavradı ve sıktı.

Luce elini saran parmaklara baktı. Bunu daha önce fark etmemişti ama tenlerinin renk tonu aynıydı. Güney güneşinin altındaki soluk ten rengi Luce'un her zaman canını sıkmıştı. Ama Cam'in teni çarpıcı, dikkat çekici ve neredeyse metalikti -nedense kendisinin de ona öyle görünmüş olabileceğini fark etti. Omuzları titredi ve başı döner gibi oldu.

"Üşüdün mü?" diye usulca sordu Cam.

Bakışları kesiştiğinde onun üşümediğini bildiğini anladi Luce.

Cam ona biraz daha sokuldu ve sesini neredeyse bir fısıltı haline getirdi. "Şimdi de mutfağın penceresinden seni okula giderken gördüğümü ve seni ders eklemek için ikna

etmeyi umarak bu çantayı hazırladığımı itiraf ettireceksin bana?"

Luce'un ağzına küçük bir buz parçası geldi. Eylül ayının bunalucu sıcaklığında hâlâ erimemişti.

"Ve tüm bu romantik piknik planını ırkütücü mezarlık için mi yapmışım?"

"Hey," Cam parmağını onun alt dudagina koydu. "Romantizmden bahsedersen sensin."

Luce geri çekildi. O haklıydı -burada kendine bir şekilde güvenli davranan kişi Cam'di... Hem de gün içinde ikinci defa. Daniel'i düşünmemeye çalışırken yanaklarının kızardığını hissetti.

"Şaka yapıyorum," dedi Cam Luce'un yüzünde beliren ifadeyi fark ederek. "Sanki belli değilmiş gibi." Üzerinde bir akbabanın daireler çizdiği savaş topu şeklindeki büyük beyaz heykele baktı. "Burasının bir cennet olmadığını biliyorum," dedi ve Luce'a bir elma uzattı. "Fakat Smiths'in bir şarkısındaymış gibi davranabiliriz. Ve benim inancıma göre bu okulda bu yerden daha uygunu yok."

Yumuşakça söylemişti bunu.

"Bakış açına göre," dedi Cam geriye doğru yaslanarak. "Mekân o kadar da mühim değil."

Luce ona şüpheli bir bakış attı. İçten içe yaslanmamasını diledi çünkü onun yanına sokulamayacak kadar utangaçtı.

"Büyüdüğüm yerde..." Duraksadı. "Olanlar Sword & Cross'taki ıslah okulu yaşamından çok da farklı değildi. En sonunda çevremde olan şeylere karşı bağışıklık kazandım."

"İmkânsız," dedi Luce başını sallayarak. "Eğer sana California için bir uçak bileti verseydim buradan kaçmak için heyecanlanmaz mıydın?"

"Hmmm... Bu biraz farklı," dedi Cam ağzına baharatlı bir yumurta atarken.

"Sana inanmıyorum," dedi Luce.

"Öyleyse sen mutlu bir çocukluk geçirmiş olmalısın."

Luce yeşil elmadan ısırıldığı parçayı çiğnedi ve parmaklarından süzülen suyunu yaladı. Ailesiyle yaşadığı tüm tatsızlıkları, doktor ziyaretlerini, çocukluğunda değiştirdiği okulları ve her şeyin üstünü örten o karanlık gölgeleri düşündü. Hayır, mutlu bir çocukluk geçirdiği söylenemezdi. Fakat Cam Sword & Cross'tan dışarı çıkmayı umut verici olarak görmüyorsa belki onun çocukluğu çok daha kötü geçmişti.

Ayaklarının yanında bir hissetti duydu ve yeşil sarı bir yılanın kayarak önünden geçtiğini gördü. Ondan uzaklaşmaya çalışarak ayaklarını topladı ve kendine doğru çekti. Sadece yilandan değil, deri değiştirmesinin tam ortasında olduğundan dolayı tedirgin olmuştu. Yarı saydam bir kısım arkasındaki kuyruktan döküldü. Georgia'da her yerde yılan vardı ama daha önce hiçbir yılanın artık derisini görmemişti.

"Bağırma," dedi Cam elini Luce'un dizine koyarak. Dokunuşu Luce'un kendini güvende hissetmesini sağladı. "Onu yalnız bırakırsak o da bizi yalnız bırakır."

Luce deli gibi bağırma istiyordu. Yılanlardan her zaman çok korkmuş ve nefret etmişti. Onlar çok kaygan ve pulluydu ve... "İy." Titredi ama yılan uzun otların arasında kaybolana kadar ondan gözünü ayırmadı.

Cam eline olü deriyi alıp ona uzatırken yüzünde sahte bir gülümseme vardı. Hâlâ canlı gibiydi, tıpkı babasının bahçesindeki sarımsakların nemli dış katman gibiydi. Fakat bu bir yilandan arta kalmıştı. İğrençti. Cam artık deriyi toprağa geri attı ve ellerini kot pantolonuna sildi.

"Hadi ama, sence de çok tatlı değil mi?"

"Titreğim geçti mi?" Luce nasıl çocukça davrandığını düşünerek utandı.

Cam deri parçasını göstererek, "Peki ya değişimin gücüne olan inancın?" diye sordu. "Hepimiz bunun için burada değil miyiz?"

Güneş gözlüklerini çıkardı. Zümrüt yeşili gözleri öylesine kendinden emin bir şekilde bakıyordu ki. Bir kez daha insanüstü bir duruşa büründü ve Luce'un cevabını bekledi.

"Senin biraz tuhaf olduğunu düşünmeye başlıyorum," dedi en sonunda Luce yüzünde sevimli bir gülümsemeyle.

"Ah ve benim hakkında daha ne kadar çok bilinmesi gereken şey var bir düşün," dedi ona doğru eğilerek. Yılanı fark ettikleri zamandan daha da yakındılar artık. Luce'un umduğundan çok daha yakındılar. Cam ona doğru uzandı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. Luce gerildi.

Cam çok tatlı ve şaşırtıcıydı. Luce ne zaman ve nasıl bir anda bu kadar gerildiğini anlayamadı ama bir şekilde güvende olduğunu hissediyordu. Tam olarak bulunduğu yerde olmak istedi. Gözlerini onun dudaklarından alamadı, bu onun başını daha da çok döndürdü. Omzu onunkine değdi ve göğsü tuhaf bir titremeye kabardı. Cam'in dudaklarını aralanışını gördü, sonra da gözlerini kapadı.

"Demek buradasınız!" Nefes nefese bir ses Luce'u o andan çekip çıkardı.

Luce derin bir iç geçirdi ve dikkati saçlarını kafasının yanından at kuyruğu şeklinde toplamış, yüzünde her şeyden habersiz bir gülümseme bulunan Gabbe'ye yöneldi.

"Her yere baktım."

"Tanrı aşkına neden böyle bir şey yaptın?" Cam ona yiyecekmiş gibi baktı, bu da ona Luce'un gözünde artı puan kazandırdı.

"Mezarlık aklıma gelen son yerdi." Gabbe durmadan konuşup parmaklarıyla sayarak ekledi: "Yurt odalarımıza baktım, sonra spor sahasındaki tribünlerin altına, sonra..."

"Ne istiyorsun Gabbe?" Cam onun sözünü sanki çok uzun zamandır tanışıyorlarmış ya da kardeşmişler gibi böldü.

Gabbe gözlerini kırptırdı sonra da dudaklarını ısırdı. "Bayan Sophia..." dedi en sonunda parmaklarını şıklatarak. "Evet doğru, Luce derse gelmeyince delirdi. Nasıl parlak bir öğrenci olduğunu söyleyip durdu."

Luce bu kızın ne yapmaya çalıştığını anlamıyordu. Ciddi miydi, yani sadece denileni mi yapıyordu? Öğretmen üzerinde iyi bir izlenim bırakmak için onunla dalga mı geçiyordu? Daniel'i avcunun içine almış olması yetmemiş miydi -şimdi de Cam'i mi istiyordu?

Gabbe bir şeyleri bölünüş olduğunu hissetmiş olmalıydı ama orada durmuş kocaman gözlerini kırptırarak sarı saçlarıyla oynuyordu. "Şey, hadi ama," dedi en sonunda iki eli de kalkmaları için uzatarak. "Derse geri dönelim."

Luce, Cam ve Gabbe kutuphaneye girince, "Lucinda üçüncü kısmı alabilirsin," dedi Bayan Sophia. *Nerelerdeydiniz?* sorusu yoktu. Herhangi bir ima yoktu. Luce'u doğruca kütüphanedeki bilgisayar laboratuvarında bulunan Penn'in yanındaki boş yere yollamıştı. Onun yokluğunu hiç fark etmemiş gibi davranıyordu.

Luce, Gabbe'ye suçlayıcı gözlerle baktı ama kız omuz silerek, "Ne?" dedi.

Penn o yanına oturur oturmaz hemen sordu: "Nerelerdeydin?" Yokluğunu fark eden yegane kişi gibiydi.

Luce'un bakışları yedinci kısımda bulunan bilgisayarına kafasını gömmüş olan Daniel'a kenetlendi. Oturduğu yerden Daniel'ın saçlarındaki sarı ışıltıları görebiliyordu, bu bile yanaklarının kızarmasına neden oldu. Sandalyesine gö-

müldü ve spor salonundaki konuşmayı anımsayarak yerin dibine girdiğini hissetti.

Cam ile paylaştığı kahkahalar, gülüşmeler ve neredeyse öpülecek olmaları Daniel'a karşı duyduğu hisleri sona erdirmemişti.

Ve onlar *asla* birlikte olmayacaklardı.

Spor salonunda ona söylediklerinin ana fikri buydu. Yani kendisini onun önüne atıktan sonra söylediklerinin.

Reddedilmenin acısı çok derindi, kalbine çok yakındı. Herkesin olanları tam olarak bildiğinden neredeyse emindi.

Penn sabırsızca kalemını Luce'un sırasına vurmaya başladı. Fakat Luce durumu nasıl açıklayacağından pek emin değildi. Cam ile yaptığı pikniğin Gabbe tarafından bölünmesinden önce de yaşananlara bir anlamı veremiyordu. Ya da olanlara. Fakat tuhaftı ve çözemiyordu. Spor salonunda Daniel ile olanlardan sonra kendisini neden bu kadar değersiz hissettiğini bir türlü anlayamıyordu.

Bayan Sophia bilgisayar laboratuvarının tam ortasında durmuş anaokulundaki öğretmenlerin çocukların ilgisini çekmek için yaptığı gibi parmağını şıklattı. Bileğindeki gümüş bilezik kümesi çınladı.

"Ailenizin soy ağacını oluşturmak için herhangi bir bilgiye sahipseniz..." Kalabalığın çıkardığı uğultuya doğru seslendi. "Koklerinizde saklı kalan hazineleri ortaya çıkarabilirsiniz."

"Ah lütfen şu mecazı biri ortadan kaldırsın," diye fısıldadı Penn. "Ya da beni. Ya da diğerlerinden birini."

"Aile soy ağacınızı araştırmaya başlamak için yirmi dakikalık internet erişimine sahipsiniz," dedi Bayan Sophia elindeki kronometreyi göstererek. "Bir nesil yirmi ile yirmi beş yıllık bir süreci kapsar bu yüzden en azından altı nesil geriye gidin."

Bir iç geçirme sesi yedinci kısımdan yükseldi -Daniel Bayan Sophia o tarafa doğru döndü. "Daniel? Ödevle ilgili bir sorunun mu var?"

Daniel bir kez daha iç geçirdi ve omuz silkti. "Hayır yok. Her şey yolunda. Soy ağacım. İlginç olacak."

Bayan Sophia başını muzip bir şekilde geriye doğru attı. "Bu açıklamayı istekli bir onay olarak kabul edeceğim." Bir kez daha sınıfa döndü ve şöyle dedi: "On ile on beş sayfalık bir araştırma çıkaracağınızı umuyorum."

Luce bu ödev ve şu anda ilgisini verebileceğini hiç sanmıyordu. Bunu bu kadar çok şey olup biterken yapamazdı. Cam'le birlikte mezarlıktaydı. Yaşadıkları normal bir romantizm tanımına uymuyor olabilirdi ama Luce neredeyse böyle olmasını istemişti. Böyle bir şeyi daha önce hiç yapmamıştı. Dersi ekip mezarlıkta avare avare gezinmek... Piknik yapmak... Cam'in ona harika bir buzlu kahve hazırlaması... Yılan korkusuyla eğlenmesi. Aslında o yılan olayı olmasa da olurdu ama en azından Cam bu konuda çok tatlı davranmıştı. Daniel'in bütün hafta olduğundan çok daha tatlı.

Bunu kabul etmekten nefret ediyordu ama doğrudu. Daniel onunla ilgilenmiyordu.

Oysa Cam...

Birkaç kısım ileride duruyordu, ona baktı. Klavyede yazı yazmaya başlamadan önce kendisine göz kırptı. Cam ondan hoşlanıyordu. Callie onun kendisinden hoşlandığı konusunda çenesini kapatmayacaktı.

Luce aile soy ağacını çıkarma ödevini yapmak yerine Callie'yi aramak istedi o an. Bir başkasıyla konuşmak Daniel'i kafasından atmanın en hızlı -belki de tek- yoluydu. Fakat Sword & Cross'ta berbat bir telefon kuralı vardı, çevresindeki diğer öğrenciler de gayretle ödevlerini hazırlama-

ya başlamışlardı bile -dahası Bayan Sophia da minicik gözlerini kısarak sınıfa göz gezdiriyordu.

Luce bezgin bir şekilde derin bir iç geçirdi ve bilgisayarı arama sayfasını açtı. Burada yirmi dakika boyunca saplanıp kalacaktı -beyin hücrelerine zarar veren bir ödev daha. Öğrenmek istediği son şey sıkıcı ailesi hakkında bir şeyler öğrenmekti. Ailesinin soyadı yerine on üç harfli kendi istediği ismi yazdı.

"Daniel Grigori."

Ara.

SEKİZ

DERİN DALIŞ

Cumartesi sabahı Luce çalan kapısını açtığımda Penn pat diye kollarına atıldı.

"Bir gün kapılar açıldığında benim geldiğimi anlayacaksın," dedi özür dileyerek ve gözlerinin içine baktı. "Gözetleme deliğinden bakmaya son vermeyi unutma." Etrafına bakınarak ekledi: "Güzel yer bu arada!" Luce'un yatağının yanından geçip pencereye doğru gitti. "Parmaklıklar dışında manzara hiç fena değil."

Luce Penn'in arkasında durup mezarlığa doğru baktı ve Cam ile altında piknik yaptıkları meşe ağacını seçebildi. Ve pek net görünmese de hayali kafasında oldukça net olan Daniel ile altında kaldıkları heykelin bulunduğu yeri de. O kazadan sonra melek heykeli gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuştu.

O gün ismini fısıldarken Daniel'in gözlerinde beliren en-

dışe yüklü bakışları, neredeyse birbirlerine değen burunlarını ve parmak ucunun boynuna değişini anımsadı -bütün bunlar terlemesine neden oldu.

Ve kendini zavallı hissetmesine. Derin bir nefes aldı ve Penn'in geri çekildiğini görerek pencereden uzaklaştı.

Penn Luce'un masasından bir şeyler aldı ve her birini dikkatlice inceledi. Babasının New York konferansından getirdiği Özgürlük Anıtı şeklindeki kâğıt ağırlığını, annesinin onun yaşındayken çekilmiş saçlarının gülünç şekilde permalı olduğu fotoğrafını, Callie'nin ona doğum günü hediyesi olarak Sword & Cross'un adını bile duymadan önce verdiği ve Luce'un da adının geldiği Lucinda Williams CD'sini.

Luce hatıralar arasındaki bu gezintiye son vermek isteyerek, "Kitapların nerede?" diye sordu. "Çalışmaya geliyorum demiştin."

Tam o anda Penn elbise dolabını karıştırmaya başladı. Çok geçmeden de kıyafet yönetmeliğinin varyasyonlarını meydana getiren siyah tişörtlere ve süveterlere olan ilgisini yitirip çekmecelere yöneldi.

Luce onu durdurmak için ileri doğru atılarak, "Pekâlâ bu kadar yeter dedektif," dedi. "Bu araştırmayı aile ağacında yapmamız gerekmiyor mu?"

"Dedektif demişken..." Penn'in gözleri parladı. "Evet yapmamız gereken bir araştırma var. Ama senin sandığın gibi değil."

Luce ona boş gözlerle baktı. "Ha?"

"Bak." Elini Luce'un omzuna koydu. "Eğer gerçekten Daniel Grigori hakkında bir şeyler öğrenmek..."

"Şşşş!" Luce sus işareti yaptı ve hemen kapıyı kapamak için harekete geçti. Başını koridora uzattı ve etrafa bakındı. Etraf temiz görünüyordu ama bu hiçbir anlama gelmiyordu.

du. Bu okuldaki insanların şüpheli bir şekilde olmadık zamanlarda belirme özelliği vardı. Billhassa da Cam'in. Ve Luce o -ya da bir başkası- Daniel'a ne kadar aşık olduğunu öğrenirse ölürdü. Ya da bu noktada Penn dışında biri öğrenirse.

Tatmin olarak kapıyı kapadı, kilitledi ve arkadaşına doğru döndü. Penn onun yatağının kenarında bacak bacak üstüne atmış oturuyordu. Oldukça neşeli görünüyordu.

Luce ellerini arkasında kavuşturdu ve ayak parmağı ile kapının önündeki kırmızı halıda daireler çizmeye başladı. "Onun hakkında bir şeyler öğrenmek istediğimi sana düşündüren ne?"

"Hadî ama," dedi Penn kahkahalarla gülererek. "A, sürekli Daniel Grigori'ye gözünü dikip baktığın çok belli."

"Şşşş!" dedi Luce bir kez daha.

"B," dedi Penn sesini alçaltınaksızın "Evveisi gün bütün ders boyunca onu araştırmanı izledim. Beni dava et istersen... Ama yaptığın gerçekten ahlaksızcaydı. Ve C, parano-yak olmaya gerek yok. Gerçekten bu okulda senin dışında biriyle çene çaldığını mı sanıyorsun?"

Penn haklıydı.

"Tek söyleyebileceğim..." dedi Penn ve sözlerine devam etti. "İsimsiz kişi hakkında daha fazla şey bilmek istediğini *kuramsal olarak* varsayıyorum, yanlıp daha verimli bir araştırmacı araştırması olabilmen *muhtemel*." Omuz silkti. "Eğer yar-dım istersen, biliyorsun."

"Dinliyorum," dedi Luce yatağa oturarak. İnternet araştırmasında tek yaptığı onun adını yazmak, sonra silmek ve sonra tekrar yazmak olmuştu.

"Ben de bunu söylemeni umuyordum," dedi Penn. "Bugün yanımda kitaplarımı getirmediğim çünkü sana..." Gözle-rini gülünç bir şekilde açtı. "Sword & Cross'un yeraltı zin-

danlarındaki yasak öğrenci işleri kayıtlarına bir gezinti sunuyorum!"

Luce yüzünü buruşturdu. "Bilmiyorum. Daniel'ın dosyasına gizlice mi bakacağız? Onu sürekli takip eden psikopat bir genç gibi görünmek istemiyorum... Dahası bunun için bir nedene daha ihtiyacım olduğunu hiç sanmıyorum."

"Ha!" Penn kıs kıs güldü. "Ve evet, bunu sesli olarak soyledin. Hadi ama Luce. Eğlenceli olacak. Ayrıca böylesine kusursuz bir Cumartesi sabahında ne yapacaksın ki?"

Dışarıda yapılacak eğlenceli bir şeyler olmadıkça insanın kendisini yalnız hissetmesine neden olabilecek günlerdidi. Gece yarısı Luce açık olan pencereden gelen soğuk esintiyle ürpermişti ama sabah uyandığında hava sıcak ve nemliydi, tüm o soğuk hava yok olmuştu.

Bu gibi paha biçilmez ilk sonbahar günlerinde arkadaşlarıyla bisiklete binerdi. Bu tabii hiçbir kızın görmediğini fark ettiği ormanlık yolda ortaya çıkan gölgelerden kaçınmaya başlamadan önceydi. O malum *olaydan* sonra arkadaşları onu karşısına alıp ailelerinin onu davet etmek istemediğini söylemişlerdi.

Gerçek şu ki Luce Sword & Cross'taki ilk hafta sonunu nasıl geçireceğini düşünerek endişelenmişti. Ders yok, ölümcül beden dersleri yok, aktivite yok. Kırk sekiz saatlik bitmeyecek gibi gelen boş zaman. Sonsuzluk.

Penn'in önerisi ise her şeye bambaşka bir boyut kazandırmıştı.

"Tamam," dedi ve gulmemeye çalışarak sözlerine devam etti. "Beni gizli yerine götür."

o o o

Penn herkese açık alandaki çimenleri ezerek okulun girişindeki ana bekleme salonuna kadar Luce'a yol gösterdi. "Benimle birlikte suç işlemesi için ne kadar süredir bir ortak bekliyorum bilemezsin."

Luce gülümsedi. Penn'in onun Daniel'a karşı duyduğu... Sey yerine arkadaşlıklarına odaklanmış olmasından ötürü memnundu.

Girişe varmak üzereydiler ki öğle güneşinin altında tribünlerde aylıklık eden birkaç çocuk gördüler. Kampus içerisinde öğrencilerin üzerinde çeşitli renkler görmek tuhaftı. Roland'ın üzerinde limon yeşili bir futbolcu şortu vardı ve ayaklarının arasında bir top duruyordu. Gabbe pembe ekose düğmeli bir gömlek giymişti. Jules ve Philip -dillerinde piercing olan çift- birbirlerinin soluk kot pantolonlarını dizlerine çekiyorlardı. Todd Hammond ise tribünlerdeki gruptan ayrı oturuyordu, üzerinde kamuflaj desenli bir tişört vardı ve çizgiroman okuyordu. Luce'un giydiği gri askılı üst ve şort bile bütün hafta boyunca giydiği her şeyden daha canlıydı.

Koc Diante ve Albatross çimenlik alandaydılar, plastik sandalyelerini ve eğri şemsiyelerini açmışlardı. Çimenlerin üzerindeki sigara küllerini bir yana bırakırsak siyah gözlüklerinin arkasında uyuyor olabiliyorlardı. Yapmak zorunda oldukları işler sebebiyle de oldukça sık sık görünüyorlardı.

Etrafta bir sürü insan vardı ama Luce Penn'i yakından takip ederken bekleme odasının yakınlarında kimseleri görmediği için memnun oldu. Buraya gelene dek yasak bölgelere ya da *bir zamanlar* yasak olan bölgelere girdiğinde kimse bir şey söylememişti fakat Randy'nin buna uygun bir ceza bulacağından emindi.

"Peki ya kızılar?" Luce her yerde olan kameraları anımsayarak sordu.

"Benim odamdan seninkine giderken bazılarını bitmiş pil koydum," dedi Penn kayıtsız bir ses tonuyla sanki "Ara-baya benzin aldım" der gibi.

Penn, Luce'u binanın arka girişine yönlendirmeden önce etrafa şöyle bir baktı. sonra da onu üç basamak aşağı indirip yer seviyesinde görünmeyen zeytin rengindeki kapıdan içeri soktu.

Savaş suçlularının saklanabileceği türden bir yerle karşılaşan Luce, "Bu kat İç Savaş zamanından mı kalma?" diye sordu.

Penn nemli havayı içine çekerek karşılık verdi: "Bu çürümüş kötü kokan hava soruna cevap oldu mu? Burada savaştan önceki zamandan kalma küf yığınları var." Gülümse-di. "Coğu öğrenci bu havayı soluduğu anda bayılırdı muhtemelen."

Penn anahtar kümesini ortaya çıkardığında Luce bur-nundan nefes almamaya çalışıyordu. "Bu yer için bir may-muncuk yapırsalar hayatım çok daha kolay olurdu," diye söylendi nihayet gümüş anahtar yığının arasından çıkara-bilmeyi başarmıştı.

Anahtar kilitte dönerken Luce ummadığı bir şekilde ür-perdi. Penn haklıydı -bu aile soy ağacını araştırmaktan çok daha iyiydi.

Tavanı kafalarından sadece birkaç santim yüksekte olan sıcak ve nemli koridora adım attılar. Soludukları ha-vaya bakılırsa içeride bir şeyler ölmüş gibiydi ve Luce ka-ranlıktan ötürü zemini göremediği için neredeyse halin-den memnundu. Tam kapalı mekânda kalma korkusu depresmişti ki Penn bir anahtar daha çıkarıp daha modern görünümlü bir kapıyı açtı. Kapıdan girip başka bir kısma geçtiler.

Burası da kuf kokuyordu ama havası çok daha soğuk ve kuruydu. Başlarının üzerinde kıpkırmızı parlayan ÇIKIŞ işareti dışında etraf kapkaranlıktı.

Luce, Penn'in silüetini seçebiliyordu, elleri havaya uzanmıştı. "Nerede şu ip?" diye söylendi. "İşte burada."

Penn'in hafifçe çektiği ip tavadan aşağı inen metal bir zincirin ucundaki çıplak ampulü aydınlattı. Oda hâlâ yarı karanlıktı ama Luce beton duvarlardaki zeytin yeşili rengi, sıralanmış metal rafları ve dosyalıkları görebiliyordu. Düzenlerce karton kutu raflara dizilmişti ve raflarla dolu koridorlar sonsuzluğa doğru uzanıyor gibiydi. Her şeyin üstü kalın bir toz tabakasıyla kaplanmıştı.

Dışarıdaki güneş ışığı artık çok ama çok uzaklardaydı sanki. Luce sadece birkaç basamak aşağı indiklerini bilse de bu mesafe ona metrelerce gibi geliyordu. Çıplak kollarını ovuşturdu. Eğer bir gölge olsaydı burası kesinlikle bulunacağı yer olurdu. Henüz onlardan bir işaret yoktu ama yine de Luce kendini asla yeterince güvende hissetmeyecek kadar geçerli nedenlere sahipti.

Bodrumun kasvetli görüntüsü karşısında soğukkanlılığını koruyan Penn bir adım atarak, "Vay be," dedi. "Bir şeyler farklı. Kayıtlar buradaydı... Sanırım son gelişimden bu yana burada bir bahar temizliği yapılmış."

"Ne kadar zaman önceydi?" diye sordu Luce onun peşinden giderek.

"Bir hafta kadar önce..." dedi Penn ve büyük dosya dolabının arkasında gözden kayboldu.

Luce Sword & Cross'un tüm bu kutulara ihtiyacı olabileceğine inanamıyordu. Üzerinde İYİLEŞTİRME ORANLARI yazan kalın bir dosyayı raftan aldı. Kuru bir şekilde yutkundu. Belki de bilmemesi en iyisiydi.

"Öğrencilerin ismine göre alfabetik olarak sıralanmış,"

dedi Penn. Sesi boğuk ve uzaktan geliyordu. "E.F.G... İşte Grigori de burada."

Luce kâğıt huşritlerinin geldiği dar koridora doğru gitti ve Penn'i kollarının arasındaki ağır kutuyu tutmaya çalışırken buldu. Daniel'in dosyası çenesinin altındaydı.

"Çok ince," dedi çenesinin altındaki dosyayı Luce alsın diye uzatırken. "Genelde çok daha kalın olur, hmmm..." Luce'a doğru baktı ve dudakları ısırıldı. "Tamam, dediklerim kulaga çalınca geliyor biliyorum. Bakalım içinde neler varmış."

Daniel'in dosyasında sadece bir sayfa vardı. Kimliğindeki fotoğrafın siyah beyaz bir fotokopisi dosyanın sağ üst köşesine tutturulmuştu. Doğruca fotoğraf makinesine yani Luce'a bakıyordu bu fotoğrafta, yüzüne belli belirsiz bir gülümseme yayılmıştı. Luce ona gülümsemekten kendini alamadı. Tıpkı o akşamki gibi görünüyordu -aslında ne zaman olduğunu tam olarak bilmiyordu. Resimdeki bu ifade zihninde oldukça berraktı ama nerede gördüğünü tam olarak anımsayamıyordu.

"Tanrım, aynı görünmüyor mu?" Penn onu daldığı düşüncelerden çıkardı. "Ve şu tarihe bir bak. Bu fotoğraf üç yıl önce, Sword & Cross'a ilk geldiği zaman çekilmiş."

Bu durum Luce'un düşünmesine neden oldu... Daniel o zamanlardaki gibi görünüyordu. Fakat sanki bunu daha önceden düşünmüştü -ama şu anda hatırlamıyordu.

"Aile: Bilinmiyor," dedi Penn Luce omzunun üstünden bakarken. "Vasi: Los Angeles Şehir Yetimhanesi."

Luce elini kalbine basturarak, "Yetimhane mi?" diye sordu.

"Burada böyle yazıyor. Sıralanmış diğer şeyler de..."

"Suç geçmişi," diye bitirdi Luce sayfaya göz atarak. "Hal-ka açık bir sahilde saatlerce gezinmek... Bir alışveriş araba-

sına zarar vermek... Kurallara aykırı şekilde trafik ışıklarından geçmek."

Penn gözlerini açarak Luce'a baktı ve kahkahasını bastırırdı. "Aşk çocuğu Grigori *karşıdan karşıya geçemediği için mi tutuklanmış?* Kabul et bu çok komik."

Luce Daniel'in herhangi bir sebepten ötürü tutuklanmış olabileceğini hayal edemiyordu. Ama okuduklarından az da olsa hoşlanmıştı; Sword & Cross'taki bütün hayatı bir dizi önemsiz suçtan ibaretti. Tüm bu kütularda ve burada Daniel hakkında bulunan tek şey buydu.

"Daha fazlası olmalı," dedi.

Ayak seslerini duyunca bakışları hemen tavana çevrildi.

"Ana ofis," diye fısıldadı Penn yeniden bir mendil çıkarıp burnunu silerek. "Herhangi biri olabilir. Fakat kimse aşağıya inmez, güven bana."

Bir saniye sonra kapı gürültüyle açıldı ve koridordan gelen ışıkla merdivenler aydınlandı. Ayakkabı tıkırtıları yaklaşıyordu. Luce, Penn'in kendisini tişörtünün sırtından yakalayıp duvarın arkasındaki raflara doğru çektiğini hissetti. Nefeslerini tutup beklediler ve Daniel'in dosyasını ellerinde sıkı sıkı tuttular. Çok fena, hem de çok fena yakalanmışlardı.

Luce gözlerini kapadı, en kötüsünü bekliyordu ama rahatsız edici bir melodi bütün odayı doldurdu. Biri şarkı söylüyordu.

"Düüü dü düüüü..." Bir kadın sesi hafifce mırıldanıyordu. Luce boynunu iki dosya kutusunun arasından uzattı ve ince yaşlı bir kadının kafasına madencilerininki gibi bir fener takmış olduğunu gördü. Bayan Sophia. İki tane büyük kutu taşıyordu, biri diğerinin üzerine istiflenmiş olduğundan ötürü de görülebilen tek şey alındaki parlayan fener-

di. Onun rahat adımlarına bakarak kutuların tuka başa kâğıt değil de tüy dolu olduğunu sanabilirdiniz.

Bayan Sophia kutuları raflardaki boş yerlerine yerleştirirken Penn, Luce'un elini yakaladı.

Bir şeyler yazmak için not defterini çıkarırken, "Sadece birkaç tane daha," dedi kadın ama sonra Luce'un duyamadığı bir şeyler daha geveledi. Çok geçmeden merdivenlere yöneldi ve geldiği gibi hızla ortadan kayboldu. Kadının mırıldandığı melodi duyulmaz olduktan ancak bir süre sonra Luce kendine gelebildi.

Kapı kapanır kapanmaz Penn gürültülü bir şekilde yutkundü. "Daha da fazlası var dedi. Muhtemelen geri dönecek."

"Ne yapacağız?" diye sordu Luce.

"Sen merdivenlerden sıvışacaksın," dedi Penn. "En üst kata varınca sola dön ve ana ofise git. Eğer biri seni görürse tuvaleti aradığını söylersin."

"Peki ya sen?"

"Daniel'in dosyasını yerine koyacağım ve seninle tribünlerde buluşacağım. Bayan Sophia beni görürse şüphelenmeyecektir. Buraya sık sık gelirim... Neredeyse ikinci yurdum sayılır."

Luce, Daniel'in dosyasına acı dolu bir pişmanlıkla baktı. Gitmeye hazır değildi. Tam Daniel'in dosyasından ayrılacakken Cam'in dosyası geldi aklına. Daniel çok esrarlıydı ve ne yazık ki dosyası da öyleydi. Cam ise açık ve rahattı, bu yüzden onun dosyasını okumak için büyük bir istek duydu. Anlatmadığı kim bilir neler vardı... Bunu düşünmek bile meraklanmasına neden olmuştu. Fakat Penn'in yüzüne bakınca odadan çıkmak için çok az vaktinin olduğunu anladı.

"Daniel hakkında öğrenecek başka bir şey varsa bunu bulacağız," diyerek güvence verdi Penn. "Aramaya devam edeceğiz," Luce'u bir an önce harekete geçmesi için itti. "Şimdi git."

Luce koridordan geçip merdivenlere doğru açılan kapıyı açtı. Bodrumun merdivenlerindeki hava hâlâ nemliydi ama her bir adımı daha da temiz hale geldiğini hissedebiliyordu. Nihayet son merdiveni çıkıp köşeyi döndüğünde gözlerini kırıştırdı ve giriş kısmından üzerine dökülen gün ışığına uyum sağlaması için ovuşturdu. Bembeyaz duvarları olan bekleme salonuna doğru ilerlerken tökezledi. Donup kalmıştı.

Bir çift yüksek ökçeli çizmenin sahibi telefon kulubesine dayanmış dururken Güney'in Kötü Cadısı gibi görünüyordu. Luce acele ederek ön kapıya yöneldi, dikkat çekmediğini umuyordu. Fakat siyah çizmelere yılan derisinden tozluklar tutturulmuş olduğunu fark ettiği anda Molly'nin somurtkan yüzüyle karşılaştı. Molly tek kaşını kaldırarak Luce'a baktı ve ahizeyi kulağından çekerek ayagıyla zemine vurdu.

"Neden bu kadar suçlu görünüyorsun Rulo Köfte?" Ellerini beline koyarak duraksadı. "Dur tahmin edeyim... Daniel'dan uzak dur önerimi hâlâ görmezden geliyorsun."

Bu şeytani tavır bir rol olmalıydı. Molly'nin nerede olduğunu bilmesi mümkün değildi. Luce hakkında hiçbir fikri yoktu -bu kadar iğrenç olmasının geçerli bir sebebi de! Okuldaki ilk gününden bu yana Luce Molly'ye tek bir şey yapmamıştı -ondan uzak kalmaya çalışmak dışında hiçbir şey yapmamıştı.

"Son defasında seninle ilgilenmeyen bir çocuğun önüne kendini attığın zaman nasıl korkunç bir şey olduğunu unu-

tun mu?" Molly'nin sesi bıçak gibi keskindi. "Neydi adı? Taylor? Truman?"

Trevor, Molly nasıl olur da Trevor'ı bilirdi. Bu onun en gizli, en karanlık sırrıydı. Sword & Cross'ta istediği -ihtiyaçları olan- tek bir şey varsa o da sırrını gizli tutmaktı. Şimdiyse şeytanın tohumu olan bu kız olay hakkında her şeyi bilmesi yetmezmiş gibi okulun ortasında acımasızca ve laubalice bundan söz edebiliyordu.

Penn'in Luce'un yasak alandaki bilgilere ulaşan tek kişi olduğu hakkındaki söyledikleri yalan olabilir miydi? Bunun mantıklı başka bir açıklaması var mıydı? Luce kollarını göğsünde kavuşturdu, kendisini korunmasız ve hasta hissediyordu... Ve o yangının olduğu gece için açıklanamaz bir şekilde suçluluk duyuyordu.

Molly başını yukarı kaldırdı. "Nihayet," dedi rahatlamış gibi. "Bir şeyleri anladın." Sırtını Luce'a döndü ve kapıyı kapattı. Sonra dışarı çıkarken Luce'a doğru dönüp baktı. "Bu yüzden lütfen bizim yaşlı Daniel'a adı her neyse ona yaptığını yapma. Çaktın mı?"

Luce onun peşinden gitti ama Molly'ye karşı çıkması halinde kızın hırçınlaşacağını biliyordu. Luce utanç içindeyken Gabbe tribünlerden inerek koştu ve Molly ile sahanın ortasında buluştu. Dönüp ona baktıklarında Luce yüz ifadelerini göremeyecek kadar uzaktaydı onlardan. At kuyruklu sarışın kız kafasını saçlarını kısacık kestirmiş olan siyah saçlı kıza çevirdi -bu Luce'un şahit olduğu en berbat konuşmaydı.

Molly'nin Trevor hakkında bildiği her şeyi ateşli bir şekilde Gabbe'ye anlatığından emindi Luce. O da tabii hemen haberleri Daniel'a yetiştirecekti. Bunu düşününce Luce'un parmak uçlarına, koluna, oradan da göğsüne bir acı yayıldı. Daniel kurallara uygun olmayan bir şekilde karşıdan karşı-

ya geçmişti. e bunda ne vardı? Luce'un neden burada olduğuyla kıyaslanamazdı bile bu.

"Başına dikkat!" diye seslendi biri. Bu her zaman Luce'un duymaktan en az hoşlandığı şey olmuştu. Her türden spor malzemesinin onu devirmesi gibi komik bir durum vardı. İrkildi, doğruca güneşe doğru baktı. Hiçbir şey göremedi ve yüzünü korumaya zaman bulamadan kafasının yanında bir darbe hissetti. Kulaklarında bir *bam* sesi yankılandı. Ahh.

Roland'ın futbol topu.

"İyiysin!" Roland top sekerek ona geri gittiğinde böyle bağırdı. Sanki Luce bunu istemişti. Alnını ovdu ve sersemlemiş bir şekilde birkaç adım attı.

Bir el bileğini kavradı. Anı bir sıcaklık inlemesine neden oldu. Aşağı baktığından bileğini saran bronz parmakları gördü sonra da Daniel'in koyu gri gözlerini.

"İyi misin?" diye sordu Daniel.

Luce başını sallayarak onayladığında tek kaşını kaldırdı. "Futbol oynamak istiyorsan söylemen yeterli... Oyunun inceliklerini açıklamaktan mutluluk duyarım, tıpkı insanların daha az hassas organ parçalarıyla tekme atmaları gerektiği gibi."

Bileğini bıraktı ve yüzünün karıncalanan kısmına dokunmak için uzandığında Luce ona sarılacağını sandı. Bir an için nefesini tutup öylece kaldı. Daniel'in eli ona değmeden saçlarını düzeltmek için hareket ettiğinde ise ciğerleri patlayacak gibi oldu.

Daniel onunla dalga geçiyor olabilir miydi?

Neden geçmesin ki? Muhtemelen yüzünde futbol topunun bıraktığı iz vardı.

Molly ve Gabbe -ve artık Daniel da- ellerini göğsünde birleştirmiş ona bakıyordu.

"Sanırım kız arkadaşın kıskanıyor," dedi Luce diğer ikisini göstererek.

"Hangisi?"

"İkisinin de kız arkadaşın olduğunu fark etmemiştim."

"İkisi de kız arkadaşın değil... Kız arkadaşın yok. Hangisinin kız arkadaşını olduğunu düşündün?"

Luce donup kalmıştı. Tüm o Gabbe ile fısıldaşmalar neyin nesiydi peki? Peki ya kızların ona şu andaki bakma şekli? Daniel yalan mı söylüyordu?

"Belki de kafanı sandığından daha sert vurdun," dedi Daniel. "Hadi yürüyelim, biraz temiz hava al."

Luce Daniel'in son teklifindeki iğneleyici şakayı anlamaya çalıştı. Ona aklı bir karış havada mı demek istiyordu yoksa? Hayır bu mantıklı değildi. Ona doğru baktı. Nasıl bu kadar içten görünebilirdi ki? Tam da Grigori'nin kaba davranmasına alışmışken.

"Nereye?" diye sordu Luce temkinli bir şekilde. Çünkü Daniel'in kız arkadaşının olmadığını henüz öğrendiğinden neşelenmeye dünden hazırdı. Bunda bir bit yenisi olmalıydı.

Daniel sahanın diğer ucundaki kızlara gözlerini kısarak baktı. "İzlenmeyeceğimiz bir yere."

Penn'le tribünlerde buluşacaklardı ama ona bu durumu daha sonra açıklayabilirdi ve tabii ki Penn de bunu anlardı. Luce, kızların bakışlarını dikkatlice inceleyen Daniel'in önden gitmesine izin verdi. Meyveleri bozulmaya yüz tutmuş şeftali ağaçlarının arasından eski kilise-yeni spor salonu olan binanın arkasından dolasular. Meşe ağaçlarının iç içe geçtiği böyle harika bir ormanın buraya gizlendiğini Luce asla tahmin etmemişti. İtiraz etmeden onu takip ederken gülümsedi ama eğri büğrü ağaç köklerini gördüğünde gölgeleri düşünmeden edemedi.

Güneş ışıklarının gür yapraklarının arasından cılız bir

şekilde toprağa ulaştığı daha sık ağaçların olduğu bir koruya geldiler. Ağır havaya eşlik eden kötü bir koku vardı ve Luce aniden suyun yakınlarda bir yerde olduğunu anladı.

Eğer dua eden biri olsaydı şu anda gölgelerin uzak durması için dua ederdi. Sırf Daniel ile olacağı bu küçük zaman için hem de. Böylece Daniel onun zaman zaman nasıl delirdiğini görmezdi. Fakat Luce hayatı boyunca hiç dua etmemişti. Nasıl yapıldığını bile bilmiyordu. Onun yerine işaret ve orta parmağını şans için çapraz yaptı.

"Orman burada seyrekleşiyor," dedi Daniel. Bir açıklığa çıktıklarında Luce'un bu güzellik karşısında nefesi kesildi.

O ve Daniel ormanda yürüyüş yaparken bir şeyler değişmişti, burası Sword & Cross'un tükürük renginden uzakta hambaşka bir yerdi. Ağaçların arasından yüksek kırmızı bir kayanın üstüne çıktıklarında bir kartpostalın içine girmiş gibi olmuşlardı. Burası cennet gibi olan Güney'in asla var olmayan bir resmi gibiydi. Her renk Luce'un daha önce gördüğünden daha parlak ve canlıydı. Aşağıdaki kristal mavisi gölü saran zümrüt yeşili bir orman vardı. İki martı bulutsuz gökyüzünde yana doğru süzülürdü. Luce parmak uçlarında yükseldiğinde koyu renkli bataklığın başlangıcını görebiliyordu, ayrıca ufukta bir yerlerde görünmeyen beyaz köpük ona okyanusu düşündürmüştü.

Daniel'a doğru döndü. O da harika görünüyordu. Teni güneş ışığında altın rengindeydi, gözleri tıpkı yağmur gibiydi. Kendi yüzünde bakışlarının gezindiğini hissetmek ise ağır ve de inanılmaz bir şeydi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Daniel. Herkesten uzaklaşınca çok daha rahat görünmeye başlamıştı.

"Hayatım boyunca bu kadar güzel bir şey görmedim," dedi Luce dalma isteği uyandıran gölün tertemiz yüzeyine

bakarak. Suda elli adım büyüklüğünde, düz ve yosun kaplı bir kaya vardı. "O da ne?"

"Sana göstereceğim," dedi Daniel ayakta durarak. Luce o tişörtünü çıkarıp kash göğsünü ortaya serdiğinde gözlerini ondan kaçırmada pek başarılı olamadı. "Hadi ama..." dedi Daniel ve bu sayede Luce onu izlemeye nasıl dalmış olduğunu anladı. "İstersen yüzebilirsin," diye ekledi üzerindeki gri askılı üstü göstererek. "Kazanmana izin bile verebilirim."

Luce güldü. "Neye karşılık? Kazanmana izin vereceğim diğer zamanlara karşılık mı?"

Daniel başını salladı, sonra da ansızın duraksadı. "Hayır. Havuzda önceki gün kaybetmene karşılık."

Bir an için Luce ona yarışı neden kaybettiğini söylemek istedi. Belki de Gabbe'nin kız arkadaşı olduğunu sanmasına hep birlikte gülerlerdi. Fakat o bunu düşünürken Daniel kollarını başının üstüne kaldırıp havaya doğru zıpladı, kavis aldı ve mükemmel bir şekilde suya daldı.

Bu Luce'un bugüne kadar gördüğü en güzel şeylerden biriydi. Bu çocuğun daha önce kimsede görmediği bir zarafeti vardı. Suyla dalarken arkasında sıçratığı su bile kulaklarında çınlamıştı.

Luce onunla birlikte dalmak istedi.

Ayakkabılarını çıkardı ve onları manolya ağacının altına Daniel'in eşyalarının yanına koydu, sonra da kayanın ucuna gitti. Sudan altı metre kadar yüksekteydi, bu gibi yüksek bir dalış kalbinin her zaman heyecandan küt küt atmasına neden olurdu.

Bir saniye sonra Daniel'in başı yüzeyde belirdi. Daniel gülümsüyor, el ve ayaklarını hafifçe hareket ettirerek suyun içinde dimdik duruyordu. "Senin kazanmana izin vereceğim konusunda fikrimi değiştirtme," diye seslendi.

Luce derin bir nefes alıp parmaklarıyla Daniel'in başına nişan aldı ve balıklama suya daldı. Dalış sadece saniyenin yarısı kadar sürmüştü olsa da çok güzel bir duyguydu, güneşli havada süzülme sonra aşağı, aşağı ve aşağı inmek.

Suya giriş. Su önce şoke edecek kadar soğuktu bir sonraki saniye ise ideal hale geldi. Luce nefes almak için yüzeye çıktı, ilk nefesini alıp Daniel'a baktı, ardından kelebek stilinde yüzmeye başladı.

Kendini o kadar çok zorluyordu ki onun izini kaybetti. Gösteriş yaptığını biliyordu ve Daniel'in kendisini izlediğini umuyordu. Yüzdü, yüzdü ve en sonunda Daniel'dan hem önce kayaya dokunmayı başardı.

Kendilerini güneşin ısıttığı suyun yüzeyindeki alaka bırakuklarında her ikisi de nefes nefese kalmıştı. Kayanın ucu yosunlarla kaplı olduğundan kaygandı ve Luce tutacak yer bulmakta zorlandı. Daniel ise tırmanmada sorun yaşamadı. Kayanın üstüne çıktı ve ona elini uzattı sonra da onu ayağını uzatabileceği kadar yukarı çekti.

Luce kendini tam olarak sudan çıkarabildiğinde Daniel'in kayanın üzerinde sırt üstü yatmış neredeyse kurumuş olduğunu gördü. Sadece sortundaki ıslaklık onun az evvel gökle olduğunu kanıtlıydı. Diğer yandan Luce'un kıyafetleri üzerine yapışmıştı ve saçından sular damlıyordu. Pek çok erkek için üzerinden sular damlayan bir kız bulunmaz bir fırsat olsa da Daniel kayaya uzanmış gözlerini kapatmıştı, sanki ona kendisini kurutması için bir dakika vermişti -nezaketinden ya da ilgisizliğinden dolayı böyle davranıyordu.

Nezaket diye karar verdi Luce -umutsuz bir romantik olduğunun farkındaydı. Fakat Daniel oldukça akıllı bir çocuktü ve onun ne hissettiğini anlamış olmalıydı. Araların-

daki çekimden dolayı değil ama birbirlerini bir yerlerden tanıyor olduklarına dair his -gerçekten- oldukça gerçekti.

Daniel gözlerini birden açtı ve gülümsedi -bu fotoğraftaki gülümsemenin aynısıydı. Ani bir dejavu hissi Luce'u içine aldı.

"Ne?" Daniel'in sesi endişeliydi.

"Hiç."

"Luce."

"Aklından çıkaramıyorum," dedi Luce ve onunla yüze gelmek için yanına yuvarlandı. Yerinden doğrulacak kadar sakin değildi. "Bu hissi biliyorum. Seni uzun zamandır tanıdığuma dair bu his."

Su kayaya çarpıp Luce'un tam kayanın ucundaki ayak parmağına değdi. Soğuktu ve bu his ayaklarından baldırlarına doğru yayıldı. En sonunda Daniel konuştu.

"Bunu daha önce konuşup halletmedik mi?" Ses tonu değişmişti, sanki ona gülmemeye çalışıyor gibi bir hali vardı. Dover'lı çocuklara benziyordu: Kendinden emin, sonsuz sıkıcı ve kibirli. "Aranızdaki bu yakınlığı hissettiğin için koltukların kabardı. Fakat bir çocuğun sana ilgi göstermesi için olmayan bir geçmiş yaratmana gerek yok."

Hayır. Bu konuda ona yalan söylediğini mi sanmıştı? Dişlerini gıcırdattı, incinmişti.

"Neden bunu uydurayım?" Gözlerini güneş yüzünden kısarak ona baktı.

"Sen söyle," dedi Daniel. "Aslında hayır, söyleme. Bu iyi olmaz." Derin bir iç geçirdi. "Bak işaretleri görmeye başladığında bunu söylemeliydim."

Luce yerinden doğrulup oturdu. Kalbi hızla atmaya başlamıştı. Daniel da işaretleri görmüştü.

"Biliyorum seni spor salonunda başımdan savdım," dedi

yavaşça. Luce öne doğru eğildi, kelimelerin bir an önce ağzından çıkmasını istiyordu. "Sana gerçeği söylemeliydim."

Luce bekledi.

"Bir kız kalbimi kırdı." Elini suya daldırıp bir nilüfer yaprağını çekti ve onu elleriyle buruşturdu. "Çok uzun zaman olmadı... Gerçekten sevdiğim biriydi. Kişiselleştirme sakın, seni görmezden gelmek istememiştin." Ona doğru baktı, saçlarının arasından süzülen gün ışığı yüzünü ısıltı aydınlatıyordu. "Ama sana umut vermek istemiyordum. Sadece yakın zamanda biriyle birlikte olmak istemiyorum."

Ah.

Luce bakışlarını uzaklara çevirdi... On dakika önce güldükleri ve eğlendikleri koyu mavi suya. Göl artık o kadar da eğlenceli görünmüyordu. Daniel'in yüzü de.

Luce'un da kalbi kırılmıştı. Belki Trevor'ı ve yaşanan o korkunç şeyi anlatırsa Daniel de geçmişinden bahsedebilirdi. Fakat birden onun başka biriyle olduğu geçmişini duymaya katlanamayacağını hissetti. Onu diğer kızlarla düşünmek midesini yeterince bulandırmıştı zaten.

Bu ayrılık hikâyesi her şeyi açıklıyor olmalıydı. Ama öyle olmamıştı. Daniel en başından beri çok tuhaf davranıyordu. Daha tanışmadan ona hakaret etmiş, sonra da onu mezarlıktaki heykelden korumuştur. Şimdi de baş başa kalmışlardı işte.

Daniel kafasını eğdi ama bakışları hâlâ Luce'un üzerindediydi. "İyi bir cevap değil mi?" Luce'un aklından geçenleri biliyormuşçasına sormuştu bu soruyu.

"Hâlâ bana söylemediğin bir şey olduğunu hissediyorum," diye karşılık verdi Luce.

Tüm bunlar tek bir kötü ayrılıkla açıklanamazdı. Luce bundan emindi, bu alanda uzmandı.

Sırtını ona döndü ve göle gelirken yürüdükleri yere baktı Daniel. Bir süre sonra acı dolu bir şekilde güldü. "Tabii ki sana söylemediğim şeyler var. Seni henüz tanımıyorum bile. Neden sana bir şeyler anlatmam gerektiğini düşünüyorsun bilmiyorum." Ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Geri dönmeliyim."

"Gitme," diye fısıldadı Luce. Ama görünüşe bakılırsa Daniel bu çağrısını duymamıştı.

Luce onun suya dalışını izledi.

Daniel uzakta bir yerde su yüzüne çıktı ve sahile doğru yüzmeye başladı. Yolu yarılادığında geriye doğru bir kez baktı ve Luce'a doğru elini sallayarak veda etti.

Daniel'in kolları başının üstünde daireler çizerken Luce'un kalbi hızla çarpmaya başladı. Kendini bomboş hissediyordu, ona hayran olmaktan başka şansı yoktu. Öylesine zarif, öylesine zahmetsizce hareket ediyordu ki sadece yüzüğüne inanmak çok zordu.

Daniel kıyıya ulaştığında aralarındaki mesafe Luce'a göründüğünden çok daha kısa geldi. Yüzerken bu kadar sakın görünen birinin suyu ikiye yarmadan bu denli hızlı oraya gitmesinin imkânı olamazdı.

Ondan bu kadar hızlı uzaklaşmak için neden bu kadar acele etmişti ki?

Luce karmakarışık duygularla baş etmeye çalışıyordu. Bir yandan utanç öte yandan cazibesine kapılmış olarak Daniel'in sudan çıkışını izledi. Ağaçların arasından süzülen güneş ışığı ve olağanüstü silüetinin çevresine yaydığı doğal ışığın sayesinde Luce ona bakarken gözlerini kıpmak zorunda kaldı.

Başına çarpan futbol topunun görüşünü etkileyip etkilemediğini merak etti. Yoksa bir yanılısamaya mı bakıyordu.

Öğleden sonra güneşinin yarattığı bir görüntü olabilir miydi bu?

Daha iyi görebilmek için kayanın üzerinde ayağa kalktı.

Daniel'in tek yaptığı ıslak kafasını sallamaktı ama damlacıklar şeffaf bir tabaka halinde üzerine yağıyor... Yer çekimine meydan okurcasına bir kolundan diğerine uzanıyordu sanki.

Suyun güneşte parıldamasından oturma neredeyse kanatları varmış gibi görünüyordu.

DOKUZ

MASUMİYET HALİ

Pazartesi akşamı Bayan Sophia Augustine'in en büyük sınıfındaki platformun arkasına geçmiş elleriyle gölge oyunu sergiliyordu. Öğrencilerini bir sonraki gün yapacağı din dersi sınavı öncesinde son dakika toplantısı için çağırmıştı fakat Luce çoktan bir aylık dersi kaçırdığından oturma öğrenmesi gereken bir sürü konu vardı.

Bu neden onca kişi arasında not alan tek kişinin o olduğunu açıklıyordu. Diğer öğrencilerin hiçbirisi akşam güneşinin Bayan Sophia'nın kurduğu ışık kabini sahnesine zarar verdiğini fark etmemişti. Ve Luce tozlu jaluziyi ayağa kalkıp kapatarak ilgi çekmek istemiyordu.

Güneş Luce'un ensesini yakınında çok uzun süredir bu sınıfta oturuyordu. Sabah dünya tarihi dersi boyunca güneşin Bay Cole'un seyrelenmiş saçları üzerinde yele gibi parlaması-

şını izlemişti. İkinci sıcağıyla Albatross ile biyoloji dersinde bunalmıştı. Ve artık neredeyse akşam olmuştu. Güneş bütün kampus üzerinde gezinmişti ve Luce hâlâ bu sıradaydı. Bedeni metal sandalyenin üzerinde oturmaktan tutulmuştu, zekâsı ise not almak için kullandığı kalem kadar körelmişti.

Bu gölge oyunu da neyin nesiydi? O ve diğer öğrenciler bes yaşında falan mıydı?

Fakat aniden suçluluk hissetti. Bütün sınıf buradaydı ve Bayan Sophia okuldaki en tatlı insanlardan biriydi. Geçen gün Luce'u kenara çekerek aile soy ağacı ödevinde ne kadar geride olduğunu sormuştu. Ona bir saatlik ek bir internet araştırmasının yardımı dokunabileceğini önerdiğinde Luce çok şaşırmış gibi davranmıştı. Bir parça utanmıştı ama araştırmasını tutkunu olduğu bir sınıf arkadaşı üzerine yaptığını söylemek yerine aptal taklidi yapmak çok daha iyiydi.

Bayan Sophia uzun siyah pamuklu elbisesiyle durmuş, parmaklarını zarif bir şekilde kenetlemiş ve ellerini sahne için havaya kaldırmıştı. Pencerenin dışında bir bulut güneşi perdelemişti. Bayan Sophia'nın arkasındaki duvarda aniden bir gölge belirdiğinde Luce derse tekrar odaklandı.

"Geçen yıl *Paradise Lost* okumasından hatırlayacağınız üzere Tanrı meleklerine kendi iradelerini verdi," dedi Bayan Sophia. Fildişi rengindeki yaka mikrofonundan nefes alışı duyuldu ve incecik parmaklarını çırparak kusursuz melek kanatları yaptı. "Çizgiyi geçen sadece biri oldu." Sesi teatral bir şekilde azaldı ve Luce melek kanatlarını oluşturan başparmakların şeytanın boynuzlarına dönüşmesini izledi.

Luce'un arkasında biri söylendi. "Ne kadar da önemli! Kitaptaki en eski numaradır bu."

Bayan Sophia derse başladığından beri biri onun ağzın-

dan dökülen her kelimeye itiraz ediyordu. Belki Luce diğerleri gibi dini terbiye almadığından ya da belki de Bayan Sophia için üzülmediğinden arkasını dönüp onun sözünü kesen kişiye sessiz olmasını söylemek için büyük bir istek duydu.

Huysuzdu. Yorgundu. Açtı. Okulun geri kalanıyla yemek sırasına girmek yerine üzücü bir hata sonucu Bayan Sophia'nın "zorunlu olmayan" din dersine kaydolmuştu ve Penn'in dediğine göre ders süresince, ders nerede yapılabaksa zamandan kazanmak için yemekleri sınıflarına servis edilecekti.

Yemek ne bir öğle yemeğiydi ne de akşam yemeği; et-merkezli-kafeteryada yiyecek bir şey bulmakta zorlanan Luce için tuhaf bir tıka basa ikinci atıştırma deneyimiydi. Randy üzerinde iştah açıcı olmaktan uzak sandviçlerin ve surahilerce ılık suyun bulunduğu el arabasını iterek içeri girdi.

Sandviçlerin hepsi gizemli bir şekilde salam, sosis, mayonez ve peynirden oluşuyordu. Luce Penn'in yerken dışlarının üzerinde kalıp halinde kalan bu sandviçleri birer birer yutuşunu kıskançlıkla izledi. Cam omzuna dokunduğunda Luce sandviçlerden birinin kenarını kemirmeye çalışıyordu. Yumruğunu açınca avcundaki kuruyemişler ortaya çıktı. Koyu mor dış yüzeyleri ile mücevher gibi görünüyorlardı.

"O ne?" diye sordu Luce gülümsemesini bastırmaya çalışarak.

"Ekmek yiyerek hayatta kalamazsın, değil mi?"

"Onları yeme." Gabbe aniden atıldı ve kuruyemişleri Luce'un parmakları arasından kapıp çöpe fırlattı. Bir kez daha özel bir konuşmanın içine dalmıştı ve yemişlerin yerine Luce'un avcunun içine bir miktar M&M koymuştu. Gabbe

gökkuşuğu renginde bir saç bandı takmıştı. Luce bir an için onu kafasından çekip aldığını ve çöpe attığını hayal etti.

"O haklı Luce," Arriane ortaya çıktı. Cam'a öfkeyle bakıyordu. "Sana ilaç vermek için ne kullandı kim bilir?"

Luce güldü çünkü tabii ki Arriane şaka yapıyordu ama kimse gülümsememişti. Bayan Sophia yerlerine oturmalarnı söylediğinde cenesini kapatıp M&M'leri cebine attı.

o o o

Hâlâ aynı sınıftaydılar, saatler geçmiş gibiydi ve Bayan Sophia Yaradılışın Şağ'ından cennetteki savaşa geçebilmişti. Daha Adem ve Havva'ya varamamışlardı bile. Luce'un midesi duruma itiraz ederek guruldadı.

"Ve Tanrı ile savaşan kötü melek kim hepimiz biliyor muyuz?" diye sordu Bayan Sophia kütüphanede bir grup çocuğa kitap okuyan bir ses tonuyla. Luce sınıftan bir ergecin Evcet, Bayan Sophiaaa demesini bekledi.

"Kim?" Bayan Sophia sorusunu yineledi.

"Roland!" Arriane gülmesini bastırarak söylemişti bunu.

"Doğru," dedi Bayan Sophia başını ermişler gibi sallayarak. Kesinlikle kulakları iyi işitmiyordu. "Ona artık Seytan diyoruz ama pek çok farklı maskenin arkasına saklandı... Mefisto ya da İblis hatta bazen Lucifer."

Luce'un önünde oturan Molly geçen bir saat boyunca sırasını Luce'un sırasına yaslamıştı. Amacı netti: Onu delirtmek. Aniden omzunun üzerinden Luce'un masasının üzerine bir kâğıt bıraktı.

Luce... Lucifer... Bir alakası var mı?

El yazısı öfke dolu, telaşlı ve sevimsizdi. Luce küçümseyerek gülümsemesinden dolayı elmacık kemiklerinin yuka-

n doğru yükseldiğini gördü. Bir an açlığın verdiği zayıflıkla Molly'nin notuna öfkeyle bir cevap karalamaya başladı. İsmi ünlü şarkıcı ve söz yazarı Lucinda Williams'dan geliyordu, ailesi ilk defa onun neredeyse yağmurdan ertelenecek olan bir konserinde karşılaşmıştı. Annesi plastik bir bardağa basıp ayağı kaydıığında çamura düşmemek için babasının kolundan tutmuştu ve yirini yıldır o kolların arasındaydı. İsmi böyle romantik bir hikâyeden geliyordu ve neden kendini koca ağızlı Molly'ye ispatlamak zorundaydı ki? Ve olur da biri bu koca okulda seytana benzetilecekse o kişi muhtemelen bu notu ona veren kişi olurdu.

Bakışları Molly'nin yeni kızıl erkeksi saç kesimine yöneldi. Kâğıdı buruşturup ona atarak Molly'nin öfkesinden yararlanmaya ve Bayan Sophia'nın ilgisini ışık kabininden dağıtmaya hazırды.

Bayan Sophia her iki elini de kafasına doğru kaldırıp avuç içlerini yukarı doğru çevirdikten sonra havayı tutar gibi yaptı. Parmaklarının gölgeleri duvarda mucizevi şekilde sanki biri bir bina ya da köprüden atıyormuş gibi sallanmaya başladı. Bu manzara çok tuhaf ve çok ürkütücü olsa da kesinlikle çok iyi bir tasvirdi. Luce'un sinirini bozmuştu. Gözlerini Bayan Sophia'nın ellerinden alamadı.

"Dokuz gün dokuz gece," dedi Bayan Sophia. "Seytan ve onun melekleri cennetten aşağı, çok ama çok aşağı düştü."

Bu sözler Luce'un zihninde bir şeyleri harekete geçirdi. İki sıra önündeki Daniel'a baktı, gözleri buluşur buluşmaz çocuk hemen başını kitabına gömdü. Fakat bu bakış bile yetmişti Luce'un her şeyi hatırlamasına. Bir gece önce bir rüya görmüştü.

O ve Daniel'ın gölde yaşadıklarının farklı bir versiyonuydu. Fakat rüyada Daniel elveda deyip suya daldıktan sonra Luce arkasından gidecek cesareti buluyordu. Su sıcaktı, so-

guğu hissetmediği için memnundu ve sürüler halinde mor balıklar etrafına dolmuştu. Elinden geldikince hızla yüzüyordu, hatta ilk başta Daniel'a yetişebilmesi için balıkların kendisine yardım ettiğini düşünmüştü. Ancak bir süre sonra balık yığınları kararınaya başlamış ve görüşüne engel olmuştu, artık Daniel'ı göremiyordu. Balıklar belirsiz ve habis bir görüntü halini alırken Luce hiçbir şey göremez hale gelip gölün balçıklı dibine doğru çekildiğini hissetmişti. Sorun nefes alamamak değil, yüze ulaşamamaktı. Mesele Daniel'ı sonsuza kadar kaybetmekti.

Sonra aşağıdan Daniel gelmiş, kolları bir yelken gibi açılmıştı. Karanlık balıkları dağıtmış ve Luce'u sarmıştı. İkisi beraber süzülerek yüze çıkmışlardı. Suyu yarıp yükselecek kayayı ve ayakbaşılarını gölgesi altında bıraktıkları manolya ağacını geçmişlerdi. Bir an sonra o kadar yükseklediler ki Luce artık yeri göremiyordu.

"Ve sonra indiler," dedi Bayan Sophia. Elleri hâlâ havadaydı. "Cehennem'in alevli çukurlarına."

Luce gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Sadece bir rüyaydı ve ne yazık ki bu onun gerçeğiydi.

İç geçirdi ve çenesini ellerinin arasına koydu, Molly'ye vereceği cevabı anımsadı. Elinde katlanmış duruyordu. Artık çok aptalca ve düşüncesizce görünüyordu gözüne. En iyisi cevap vermemekti, Luce'un üzerinde bir etkisinin olduğunu bilmemesi en iyisiydi.

Kağıttan bir uçak sol kolunun üstüne inince Luce sınıfın sol en uç kısmına baktı. Arriane abartılı bir göz kırpmaya hareketi yapıyordu.

*Şeytan hakkında rüyalara dalmadığımı umuyorum.
Sen ve DG Cumartesi öğleden sonra nereye kayboldunuz?*

Luce'un Arriane ile yalnız konuşmaya fırsatı olmamıştı. Fakat nasıl oluyordu da Arriane Daniel ile gittiğini biliyordu? Bayan Sophia gölge tiyatrosuna kendini vermiş cehennem'in dokuz katını anlatırken Luce Arriane'nin bir diğer uçağının kusursuzca sırasına inişini izledi.

Molly de izlemişti.

Uçağı kapmak için pürüzsüz siyah turnaklarını uzattı ama Luce'un bu defa onun kazanmasına izin vermeye niyeti yoktu. Uçağı Molly'den kapı, kanadı tam ortasından boydan boya gürültüyle yırtıldı. Bayan Sophia arkasına dönmeden önce Luce parçalanmış notu cebine sokmayı başardı.

"Lucinda ve Molly," dedi dudaklarını büzerek. Elleri hâlâ sabit duruyordu. "Umuyorum ki birbirinize saygısızca not yazma ihtiyacınızın nedeni her neyse onu bütün sınıf önünde de paylaşabilirsiniz."

Luce düşünmeye başladı. Eğer hızla aklına bir şeyler gelmezse Molly'nin gelebilirdi ve bu oldukça utanç verici olurdu.

"Mo... Molly şey diyordu," diye kekeledi. "O sizin cehenneme bakış açınıza katılmıyor. Kendi fikirleri var."

"Pekâlâ Molly, eğer alternatif bir yeraltı dünyası planın varsa bunu duymaktan zevk alırım."

"Lanet olsun," diyerek sessizce sövdü Molly. Boğazını temizledi ve ayağa kalktı. "Şey... Siz hainlerin gittiği şeytan ağzının cehennem'in en dip noktası olduğunu söylediniz. Fakat bana göre..." Bayan Sophia'nın repliklerini yinlemeye çalışıyor gibiydi. "Bana göre cehennem'in en eziyetli yeri..." Derin bir nefes alıp sert bir şekilde Luce'a baktı. "Hainler değil korkaklar için olmalı. En güçsüz, en metanetsiz kişiler için. Hainler en azından bir seçim yapmışlar. Peki ya korkaklar? Onlar turnaklarını yiyerek kaçmışlar ve hiç-

bir şey yapamayacak kadar korkmuşlar. Bu kesinlikle daha kötü." Sahte bir öksürük ağzından çıktı. "Lucinda! Boğazını temizledi. "Fakat bu sadece benim fikrim." Yerine oturdu.

"Teşekkür ederim Molly," dedi Bayan Sophia dikkatli bir şekilde. "Hepimizin aydınlanmış hissettiğine eminim."

Luce böyle hissetmemiştir. Molly'nin zirvalarını yarısından sonra dinlemeyi bırakmış, aniden bir endişe, midesinde tuhaf bir hastalık hissi duymuştu.

Gölgeler. Onları görmeden önce hissetti, yerden katran gibi fokurdayarak yükseliyorlardı. Karanlık bir uzantı bile-gine dolandı ve Luce korkuyla aşağıya baktı. Cebine doğru uzanıyordu. Arriane'nin yolladığı nota doğru gidiyordu. Luce onu daha okumamıştı bile! Yumruğunu cebine yerleş-tirdi ve iki parmağı ile tüm iradesini kullanarak gölgeyi uzaklaştırmaya çalıştı.

Sonra olağanüstü bir şey oldu: Gölge kıvrıldı, yaralı bir köpek gibi gerisin geri kaçtı. Bu ilk defa oluyordu, Luce bu-nu yapabileceğini bilmiyordu.

Sınıfın diğer ucunda oturan Arriane ile bakışları karşılaştı. Arriane'nin kafası yana doğru yattı ve ağzı bir şeyler söylemek üzere açıldı. "Not..."

Hâlâ Luce'un notu okumasını bekliyor olmalıydı.

Bayan Sophia parmağı ile ışık kabinine vurdu. "Sanırım kireçlenmem bir gecelik cehennem konusu için yeterince izin verdi." Kıkırdadı, beyinleri uyusmuş öğrencileri de kendisiyle gülmesi için cesaretlendirdi. "Paradise Lost hakkındaki yedi makaleyi tekrar okumanız yarınki sınav için yeterli."

Diğer öğrenciler cantalarını toplayıp sınıftan çıkarken Luce Arriane'nin notunu açtı.

O acınası "bir kız kalbimi kırdı" masalını anlattı deme sa-kın.

Ahh. Kesinlikle Arriane'nin Daniel hakkında ne bildiğini öğrenmek zorundaydı. Ama önce...

Tam önünde dikiliyordu. Gümüş kemer tokası Luce'un göz hizasında parlıyordu. Derin bir nefes aldı Luce ve Dani-el'in yüzüne baktı.

Daniel'in mor benekli gri gözleri dingindi. Onunla iki gün önce kendisini bırakıp gittiğinden beri konuşmamıştı. Sanki kendisini yenilemek için ondan uzak kalmaya çabala-mıştı.

Luce Arriane'nin notunun hâlâ sıranın üzerinde açık durduğunu gördü. Zorlukla yutkundu ve notu alıp hemen cebine soktu.

"O gün aniden gittiğim için özür dilemek istemiştin," dedi Daniel. Sesi acayip şekilde resmiydi. Luce bu özrü ka-bul edip etmeyeceğinden emin değildi ama zaten ona cevap vermesi için zaman tanımadı Daniel. "Telafi etmek için se-ni sahile götüreceğim, olur mu?"

Gülümsemeye çalıştı Luce. Aklından Daniel'a gördüğü rüyayı anlatmak geçti ama sonra bunun saçma bir hareket olacağına karar verdi.

"Ek ders nasıl geçti?" Daniel çekingen, sert sanki daha önce hiç konuşmamışlar gibi davramıyordu. Belki de şaka yapıyordu.

"İşkence gibiydi," dedi Luce. Hayatı boyunca akıllı kızla-rın yetenekli oldukları konularda bir erkek ne duymak isti-yorsa onu söylemek için rol yaptıklarını görmüş ve buna si-nir olmuştu. Fakat Luce rol yapmıyordu. Ders gerçekten iş-kence olmuştu.

"Güzel," dedi Daniel hoşnut bir ifadeyle.

"Sen de mi nefret ettin?"

"Hayır," dedi gizemli bir şekilde ve o anda Luce ders hakkında yalan söylemiş olmayı diledi.

"Yani... Sevdin," dedi. Sırf bir şey söylemek için söylemişti. Onunla konuşmaya devam etmek istiyordu. "Tam olarak nesini sevdin?"

"Sevmek belki de doğru sözcük sayılmaz." Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra devam etti sözlerine. "Bu tip konularla... Ailem de ilgileniyordu. Sanırım elimde olmadan arada bir bağlantı kurdum."

Kelimelerin Luce'da bir anlam bulması için bir dakika gerekti. Akli hemen Daniel'in tek sayfalık kaydını gördükleri eski bodrum katına gitti. Dosyaya göre Daniel Grigori hayatının büyük kısmını Los Angeles Şehir Yetimhanesi'nde geçirmişti.

"Bir ailen olduğunu bilmiyordum," dedi Luce.

"Neden bilesin ki?" dedi Daniel alaycı bir ifadeyle.

"Bilmem... Yani var mı?"

"Asıl soru neden ailem ya da benim hakkında bir şey bildiğini farz etmen?"

Luce midesinin alt üst olduğunu hissetti. Daniel'in bakışlarında beliren *Dikkat: Psikopat Takipçi* ifadesini gördü. Ve bir kez daha Daniel ile arasında olanları mahvetmişti.

"D." Roland Daniel'in arkasında belirdi ve elini arkadaşının omzuna koydu. "Bir yıllık dersi tekrar mı görmek istiyorsun yoksa buradan tüyelin mi?"

"Evet," dedi Daniel yumuşak bir ses tonuyla. Luce'a son defa yandan bir bakış attı. "Gidelim buradan hadi."

Tabii ki Luce'un dakikalar önce bu konuşmayı sonlandırması gerekiyordu. Daniel'in dosyasında yazan şeyleri dile getirdiğinde mesela. Akıllı, normal bir insan o konuşma-

dan kaçınırdı ya da konuyu daha az salakça bir şekilde değiştirmeye çalışır ya da o koca ağzını kapalı tutardı.

Ama hayır. Luce her geçen gün -özellikle de Daniel geldiğinden beri- hiçbir şeyi "normal" ya da "mantıklı" bir şekilde yapamayacağını ispatlamıştı.

Daniel'in Roland ile gidişini izledi. Arkasına dönüp bakmamıştı bile ve Luce o uzaklaşırken, uzaklaşan her bir adımını takip ederken kendisini daha da yalnız hissediyordu.

O N

ORADAKİ DUMAN

"Neyi bekliyorsun?" Penn bunu Daniel ile Roland gittikten birkaç saniye sonra sordu. "Hadi gidelim." Luce'un elini tutup çekti.

"Nereye?" diye sordu Luce. Daniel ile yaptığı konuşmadan ötürü kalbi hâlâ kırgındı -ve onun gidişini izlediğinden ötürü. Daniel'in biçimli omuzları koridorda daha da geniş göründü gözüne.

Penn Luce'un kafasına hafifçe vurdu. "Merhaba? Notum da yazdığım gibi kütüphaneye..." Luce'un yüzündeki boş ifadeye baktı. "Notlarımdan birini bile almadın mı?" Bacağına vurarak öfkesini gösterdi. "Fakat onları Todd'a uzattım, o da sana vermesi için Cam'e uzatmıştı."

"Atlı Posta Servisi," Cam birden Penn'in önünde belirdi.

Luce'a işaret ile başparmağı arasında duran katlanmış iki notu uzattı.

"Hadi ama. Ne oldu atın yolda yorgunluktan öldü mü?" Penn öfkeyle Cam'in uzattığı notları aldı. "Bunları sana ne-neyse bir saat önce verdim. Neden bu kadar uzun sürdü? Onları okumadın değil..."

"Tabii ki hayır." Cam bir elini geniş göğsüne gücenmiş gibi bastırdı. Orta parmağında kalın siyah bir yüzük vardı. Luce'un başı Molly ile not yazışmaktan derde girince..."

"Molly ile birbirimize not falan yazmıyorduk..."

"Her neyse," dedi Cam. Notları Penn'in elinden geri alıp Luce'a verdi. "Senin iyiliğin için en doğru zamani bekliyordum."

"Şey, teşekkür ederim." Luce notu cebine attı ve Penn'e dönerek ne-yapabilirim-ki gibisinden omuz silkti.

"Doğru zamani beklemek demişken," dedi Cam. "Geçen gün dışarıdaydım ve bunu gördüm." Kırmızı kadife bir kutu çıkardı ve Luce'un görebilmesi için açtı.

Penn kutudakini görebilmek için Luce'u hafifçe itti.

Kutunun içinde ucunda ortası oyulmuş bir taş ve bir yılan kafası olan incecik altın bir zincir vardı. Luce ona baktı. Dalga geçiyor olabilir miydi?

Cam kolyenin ucundaki taş dokundu. "Önceki günden sonra düşündüm... Ve yüzündeki korkuyu geçirmek istedim," dedi. Sesi Luce'un bu armağanı kabul etmemesinden korkuyor gibi endişeli çıkıyordu. Kabul edecek miydi? "Sadece şaka yapıyorum. Çok beğendim. Benzersiz bir şey ve bana seni anımsattı."

Benzersizdi. Ve çok güzeldi. Ancak tuhaf bir şekilde Luce'un kendisini değersiz hissetmesine sebep olmuştu.

"Alışverişe mi gittin?" Kendini bu soruyu sorarken bulmuştu çünkü Cam ile kampusu nasıl terk ettiği hakkında

konusmak *Bana neden bunu aldın?* demekten çok daha kolaydı. "İslah okulunun amacının bizim burada tıkalı bakışlarımız olduğunu sanıyordum."

Cam hafifçe çenesini yukarı kaldırdı ve gülümsedi. "Bizi yollar var," dedi usulca. "Sana bir ara gösteririm. Mesela bu akşam?"

"Cam, tatlım..." dedi biri Cam'in arkasından. Bu tabii ki Gabbe'ydi, omzuna hafifçe dokunmuştu. Saçlarının ön kısmındaki örgü taç gibi yan tarafa dönerek kulağının arkasına sabitlenmişti, kusursuz bir saç bandı gibiydi. Luce kaskatıllık dolu gözlerle ona baktı.

"Hazırlıklarda yardıma ihtiyacım var," diye şakıdı Gabbe.

Luce etrafına bakındı ve sınıfta kalan son dört kişiyi onlar olduğunu gördü.

"Sonrasında odamda küçük bir parti vereceğim," dedi çenesini Cam'in omzuna bastırarak. "Hepiniz geliyormusunuz tamam mı?"

Dudakları her zaman rujla ışıldayan Gabbe ve onun saçları ne zaman Luce bir çocukla konuşmaya başlasa zaman yitirmeden onu mahvediyordu. Daniel onunla aralarında bir şey olmadığını söylese de Luce biliyordu ki bu lafla asla arkadaş olamayacaktı.

Öte yandan birinin partisine gitmek için ondan hoşlanmak zorunda değildiniz, özellikle de sizin hoşlandığınız kişiler orada olacaksa...

Ya da Cam'in teklifini mi değerlendirmeliydi? Gerçekten onunla dışarı sivrışmayı mı öneriyordu? Daha dün dillerinde piercing olan çift Jules ve Philip'in Bayan Sophia'nın dersine gelmediğinde söylentiler ortada dönmeye başlamıştı. Belli ki gecenin yarısı kampustan çıkmaya çalışmışlardı ve şu anda Penn'in nerede olduğunu bilmediği bir tür hücre cezasındaydılar.

bu tuhaf kısmıysa Bayan Sophia'nın -genelde fısıldaşmalarıyla izin vermezdi- ders boyunca öğrencilerin bir an olsun karnelerini kapatmayıp dedikodu yapmalarına izin vermiyordu. Öğrencilerin diktatörce kurallarına uymaması hakkında cezalandırılmalarını hayal etmelerini *istiyor* gibiydi.

Luce Cam'e doğru dönerek yutkundu. Cam, Gabbe ve Danieli tamamen görmezden gelerek kolunu ona doğru uzatmıştı. "Buna ne dersin?" Bunu klasik Hollywood filmlerindeki gibi bir tatlılıkla yapmıştı, öyle ki Luce Jules ve Phillip'i tamamen aklından çıkardı.

"Uğünüm." Penn ikisi yerine de cevap vererek Luce'u omzundan tutup çekti. "Bizim başka planlarımız var."

Cam, Penn'e sanki bu da nereden çıktı şimdi der gibi baktı. Böyle olması Luce'u rahatlatmıştı, kendisinin biraz daha havalı versiyonu gibiydi. Ancak Daniel'in gittiği yolu takip etmelerini görmek tam tersi hissetmesine neden oldu. Neyse ki Gabbe hâlâ Cam'in etrafındaydı ve Penn'in çekişi güçlendiğinde Luce elinde Cam'in hediyesi ile nihayet onlara el salladı. "Şey, belki bir dahaki sefere! Kolye için teşekkürler!"

Cam ve Gabbe'yi kafası karışık bir halde arkalarında bırakıp Augustine'in dışına doğru gittiler. Bu kadar geç bir vakte karanlık binada olmak ürkütücüydü ve Penn'in önündeki merdivenleri sandaletleriyle hızla çıkması onun da aynı duygular içinde olduğunu kanıtlıydı.

Dışarısı karanlıktı. Ağacın üzerinden bir baykuş öttü. Birkaç boyuncu uzanan meşe ağaçlarının altından geçerken, ağaçları saran sarmaşıkların üzerindeki filizler saç tutamları gibi dalgalandı.

"Belki bir dahaki sefere?" Penn Luce'un sesini taklit etti. "O da neydi öyle?"

"Hiç... Bilmiyorum." Luce konuyu değiştirmek istedi. "Bizi gerçekten havalı gösterdin Penn," diye ekledi yorgun-

lukla ortak alanda yürürken. "Demek başka planlanmış var... Geçen haftaki partide eğlendiğini sanmıştım."

"Eğer yazdıklarımı okumaya fırsatın olsaydı neden önemli mevzularımız olduğunu anlardın."

Luce cebindeki M&M'leri çıkarıp Penn ile paylaştı. Penn gibi düşünerek onların hijyenik bir yerden gelmiş olduğunu umdu ama yine de yemekten kendini alıkoyamadı.

Luce, Penn'in ilk katlanmış notunu açtı. Yer altındaki şifredeki bir dosyadan alınmış gibi görünen bir fotokopiydi bu.

Gabrielle Givens

Cameron Briel >

Lucinda Price

BULUNDUĞU YERLER:

Hepsi Güneydoğu'dan,

Todd Hammond

T. Hammond dışında (Orlando, Florida)

Arriane Alter

Daniel Grigori >

BULUNDUĞU YERLER:

Mary Margaret Zane Los Angeles, California

Lucinda'nın grubunun Sword & Cross'a geliş tarihi bu yılın 15 Eylül'ü olarak belirtilmişti. İkinci grup ise bundan üç yıl önce 15 Mart tarihinde buraya gelmişti.

"Mary Margaret Zane kim?" diye sordu Luce parmağıyla ismi işaret ederek.

"Tabii ki huysuz Molly," dedi Penn.

Molly'nin adı Mary Margaret mıydı? "Neden dünyaya bu

kadar kızgın olduğuna şaşmamak gerek," dedi Luce. "Bunu nereden buldun?"

"O gün Bayan Sophia'nın getirdiği kutuları karıştırdım," dedi Penn. "Bu Bayan Sophia'nın yazısı."

Luce ona baktı. "Bu da ne demek şimdi? Neden bunu kaydetme gereği duysun ki? Geliş tarihlerimizin dosyalarında ayrı ayrı bulunduğunu sanıyordum."

"Öyleler. Ben de anlamadım," dedi Penn. "Yani demek istediğim onlarla aynı gün buraya gelmiş olsan bile ortak yanımız olduğu anlamına gelmiyor bu."

"En ufak bir ortak yanımız olduğunu sanmıyorum," dedi Luce ve Gabbe'nin sürekli yüzüne yapışmış olan o utangaç ifadeyi canlandırdı gözünde.

Penn çenesine dokundu. "Fakat Arriane, Molly ve Daniel geldiklerinde zaten birbirlerini tanıyorlardı. Bence hepsi Los Angeles'taki aynı destek evinden buraya geldi."

Bu yer Daniel'in hikâyesinin anahtarıydı. California'daki bu destek evinden çok daha fazlası olmalıydı. Fakat onun tepkisini tekrar düşündü -Luce'un hakkında bir şeyler bilmediğini söylediğindeki tepkisini- ve o an Penn'le birlikte bu gibi bir işe girişmesi nafile ve çocukça göründü gözüne.

"Tüm bu şeylerin amacı ne?" Luce bıkkın bir şekilde sordu.

"Bayan Sophia'nın neden bu bilgiyi topladığını anlayamıyorum. Her ne kadar Bayan Sophia Arriane, Daniel ve Molly ile aynı gün Sword & Cross'a gelmiş olsa da..." Penn'in sesi duyulmaz oldu. "Kim bilir? Belki de hiçbir anlamı yoktur. Arşivlerde Daniel'dan çok az bahsediliyor, sana bulduğum her şeyi göstereceğim." Luce'un elindeki ikinci notu işaret etti. "Kanıt B."

Luce derin bir nefes aldı. Bir yanı bu araştırmayı sona erdirmek ve Daniel'dan artık utanmamak istiyordu. Baskın

olan diğer yanı ise onu daha iyi tanımayı arzu ediyordu. Ve tuhaf bir şekilde Daniel ona utanacak yeni şeyler vermediğinden ötürü bunu yapması çok daha kolaydı.

Nota baktı: Bir kütüphane kataloğundan alınmış eski moda bir kartın fotokopisiydi.

Grigori, D. Gözcüler: Orta Çağ Avrupası'daki Efsane. Seraphim Yayınevi, Roma, 1755. No: R999.318 GRI

"Daniel'in ataları bilim adamıymış gibi geliyor kulaga," dedi Penn, Luce'un omzu üstünden okumaya çalışarak.

"Bu bahsettiği şey olmalı," dedi Luce usulca. Penn'e baktı. "Bana ailesinin din üzerine çalışmalar yaptığını söylemişti. Anlatmaya çalıştığı şey bu olmalı."

"Onun bir yetim olduğunu sanıyordum..."

"Sorma..." dedi Luce elini sallayarak. "Bu oldukça hassas bir konu." Parmaklarını kitabın adı üzerinde gezdirdi. "Gözcü nedir?"

"Öğrenmenin tek bir yolu var," dedi Penn. "Her ne kadar bunu yapacağımıza pişman olacaksak da. Çünkü bu kitap muhtemelen dünyanın en sıkıcı şeyi olmalı. Yine de Bileğini gömleğinin üzerinden ovuşturdu. "Kataloğu taramadım. Kitap yığının içinde bir yerlerde olmalı. Bana sonra teşekkür edersin."

"Çok iyisin," Luce gülümsedi. Kütüphaneye gitmek için heyecan duydu. Eğer Daniel'in ailesinden biri bir kitap yazdıysa kesinlikle sıkıcı olamazdı. Ya da Luce için olmazdı. Fakat avcundaki diğer şeye baktı... Cam'in verdiği kadife mücevher kutusuna.

Kütüphaneye giden mozaik merdivenleri çıkarken, "Bunun anlamı hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Penn'e.

Penn omuz silkti. "Yılanlar hakkındaki hislerin..."

"Nefret, ızdırap, aşırı paranoya ve iğrenme," diyerek açıkladı Luce.

"Belki de... Tamam, ben de kaktüsten korkardım. Yakınına bile gidemezdim... Sakın gülme, hiç onlardan birinin iğnesi batmış mı bir yerine? Günlerce teninde kalır. Her neyse bir yıl doğum günümde babam bana on bir tane kaktüs aldı... Önce onları babama fırlatmak istedim. Fakat sonra onlara alıştım. Bir süre sonra onlar beni artık delirtmiyordu. Sonunda işe yaramıştı."

"Yani demek istediğin Cam'in hediyesi aslında çok tatlı," dedi Luce.

"Sanırım," dedi Penn. "Fakat onun senin için delirdiğini bilseydim özel yazışmalarımızı göndermek için ona asla güvenmezdim. Bunun için üzgünüm."

"Benim için delirdiği falan yok," dedi Luce. Kutunun içindeki alın zincire dokunup teninde nasıl duracağını hayal ediyordu. Penn'e Cam ile yaptığı piknik hakkında hiçbir şey anlatmamıştı çünkü -aslında nedenini bilmiyordu. Daniel ile olmalıydı ve Luce ikisinden hangisiyle olacağını -ya da hangisini istediğini- bilmiyordu.

"A-ha!" Penn güldü. "Yani sen de ondan hoşlanıyorsun! Daniel'i aldatıyorsun. Sen ve senin adamlarını takip edemiyorum."

"Sanki ikisinden biriyle bile bir şey olacaktı gibi," dedi Luce ve kasvetli bir şekilde gülümsedi. "Sence Cam notları okumuş mudur?"

"Eğer okumuşsa ve buna rağmen o kolyeyi sana verdiyse sana gerçekten tutulmuş olmalı," dedi Penn.

Kütüphaneye girdiler ve ağır kapılar arkalarından gürültüyle kapandı. Ses bütün binada yankılandı. Bayan Sophia

ışıkla aydınlatılmış masasının üzerindeki kâğıt yığını arasından kafasını kaldırdı.

"Ah, merhaba kızlar," dedi. Yüzündeki kocaman gülümseme Luce'un derste dalmasından ötürü kendini suçlu hissetmesine yol açtı. "Umarım özet yapuğım ek dersten memnun kalmışsınızdır!" Neredeyse şakıyordu.

"Oldukça," Luce başını salladı, özet olan hiçbir şey yoktu derste. "Biz de sınavdan önce bazı makalelere bakmak için gelmiştik."

"Doğru," dedi Penn ahenkle. "Bize ilham verdiniz."

"Ne kadar harika!" Bayan Sophia kâğıtların arasında gayretle hareket etti. "Burada bir yerlerde okuma listesi olacak. Size bir kopyasını verebilirim."

"Harika," diyerek yalan söyledi Penn ve Luce'u yığına doğru itekledi. "Eğer ihtiyacımız olursa size haber vereceğiz!"

Bayan Sophia'nın masası dışında kütüphane tamamen sessizdi. Luce ve Penn din kitaplarını ararken rafların üzerindeki numaralara tek tek baktılar. Hareket detektörü olan enerji tasarruflu lambalar onlar koridorda ilerledikçe yanıyordu ama onların da sadece yarısı çalışıyordu. Luce, Penn'in hâlâ kolunu tuttuğunu fark etti, sonra da onun gitmesini istemediğini anladı.

Genelde kalabalık olan çalışma bölümüne vardılar ve içeride sadece tek bir lamba yanıyordu. Diğer herkes Gabbe'nin partisinde olmalıydı. Todd dışında herkes. Ayaklarını karşısındaki sandalyenin üzerine uzatmıştı ve kahve tepsi büyüklüğündeki dünya atlasını gözden geçiriyor gibi görünüyordu. Kızlar yanından geçerken rahatsız edilmesinin getirdiği can sıkıntısıyla onlara doğru hoşnutsuz bir ifadeyle baktı.

"Geç saatte buralardasınız," dedi ifadesiz bir tonda.

"Sen de öyle," dedi Penn ve muzipçe dil çıkardı.

Todd'la aralarına birkaç sıra kitap girdiğinde Luce tek başını kaldırıp Penn'e doğru baktı. "O da neydi öyle?"

"Ne?" Penn somurtuyordu. "Benimle flört ediyor." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve kahverengi bir bukleyi gözünün önünden alıp arkaya doğru attı. "Sanki."

"Dördüncü sınıfta falan mısın?" Luce onunla dalga geçti.

Penn işaret parmağını yukarı kaldırınca Luce çok fazla kırdamadan sustu. "Daniel Grigori'nin aile tarihini seninle birlikte araştırarak başka birini tanıyor musun? Hiç sanmıyorum. O yüzden beni rahat bırak."

Kütüphanenin en uç noktasına ulaşmışlardı, burada 999 kitap kurşun rengindeki tek bir rafa dizilmişti. Penn eğilip kitapların ciltlerinde parmağını gezdirdi. Luce bir ürperti hissetti, sanki biri parmağını onun sırtında gezdirmişti. Etrafına bakındı ve belli belirsiz bir grilik gördü. Gölgelemin rengi her zamanki gibi siyah değildi ama daha açık ve daha az yoğundu. Fakat aynı şekilde nahostu.

Gölgelemin uzayıp Penn'in başının üzerinde toplandığında Luce'un gözleri kocaman açıldı. Yavaştı ve sanki bir vida gibiydi. Luce o şeyin arkadaşına dokunduğu an olabilecek şeyleri düşünmek dahi istemiyordu. Geçen gün spor salonunda onunla temas etmişlerdi -ve hâlâ vücudunda morluklar vardı. Ne yapabileceğini bilmiyordu.

Luce endişe içinde kolunu bir sopa gibi kaldırdı. Derin bir nefes aldı ve kolunu ileri doğru savurdu. Penn'in kafasına golgeyi uzaklaştırmak için vurduğunda o soğuk dokunma hissiyle ürperdi.

Penn ellerini kafasına götürdü ve Luce'a doğru döndü. "Senin sorunun ne?"

Luce eğildi ve Penn'in saçlarını düzeltti. "Çok üzgünüm. Şey... Bir anı var sanmıştım... Kafamın üstünde. Panik yaptım. Seni sokmasını istemiyordum."

İnandırıcı olmaktan o kadar uzaktı ki arkadaşının kendisine deli olduğunu söylemesini bekledi -bir kütüphanesi anı ne gezerdi ki? Penn'in çekip gitmesini bekledi.

Fakat Penn'in yüzü birden yumuşadı. Luce'un elini avuçları arasına aldı ve salladı. "Anılar beni de korkutuyor. Alerjim var. Aslında hayatımı kurtardı."

Gerçek bir arkadaşlık bağı anı olabilir -ama değil çünkü Luce tamamiyle gölgeler tarafından sarılmıştı. Penn zarar vermeden gölgelerden kurtulabilmeyi onları aklından çıkarmayı umdu.

Luce bu açık gri renkteki gölge için güçlü, huzursuz edici bir hisse sahipti. Gölgelerin tekdüze halleri asla rahatlatıcı olmamıştı ama bu son çeşidi telaşlandırma açısından yeni bir seviyeye sahipti. Bunun anlamı pek çok çeşit gölgenin onu bulacağı mıydı? Ya da onları ayırt etme konusunda uzmanlaşacağı mıydı? Peki ya Bayan Sophia'nin dersinde cebine ulaşmaya çalıştıklarında attığı o çimdik neydi? Bunu aklına getirmemeye çalışmıştı ama iki parmağıyla onlarla mücadele edebilmişti.

Gölgelerle kurulmuş örnek teşkil edecek bir tür temasının olup olmadığını merak etti. Tabii ki Penn'in kafasının üstündeki gölgeyi def etmek için yaptığına "temas" denemezdi. Soğuk, hastalıklı bir his midesinde büyümeye başladığında gölgelerle çok daha fazla... Savaşmaya başladı.

"Bu çok tuhaf." Penn yere eğilmiş konuşuyordu. "Burada, *Melekler Sözlüğü* ile iğrenç Billy Graham'ın cehennem ateşi bilmem nesi arasında olmalıydı." Luce'a doğru baktı. "Gitmiş."

"Senin şey dediğini sanıyordum..."

Evet. Bu öğlen bilgisayardaki listeden baktığımda öyleydi. Ama bu saatte tekrar bakamayız."

"Gittim ve orada oturan Todd'a sor," diye önerdi Luce. "Belki de *Playboy* dergilerini gizlemek için kullanıyordur."

Penn, "İğrenç," diyerek şakacıktan onun bacağına vurdu.

Luce onun hayal kırıklığını bastırmak için bu şakayı yapmayı biliyordu. Çok sinir bozucuydu. Daniel hakkında hiçbir şey bulamamıştı. O kitap her neyse sayfalarında ne bulamamıştı bilmiyordu ama en azından Daniel hakkında bir şey vardı içinde. Bu da hiçbir şey bulamamaktan iyiydi.

"Burada kal," dedi Penn ve ayağa kalktı. "Bayan Sophia'ya gidip kitabı bugün birisinin alıp almadığını soracağım."

Luce onun girişteki masaya doğru gidişini izledi. Todd'un saunden geçerken adımları hızlandı ve bu Luce'u güldürdü.

Luce kendi başına kaldığında raflardaki diğer kitaplardan bazılarını dokundu. *Sword & Cross*'ta bu eski din kitaplarına bakacak biri olabilir mi diye hızlıca düşündü ama kimse aklına gelmedi. Belki de Bayan Sophia bunları önceki derslerinde referans olarak kullanmıştı. Luce, Daniel'in nasıl bir çocukluk geçirdiğini merak ediyor ve öğrenmek istiyordu. Ailesine ne olmuştu? Yetimhanedeki eğitimi dinlerce miydi? Yoksa onun da Luce gibi iman edercesine takip ettiği tek şey yüksek notlar ve akademik başarı mı olmuştu? Daniel atası tarafından yazılmış olan bu kitabı okuma şansı elde etmiş miydi? Ne düşünmüştü? O da bir şeyler yazmak istemiş miydi? Luce tüm bunları öğrenmek istiyordu. Gabbe'nin partisinde şu anda ne yapıyordu ya da bir saniyesini olsun onu düşünerek ziyan ediyor muydu?

Luce başını salladı. Bu düşünme treni doğruca Acıma

Şehri'ne gidiyordu ve durmak istedi. Raftan eline gelen kitabı çekti -çarpıcı bir kapağı olmayan *Melekler Sözlüğü* tabiydi- ve Penn gelene kadar onu okuyarak oyalanmış karar verdi.

Seytanın safında yer alan ve bu kötü kararından dönüp hayıflanıp düşmüş melek Abbadon'a geldiğinde kalamın üstünde bir gürültü yankılanmaya başladı. Luce yukarı baktığında yangın alarımının kırmızı ışıklarını gördü.

"Dikkat... Dikkat..." Tekdüze mekanik bir ses megafondan duyuldu. "Yangın alarım sistemi aktif hale gelmiştir. Bina nayı hemen boşaltın."

Luce kitabı aldığı rafa bıraktı ve hemen harekete geçti. Bu gibi şeyler Dover'da hep olurdu. Bir süre sonra okulda öğretmenler bile yangın tatbikatlarına katılmaz olmuştu, bu yüzden yangın bölümü insanların katılması için yangın alarmlarını da çalıştırmaya başlamıştı. Luce Sword ve Cross'un yöneticilerinin de aynı yolu izlediğini görebiliyordu. Fakat çıkışa doğru yürürken öksürmeye başladığında çok şaşırdı. Kütüphane gerçekten dumanla kaplanmıştı.

"Penn?" diye haykırdı alarımın korkunç uğultusunu bastırmaya çalışarak.

Dumanın keskin kokusu hemen Trevor ile o geceye döndürmüştü onu. Görüntüler ve sesler aklında uçuşmaya başlamıştı... Derinlerde olan unutmaya çalıştığı bütün anılar aklındaydı artık.

Trevor'ın şoke olduğunu ortaya koyan gözleri turuncu renkte parlıyordu. Alevlerin her bir kavurucu dili parmaklarının arasında yükseliyordu. Kulak tırmalayıcı, sonu gelmeyen çığlık Trevor alevlere teslim olduğunda bile Luce'un kafasının içinde yankılanmaya devam etmişti. O alev banyosunun karşısında hiçbir şey yapamayarak öylece kalmış, tüm o zaman zarfında olanları seyretmişti. Hareket edebile-

ce durumda değildi. Ona yardımı dokunacak tek bir şey yapamamıştı. Ve en sonunda Trevor ölmüştü.

Bu elin onun sol bileğini yakaladığını hissetti ve Penn'i görmek umuduyla arkasına döndü. Bu Todd'dı. Gözleri iri-iriydi ve öksürüyordu.

"Buradan çıkmak zorundayız," dedi hızla nefes alarak. "Benim arkada bir çıkış var."

Peki ya Penn ve Bayan Sophia?" diye sordu Luce. Serselemişti. Gözlerini ovaladı. "Onlar orada." Girişe doğru giden koridoru gösterdiğinde o yöndeki dumanın ne kadar yoğun olduğunu gördü.

Todd bir an şüpheli göründü ama sonra başıyla onayladı. "Pekâlâ." Luce'un bileğini bırakmamıştı. Eğilip kütüphanenin ön kapılarına doğru hızla ilerlemeye başladılar. Bir koridor koyu dumanla iyice görünmez olduğunda sağa döndüler ve ansızın önlerinde beliren kitaplardan oluşmuş duvara girene dek soluk soluğa kaldılar. Bir dakika önce kalamının üstünde olan duman artık onların omuzlarının başına kadar inmişti.

Aşağı tamamen eğilmiş olsalar da dumanla boğuşmaya devam ediyorlar ve birkaç adımdan ötesini göremiyorlardı. Todd'un kolunu tuttuğundan emin olduktan sonra etrafında dönerek bir daire çizdi ve nerede olduklarını tam olarak kestiremedi. Uzandı ve rafın üzerindeki sıcak metalin üzerinde yazanları dokunarak hissetmeye çalıştı. Harfin kenarlarını tam olarak anlayamamıştı. D ya da O bölümünde miydiler?

Onları Penn ve Bayan Sophia'ya ya da çıkışa götürecek hiçbir ipucu yoktu. Luce ani bir panik dalgasıyla mücadele etmeye başladığında bu onun nefes almasını daha da zorlaştırdı.

"Ön kapıdan çoktan çıkmış olmalılar!" diye bağırdı

Todd. Sesi pek de ikna edici değildi. "Geri dönmek zorundayız!"

Luce dudagını ısırtd. Eger Penn'e bir şey olduysa...

Hemen yanında duran Todd'ı zorlukla görebiliyordu. Haklıydı ama geri ne taraftaydı? Luce sessizce kafasını salladı ve Todd'ın elinin kendisini çektiğini hissetti.

Uzun bir süre nereye gittiğini bilmeden ilerledi ama kuyuya başladıklarında duman azar azar da olsa hafifledi. Nihayet çıkış işaretinin parlak kırmızı ışığı görünmüştü. Todd kapının kolunu çevirip ardına kadar açtığında Luce rahatlamış bir şekilde iç geçirdi.

Luce'un daha önce hiç görmediği bir koridordaydılar. Todd kapıyı arkalarından kapattı. Derin nefesler alarak ciğerlerini temiz havayla doldurdular. Tadı çok güzeldi, öyle ki Luce dişlerini geçirip içmek istedi. O ve Todd ciğerlerinden dumani çıkarmak için kahkahalara boğulana dek oksürdüler. Guldükçe Luce'un gözünden yaşlar geliyordu, öyle ki bu ağlamayla karışık gülmeyi kestğinde bile gözyaşları akmaya devam etti.

Penn'e ne olduğunu bilmezken burada nasıl nefes alabiliyordu? Ya Penn başaramamışsa -ya içeride bir yerde bayıldıysa. Böylece önem verdiği bir kişide daha başarısız olmuş olacaktı. Fakat bu defa çok daha kötüsü olacaktı.

Gözlerini sildi ve kapının altından gelen dumana baktı. Hâlâ güvende değillerdi. Koridorun sonunda bir kapı daha vardı. Kapının üstündeki cam kısımdan ağaçların akşam vakti salınışlarını görebiliyordu. Derin bir nefes daha aldı. Birkaç dakika içinde bu dumandan tamamen uzakta olacaklardı.

Eger yeterince hızlı olabilirlerse ön kısma gidip Penn ve Bayan Sophia'yı da güvenli bir şekilde dışarı çıkarabileceklerdi.

"Hadi," dedi Luce iki buklüm nefes alan Todd'a bakarak. "Devam etmeliyiz."

Todd doğruldu ama Luce onun gerçekten zorlandığını görebiliyordu. Yüzü kızarmış, gözleri yaşarmıştı. Luce onu kapıya kadar sürüklemek zorundaydı.

Oradan çıkmak için o kadar uzun süre uğraşmışlardı ki asitlerine çöken ve aların sesini bastıran vınlamayı henüz terk edebilmişti Luce.

Yukarı baktığında gölgelerin oluşturduğu anaforu gördü. Gölgelerin renkleri grinin tonlarından en koyu siyaha doğru gidiyordu. Tavanı görebilmesi gerekirdi ama tek gördüğü gölgelerin oluşturduğu uçsuz bucaksız derinlikti. Tuhaf ve gizli bir gokyüzünün altındaydılar. Hepsı birbirine girmiş durumdaydı ama buna rağmen bir şekilde ayrı görünüyordular.

Ortasında açık renkli ve daha önce gördüğü gri tonlarında olanlar vardı. Daha önce asla iğne şeklinde olmamışlardı ama şu anda neredeyse ucunda alevler yanan kibrit taneleri gibiydiler. Bütün koridor boyunca uzanıyorlardı. Gerçekten Penn'in kafasının üzerindeyken onları savuşturmayı başarmış mıydı? Bu anı avuçlarını kaşıdırdı ve ellerini yumruk yapmasına neden oldu.

Todd sanki koridor onlara kapatılmış gibi duvarlara vurmaya başladı. Luce yakınlarda bir kapı olmadığını biliyordu. Onun elini tuttu ama ikisinin de elleri terlediğinden kaydı. Parmaklarını sıkıca onun bileğine sabitledi. Todd bir hayalet gibi beyazlamış, neredeyse iki buklüm olmuş bir halde zemine uzanmıştı. Dehşete düşmüş bir inleyiş dudaklarının arasından duyuldu.

Duman koridoru kapladığı için mi?

Yoksa o da gölgeleri hissedebildiğinden dolayı mı?

Bu imkânsızdı.

Yüzü çarpıldı ve korkmuş bir hal aldı. Daha fazla gölge başının üzerindeydi artık.

"Luce?" Sesi titriyordu.

Bir diğer gölge yığını onların yolu üstünde yükseldi. Koyu siyah bir perde duvarları kaplamıştı. Todd'a doğru bakan o da görebiliyor muydu?

"Koş!" diye bağırdı.

Koşabilir miydi? Todd'ın yüzü kül gibiydi ve göz kapakları düşmüştü. Kendinden geçmenin sınırındaydı. Fakat aniden Todd Luce'u taşıyormuş gibi göründü.

Ya da bir şey her ikisini de taşıyordu.

"Bu da ne?" diye haykırdı Todd.

Ayakları bir an için yerden yükseldi. Okyanusta bir dalga gibiydi, Luce'un bedeni hava dolmuş gibi hafifçe yerden yükselmışti. Nereye gittiğini göremiyordu -kapıyı dahi göremiyordu, tek gördüğü karmakarışık olmuş mürekkep gibi etrafı kaplayan gölgelerdi. Havada asılıydılar ama ona dokunmuyorlardı. Korkması, dehşete düşmesi gerekiyordu ama oyle değildi. Bir şekilde gölgelerden korunduğunu hissediyordu sanki bir şey ona kalkan oluyor gibiydi -sıvı ve aşılmaz bir şey. Esrarengiz şekilde tanıdık bir şey. Güçlü ama aynı zamanda şefkat dolu bir şey. Bu...

Çok hızlı bir şekilde kapıya ulaştılar. Ayakları tekrar yere değdi ve Luce acil çıkış kapısına doğru atıldı.

Sonra kustu. Nefesi kesildi. Öksürdü. Öksürdü.

Bir başka alarm daha yükseldi. Fakat bu uzaktan geliyordu.

Rüzgâr boynuna vurdu. Dışarıydılar! Küçük bir çıkıntının üstündeydiler. Merdivenler ortak alana doğru iniyordu ve hâlâ duman yüzünden iyi nefes alıp doğru düşünemese de Luce yakınlarda bir yerlerden sesler geldiğini sandı.

Neler olduğunu anlamak için arkasına döndü. Nasıl ol-

muştu da o kapkara, kalın, aşılmaz gölgeden geçmeyi başarmışlardı? Ve onları kurtaran o şey de neydi? Luce kendini kaybolmuş hissetti.

Neredeyse oraya gitmek ve onu bulmak istiyordu.

Fakat koridor karanlıktı, gözleri hâlâ yaşlıydı ve gölgenin şeklini artık net olarak göremiyordu. Belki de gitmişlerdi.

Kenarları kesik kesik olan bir ışık vardı, dalları olan bir ağaç gövdesini andırıyordu -hayır, daha çok uzantıları olan bir insan bedeni gibiydi. Üzerlerinde titreyen, neredeyse mor bir ışık sütunu vardı. Komik bir şekilde bu Luce'un Daniel'i düşünmesine neden oldu. Bir şeyler görüyordu. Derin bir nefes aldı ve dumandan dolayı yaşarmış olan gözlerini kırıştırmaya çalıştı. Fakat ışık hâlâ oradaydı. Bir şeyin ona seslendiğini hissetti, onu sakinleştiren sanki savaşın ortasında bir ninni gibiydi.

Bu yüzden gölgenin geldiğini görmedi.

Gölge ona ve Todd'a çarptı, onları birbirlerinden ayırdı ve Luce'u havaya savurdu.

Luce merdivenlerin dibine düştü. Acı dolu bir inleyiş dudaklarından yükseldi.

Uzun bir süre başı nabız gibi attı. Acının bu kadar derin ve yakıcı olduğunu hiç bilmiyordu. Geceye doğru haykırdı... Kafasının üstündeki ışık ile gölgenin savaşına doğru.

Fakat sonra birden tüm bunlar çok ağır geldi ve Luce teslim olup gözlerini kapadı.

ON BİR

SERT UYANIŞ

"Korkuyor musun?" diye sordu Daniel. Başı yana eğilmiş, sarı saçları hafif esintiden otürü dağılmıştı. Onu tutuyordu ve belindeki kavrayışı sıkı olsa da aynı zamanda ipek bir kuşak kadar yumuşak ve hafifti. Luce'un parmakları ise onun gömleksiz boynunun arkasında birleşmişti.

Korkuyor muydu? Tabii ki hayır. Daniel ile birlikteydi. Sonunda. Onun kollarında. Aklının gerisinde onu kemiren gerçek soru: Korkmalı mıydı? Bundan emin olamıyordu. Nerede olduğunu bile bilmiyordu.

Yakınlardaki yağmurun kokusunu alabiliyordu. Ama hem o hem de Daniel kuruydu. Bileklerine inen beyaz elbiseyi hissedebiliyordu. Günün ışıklarının yitmesine az kalmıştı. Luce gün batımını boşa harcadığı için acı bir pişmanlık hissetti, sanki bunu engellemek için yapabileceği bir şey

varmış gibi. Her nasılsa günün bu son ışıklarının kavanozda kalan son bal damlaları kadar değerli olduğunu biliyordu.

"Benimle kalacak mısın?" diye sordu. Sesi fısıltı halindedeydi, neredeyse şimşek gürültüsü tarafından bastırılacaktı. Kuvvetli bir rüzgâr Luce'un saçlarını gözlerine düşürdü. Daniel kollarını etrafında daha da sıkıca, Luce onunla aynı havayı soluyuncaya, teninde onun kokusunu hissedinceye kadar sardı.

"Sonsuza dek," diyerek fısıltıyla cevapladı bu soruyu. Sesinin tatlı tonu Luce'un benliğini doldurdu.

Alınının sol tarafında küçük bir sıyrık vardı ama Daniel yanığını avcuna alıp yüzünü kendisine yaklaştırdığı sırada bunu unuttu. Başını yana eğdi ve tüm vücudunun beklentiyle gevşediğini hissetti.

Sonunda, en sonunda, Daniel'in dudakları nefesini kesen bir aceleyle onun dudaklarını buldu. Onu sanki kendisine atmış gibi, sonunda geri bulduğu kaybolmuş bir parçasıymışçasına öpüyordu.

Sonra yağmur başladı. Saçlarını ıslattı, yüzlerinden akararak ağızlarına sızdı. Yağmur ılık ve baş döndürücüydü, tıpkı Daniel'in öpücükleri gibi.

Luce onu kendisine doğru çekmek için başının arkasına uzandı ve elleri kadifemsi bir şeyin üzerinden geçti. Bir eliyle o şeyin üstünde gezdirdi, nereye kadar uzandığını anlamaya çalıştı ve sonra Daniel'in parlayan yüzünün yanından dikkatle geriye doğru baktı.

Arkasında bir şey açılıyordu.

Kanatlar... Işık saçan ve renk değiştiren, yavaşça, zahmetsizce çırpılan ve yağmurda parlayan kanatlar. Onları ya da onlara benzer bir şeyleri daha önce de bir yerlerde görmüştü, belki.

"Daniel," dedi nefesi kesilerek. Kanatlar görüşünü ve aklını istila etmişti. Milyonlarca renge dönüşüyor gibiydi. Başını ağrıtıyorlardı. Başka bir yere, herhangi bir yere bakmaya çalıştı ama Daniel'dan başka tek görebildiği günbanaşının pembe ve mavi renkleri idi. Aşağı bakıp da son bir şeyi idrak edene kadar.

Yeryüzü.

Kilometrelerce aşağılarındaydı.

* * *

Luce gözlerini açtığı anda her yer çok parlaktı, cildi çok kuruydu ve başının arkası ikiye ayrılırcasına ağrıyordu. Gökyüzü gitmişti, Daniel da öyle.

Bir başka rüyaydı işte.

Tek bir farkla... Bu seferki onu neredeyse arzudan hasta halde bırakmıştı.

Beyaz duvarlı bir odadaydı. Hastane yatağında yatıyordu. Sağ tarafındaki açık pencerenin diğer tarafında, yeniden asfaltlanan bir park yeri vardı. Taze asfaltın keskin kokusu burnunu sızlattı. Sol tarafında kâğıt kadar ince bir perde odanın yarısına kadar çekilmişti ve onu diğer tarafta koşuşturan bir şeylerden ayırıyordu.

Luce dikkatlice boynundaki hassas noktaya dokundu ve inledi.

Durumunu kavramaya çalıştı. Nerede olduğunu bilmiyordu ama içinde aruk Sword & Cross'ta olmadığına dair bir his vardı. Üzerindeki dalgah beyaz elbise bol bir hastane önlüğüydü. Gördüğü rüyaya ait her şeyin ondan yavaşça uzaklaştığını hissedebiliyordu -o kanatlar dışında her şeyin. O kadar gerçektiler ki. Dokusu kadifemsi ve pürüzsüzdü.

İhteseli bir an altüst oldu. Boşluklarının fazlasıyla farkında olarak avuçlarını yumruk yapıp tekrar açtı.

Biri sağ elini kavradı ve sıkı. Luce hızlıca kafasını çevirdi ve irkildi. Yalnız olduğunu sanıyordu. Gabbe sinir bozucu bir şekilde gözlerinin rengini ortaya çıkartan, solmuş mavi renkli bir sandalyenin kenarına tünemişti.

Luce elini çekmek istedi -ya da en azından çekmek istemeyi umdu- ama sonra Gabbe ona sıcacık gülümsedi. Luce'a kendisini güvende hissettiren ve yalnız olmadığına sezdiren bir gülümseme idi bu.

"Ne kadarı rüyaydı?" diye mırıldandı.

Gabbe kahkaha attı. Yanındaki masada bir kutu el kremi duruyordu, onu alıp beyaz, limon kokulu şeyi Luce'un tırnak diplerine sürmeye başladı. "Bu değişir," dedi Luce'un parmaklarına masaj yaparak. "Ama rüyaları umursama. Ne zaman dünyam tersine dönüyormuş gibi hissetsem, beni manikürden daha iyi kendime getiren bir şey yoktur."

Luce ellerine baktı. Hiçbir zaman tırnak cilası düşkünü olmamıştı ama Gabbe'nin sözleri ona ne zaman kötü bir gün geçirse maniküre gitmesini öneren annesini hatırlattı. Gabbe'nin elleri parmakları üzerinde yavaşça gezerken, Luce bunca yıldır bir şeyleri kaçırıp kaçırmadığını düşündü.

"Neredeyiz?" diye sordu.

"Lullwater Hastanesi."

Kampus dışına ilk gezisiydi ve evinden sadece beş dakika uzakta olan bir hastaneye düşmüştü. Buraya en son bir aileden düştüğünde dirseğine üç dikiş attırmak için gelmişti. Babası yanından ayrılmamıştı. Şimdiyse görünürde yoktu.

"Ne kadar zamandır buradayım?" diye sordu.

Gabbe duvardaki beyaz saate baktı ve "Seni dün gece 11

civarında dumandan bayılmış halde buldular. İslah okulunda bir çocuk bilincini kaybettiğinde sağlık görevlileri rini çağırmak standart bir prosedürdür ama endişelenen Randy buradan kısa sürede çıkacağını söyledi. Ailen onu verir vermez..."

"Ailem burada mı?"

"Evet ve kızları için endişeliler, annen permal saçlarına kırık uçlarına kadar endişeyle dolu. Koridordalar ve belgelerin içinde kaybolmuş durumdalar. Onlara sana göz kulak olacağımı söyledim."

Luce başının arkasındaki yoğun ağrıyı hatırlayarak inledi ve yüzünü yastığa gömdü.

"Eğer onları görmek istemezsen..."

Fakat Luce ailesini görmek istemediği için inlemiyordu. Ailesini görmek için can atıyordu. Kütüphaneyi, yangını ve yakınına gelişlerinde artık daha da korkutucu olan yeni gölgeleri hatırlıyordu. Her zaman karanlık ve biçimsizlerdi ama dün gece, sanki gölgeler ondan bir şey istiyor gibiydi. Bir de diğer bir şey vardı, onu serbest bırakan havalandıran güç.

"O bakış da neyin nesi?" diye sordu Gabbe başını yana eğip bir elini Luce'un yüzünün önünde sallayarak. "Ne düşünüyorsun?"

Luce, Gabbe'nin kendisine yönelik beklenmedik kibarlığı karşısında ne düşünmesi gerektiğini bilemedi. Hemşire yardımcılığı pek de Gabbe'nin gönüllü olacağı bir role benzemiyordu ve etrafta da ilgisini üstünde toplayabileceği bir erkek olduğu pek söylenemezdi. Gabbe Luce'tan hoşlanıyor gibi bile görünmüyordu. Burada kendi isteğiyle bulunuyor olamazdı, değil mi?

Fakat Gabbe ne kadar sevimli olursa olsun ona dün gece olanları açıklamanın imkânı yoktu. Koridordaki tüyler ürpertici ve iğrenç anaför... O siyahlığa doğru hissettigi ge-

reküstü sürüklenme hissi... Tuhaf, merak uyandırıcı ışık figürü.

"Todd nerede?" diye sordu çocuğun korku dolu bakışlarını hatırlayarak. Onu elinden kaçırmıştı, uçmuştu, sonra...

Kağıt perde birden geri çekildi ve ayağında patenler, üstünde de kırmızı-beyaz çizgili bir üniforma ile Arriane ortaya çıktı. Kısa siyah saçları kafasının üstünde küçük bir düğüm gibi duruyordu. Elindeki tepsiyle içeri doğru kaydı. Tepside parlak neon renkli, içine kokteyl şemsiyesi konmuş üç tane Hindistan cevizi kabuğu vardı.

Genizden gelen bir sesle, "Şimdi söyle açıklayayım..." dedi. "Yeşil limonu Hindistan cevizinin içine sıkıyorsun ve ikisini birden hüpletiyorsun... Hey, suratlar asık. Neyi böldüm?"

Arriane kayarak Luce'un yatağının ayakucuna geldi ve ona pembe şemsiyeli bir Hindistan cevizi uzattı.

Gabbe zıpladı ve Hindistan cevizi yakalayıp içindekileri kokladı. "Arriane, daha yeni bir travma atlattı," diye azarladı. "Ve bilgin olsun diye söylüyorum, böldüğün şey Todd konusuydu."

Arriane omuzlarını geri attı. Tepsiyi sahiplenircesine kendisine çekerek, "Tam olarak bu yüzden kafa yapıcı bir şeylere ihtiyacı var," diye itiraz etti. Gabbe ile birbirlerine gözlerini dikmiş bakıyorlardı.

"Pekâlâ..." dedi Arriane bakışlarını Gabbe'den başka tarafa çevirerek. "Ona senin sıkıcı içeceğini vereceğim." Luce'a içinde mavi pipet olan Hindistan cevizi uzattı.

Luce bir çeşit travma sonrası sersemliği yaşıyor olmalıydı. Bunları nereden bulmuş olabilirlerdi ki? Hindistan cevizleri? Kokteyl şemsiyeleri? Sanki ıslah okulunda ölmüş de Club Med'de uyanmış gibiydi. Her şey gerçek üstüydü, dışarıdan gelen yakıcı asfalt kokusu hariç...

"Bu şeyleri nereden buldunuz?" diye sordu. "Yani, tem-
kür ederim, ama..."

"İhtiyacımız olduğunda kaynaklarımızı bir araya ge-
tiriz," dedi Arriane. "Roland yardım etti."

Luce daha fazla dayanamayınca kadar soğuk, tatlı ve
ceklerini yudunlayarak oturdular. "Todd konusuna dön-
sek?"

"Todd..." dedi Gabbe boğazını temizleyerek. "Şöyle ki
O senden çok daha fazla duman solumuş tatlım..."

"Hayır, solumadı," dedi Arriane. "Boynunu kırdı."

Luce'un nefesi kesildi ve Gabbe Arriane'e kokteyl şen-
yesi ile vurdu.

"Ne var?" dedi Arriane. "Luce bunu kaldıracaktır. E-
eninde sonunda öğrenecekse, saklamaya ne gerek var?"

"Deliller hâlâ yetersiz," dedi Gabbe kelimeleri vurgu-
yarak.

Arriane omuzlarını silkti. "Luce oradaydı, neler olduğu-
nu görmüş olmalı..."

"Ona ne olduğunu görmedim," dedi Luce. "Beraberdik-
sonra nasıl olduysa ayrıldık. İçimde kötü bir his vardı
ama..." diye fısıldadı. "Yani o..."

"Bu dünyadan ayrıldı," dedi Gabbe yavaşça.

Luce gözlerini kapadı. İçtiği şeyle alakası olmayan bir un-
perti vücuduna yayıldı. Todd'ın duvarları çılgıncasına yum-
ruklayışını, gölgeler üstlerine geldiğinde onunkini sıkı-
terli elini, ayrıldıkları o korkunç anı ve ona ulaşabilmek için
zayıf düştüğünü hatırladı.

Todd gölgeleri görmüştü. Luce bundan emindi artık. Ve
ölmüştü.

Trevor öldükten sonra tek bir nefret mektubunun Luce'a
ulaşmadığı tek bir hafta bile olmamıştı. Ailesi, Luce yazılan
zehirli sözleri okuyamadan postaları engellemeyi denemişti

ona yine de birçoğu ona ulaşmıştı. Bazı mektuplar elde ya-
-lanmış, bazıları ise bilgisayar çıkusıydı, fidye notu gibi der-
-k harflerinden kesilerek hazırlanmış olanlar bile vardı. Ka-
-dî Cadi. Ona, bir kitabı dolduracak kadar zalim isimler tak-
-mış, bütün yaz evde saklanmasına yetecek kadar ıstıraba se-
-miş olmuşlardı.

Luce bu kâbustan uzaklaşmak için ne çok şey yapmış ol-
-duğunu düşündü: Sword & Cross'a geldikten sonra geçmi-
-şini geride bırakması, derslerine konsantre olması, yeni ar-
-tılar edinmesi... Ah Tanrım! Derin bir nefes aldı. "Peki
-ya Penn?" diye sordu dudaklarını ısıtarak.

"Penn iyi," dedi Arriane. "Manşetlerdeki yangının-gör-
-üş tanığı. O ve Bayan Sophia, ikisi de dışarı çıktılar. Doğu
-Georgia mangalı gibi kokar halde ama yara almadan."

Luce rahat bir nefes verdi. En azından bir tane iyi haber
-var. Fakat incecik hastane nevrozlarının altında titri-
-yordu. Çok geçmeden Trevor'ın ölümünden sonra peşine
-düşenler gibi insanların yine ortaya çıkacağı kesindi. Sade-
-ce kızgın mektuplar yazanlar da değil. Dr. Sanford. Şartlı
-işliye memuru. Polis.

Tıpkı önceden olduğu gibi ondan bütün hikâyeyi birleş-
-miş olması beklenecekti. Her detayı hatırlaması. Fakat ta-
-h ki Luce önceden olduğu gibi bunu başaramayacaktı. Bir
-an Todd yanındaydı, sadece ikisi. Sonra...

"Luce!" Penn paldır küldür odaya girdi. Elinde büyük,
-kahverengi uçan bir balon vardı. Balon yara bandı şeklin-
-deydi ve üstünde mavi, kıvrımlı harflerle sabret yazıyordu.
-"Ne bu?" diye sordu onlara eleştiren gözlerle bakarak. "Bir
-şeyt pijama partisi mi?"

Arriane patenlerini çıkarmış, ufak yatakta Luce'un ya-
-nına çıkmıştı. İki elinde de birer Hindistan cevizi vardı ve
-başını Luce'un omzuna koymuştu. Gabbe ise Luce'un Hin-

distan cevizi olmayan elinin tırnaklarına şeffaf oje sürüyordu.

"Evet," diyerek kahkaha attı Arriane. "Katıl bize Ayla Penny. Tam da cesaret mi gerçek mi oynamak üzereydi. İlk senin başlamana izin veririz."

Gabbe kahkahasını sahte bir hapsirmayla zarifçe gizlemeye çalıştı.

Penn ellerini beline koydu. Luce onun için üzülüyordu aynı zamanda biraz da korkmuştu. Penn oldukça kızgın görünüyordu.

"Sınıf arkadaşlarımızdan bir tanesi dün gece öldü," dedi Penn dikkatle vurgulayarak. "Ve Luce ağır yaralanabilirdi. Başımı salladı. "Siz ikiniz böyle bir zamanda nasıl dalga geçebiliyorsunuz?" Havayı kokladı. "O elindeki alkol mü?"

"Ahhh," dedi Arriane Penn'e bakarak. Yüz ifadesi ciddiye di. "Ondan hoşlanıyordun, değil mi?"

Penn arkasındaki sandalyeden bir yastık kaparak Arriane'e fırlattı. Ashında Penn haklıydı. Arriane ve Gabbe'nin, Todd'ın ölümünü neredeyse hafife almaları tuhaf. Sanki böyle bir şeye sürekli tanık oluyorlarmış gibi. Sanki bu olay onları, Luce'u etkilediği şekilde etkilememiş gibi. Ama onlar Todd'ın son anlarına dair Luce'un bildiği şeyleri bilemezlerdi. Neden şimdi kendisini bu kadar hasta hissettiğini bilemezlerdi. Penn'in oturması için yatağın ayakucu na hafifçe vurdu ve soğuk içeceğinden geri kalanı ona uzattı.

"Arka kapıdan dışarı çıktık ve sonra..." Luce zar zor konuşuyordu. "Sana ve Bayan Sophia'ya ne oldu?"

Penn, Arriane ve Gabbe'ye şüpheyle baktı ancak ikisi de uygunsuz bir hareket yapmadı. Penn pes etti ve yatağın kenarına oturdu.

"Tam oraya, Bayan Sophia'ya..." Yine diğer iki kıza baktı.

ve sonra Luce'a bilmiş bir bakış attı. "Sorumuzu sormaya gelmiştim. Cevabı bilmiyordu ama bana başka bir kitap göstermek istedi."

Luce, Penn ile dün geceki araştırmalarını unutmuştu. Şimdi çok uzak ve olanlardan sonra çok yersiz geliyordu.

"Bayan Sophia'nın masasından iki adım uzaklaşmıştık ki..." diye devam etti Penn sözlerine. "Birden gözümün önüyle dev bir ışık patlaması gördüm. Yani, kendiliğinden yanma ile ilgili bir şeyler okumuştum ama bu..."

Bu sırada diğer üç kız öne doğru eğilerek dikkat kesiliyordu. Penn'in hikâyesi gerçekten manşetlikti.

"Onu bir şeyler başlatmış olmalı," dedi Luce Bayan Sophia'nın masasını gözünde canlandırmaya çalışarak. "Ama kütüphanede başka biri olduğunu sanmıyorum."

Penn başını salladı. "Yoktu. Bayan Sophia lambalardan birinde bir kablonun kısa devre yapmış olabileceğini söyledi. Her ne olduysa, yangının bolca yakıtı vardı. Bayan Sophia'nın dokümanları bir anda alevlendi." Parmaklarını çıtırdattı.

"Ama o iyi, değil mi?" diye sordu Luce hastane önlüğünün kenarlarıyla oynayarak.

"Perişan ama iyi," dedi Penn. "Yangın söndürücüler sonunda çalıştı ama sanırım o zamana kadar çok fazla şeyini kaybetti. Todd'a olanları ona söylediklerinde durumu anlamayacak kadar uyuşmuş gibi görünüyordu."

"Belki hepimiz anlayamayacak kadar uyuşmuş haldeyiz," dedi Luce. Bu kez Gabbe ve Arriane de başlarını sallayarak onayladılar. "Todd'ın ailesi biliyor mu?" diye sordu kendi ailesine olanları nasıl açıklayabileceğini merak ederek.

Bekleme salonunda belgeleri dolduruşlarını hayal etti. Onu görmek isteyecekler miydi? Todd'ın ölümünü Tre-

vor'inki ile bağdaştırıp... İki korkunç hikâyenin nedeni ona bağlayacaklar mıydı?

"Randy telefonda Todd'ın ailesi ile konuşurken kula misafiri oldum," dedi Penn. "Sanırım dava açacaklar. Ceza zesi bugün akşama doğru Florida'ya gönderilecek."

Bu kadar mıydı? Luce yutkundu.

"Sword & Cross Salı günü onun için bir anma töreni düzenleyecek," dedi Gabbe sessizce. "Daniel ve ben organizasyona yardım edeceğiz."

"Daniel?" diye tekrarladı Luce kendine hâkim olamadan Gabbe'ye kısaca göz attı ve bu kederli haliyle bile onunla ilgili ilk fikrine dönüşüne engel olamadı: Pembe dudaklı, sarışın, ayartıcı kadın.

"Dün gece ikinizi bulan oydu," dedi Gabbe. "Seni kutuphaneden Randy'nin ofisine taşıdı."

Daniel onu taşıdı mı? Kolları vücuduna dolanmış şekilde mi? Rüya hızla geri geldi ve uçma -hayır süzülme- hissi onu kendinden geçirdi. Kendini yatağa zincirlenmiş gibi hissediyordu. O gökyüzü, o yağmur, Daniel'in dudakları dışları... Dilinin kendisinininkiyle tekrar birleşmesi için yarıp tutuşuyordu. Yüzünü sıcak bastı, öncelikle tutkusu, sonra da uyanık olduğu sürece bunun tekrarlanmasının acı verici imkânsızlığı yüzünden. Rüyasındaki tek hayali şey olağanüstü, göz kamaştırıcı kanatlar değildi. Gerçek hayattaki Daniel onu ancak hemşire odasına kadar taşırdı. Daniel onu asla istemezdi, asla o şekilde kollarına almazdı.

"Ah, Luce, iyi misin?" diye sordu Penn. İçeceğindeki kokteyl şemsiyesini Luce'un kızarmış yanaklarına doğru yelpaze gibi sallıyordu.

"İyiyim," dedi Luce. O kanatları aklından çıkartması imkânsızdı. Yüzünün, onun yüzündeki hissini unutmak. "Henüz toparlanamadım, sanırım."

Gabbe onun elini okşadı. "Olanları duyunca, Randy'yi ziyaret etmemize izin vermesi için ikna ettik," dedi gözlerini devirerek. "Tek başına uyanımanı istemedik."

Kapı tıklatıldı. Luce anne babasının gergin yüzlerini görmeyi bekledi ama içeri kimse girmedi. Gabbe ayağa kalktı ve kalkmak için hiçbir hamlede bulunmayan Arriane'e baktı. "Siz burada kalın. Bunu ben hallederim."

Luce hâlâ Daniel hakkında söyledikleriyle mücadele ediyordu. Her ne kadar mantıksız olsa da kapının dışındakinin olması istiyordu.

"O nasıl?" diye sordu fısıltı halindeki bir ses. Ama Luce onu duydu. Oydu. Gabbe cevap olarak bir şeyler mırıldandı.

"Bütün bu toplanma da neyin nesi?" diyerek odanın dışından gürledi Randy. Luce üzülerek fark etti ki bu, ziyaret saatinin bittiği anlamına geliyordu. "Beni her kim ikna etmeye sıkı bir ceza alacak. Ve hayır Grigori, çiçekleri rüşvet olarak kabul etmiyorum. Hepiniz, arabaya binin."

Görevlinin sesini duyan Arriane ve Penn korkudan büzeldüler, sonra da Hindistan cevizi kabuklarını yatağın altına saklamak için çırpındılar. Penn kokteyl şemsiyelerini kalem kutusuna tıktı ve Arriane havaya ciddi, vanilya kokulu bir parfüm sıktı. Luce'a da naneli bir sakız verdi.

Penn havadaki yoğun parfüm kokusundan kusacak gibi oldu, sonra hızlıca Luce'a doğru eğilip, "Sen ayağa kalkar kalkmaz kitabı bulacağız. Bence kendimizi meşgul etmek, aklımızı diğer şeylerden uzaklaştırmak ikimiz için de en iyisi."

Luce, Penn'in elini teşekkür anlamında sıktı ve konuşmalarını duyamayacak kadar patenlerini bağlamakla meşgul görünen Arriane'e gülümsedi.

Tam da o anda Randy kapıdan içeri paldır küldür girdi. "Daha da fazla kalabalık!" diye bağırdı. "İnanılır gibi değil!"

"Biz de tam..." diye başladı Penn.

"Gidiyordunuz," diyerek tamamladı Randy bu sözleri. Elinde yabani, beyaz şakayıklardan bir buket vardı. Tuhaf ti. Bunlar Luce'un en sevdiği çiçeklerdi. Ve onları buralarda açmış halde bulmak cidden çok zordu.

Randy lavabonun altındaki dolabı açtı ve bir süre dolabın altını üstüne getirdikten sonra küçük, tozlu bir vazoyu çıkarttı. Vazoyu musluktan akan bulanık suyla doldurdu, şakayıkları sertçe içine yerleştirdikten sonra vazoyu Luce'un yanındaki masanın üstüne koydu. "Bunlar..." dedi. "Şimdi ayrılacak olan arkadaşlarımdan."

Kapı ardına kadar açıldı ve Luce, kapı çerçevesine yaslanmış Daniel'i görebiliyordu. Çenesi yukarı kalkmıştı ve gözleri endişeyle gölgelenmişti. Bakışları Luce'un kollarıyla buluştu ve ona gülümsedi. Saçlarını gözlerinden geriye doğru ittiğinde, Luce alnında küçük, koyu kırmızı bir kesik olduğunu gördü.

Randy Penn, Arriane ve Gabbe'yi kapıdan dışarı doğru yönlendirdi. Ama Luce gözlerini Daniel'dan alamıyordu. Randy hepsini dışarı iteklemeden hemen önce, Daniel elini kaldırdı ve ses çıkarmadan ağzını oynatarak, Luce'un üzgün olduğunu sandığı bir şey söyledi.

"Umarım seni çok fazla yormamışlardır," dedi Randy kapının önünde yüzünde sevimsiz bir ifadeyle durarak.

"Ah hayır!" Luce, Penn'in sadakatine ve Arriane'in en ciddi konuyu bile hafifleten acayip yöntemlerine ne kadar çok bel bağladığını fark ederek başını iki yana salladı. Gabbe de ona karşı gerçekten nazik davranmıştı. Ve Daniel her ne kadar Luce onu azıcık görmüş olsa da, sakinleşmesi konusunda asla bilemeyeceği kadar büyük yardımı olmuştu. Daniel ona bakmaya gelmişti. Onu düşünmüştü.

"İyi," dedi Randy. "Çünkü ziyaret saati henüz bitmedi."

Luce'un kalp atışları ailesini görmeyi beklerken bir kez daha hızlandı. Ancak yer döşemesinden sadece enerjik bir ses yükseliyordu ve Luce kısa süre sonra Bayan Sophia'nın küçük şeklini gördü. İnce omuzlarına renkli, sonbahar temalı kaşmir bir şal örtmüştü ve dudaklarına da uyumlu tonlarda koyu kırmızı bir ruj sürmüştü. Onun arkasından odaya takım elbiseli, kısa boylu kel bir adam ve kollanmış göğsünün altında kavuşturmuş, gerilemeye başlamış bir çizgisi olan biri sıksa diğeri şişman iki polis memuru girdi.

Şişman olan polis daha gençti. Luce'un yanındaki sandalyeye oturdu, sonra -kendisinden başka kimsenin oturmak için bir hamle yapmadığını fark edip- tekrar ayağa kalktı.

Kel olan adam ileri doğru bir adım atarak Luce'a elini uzattı. "Ben Bay Schultz, Sword & Cross'un avukatıyım." Luce gergin bir şekilde adamın elini sıktı. "Bu memurlar sana birkaç soru soracaklar. Mahkemede kullanılmak üzere değil, sadece kazaya dair detayları teyit etmek amacıyla..."

"Ve ben sorgulama sırasında yanında olmak konusunda karar verdim Lucinda," diye ekledi Bayan Sophia Luce'un saçlarını okşamak için uzanarak. "Nasılsın canım?" diye fısıldadı. "Hafıza kaybın var mı?"

"İyiyim..."

Luce kapının önünde duran iki kişiyi görünce cümlesini tamamlayamadı. Annesinin koyu renk, kıvrıkcık saçlarını ve babasının çerçeveli gözlüklerini gördüğünde neredeyse göz yaşlarına boğuluyordu.

"Anne..." diye fısıldadı. Sonra da kimsenin duyamayacağı kadar kısık bir sesle ekledi: "Baba..."

Hızla yatağa doğru geldiler, Luce'a sarılıp ellerini sıktılar. Luce onları kucaklamayı öyle çok istiyordu ki ama kıpırda-

madan durup dokunuşlarının o tanıdık rahatlığını içi-
cekmekten daha fazlasını yapamayacak kadar zayıf hissed-
yordu kendisini. Anne ve babasının bakışları da kendisini
hissettiği kadar korku dolu görünüyordu.

"Tatlım, neler oldu?" diye sordu annesi.

Luce tek bir kelime bile söyleyemedi.

"Onlara senin masum olduğunu söyledim," dedi Bayan
Sophia hatırlatmak için memurlara dönerek. "Uğursuz be-
zerliklere lanet olsun."

Tabii ki Trevor'ın kazası kayıtlara geçmişti ve tabii ki po-
lisler Todd'ın ölümünün ışığında bu durumu... Dikkat
kici bulacaklardı. Luce'un polis memurlarıyla, onlara sadı-
ce hayal kırıklığı ve kızgınlık sunabileceğini bilmeye yet-
cek kadar deneyimi olmuştu.

Zayıf olan polisin beyazlamaya başlamış, uzun favoriler
vardı. Elinde tuttuğu Luce'a ait dosya dikkatini oldukça
kiyormuş gibiydi, çünkü bir kez bile başını kaldırıp Luce'a
bakmamıştı.

"Bayan Price," dedi güneylilere has ağır aksanıyla. "Diğer
bütün öğrenciler bir partideyken neden siz ve Bay Hammond
böyle geç bir saatte yalnız başınıza kütüphanedeydiniz?"

Luce anne ve babasına baktı. Annesi rujunu kemiriyor-
du. Babasının yüzü ise kireç gibi bembeyazdı.

"Todd ile birlikte değildim," dedi Luce sorunun amacını
anlayamayarak. "Arkadaşım Penn ile birlikteydim. Ve Ba-
yan Sophia da oradaydı. Todd kendi başına bir şeyler oku-
yordu ve yangın başladığında Penn'i kaybettim ve tek bul-
duğum kişi Todd'dı."

"Tek bulabildiğiniz kişi... Ne yapmak için?"

"Durun bir dakika," Bay Schultz polisin sözünü kesmek
için ileri bir adım attı. "Hatırlatırım, olanlar bir kazaydı. Bu
şüpheliyi sorgulamıyorsunuz."

"Hayır, cevap vermek istiyorum," dedi Luce. Bu küçü-
k odada o kadar çok insan vardı ki hangi birine bakaca-
ğını bilemiyordu. Polise döndü. "Ne demek istiyorsu-
nuz?"

"Sinirli bir insan mısınız, Bayan Price?" Dosyayı kavradı.
"Kendinizi yalnızlığı seven biri olarak tanımlar mısınız?"

"Bu kadarı yeter," diyerek araya girdi babası.

"Evet, Lucinda ciddi bir öğrencidir," diye ekledi Bayan
Sophia. "Todd Hammond'a karşı herhangi bir kötülüğü
yoktu. Olanlar bir kazadan başka bir şey değil."

Memur açık duran kapıya doğru bir bakış attı, sanki Ba-
yan Sophia'nın kapının diğer tarafında olmasını diliyor gi-
biydi. "Evet, hanımefendi. Eh, bu gibi ıslah okulu davala-
rında kanıt yetersizliği sebebiyle tamığın lehine düşünmek
her zaman için en sorumlucu tutum olmayabiliyor..."

"Size bildiğim her şeyi anlatacağım," dedi Luce çarşafını
yumruk yaptığı elleriyle sıkarak. "Saklayacak hiçbir şeyim
yok."

Elinden gelen en iyi şekilde onlara adım adım her şeyi
anlatmaya başladı. Yavaş ve açık konuşuyordu, bu sayede
anne babası için yeni sorunlar çıkarmayacak ve polisler not
alabileceklerdi. Duygularına kapılıp gitmesine izin vermedi
ki görünüşe bakılırsa herkesin beklediği şey tam olarak
buydu. Ve -gölgelerin ortaya çıkışı kısmını çıkartınca- hikâ-
ye gerçekten çok mantıkhydı.

Arka kapıya doğru koşmuşlardı. Uzun bir koridorun so-
nunda çıkışı bulmuşlardı. Küçük bir düzlüğün ardından
başlayan merdivenler aşırı dikti. O ve Todd o kadar hızlı
koşuyorlardı ki merdivenlerden aşağı yuvarlanmalarını en-
gelleymemişlerdi. Todd'ı o sırada kaybetmişti, kafasını on
iki saat sonra burada uyanacak kadar sert vurmuştu. Tüm
hatırladığı buydu.

Onlara üzerinde tartışabilecekleri çok az şey bırakmış. Yalnız kaldığında boğuşabileceği, sadece o geceye ait genel anıları vardı.

Anlatması bittiğinde, Bay Schultz polis memurlarına teamin-oldunuz-mu anlamında başını eğdi ve Bayan Sople Luce'a içten bir şekilde gülümsedi, sanki beraberce imkansız bir şeyi başarmışlardı. Luce'un annesi derin bir nefes verdi.

"Bunları karakolda değerlendireceğiz," dedi zayıf olan memur. Dosyasını teslimiyetle kapatırken hizmetleri için teşekkür edilmeyi bekliyor gibiydi.

Sonra herkes birden odadan çıktı ve Luce ailesiyle yalnız kaldı.

Onlara en iyi beni-eve-götürün bakışını attı. Annesinin dudağı titredi ancak babası sadece yutkundu.

"Randy bu öğleden sonra seni Sword & Cross'a geri götürecektir," dedi babası. "Bu kadar şaşırılmış görünme tatlı doktor durumunun iyi olduğunu söyledi."

"İyiden de iyi," diye ekledi annesi ama sesi kendinden emin çıkmıyordu.

Babası koluna hafifçe vurdu. "Seni bu Cumartesi göreceğiz. Sadece birkaç gün daha."

Cumartesi...

Luce gözlerini kapattı. Aile Günü. Sword & Cross'a geldiği andan beri bu günü iple çekiyordu ama şimdi her şey Todd'ın ölümüyle lekelenmişti. Ailesi onu bırakıp gitmeye neredeyse hevesli görünüyordu. Islah okuluna giden bu kızları olduğu gerçeğinin üstesinden gelmeyi istememe gibi bir yöntemleri vardı. O kadar normallerdi ki. Onları gerçekten suçlayamıyordu.

"Şimdi biraz dinlen Luce," dedi babası alnından öpmek için eğilirken. "Uzun, zor bir gece geçirdin."

"Ama..."

Gerçekten yorgundu. Gözlerini araladığında ailesi çoktan uzaklaşmış, kapıdan ona el sallıyordu.

Vazodan beyaz, tombul bir çiçek çekti ve kırılğan taç yapraklarına, ortasındaki hâlâ ıslak öz damlacıklarına hayran kalarak onu yavaşça yüzüne yaklaştırdı. Çiçeğin hafif, baharatlı kokusunu içine çekti.

Çiçeklerin Daniel'in elinde nasıl duracağını gözünün önüne getirmeye çalıştı. Onları nereden bulduğunu ve o sırada aklından neler geçirdiğini hayal etmeye çalıştı.

Oldukça tuhaf bir çiçek seçimiydi. Yabani şakayıklar Georgia'nın sulak arazilerinde yetişmezdi. Babasının Thunderbolt'daki bahçesinde bile tutmamışlardı. Dahası, bunlar Luce'un daha önce gördüğü hiçbir şakayığa benzemiyordu. Çiçekleri çukurlaştırılmış bir avuç kadar büyüktü ve kokuları Luce'a tam olarak çıkartamadığı bir şeyi hatırlatıyordu.

Uzgünüm, demişti Daniel. Fakat Luce bunun sebebini anlayamıyordu.

ON İKİ

TOZA DOĞRU

Puslu alacakaranlıktaki mezarlığın üstünde kızıl bir ak baba döndü. Todd'ın ölümünün üzerinden iki gün geçmişti ve Luce ne yemek yiyebilmiş ne de uyuyabilmişti. Sword & Cross'takilerin Todd'a olan saygılarını sunmak için toplandığı mezarlığın dibinde, üzerinde kolsuz siyah bir elbise ile ayakta duruyordu. Bir saatlik isteksiz bir tören yeterliymiş gibi. Özellikle de kampusteki tek kilise kapalı yüzme havuzuna çevrildiği ve tören, mezarlığın çirkin, bataklık arazisinde yapılmak zorunda olduğu için.

Kazadan beri okul tecrit altındaydı ve yönetim tam anlamıyla ağzı sıkılığın tanımı haline gelmişti. Luce son iki gününü kendisine kuşkuyla bakan diğer öğrencilerin bakışlarından kaçarak geçirmişti. Çok da iyi tanımadığı kişiler ona biraz korkuyla bakıyor gibiydi. Roland ve Molly gibiler ise

çok daha utanmaz bir tutumla süzüyorlardı, sanki hayatına kalmasında esrarengiz biçimde büyüleyici bir şey vardı gibi. Dersler sırasında inceleyici bakışlara elinden geldiğince tahammül etmişti. Gece Penn ona buharı tüten bir tupa dolusu zencefil çayı getirmek için uğradığında ve Arşane kapısının altından Mad Libs kelime oyununu attığında mutlu olmuştu.

Düşüncelerini o gerginlik verici bilindik histen uzaklaşarak her şeye umutsuzca açıktı. Çünkü geleceğini biliyordu. Polisten ya da gölgelerden -ya da ikisinden birden- gelecek ikinci bir ziyaret olacağından emindi.

O sabah, yönetici asistanı, Todd'ın aralarından ayrılışının anısına akşamki Sosyal Etkinlik'in iptal olduğunu ve derslerin, öğrencilerin kıyafetlerini değiştirip saat üçte mezarlıkta olabilmeleri için bir saat erken bitirileceğini duyurmuştu. Sanki bütün okul her an cenazeye katılabilecek şekilde giyinmiyormuş gibi.

Luce kampuste daha önce bu kadar çok insanın bir yerde toplandığını görmemişti. Randy baldırlarına gelen pililiği eteği ve kalın, lastik tabanlı siyah ayakkabılarıyla grubun ortasında duruyordu. Bayan Sophia'nın gözleri buğuluydu, Bay Cole ise elinde peçete ile dikiliyordu. Bayan Tross ve Koç Diante, Luce'un daha önce hiç görmediği siyahlara bürünmüş bir grup yönetici ve eğitimcinin arasındaydı.

Öğrenciler alfabetik sıraya göre oturtulmuşlardı. Luce, önünde burnunu kirli bir peçeteye silen Joel Bland'i -önceki hafta yüzme yarışmasını kazanan çocuğu- görebiliyordu. Luce P'lerin arasında kaybolmuş olsa da iki sıra önünde Q'lerin arasında sinir bozucu biçimde Gabbe'nin hemen yanında oturan Daniel'i seçebiliyordu. Üzerine tam oturan ince çizgili ceketiyse kusursuz görünüyordu ancak kafası etra-

lındaki diğer herkesten daha fazla öne eğilmiş gibiydi. Kadan bakıldığında bile Daniel dayanılmaz biçimde kasıtlı görünmeyi başarıyordu.

Luce onun kendisine getirdiği beyaz şakayıkları düşünüyordu. Randy hastaneden çıkarken vazoyu almasına izin vermemişti, bu yüzden Luce çiçekleri odasına taşımış ve plastik bir su şişesinin tepesini manikür makasıyla keserek oldukça yaratıcı davranmıştı.

Çiçekler güzel kokulu ve huzur vericiydi, ancak taşıdıkları mesaj belirsizdi. Genellikle bir erkek size çiçek gettiğinde, hisleri konusunda şüpheyi gerek duymazdınız. Ama söz konusu Daniel olduğunda, bu tip varsayımlar her zaman için kötü bir fikir haline gelirdi. Çiçekleri ona, bir travma atlatan birine çiçek getirmek gelenek olduğu için değilim farz etmek çok daha güvenliydi.

Ama yine de: Ona çiçek getirmişti! Luce katlanan sandalyesinde öne doğru eğilip yurt binasına baktığında, soldan üçüncü pencerenin metal parmaklıklarının arasında onları neredeyse seçebiliyordu.

"Onun yüzünün terinde sizler ekmek yiyebileceğiniz diyerek şakıdı saat üzerinden ödeme yapılan bir rahip kalabalığının önünden. "Ta ki siz toprağa geri dönene dek, bu topraktan geldiniz, siz topraksınız ve tekrar ona geri döneceksiniz."

Yetmiş yaşlarında, büyük siyah bir ceketin içinde kalıbolmuş, zayıf bir adamdı rahip. Eskiymiş ayakkabıları başlama yerlerinden açılmıştı, güneşten eskimiş derisi yumuşak yumruydü. Seksenlerden kalmış gibi görünen müzik setine takılmış bir mikrofona konuşuyordu. Çıkan ses parızitli ve bozuktü ve kalabalığın arasında zorlukla duyuluyordu.

Bu törenle ilgili her şey yetersiz ve tamamen yanlıştı.

Kimse burada olarak Todd'a saygı gösteriyor değildi. Bu tören, daha çok öğrencilere hayatın ne kadar adaletsiz olabileceğini göstermek için bir teşebbüse benziyordu. Todd'ın cenazesinin orada bulunmayışı bile, okulun aralardan ayrılan çocukla olan ilişkisi -ya da ilişki eksiliğihakkında çok şey söylüyordu. Hiçbiri onu tanııyordu; tanıyanlardı da. Bugün burada bu kalabalık ile durmakla ilgili yanlış bir şeyler vardı, ağlayan çok az sayıda insanla daha da beter olan bir şeyler. Bu şey Luce'a, Todd'ı gerçekte olduğundan daha da yabancı hissettiriyordu.

Bırakın Todd huzur içinde yatsın. Bırakın diğerleri hayatlarına devam etsin.

Beyaz boyunlu bir baykuş, başlarının üstündeki meşe ağacının yüksek dalından öttü. Luce yakınlarda bir yerlerde yeni bebek baykuşlarla dolu bir yuva olduğunu biliyordu. Hafta boyunca anne baykuşun korku verici ötüşünü ve gecelik avından dönen babanın alçalırkenki kanat çırpışlarını duymuştu.

Ve tören bitti. Luce olanların adaletsizliğinden ötürü kendini zayıf hissederek sandalyesinden kalktı. Todd, onun güçlü olduğu kadar masumdu ama ne konuda olduğunu bilmiyordu.

Sözde merasimin olduğu yere doğru ilerleyen diğer öğrencileri takip ederken bir kol beline dolandı ve onu geriye doğru çekti.

Daniel?

Ama hayır, Cam'di.

Yeşil gözleri onunkilere odaklandı ve bu Luce'un kendisi kötü hissetmesine sebep oldu; bu çocuk onun hayal kırıklığını fark etmiş gibiydi. Ağlamamak için dudağını ısırıdı. Cam'i görmek onu ağlatmamalıydı -sadece duygusal olarak çok yorulmuştu, çöküşün kıyısında sendeliyordu. Dudağını

o kadar sert ısırıldı ki ağzına kan tadı geldi, sonra ağzını eliyle sildi.

"Hey," dedi Cam Luce'un saçlarının arkasını düzelterek Luce acıyla ırkıldı. Orada hâlâ başını merdivene vurduğu zamandan kalma bir şişlik vardı. "Bir yerlere gidip konuşmak ister misin?"

Diğerleriyle birlikte meşe ağaçlarından birinin altına kurulmuş resepsiyona doğru yürüyorlardı. Bir grup sandalye neredeyse üst üste olacak şekilde dizilmişti. Hemen yanlarındaki katlanan bir masaya, kutularından çıkartılmış ancak hâlâ plastik kaplarında duran bayat görünüşlü kurabiyeler serpiştirilmişti. Ucuz, plastik bir kokteyl kasesi kırmızı, süslü rubumsu bir sıvıyla doldurulmuştu ve bir grup sineği cezbediyordu -upkırı bir cesedin cezbedeceği gibi. O kadar zavallı bir resepsiyondur ki öğrencilerin çok azı ilgilenmeye te-nezzül etmişti. Luce siyah etekli bir takım giyen Penn'i gördü, rahibin elini sıkıyordu. Daniel onların öbür tarafına bakıyor, Gabbe'ye bir şeyler fısıldıyordu.

Luce, Cam'e doğru döndüğünde, Cam'in parmağı yavaşça kürek kemiğinin üstünden geçerek boynundaki çukura duraksadı. Luce derin bir nefes aldı ve tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

"Eğer kolyeyi sevmeydiysen..." dedi Cam ona doğru yaklaşarak. "Sana başka bir şey alabilirim."

Dudakları, boynuna değmeye o kadar yakındı ki Luce bu elini onun omzuna koyarak geri adım attı.

"Sevdim," dedi masasına bıraktığı kutuyu düşünerek. Kutuyu Daniel'in getirdiği çiçeklerin hemen yanına koymuş, önceki gecenin yarısını bir birine, bir diğerine bakarak, hediyeleri ve niyetlerini tartarak geçirmişti.

Cam çok daha netti, anlaşılması kolaydı. Sanki o dört işlemi de, Daniel yüksek matematikti. Ve Luce basit bir iş

pat için gerekli yolu bulmak bazen bir saat sürse de yüksek matematiği her zaman sevmişti.

"Bence kolye harika," dedi Cam'e. "Sadece takmak için henüz fırsatım olmadı."

"Uzgünüm," dedi Cam dudaklarını büzerek. "Sana baskı yapmamalıydım."

Koyu renk saçlarını geriye doğru yatırmıştı ve bu yüzünü normalde olduğundan daha yaşlı göstermişti... Daha olgun. Bakışları öyle yoğundu ki büyük yeşil gözleri Luce'un sanki içini araştırıyor, içindeki her şeyi onaylıyor gibiydi.

"Bayan Sophia, son birkaç gündür seni rahat bırakmamı söylüyordu. Haklı olduğunu biliyorum, çok şey yaşadın. Ama seni ne kadar çok düşündüğümü bilmelisin... Hatta sürekli. Bu yüzden seni görmek istedim."

Elinin tersiyle yanığını okşadı ve Luce gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. Gerçekten çok şey yaşamıştı. Ve şimdi burada Todd için değil de -ki ölümü umrundaydı ve daha da çok umrunda olmalıydı- başka bencil sebeplerinden dolayı ağlamak üzere olduğu için kendini berbat hissediyordu. Çünkü son iki gün Trevor ve Sword & Cross'tan önceki hayatı ile ilgili birçok eski acıyla yüzleşmişti, kimseye anlatmadığı ve anlayamayacağı şeylerin her biri geri gelmişti. Artık kovalamak zorunda kalacağı daha çok gölge vardı.

Cam bunu hissetmiş gibiydi, en azından bir kısmını. Çünkü onu kollarına aldı ve başını güçlü, geniş göğsüne çekip onu yavaşça salladı.

"Tamam," dedi. "Her şey yoluna girecek."

Luce belki de ona bir şey açıklamak zorunda değildi. Karıştığı zamanlarda Cam hep yanında hazır bulunuyor gibiydi. Ya burada kendisini önemseyen birinin kollarında durmak ve bu gösterişsiz ilginin sakinleştirici etkisine izin vermek yeterliyse?

Birinin kollarında olmak o kadar iyi gelmişti ki.

Luce, Cam'den nasıl uzaklaşabileceğini bilmiyordu. Cam ona karşı her zaman o kadar iyi davranmıştı ki. Luce da ondan hoşlanıyordu ama yine de suçluluk veren sebepler yüzünden Cam zaman zaman sinirlerine dokunuyordu. Mukemmel ve yardımsever bir çocuktuk... Ve Luce'un ihtiyacı olan şey de tam olarak buydu. O sadece... Daniel değildi.

Omzunun üstünde kremalı beyaz bir kek belirdi. Luce keki tutan manikürlü eli tamdı. "Orada içilmesi gereken bu kokteyl var," dedi Gabbe Cam'e de bir kek uzatarak. Cam kekin kremalı üst yüzeyine gözlerini dikerek baktı. "Sen iç misin?" diye sordu Gabbe Luce'a.

Luce başını sallayarak onayladı. İlk defa, Gabbe tam da Luce'un kurtarılmaya ihtiyacı olduğu anda ortaya çıkmıştı. Birbirlerine gülümsediler ve Luce teşekkür edencesine keldi ni kaldırıp küçük, tatlı bir ısırık aldı.

"Kokteyl kulağa harika geliyor," dedi Cam sıkı dişlerinin arasından. "Neden gidip bize birkaç bardak getirmiyorsun, Gabbe?"

Gabbe Luce'a bakarak gözlerini devirdi. "Bir adama bu iyilik yap, sana hemen kölesi gibi davranmaya başlayacaktır."

Luce kahkaha attı. Cam biraz haddini aşmıştı ama ne yapmaya çalıştığı Luce için gayet açıktı.

"Ben gidip içecekleri alacağım," dedi Luce derin bir nefes alarak. Katlanan masaya ve kokteyl kâsesine yöneldi. Burisi kulağına fısıldadığında kokteylin üstünden bir sineği kovalıyordu.

"Buradan uzaklaşmak ister misin?"

Luce, Cam'e şu anda onunla toz olamayacağını anlatacak bir bahane bulmaya hazır bir şekilde döndü. Ama uzanıp başparmağı ile bileğine dokunan Cam değildi.

Daniel'di.

Luce dizlerinin çözüldüğünü hissetti. On dakika içinde Çarşamba günü telefon hakkından yararlanacaktı ve umutsuzca Callie'nin veya ailesinin sesini duymak istiyordu. Son iki günün kasveti dışında, Sword & Cross'un kapıları ardında olup bitenlerden bahsedebilmek için.

Ama buradan gitmek? Daniel ile? Kendini onu onaylatan buldu.

Cam Daniel ile gittiğini görürse ondan nefret edecekti ve kesin görürdü. Luce'u izliyor olmalıydı. Luce onun yeşil gözlerini neredeyse başının arkasında hissedebiliyordu. Ama tabii ki gitmek zorundaydı. Elini Daniel'in elinin içine kaydırdı. "Lütfen."

Birbirlerine dokundukları diğer tüm zamanlarda, bu ya kazayla olmuştu ya da içlerinden biri -genelde Daniel- Luce'un hissettiği ılıklik büyüüp bir sıcaklık patlamasına dönüşmeden irkilerek geri çekilmişti. Bu kez öyle değildi. Luce, elini hızlıca kavrayan Daniel'in eline baktı ve tüm vücudu daha fazlasını istedi. Daha fazla sıcaklık, daha fazla ürperti, daha fazla Daniel. Neredeyse -tam olarak olmasa da- rüyadaki gibi iyi hissediyordu kendisini. Ayaklarının hareket ettiğini belli belirsiz hissediyordu, Daniel'in dokunuşu onu etkisi altına almıştı.

Gözünü açıp kapayınca dek mezarlığın girişine tırmanmışlardı. Herkesi geride bırakırken, aşağılarında, uzakta, anma töreninden geriye kalanlar bulanıklaşıyordu.

Daniel aniden durdu ve bir uyarı yapmadan Luce'un elini bıraktı. Luce ürperdi, soğuk geri dönmüştü.

"Sen ve Cam..." dedi sözcükleri havada bir soru gibi asılı bırakarak. "Birlikte çok zaman geçiriyor musunuz?"

"Kulağa bu fikir pek hoşuna gitmiyor gibi geliyor," diye karşılık verdi Luce. Bu sözlerinin üzerine cilveli davrandığı

için kendini aptal gibi hissetmişti. Kıskançlık yaptığı konusunda ona sadece biraz takılmak istemişti ama Daniel'in yüzü ve konuşması fazla ciddiye.

"O..." dedi Daniel. Kırmızı kuyruklu bir şahinin başının üstündeki meşe ağacına konuşunu izledi. "O sana layık değil."

Luce bu cümleyi başkalarından binlerce kez duymuştu. Herkes böyle derdi. Sana layık değil. Ama sözcükleri Daniel'in dudaklarından döküldüğünde kulağa önemli, hatta daha önceki söylenişlerinde Luce'a belirsiz ve kibirli gelmelerinin aksine bir şekilde doğru ve ilgili geliyorlardı.

"Eh, o zaman," dedi kısık bir sesle. "Kim layık?"

Daniel ellerini beline koydu. Uzunca bir süre kendi kendine kaha kaha attı. "Bilmiyorum," dedi sonunda. "Bu mu kemmel bir soru."

Bu tam olarak Luce'un aradığı cevap değildi. "O kadar da zor değil," dedi ellerini ceplerine sokarak çünkü ona dokunmamak için kendini zor tutuyordu. "Bana layık olmak."

Daniel'in bakışları değişti, hatta biraz önce orada olan bütün morlar koyu, derin bir griye dönüşmüştü. "Evet," dedi. "Evet, öyle."

Alnını ovaladı ve bunu yaptığında saçları bir saniyelikliğine geriye gitti. Luce tam o anda alnındaki kabuk bağlamış yarayı gördü. İyileşiyordu ama Luce yaranın yeni olduğunu görebiliyordu.

"Alnına ne oldu?" diye sordu ona doğru uzanarak.

"Bilmiyorum," diye parladı Daniel Luce'un elini sertçe itererek. "Hiçbir fikrim yok."

Yara yüzünden Luce'dan daha tedirgin olmuş gibi görünüyordu. Luce buna şaşırıyor... Sadece küçük bir sıyrık ve onun rüyasını bilecek değildi.

Arkalarındaki çakıllı yoldan ayak sesleri yükseldi. İkisi de döndü.

"Sana söyledim, onu görmedim," diyordu Molly mezarlığın girişine doğru yaklaşırlarken Cam'in omzuna koyduğu elinden kurtularak.

"Gidelim," dedi Daniel ve Luce'un gerildiğini hissedince ona sinirli bir bakış attı.

Daniel'i takip etmeye başladığı an nereye gittiklerini anıyordu... Kilise-spor salonunun arkasına ve ormanın içine. Tıpkı daha egzersiz yaptığını görmeden ip atlarkenki durumunu tahmin ettiği gibi. Tıpkı daha görmeden o yarayı bilmesi gibi.

Aynı hızda, aynı büyüklükte adımlarla yürüdüler. Her referinde ayakları aynı anda çimenleri ezdi, ta ki ormana ulaşana dek.

"Bir yere aynı insanla birden fazla kez gidersen..." dedi Daniel. Neredeyse kendi kendine konuşur gibiydi. "Sanırım orası artık sadece sana ait bir yer olmuyor."

Luce, Daniel'in ne dediğini fark ettiğinde onurlanarak gülümsedi; Daniel göle daha önce başkasıyla hiç gelmemişti. Sadece onunla gelmişti.

Ağaçların arasında yolculuklarına devam ederlerken, Luce, ağaçların altlarındaki gölgelerin serinliğini açık omuzlarında hissetti. Hava her zamanki gibi kokuyordu, çoğu Georgia ormanının koktuğu gibi: Luce'un gölgeler ile ilişkilendirmeye alışık olduğu ama şimdi Daniel'i çağırıştıran, meşemsi dökülmüş yaprak kokusu. Yakın zamanda Todd'a olanlardan sonra hiçbir yerin güvenli olduğunu düşünmemesine rağmen Daniel'in yanında günlerdir ilk kez rahat bir nefes aldığını hissediyordu.

Buraya tekrar gelmelerinin sebebinin Daniel'in geçen sefer aniden kaçıp gitmesinden kaynaklandığına inanmak zo-

rundaydı. Sanki bunu düzeltmek için ikinci bir denemeyi ihtiyaçları varmış gibi. Bir çeşit neredeyse-buluşma gibi başlayan şey, Luce'un kendini ekilmiş hissetmesine dönüşmüştü. Daniel bunu biliyor ve apar topar gidişi konusunda kendini kötü hissediyor olmalıydı.

Göldeki gözetleme noktasını işaretleyen manolya ağacına ulaştılar. Ormanın üstünden batıya ilerleyen güneş, suyun üstünde altından bir iz bırakmıştı. Akşam her şey çok farklı görünüyordu. Bütün dünya parlıyor gibiydi.

Daniel ağaca yaslandı ve Luce'un gölü seyredişini izledi. Luce, yılın bu zamanında çoktan ölmüş olmaları gereken ama bahardaki tomurcuklar kadar taze ve temiz görünen yaprak ve çiçeklerin arasından geçerek ona sokuldu. Daniel'a nedense kendini çok yakın hissediyor ve nereden geldiği belli olmayan bu his hoşuna gidiyordu.

"Bu sefer kıyafetlerimiz yüzmeye pek uygun değil," dedi Luce'un siyah elbisesini işaret ederek. Elbisenin diz hizasındaki delikli kenarlarıyla oynadı ve göle dalmak istedi. Bu güzel elbiseyi mahvederse annesinin yaşayacağı şoku gözünün önüne getirdi. "Belki sadece ayaklarımızı sokabiliriz?"

Daniel suya doğru uzanan dik, kırmızı taşlı patikayı işaret etti. Koyu renkli sazlıkların ve çimenlerin üstünden tımanırken canlı meşe ağaçlarının karışık köklerini dengelelerini korumak için kullandılar. Burada, gölün kıyısı çakıllara dönüşüyordu. Su o kadar durgundu ki Luce neredeyse üzerinde yürüyebileceğini hissetti.

Siyah babetlerini ayağından çıkardı ve parmak uçlarını zambaklarla kaplanmış yüzeyde gezdirdi. Su önceki gün olduğundan daha soğuktu. Daniel göldeki sazlardan bir tane koparttı ve onun kahnı sapını örmeye başladı.

Luce'a baktı. "Buradan gitmeyi düşünüyor musu..."

"Her zaman," dedi Luce onun da aynı şeyi ima ettiğini larz ederek. Tabii ki Sword & Cross'tan olabildiğince uzaklaşmak istiyordu. Herkes isterdi. Ama en azından aklının başından Daniel'la kaçış planları yaptığı hayallere doğru gitmesine engel olmaya çalıştı.

"Hayır," dedi Daniel. "Demek istediğim... Başka bir yere gitmeyi düşündün mü? Ailene, başka bir yere transfer edilme konusunu sormayı? Sword & Cross sana çok uygun gibi görünmüyor."

Luce kayanın üstünde, Daniel'ın tam karşısına oturdu ve ayaklarını vücuduna doğru çekti. Eğer Daniel onun defolu ürünler arasında defolu bir ürün olduğunu ima ediyorsa, bu konuda incinmesine engel olamazdı.

Boğazını temizledi. "Ciddi biçimde başka bir yeri düşünme lüksüm yok. Sword & Cross..." Duraksadı. "Benim için neredeyse son durak."

"Hadi ama," dedi Daniel.

"Bilemezsin..."

"Bilirim." Derin bir iç çekti. "Her zaman bir başka durak vardır Luce."

"Bu çok kahince, Daniel," dedi. Sesinin yükseldiğini hissedebiliyordu. "Ama benden kurtulmaya bu kadar meraklıysan, ne yapıyoruz biz? Kimse senden beni buraya sürüklemeni istemedi."

"Hayır... Haklısın. Demek istediğim, sen buradaki insanlar gibi değilsin. Senin için daha iyi bir yer olmalı."

Luce'un kalbi hızlı hızlı atıyordu, Daniel ne zaman etrafında olsa aynı oluyordu ama bu sefer farklıydı. Tüm bu sahne onu terletiyordu.

"Buraya geldiğimde," dedi. "Geçmişim ya da buraya düşmek için ne yaptığım hakkında kimseye hiçbir şey anlatmayacağıma dair kendime bir söz verdim."

Daniel başını elleri arasına aldı. "Söylediğim şeyin o çocukla olanlar ile hiçbir alakası yok..."

"Olanları biliyor musun?" Luce'un yüzü buruştu. Hayır Daniel bunu nasıl bilebilirdi ki? "Molly sana her ne söyleyince..."

Ama çok geç olduğunu biliyordu. Onu Todd ile bulan Daniel'di. Eğer Molly Daniel'a onun bir başka gizemli alevli ölümüne daha bulaştığı konusunda bir şey söylemişse Luce bunu nasıl açıklardı?

"Dinle," dedi Daniel Luce'un ellerini tutarak. "Söylediğim şeyin, geçmişinin o kısmıyla bir alakası yok."

Luce buna inanmakta güçlük çekiyordu. "O halde Todd ile bir ilgisi var mı?"

Daniel başını olumsuz anlamda salladı. "Bu yerle ilgisi var. Şeylerle ilgisi var..."

Daniel'in dokunuşu Luce'un zihninde bir şeyi dürtmüştü. O gece gördüğü vahşi gölgeleri düşünmeye başladı. Bu okula geldiğinden beri ne kadar çok değiştiklerini -sinsi, tehditkâr edici tehditlerden şimdi neredeyse her yerde olan, tamamen gelişmiş, dehşet saçan şeylere.

Luce delinin tekiydi -Daniel'in onun hakkındaki sezgileri bu yönde olmalıydı. Belki onun güzel olduğunu düşünmüştü, ancak biliyordu ki derinlerde o gerçekten de sorunlu bir kızdı. Bu yüzden onun gitmesini istiyordu, böylece onun gibi biriyle ilişkisi olmasına dair istek duymayacaktı. Eğer Daniel böyle düşünüyorsa, hikâyenin yarısını bile bilmiyor demektir.

"Belki de Todd'ın öldüğü gece gördüğüm siyah gölgelerle ilgisi vardır?" dedi Luce onu şoke etmeyi umarak. Ama kelimeleri söyler söylemez, niyetinin Daniel'i daha da çıldırtmak olmadığını biliyordu... Sonunda birine söylemişti. Kaybedecek çok bir şeyi olduğu da söylenemezdi.

"Ne dedin sen?" diye sordu yavaşça Daniel.

"Ah, biliyorsun," dedi Luce omuz silkip söylediğini önemsiz göstermeye çalışarak. "Gün içinde en az bir kez, gölgeler olarak adlandırdığım bu karanlık şeyler tarafından ziyaret ediliyorum."

"Şirinleşme," diye tersledi Daniel. Ses tonu acı verici olsa da Luce onun haklı olduğunu biliyordu. Sinirlerine hâkim olamayacak haldeyken, söylediklerinin kulağa sahtece umursamaz gelişinden nefret etti. Ama ona söylemeli miydi? Söyleyebilir miydi? Devam etmesi için Daniel başını sallıyordu. Gözlerinin içine bakıp sözcükleri çekerek çıkarıyor gibiydi.

"Son on iki yıldır böyle," diye itiraf etti Luce sonunda. "Eskiden sadece geceleri olurdu, ağaçların veya suyun yakınlarındayken, ama şimdi..." Elleri titriyordu. "Neredeyse hiç ara vermiyorlar."

"Ne yapıyorlar?"

Luce normalde Daniel'in kendisiyle alay ettiğini düşünürdü ama sesi kısılmış, yüzü de bembeyaz olmuştu.

"Genellikle, tam burada süzülerek başlıyorlar." Daniel'in ensesine uzandı ve göstermek için onu gıcıkladı. Bu kez ona fiziksel olarak yaklaşmaya çalışmıyordu -bu gerçekten de anlatabileceği tek yoldu. Özellikle de gölgeler açıkça ve fiziki şekilde vücudunu ihlal etmeye başladıkları için.

Daniel'in irkilmediğini görünce sözlerine devam etti. "Sonra... Bazen gerçekten cürekâr oluyorlar," dedi dizlerinin üstüne kalkıp ellerini göğsünün üstüne yerleştirerek. "Ve tam önüme çıkıyorlar." Şimdi tam Daniel'in yüzünün önündeydi. Dudağı titredi ve gördüğü korkunç şeyler hakkında gerçekten birine açıldığını inanamadı -üstelik de Da-

niel'a. Sesi bir fısıltıya dönüştü. "Son zamanlarda..." Yü-
kundu. "Birinin canını alıp beni de sırtüstü devirene kadar
tatmin olmuyor gibi görünüyorlar..."

Daniel'in omzunu hafifçe itti, onu gerçekten itmeye
yeti yoktu fakat parmak uçlarının ufacık bir dokunuşu Da-
niel'i tepetaklak etmek için yetmişti.

Daniel'in düşüşü onu o kadar gafil avlamıştı ki kazayla
dengesini kaybetti ve karmakarışık bir halde onun üstüne
düştü. Daniel sırtüstü yatıyor, kocaman açılmış gözlerle ona
bakıyordu.

Ona bunları anlatmamalıydı. İşte şimdi buradaydı, onun
üstünde ve biraz önce en derin sırrını, onu gerçekten deli
sınıfına sokan şeyi açığa vurmuştu.

Nasıl oluyordu da böyle bir zamanda hâlâ onu öpmeyi
bu kadar çok istiyordu?

Kalbi imkânsız bir şekilde hızla atıyordu. Ve sonra fark
etti: Daniel'in kalp atışları da aynı ritimde çarpıyordu. Bu
bir çeşit umutsuz diyalogdu... Sözlerle gerçekleştiremedik-
leri türden.

"Onları gerçekten görüyor musun?" diye fısıldadı Daniel.

"Evet," diye fısıltıyla cevap verdi Luce ayağa kalkmayı
ve tüm söylediklerini geri almayı isteyerek. Ama yine de
Daniel'in göğsünden kımıldayamıyordu. Düşüncelerini
okumaya çalıştı -herhangi bir normal insanın, kendisinin
ki gibi bir itiraf karşısında ne düşüneceğini kurarak. "Dur
tahmin edeyim," dedi asık bir suratla. "Şimdi artık başka
bir yere gönderilmem gerektiğinden eminsin. Akıl hasta-
nesine."

Daniel Luce'u kayanın üstünde yüzüstü yatar şekilde bı-
rakarak onun altından sıyrıldı. Luce'un bakışları Daniel'in
ayaklarına, bacaklarına, gövdesine, yüzüne doğru yükseldi.
Daniel ormana bakıyordu.

"Bu daha önce hiç olmamıştı," dedi.

Luce ayağa kalktı. Bu cidden fazlasıyla küçük düşürücü
bir durumdu... Orada bir başına yatmak. Ayrıca görünüşe
bakılırsa Daniel son sözlerini duymamıştı bile.

"Ne hiç olmadı? Neyden önce?"

Daniel ona doğru döndü ve yüzünü avuçları arasına aldı.
Luce nefesini tuttu. Çok yakındı. Dudakları onunkilere çok
yakındı. Luce bu kez rüya görmediğinden emin olmak için
kalçasını çimdikledi. Tamamen uyanıktı.

Sonra Daniel neredeyse zorla kendisini geri çekti. Lu-
ce'un önünde durdu, hızla nefes alıp veriyordu, kolları iki
yanında kasılmıştı.

"Ne gördüğünü bana tekrar anlat."

Luce göle bakmak için arkasını döndü. Berrak, mavi su
küçük dalgalar halinde kıyıya çarpıyordu. Dalmayı düşün-
dü. Geçen sefer işler fazla yoğunlaşınca Daniel böyle yap-
mıştı. Neden o da aynısını yapmasın ki?

"Bunu bilmek seni şaşırtabilir," dedi. "Ama burada otu-
rup ne kadar deli olduğumu konuşmak benim için hiç de
heyecan verici bir şey değil." Özellikle de seninle.

Daniel cevap vermedi ama Luce onun kendisini izlediği-
ni görebiliyordu. Sonunda ona bakmak için yeterli cesareti
topladığında ise Daniel ona tuhaf, rahatsız edici, kederli bir
şekilde bakıyordu -o gri renk Luce'un şimdiye dek gördüğü
en hüzünlü şeydi. Ama bu onun korkunç itirafıydı. Neden
bu kadar dağılmış görünen kişi Daniel'di?

Daniel ona doğru bir adım attı ve Luce'un gözlerinin içi-
ne bakana dek eğildi. Luce buna dayanamıyor ama kendisi-
ni hareket de ettiremiyordu. Bu trans halini bozacak şey her
neyse Daniel'a kalmıştı -hâlâ yaklaşmaya devam eden, başı-
mı onunkine doğru eğen ve gözlerini kapayan Daniel'a. Du-
dakları aralandı. Luce nefesini tuttu.

O da gözlerini kapadı. O da başını Daniel'a doğru eğdi. O da dudaklarını araladı.

Ve bekledi.

Uğruna can verdiği öpücük gelmedi. Bir ağaç dalının sallanma sesinden başka hiçbir şey olmadığı için gözlerini açtı. Daniel gitmişti. İçini çekti, hayal kırıklığına uğramış ama şaşırmamıştı.

Tuhaf olan şu ki Daniel'ın ormanda takip ettiği yolu ne redeyse görebiliyordu. Sanki Luce bir yaprağın yönünü değiştirdiğini fark edebilen ve ipuçlarının kendisini Daniel'a ulaştırmasına izin veren bir avcıymış gibi. Fark şu ki o boyu le biri değildi ve Daniel'ın uzaklaşırken bıraktığı iz bir şekle de çok daha büyük, açık ve aynı zamanda anlaşılma- Sanki mor bir parıltı ormanda geçtiği patikayı aydınlatıyordu.

Kütüphane yangını sırasında gördüğü gibi mor bir parıltı. Olmayan şeyler görüyordu. Kayanın üstünde kendini sallatırdı ve bir süre gözlerini ovalayarak başka bir yöne bakardı. Ama yeniden baktığında, her şey aynıydı: Görüşünün bir düzleminde -çılgın bir reçeteye verilmiş gözlüklerle bakıyormuşçasına- meşe ağaçları ve altlarındaki dökülmüş yapraklar, hatta dallardaki kuşların şarkısı -her şey odağından çıkıyor gibi salınarak- bulanıklaşıyordu. Sadece o mor ışık vardı... Aynı zamanda etrafına zar zor duyulan, pes bir vınlama yayıyor gibiydi.

Bununla yüzleşmekten ya da ne anlama geldiğinden korkarak hızla arkasına döndü. Ona bir şeyler oluyordu ve bundan kimseye bahsedemezdi. Göle odaklanmaya çalıştı ama o bile koyulaşıyordu ve görmek zorlaşıyordu.

Yalnızdı. Daniel onu bırakıp gitmişti. Ve yerine sadece bu patika vardı... Onu nasıl takip edeceğini ya da takip etmek isteyip istemediğini bilmediği. Güneş dağların arkasın-

da batıp göl kömür grisi bir renge büründüğünde, Luce ormana tekrar bir bakış atmaya cesaret etti. Hayal kırıklığına uğrasın yoksa rahatlasın mı bilemeden nefesini tuttu. Fırtınalı ışık da mor vınlama da yitip gitmişti. Daniel'ın orada bulunduğu dair en ufak iz yoktu.

ON ÜÇ

KÖKLERE İNMEK

Luce Converse'lerinin kaldırımı sertçe dövüşünü duyabiliyor, nemli rüzgârın siyah tişörtünü çektiğini hissedebiliyor ve otopark alanındaki yeni asfaltlanmış kısımdan yükselen sıcak ziftin neredeyse tadını alabiliyordu. Ama Cumartesi sabahında Sword & Cross'un kapısının yakınında bir araya gelmiş iki kişiye sarıldığında bunların hepsi unutuldu.

Hayatı boyunca anne ve babasına sarıldığında bu kadar çok sevinmemişti.

Günlerce hastanedeki soğukluk ve uzaklıktan pişmanlık duymuştu ve aynı hatayı bir kez daha yapmayacaktı.

Kendisini onların kollarına atığında ikisi de geriye doğru sendeledi. Annesi kıkırdamaya başladı, babası ise sırtına sert-erkek tavırlarıyla vurdu. Boynunda kocaman bir kamera asılıydı. Kendilerine çeki düzen verdiler ve kızlarını kol

mesesinde tuttular. Yüzüne iyice bakmak istiyorlardı ancak hakar bakmaz suratları asıldı. Luce ağlıyordu.

"Heyin var, tatlım?" diye sordu babası. Elini onun başına üstüne koymuştu.

Annesi peçete stoğuna ulaşmak için devasa mavi el çantasının içini karıştırdı. Kocaman açılmış gözlerle bir peçete çıkarıp Luce'un burnunun önünde salladı ve sordu: "Buradaysın işte. Her şey yolunda, değil mi?"

Hayır, her şey yolunda değildi.

"Neden geçen gün beni eve götürmediniz?" diye sordu Luce ailesine karşı kırgın ve kızgın bir şekilde. "Neden beni buraya geri getirmelerine izin verdiniz?"

Babasının rengi attı. "Ne zaman müdürle konuşsak, senin hızla iyileştiğini, derslere yoğunlaştığını söyledi. Duman yüzünden biraz boğaz ağrısı ve kafada da ufak bir şişlik. Hepsi bu samıyorduk." Dudaklarını yaladı.

"Başka şeyler de mi var?" diye sordu annesi.

Ailesine şöyle bir bakması, onların bu kavgayı çoktan yaptıklarını anlattı. Annesi kızlarını daha erken ziyarete gelmek için yalvarmış, babası ise bu konuda ayak diremiş olmalıydı.

O gece olanları ya da o zamandan beri neler yaşadığını onlara anlatmanın yolu yoktu. Evet kendi isteğiyle olmasa da derslere odaklanmıştı. Ve fiziksel olarak gerçekten iyiydi. Sadece diğer tüm yönlerden -duygusal ve psikolojik olarak- kendini bundan daha kırık dökük hissedemezdi.

"Biz sadece kurallara uymaya çalışıyoruz," diye açıkladı babası büyük elini Luce'un ensesine koyup sıkarak. Ağırlığı Luce'un tüm duruşunu değiştirmiş olsa da sevdiği insanlara bu kadar yakın olmayalı öyle uzun zaman olmuştu ki uzaklaşmaya teşebbüs etmedi. "Çünkü sadece senin için en iyisini istiyoruz," diye ekledi babası. "Bu insanların..."

Kampusun çevresindeki ürkütücü binaları sanki Rana Müdür Udell ve diğerlerini temsil ediyorlarmışçasına hissetti. "Neyden bahsettiklerini bildiklerine inanmak zorundayız."

"Bilmiyorlar," dedi Luce kalitesiz binalara ve boş oturma alanlarına bakarak. Şimdiye kadar bu okuldaki hiçbir şey onun manuklu gelmemiştir.

Buna örnek olarak Aile Günü'ndeydiler. Öğrencilerin ailelerini görme fırsatı buldukları için ne kadar şanslı oldukları konusu bugüne dek hiç bu kadar abartılmamıştı. Yine de öğle yemeğine on dakika kalmıştı ve Luce'un ailesinin arabası otoparktaki tek arabaydı.

"Bu tam bir şaka olmalı," dedi anne ve babasının birbirlerine sıkımsı bir bakış atmasına yetecek kadar alaycı bir ses tonuyla.

"Luce, tatlım," dedi annesi saçını okşayarak. Luce onun bu kısıfıya alışamadığını görebiliyordu. Parmaklarında, saçının sırtına kadar uzandığı eski halinin hayaletini takip etmek için annelik içgüdüsü vardı. "Biz sadece seninle güzel bir gün geçirmek istiyoruz. Baban en sevdiğin yiyeceklerden bile getirdi."

Babası mahcup bir şekilde yama işi bir örtü ve Luce'un daha önce hiç görmediği bavul gibi bir sepeti havaya kaldırdı. Genellikle piknik yaptıklarında bu, kâğıt market torbaları ve evlerinin dışındaki sandal yolunun yanına serilmiş eski, yırtık bir örtüyle çok daha sade bir şey olurdu.

"Banya tırşusu?" Luce, küçük çocuk Lucy'ninkine çok yakın bir sesle sordu. Kimse ailesinin elinden geleni yapmadığını söyleyemezdi.

Babası başıyla onayladı. "Ve tatlı çayla beyaz kremalı bisküviler. Ekstra Meksika biberli çedar ezmesi, tam senin sevdiğin gibi. Ah... Ve bir şey daha."

Luce'un annesi çantasından kalın, ağzı kapalı, kırmızı bir zarf çıkarıp Luce'a uzattı. Kısacık bir an, almaya alışık olduğu postayı düşününce Luce'un karnına bir acı saplandı. Psikopat Katil. Ölümçül Kız.

Ama zarfın üzerindeki el yazısına bakınca yüz ifadesi kocaman bir gülümsemeye dönüştü.

Callie.

Zarfı yırttı ve içinden ön yüzünde iki yaşlı kadının saçlarını yaptırdığı siyah-beyaz bir fotoğraf olan kartpostalı çıkardı. Kartın diğer yüzünün her santimetresi Callie'nin büyük, yuvarlak harfli yazısıyla doldurulmuştu. Ve birkaç tane üstü karalanmış defter sayfası parçaları vardı çünkü kartın üstünde yazacak yer kalmamıştı.

Sevgili Luce,

Şu aralar telefonda konuşma süremiz komik derecede kısa olduğu için (Lütfen daha fazlası için dilekçe verir misin? Bariz bir şekilde yetersiz) sana eski moda destansı mektuplar yazacağım. Bunun içinde geçtiğimiz iki haftada başımdan geçen her bir minicik olayı bulacaksın. Beğensen de beğenmesen de...

Luce gülümsemeye devam ederek zarfı göğsüne bastırdı, ailesi eve dönmek için yola çıkar çıkmaz onu yalayıp yutmak için yanıp tutuşuyordu. Callie ondan vazgeçmemişti. Ve ailesi hemen yanında oturuyordu. Luce bu kadar çok sevildiğini hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Uzandı ve babasının elini sıktı.

Tiz zil sesi anne ve babasını irkilmesine sebep oldu. "Sadece yemek zili," diye açıkladı Luce ve onlar da rahatlamış göründüler. "Hadi gelin, tanışmamızı istediğim biri var."

Sıcak, puslu park alanından Aile Günü açılış etkinlikle-

rinin gerçekleştirildiği ortak alanlara doğru yürürlerken, Luce kampusu ailesinin gözünden görmeye başladı. Merkez ofisin hafif çökmüş çatısını ve spor salonunun yanında bu yumuş, çürümekte olan şeftali ağacının mide bulandırıcı kokusunu fark etti. Dövme demirden mezarlık kapıları tuncumsu pasa yenik düşmüştü. Fark etti ki sadece birkaç haftada içinde Sword & Cross'un birçok çirkin özelliğine alışmıştı.

Anne babası genel olarak dehşete düşmüş görünüyorlardı. Babası ortak alanların girişindeki parçalanmaya yüz tutmuş çitlerin etrafına dolanmış, zayıf düşmüş, ölmekte olan bir asmayı işaret etti.

"Şunlar Chardonnay üzümü," dedi acıyla yüzünü buruşturarak çünkü bir bitki acı çekerse o da acı çekerdi.

Annesi el çantasını iki eliyle göğsüne basıyordu -kendini saldırıya uğrayabileceğini düşündüğü yerlerde bulduğunda büründüğü duruştu bu. Ve daha kızıkları bile görmemişlerdi. Luce'un bilgisayar kamerası alması gibi küçük şeylere bile inatla karşı çıkan ailesi, sürekli gözetim altında tutulma fikrinden nefret ederdi.

Luce onları Sword & Cross'un her türlü zalimliğinden korumak istiyordu çünkü bunlarla yaşamayı öğreneceğine inanıyordu -hatta zaman zaman buradaki sistemi yenmeyi bile aklından geçiriyordu. Bir önceki gün Arriane onu bu koşuya çıkarmıştı, bunun nedeni kampusteki bütün pili bitmiş veya kibarca "pilleri değiştirilmiş" başarılı bir şekilde okulda kör noktalar oluşturan "ölü kızıklar"ı göstermekti. Ailesinin bunu bilmesi gerekmiyordu, sadece onunla güzel bir gün geçirmeleri yeterliydi.

Penn tribünlerde, Luce ile öğlen buluşmak üzere sözleştikleri yerde, oturmuş bacaklarını sallıyordu. Elinde bir sakı kasımpatı tutuyordu.

"Penn, bunlar benim anne ve babam... Harry ve Doreen Price," dedi işaret ederek. "Anne, baba, bu..."

"Pennyweather Van-Syckle Lockwood," dedi Penn resmi bir şekilde kasımpatıları iki eliyle birden uzatırken. "Ögle yemeğinde size katılmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Luce'un her daim kibar olan anne ve babası, Luce'un açıklamak için zaman bulamadığı, Penn'in kendi ailesinin nerede olduğu konusu ile ilgili herhangi bir soru sormadan sevgiyle ona karşılık verip gülümsediler.

İlk, açık bir gündü. Kütüphanenin önündeki asit yeşili söğüt ağaçları esintide hafif hafif sallanıyordu ve Luce ailesini, is lekelerinin ve yangında kırılan camların söğütler talından en çok saklandığı yere yönlendirdi. Kuru bir parça çimenin üzerine örtülerini sererken Luce Penn'i kenara çekti.

"Nasılsın?" diye sordu. Biliyordu ki bütün bir günü kendi ailesi dışındaki her aileyi mutlu ederek geçirmek zorunda kalsa ciddi anlamda canlandırıcı bir şeye ihtiyaç duyardı.

Penn şaşırtıcı bir biçimde mutlulukla başını salladı, "Daha şimdiden geçen senekinden iyi!" dedi. "Ve hepsi senin sayende. Sen çıkagelmeseydin bugün kimsem olmayacaktı."

Bu övgü Luce'u hazırlıksız yakaladı ve onu avluya dönüp diğer herkesin etkinliği nasıl karşıladığına bakmaya itti. Hâli yarısı boş olan otoparka rağmen Aile Günü yavaşça kalabalıklaşıyor gibiydi.

Molly yakınlarda bir battaniyenin üstünde, basık suratlı bir adam ve kadının arasında oturmuş bir hindi budunu işahla kemiriyordu. Arriane tribünlere çömelmişti, yaşça büyük, hipnotize edici şekilde parlak pembe saçlı, punkçı bir kula konuşuyordu. Muhtemelen ablasıydı. Luce ile göz gö-

ze geldiler. Arriane gülümsedi ve el salladı, sonra bir şey fısıldamak için yanındaki kıza döndü.

Roland'ın yanında, büyük bir örtü üzerinde öğlen yemeği hazırlıklarını yapan kalabalık bir grup vardı. Kahkahalar atıp şakalaşıyorlardı ve yaşça küçük birkaç çocuk birbirlerine yiyecek fırlatıyordu. Harika zaman geçiriyor gibiydiler, ta ki bir mısır koçanı uçarak gidip ortak alanda yürüyüşe geçen Gabbe'yi kör noktasından neredeyse vurana kadar. Bunun üzerine Gabbe açık alanın etrafına yerleştirilmiş bir sıra bahçe sandalyesine doğru dedesi olabilecek kadar yaşlı görünen bir adamı yönlendirirken dirseğini sıvazladı ve Roland'a kaşlarını çatarak baktı.

Daniel ve Cam dikkat çekici biçimde ortada görünmüyorlardı -ve Luce her ikisinin de ailesinin neye benzediğini zihninde canlandıramıyordu. Luce, Daniel onu gölde ikinci kez yüz üstü bıraktığından beri ne kadar kızgın ve utanmış olursa olsun onunla ilgili birini görmek için can atıyordu. Ama sonra Daniel'in arşiv odasındaki ince dosyasını düşününce, onun ailesinden herhangi biriyle bağlantıda olup olmadığını merak etti.

Luce'un annesi cedar ezmesini dört tabağa böldü, babası da her bir tepeciğin üstüne taze kesilmiş Meksika biberlerini koydu. Bir ısırdıktan sonra Luce'un ağzı alevler içindeydi -tam sevdiği gibi. Penn, Luce'un içinde büyüdüğü Georgia mutfağına yabancı görünüyordu. Bamyası turşusu karşısında özellikle dehşete kapılmış gibiydi ama bir ısırdık alır almaz Luce'a şaşkın bir onay gülümsemesi gönderdi.

Luce'un anne ve babası beraberlerinde kızlarının sevdiği yiyeceklerin her birini getirmişti -sokağın aşağısındaki alışveriş marketinden aldıkları pekan cevizli şekerlemelerden bile.

Luce onlarla geçirdiği zamanın tadını çıkarıyor ve hepini Georgia tatlı çayı ile yutuyor olmalıydı, ancak bu cennet

ten çıkma gibi görünen öğle yemeğinin Sword & Cross için normal bir şey olduğu numarasını yaptığı için kendisini düzenbaz bir evlat gibi hissediyordu. Bütün gün sahteydi.

Kısa, cılız bir alkış sesiyle Luce, Randy'nin ve Müdür Udell'in durduğu tribünlere bakmak için döndü. Müdürün okulun giriş salonunda asılı olan soluk portresinden tanınmış olsa da ressam oldukça cömert davranmıştı. Penn ona müdürün kampuse her yıl sadece bir gün geldiğini çoktan söylemişti -Aile Günü'nde... Hem de hiç sektirmeden. Normalde, Tybee Adası'ndaki malikânesinden bir öğrencisi öldüğünde bile ayrılmayan bir münzeviydi. Adamın gıdısı, cenesini yutmuştu ve durgun gözleri, herhangi bir şeye odaklanıyor gibi görünmeden kalabalığa bakıyordu.

Randy ise onun hemen yanında beyaz, uzun çoraplarıyla dizleri bükülmüş şekilde duruyordu. Dudaklarına hafif ama sevimsiz bir gülümseme yerleşmişti. Müdür ise geniş alnını bir mendille siliyordu. Bugün ikisi de oyun maskelelerini takmışlardı ama görünüşe bakılırsa bu onlardan çok şey götürüyordu.

"Sword & Cross'un yüz elli dokuzuncu yıllık Aile Günü'ne hoş geldiniz," dedi Müdür Udell mikrofona doğru.

"Dalga mı geçiyor?" diye Penn'e fısıldadı Luce. İç savaş döneminde Aile Günü'nü hayal etmek zordu.

Penn gözlerini devirdi. "Kesin yazım hatası. Onlara, müdüre yeni okuma gözlükleri almalarını söylemiştim."

"Sizin için uzun ve ailece eğlence dolu bir gün hazırladık, bu sakın piknikle başlayan..."

"Normalde bize sadece on dokuz dakika verirler," diye Luce'un kaskatı kesilen ailesine fısıldayarak böldü Penn.

Luce, Penn'in başının üstünden gülümsedi ve ağzını oynatarak, "Şaka yapıyor," dedi.

"Ardından, aralarından istediğinizi seçebileceğiniz farklı

etkinliklerimiz olacak. Okulumuzun biyologu Bayan Yolanda Tross kütüphanede, kampüste bulunan yerel Savanna bitki örtüsü konulu büyüleyici bir ders verecek. Koç Dante bu bahçede düzenlenecek olan aileler için uygun bir grup yarışmayı idare edecek. Ve Bay Stanley Cole değerli kahramanlar mezarlığımızda tarihi anlatım eşliğinde bir tur sunacak. Oldukça yoğun bir gün olacak. Ve evet..." dedi Müdür Udell uyduruk ve dişlek bir gülümseme ile. "Bunlar sınavda çıkacak."

Tam da ziyarete gelen aile üyelerinden, önceden hazırlanıp konserve edilmiş kahkahalar kazanmaya uygun, hazın kolay ve basmakalıp bir şakaydı. Luce Penn'e dönerek gözlerini devirdi. Bu iyi huylu kıkırdama yolundaki iç karartıcı girişim iyice açığa çıkarmıştı ki herkes, çocuklarını Sword & Cross'a bırakma konusunda kendini daha iyi hissetmek için buradaydı. Pricelar da güldü ama kendilerini nasıl meşgul edecekleri konusunda daha fazla ipucu vermesi için Luce'a bakıp durdular.

Yemekten sonra piknik örtüleri toplandı ve herkes çeşitli köşelere çekildi. Luce'da çok az ailenin okul onaylı etkinliklere gerçekten katıldığı hissi uyandı. Kimse kütüphaneye doğru ilerleyen Bayan Tross'u takip etmemiş ve alanın diğer ucunda şimdiye kadar sadece Gabbe ve büyükbabası bir patates çuvalının içine girmişlerdi.

Luce Molly, Arriane ve Roland'ın aileleri ile birlikte nereye sıvıştığını bilmiyordu, dahası Daniel'i da hâlâ görmemişti. Biliyordu ki anne ve babası kampüsün hiçbir yerini görmez ya da planlanmış etkinliklerden hiçbirine katılmazsa hayal kırıklığına uğrayacaktı. Bay Cole'un turu aralarında en az şeytani olan gibi göründüğünden Luce yemekten artanları paketleyip mezarlık girişinde ona katılmayı teklif etti ailesine.

O yöne doğru giderlerken, Arriane tribünün üst basamağından bir jimnastikçi gibi kendisini sallandırdı. Ve inişini Luce'un anne babasının tam önüne yapmayı başardı.

Melodik bir sesle, "Merhabaaaa," diye mırıldandı en iyi deli-kız taklidini yaparak.

"Annem ve babam," dedi Luce omuzlarını sıkarak. "Bu da yakın arkadaşım Arriane."

"Ve bu da..." Arriane tribün merdivenlerinden yavaşça inen, parlak pembe kafalı, uzun boylu kıızı işaret etti. "Benim kız kardeşim, Annabelle."

Annabelle Luce'un uzattığı eli umursamadı ve onu geniş açılmış kollarına çekerek uzun ve samimi bir şekilde kucakladı. Luce kemiklerinin çatırdadığını hissedebiliyordu. Bu yoğun kucaklaşma, Luce'un neler olduğunu merak etmesine sebep olacak kadar uzun sürdü ama tam rahatsız hissetmeye başlarken Annabelle onu serbest bıraktı.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Luce'un elini tutarak.

"Aynı şekilde," dedi Luce, Arriane'e yandan bir bakış atarak.

"Siz ikiniz Bay Cole'un turuna mı gidiyorsunuz?" diye sordu Luce Arriane'e dönerek.

Annabelle ağzını açtı ama Arriane onu çabucak engelledi. "Tabii ki hayır," dedi. "O etkinlikler tamamen aptallar için." Luce'un ailesine bir bakış attı. "Kusura bakmayın."

Annabelle omuz silkti ve Arriane onu çekerek uzaklaştırmadan önce, "Belki sonra konuşmak için fırsatımız olur!" diye Luce'a seslendi.

"Sevimli görünüyorlar," dedi Luce'un annesi kızının bir şeyleri açıklamasını istediği zamanlarda kullandığı ses tonuyla.

"Hmmm... O kız neden seninle o kadar ilgiliydi?" diye sordu Penn.

Luce Penn'e baktı, sonra ailesine döndü. Ailesinin önünde birinin ondan hoşlanabileceği gerçeğini savunmak zorunda mıydı?

"Lucinda!" Bay Cole, başka zaman boş olan mezarlık kapılarının yanındaki buluşma noktasından el sallayarak seslendi. "Bu tarafa!"

Bay Cole Luce'un anne ve babasıyla samimi bir şekilde tokalaştı ve Penn'in omuzlarını yavaşça sıktı. Luce, Bay Cole'un Aile Günü içinde yer almasına içerlesin mi yoksa sadece heyecan gösterisinden etkilensin mi karar vermeye çalışıyordu. Ama sonra Bay Cole konuşmaya başladı ve onu sustu.

"Tüm yıl bunun için pratik yapıyorum," diye fısıldadı. "Öğrencileri açık havaya çıkartmak ve onlara burasının ne kadar mucizevi bir yer olduğunu anlatmak çok hoşuma gidiyor... Bu muhteşem bir fırsat, burayı seviyorum. Bu, bir ıslah okulu öğretmeninin uygulayabileceği eğitim gezisine en yakın şey. Tabii, önceki yıllarda kimse benim turlarıma katılmak için gelmedi, bu da sizi benim açılış turum yapıyor."

"Eh, şeref duyduk," diye patladı Luce'un babası Bay Cole'a kocaman gülümseyerek. Luce konuşanın sadece babasının havan topu delisi, İç Savaş düşkünü tarafı olmadığını söyleyebilirdi. Babası Bay Cole'un dürüst olduğunu açıkça hissetmişti. Ve babası gerçekten insan sarrafı olarak biliniyordu.

İki adam çoktan mezarın girişindeki dik yokuştan aşağı inmeye başlamışlardı. Luce'un annesi, elindeki piknik sepetini kapı girişinde bıraktı ve Luce ile Penn'e o basmakalıp gülücüklerinden birini gönderdi.

Bay Cole dikkatlerini çekmek için elini salladı. "Öncelik

le küçük bir ıvır zıvır bilgi. Sizce..." Kaşlarını kaldırdı. "Bu mezarlıktaki en yaşlı element ne?"

Luce ve Penn, derste yaptıkları gibi, Bay Cole'un bakışlarından kaçınıp ayaklarına bakarlarken Luce'un babası daha büyük bir takım heykellere göz atmak için parmak uçlarını da yükseldi.

"Tuzak soru!" diye gürledi Bay Cole elini dövme demir kapıda gezdirerek. "Kapıların bu ilk bölümü 1831'de, ilk mülk sahibi tarafından yaptırılmış. Derler ki karısı Ellame-na'nın çok güzel bir bahçesi varmış ve Afrika tavuklarını domateslerinden uzak tutacak bir şey istemiş." Kesik kesik güldü. "Bu savaştan önceydi. Ve buhrandan önce. Devam ediyoruz!"

Yürürlerken, Bay Cole, mezarlığın kuruluşu, inşa edildiği dönemdeki tarihi ortam ve alanın ortasındaki yekpare taş anıtın üstündeki kanatlı canavar heykelini tasarlayan "sanaatçı" -o bile kelimeyi gevşekçe kullanmıştı- hakkındaki bilgileri ardı ardına makine gibi sıraladı. Luce'un annesi elini çok güzel bazı mezar taşlarının üzerinde gezdirip üzerlerinde yazılanları her okuduğunda "Ah Tanrım..." diye mırıldanırdı. Luce'un babası da Bay Cole'u soru yağmuruna tuttu. Penn, muhtemelen bugün için başka bir aileye katılmış olmayı dileyerek Luce'un annesinin ardından ayaklarını sürüdü. Ve en arkada, ailesine mezarlık turunu kendisi veriyor olsaydı neler olacağını düşünerek Luce geliyordu.

Burası, ilk cezamı çektiğim yer...

Burası da düşen mermer bir melek heykelinin neredeyse hafamı uçurduğu yer...

Ve burası da sizin asla onaylamayacağınız bir ıslah okulu çocuğunun bana hayatımın en tuhaf pikniğini yaşattığı yer...

"Cam," diye seslendi Bay Cole turu taş anıtın etrafına yönlendirirken.

Cam, terzi elinden çıkmış siyah bir takım elbise giyen uzun boylu, koyu renk saçlı bir adamla birlikte duruyordu. İkisi de ne Bay Cole'u duymuşlar ne de eşlik ettiği tura katılanları görmüşlerdi. Meşe ağacının yanında kendilerini kaptırmış bir şekilde sessizce konuşuyorlar ve Luce'un daha önce öğrenciler oyununda bir sahneyi engellediklerinde drama öğretmeninin yaptığını gördüğü şekilde el kol işaretleri yapıyorlardı.

"Sen ve baban turumuza geç mi kaldınız?" diye Cam sordu Bay Cole bu kez daha yüksek bir sesle. "Çoğunu kaçırdınız ama hâlâ anlatabileceğim birkaç tane ilginç gerçek olduğuna eminim."

Cam başını yavaşça onların olduğunu yöne doğru çevirdi, sonra tekrar yanındaki eğlenmiş görünen adama döndü. Luce bu klasik giyimli, uzun boylu, büyük altın saatli yakışıklı adamın Cam'in babası olacak kadar yaşlı göründüğünü düşünmüyordu. Fakat belki de sadece yaşlanmıştı. Cam'in bakışları Luce'un boş boynunu taradı ve kısa bir süre için hayal kırıklığına uğramış göründü. Luce kızardı çünkü annesinin bütün sahneyi gördüğünü ve neler olup bittiğini merak ettiğini hissedebiliyordu.

Cam, Bay Cole'u görmezden geldi ve Luce'un annesine yaklaşıp daha kimse onları tanıştıramadan elini dudaklarına götürdü. "Luce'un büyük kız kardeşi olmalısınız," dedi çapkınca.

Penn dirseğine doğru kusma taklidi yaptı ve sadece Luce'un duyabileceği bir şekilde fısıldadı: "Lütfen bana başkalarının da midesinin bulandığını söyle."

Ama Luce'un annesi bir şekilde Luce'u -ve açıkça kocasını da- rahatsız edecek biçimde bu durumdan büyülenmiş görünüyordu.

"Hayır, tura kalamayız," dedi Cam Luce'a göz kırparak

ve tam babası yaklaştığı sırada geri çekilerek. "Ama çok hoş oldu..." diye ekledi üçüne de ayrı ayrı bakıp sadece Penn'i dölleyerek. "Sizinle burada karşılaşmak. Hadi gidelim, baba."

Cam ve babası -ya da her kimse- mezarlığın yukarısında gözden kaybolduğunda, "O kimdi?" diye fısıldadı Luce'un annesi.

"Ah, sadece Luce'un hayranlarından biri," dedi Penn ortamı neşelendirmeye çalışıp aslında tam tersini yaparak.

"Hayranlarından biri mi?" diyerek Penn'e dikkatle baktı babası.

Öğleden sonra güneşinde Luce babasının sakalındaki tek tük grilikleri ilk kez fark etti. Günün son anlarını babasını ilah okulundaki çocuklar konusunda endişe etmemesi konusunda ikna ederek geçirmek istemiyordu.

"Bir şey değil baba. Penn şaka yapıyor."

"Dikkatli olmamı istiyoruz, Lucinda," dedi babası.

Luce Daniel'in önceki gün -ısrarla- önerdiği şeyi düşündü. Belki de Sword & Cross'ta olmamalıydı. Ve birden konuyu ailesine açmayı, buradan onlarla birlikte ayrılmayı arzu etti.

Ama dilini tutmasına neden olan yine o Daniel'a ait anı oldu... Onu gölde ittiği sırada teninin teninde bıraktığı o heyecan verici his ve bakışlarında beliren Luce'un hayatı boyunca gördüğü en hüzünlü ifade...

Bir anda Daniel ile daha fazla zaman geçirmek için bütün bu cehenneme katlanarak Sword & Cross'ta kalmak hem tamamen çılgınca hem de tamamen doğru geldi... Sırf sonunda bir şeyler olup olmayacağını görmek için.

"Vedalarından nefret ediyorum," diyerek derin bir iç çekti annesi Luce'u enerjik bir kucaklama için kendine doğru çekerken. Saatine bakınca Luce'un suratı asıldı. Öğleden son-

ramın nasıl bu kadar hızlı geçtiğini ve gitme saatlerinin geldiğini bilmiyordu.

"Bizi Çarşamba günü arayacak mısın?" diye sordu babası ailenin Fransız tarafının her zaman yaptığı gibi onu bu yanağından öperek.

Otoparka doğru yürürlerken Luce anne ve babasının elinden tuttu. Her ikisi de ona sıkı birer kucaklama ve bolca öpücük verdiler. Penn'in elini sıkıp ona iyi dileklerini sunduklarına, Luce çıkıştaki bozuk telefon kulübesinin bulunduğu tuğla sütunun üstüne monte edilmiş bir kamera gördü. Kızılarda hareket detektörleri olmalıydı çünkü kamera onların hareketini takip ederek kayıyordu. Bu kız Arriane'in turunda yoktu ve kesinlikle ölü bir kızıl değildi. Luce'un ailesi hiçbir şey fark etmedi -belki de böylesi çok daha iyiydi.

Ve sonra uzaklaştılar... Ana salonun girişinde duran iki kıza el sallamak için tam iki kez arkalarını dönerek. Babası eski, siyah Chrysler New Yorker'ının penceresini indirdi.

"Seni seviyoruz," diyerek öyle yüksek sesle seslendi ki Luce gittikleri için bu kadar üzgün olmasa bundan utanırdı.

Luce el salladı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. *Şekerlemeler ve banya için. Bütün günü burada geçirdiğiniz için. Penn'i kanatlarınız altına hiçbir soru sormadan aldığınız için. Sizi korkuttuğum halde beni hâlâ sevmeye devam ettiğiniz için.*

Stop lambaları köşede gözden kaybolduğunda, Penn Luce'un sırtına hafifçe vurdu. "Gidip babamı göreyim diyorum." Botunun parmak ucuyla yeri tekmeledi ve Luce'a çekinerek baktı. "Benimle gelmeyi isteme ihtimalin var mı? İstemezsen bunu anlarım, sonuçta bu oraya bir gezi daha gerektiriyor..." Başparmağıyla gerideki mezarlığın derinlerini işaret etti.

"Tabii ki geleceğim," dedi Luce.

Mezarlığın etrafından dolaştılar ve Penn bir mezarın yanında durana dek doğu ucuna doğru ilerlediler.

Mezar taşı beyaz renkli ve oldukça kibardı, üzeri ise çam iğnelerinden oluşmuş esmer bir katmanla kaplıydı. Penn taşın üstüne çöktü ve onu temizlemeye başladı.

STANFORD LOCKWOOD yazıyordu sade mezar taşında DÜNYANIN EN İYİ BABASI.

Luce bu yazının ardından Penn'in kederli sesini duyabiliyor ve gözyaşlarına engel olmaya çalışıyordu -sonuçta Luce'un hâlâ bir ailesi vardı. Birinin ağlaması gerekiyorsa, bu... Penn ağlıyordu. Bunu hafif burun çekmelerle ve gözyaşlarını kazağının koluna silerek saklamaya çalışıyordu. Luce da dizlerinin üstüne çöktü ve çam iğnelerini süpürmesi için ona yardım etmeye başladı. Arkadaşına sarıldı ve onun elinden geldiğince teselli etmeye çalıştı.

Penn geri çekilip Luce'a teşekkür etti ve cebine uzanıp bir mektup çıkarttı.

"Genellikle ona bir şeyler yazarım," diye açıkladı.

Luce Penn'in babasıyla baş başa kalmasını isteyerek ayağa kalktı ve geri bir adım atarak arkasına, mezarlığın kalbine doğru döndü. Gözyaşlarını tutmaya çalışmaktan ötürü görüşü buğulanmıştı ama anıtın tepesinde oturan birini görür gibi oldu. Evet. Kollarını dizlerinin etrafına dolamış bir adam vardı orada. Oraya nasıl tımandığını hayal edemiyordu ama oradaydı.

Gergin ve yalnız görünüyordu, sanki bütün gün oradaymış gibi. Luce'u ya da Penn'i görmüyordu. Aslında hiçbir şeyi görüyor gibi durmuyordu. Ama onun kim olduğunu anlamak için Luce'un o eflatun-gri gözleri yakından görmesi gerekmiyordu.

Luce bu zamana kadar Daniel'in dosyasının neden bu ka-

dar ince olduğunu, atalarının kütüphanedeki kayıp kitabın sakladığı sırları, ona ailesini sorduğu gün beliren o düşünceli halinin ardındakileri araştırmıştı... Ve neden kendisine karşı bu kadar sıcak ve bu kadar mesafeli olduğunu. Kendi ailesiyle geçirdiği bu kadar duygusal bir günün ardından bu düşünceler Luce'u neredeyse üzüntüden dizlerinin üstüne düşürüyordu. Daniel dünyada yapayalnızdı.

ON DÖRT

UZAK ELLER

Salı günü tüm gün yağmur yağdı. Kapkara bulutlar batıdan geldiler ve Luce'un aklını toparlamasına yardım etmek için kampusun üstünde çalkalandılar. Şiddetli yağmur tekrardan başlamak üzere azalmadan önce dengesiz dalgalar halini aldı -çiseledi, sonra sel gibi yağdı, sonra da dolu şeklinde. Öğrencilerin aralarda dışarı çıkmalarına bile izin verilmiyordu ve matematik dersinden sonra Luce delirmek üzereydi.

Bunu notlarını ortalama değer teoreminden sapıp şu şekilde görmeye başladığında fark etti:

15 Eylül: *D'den tanışma niyetine orta parmak*

16 Eylül: *Heykel devrilmesi, korumak için elini başıma koyması (alternatif olarak: sadece kaçmak için yolundan çekmeye çalışması); D'nin ani kaçı*

17 Eylül: D'nin başını sallayışını Cam'in partisine katılanları önerdiği şeklinde yanlış yorumlama ihtimali. D & G'nin ilişkisini rahatsız edici bulma ve keşfedişim (hata?)

Bu şekilde yazıldığında oldukça utanç verici bir liste başlangıcıydı. Daniel ona karşı bir sıcak, bir soğuktu. Luce'un da ona karşı aynı şekilde hissediyor olma ihtimali vardı -gerçi Luce bu noktada her bir tuhaflığının sadece ondan kaynaklanan tuhaflıklara karşılık olduğu konusunda emin edebilirdi.

Hayır. Bu tam olarak içinde yer almak istemediği, duygusal bir tartışmaydı. Luce oyun oynamak istemiyordu. Sadece onunla birlikte olmak istiyordu. Bunun *sebebini* bilmiyordu. Ya da bunu *nasıl* yapabileceğini. Tek bildiği, her şeye rağmen, sürekli onu düşündüğüydü. Önemmediği tek kişi oydu.

İletişim kurdukları ve Daniel'in uzaklaştığı her anın izni sürerse, Daniel'in dengesiz davranışlarına bir açıklama bulabileceğini düşünmüştü. Ama şu ana kadarki listesi sadece onu depresyona sokuyordu. Sayfayı buruşturup avucunda top yaptı.

Zil o gün son kez dağılmaları için çaldığında, Luce aceleyle sınıftan çıktı. Genellikle Arriane veya Penn ile yürümek için beklerdi çünkü onlardan ayrıldığı anda düşünceleri ile baş başa kalmaktan korkardı. Ama bugün, tuhaf bir şekilde, kimseyi görmek istemiyordu. Bir süre kendi başına kalmayı iple çekiyordu. Aklını Daniel'dan uzaklaştırmak için bir fikri vardı; uzun, zorlu, kendi başına bir yüzme seansı.

Diğer öğrenciler yurt odalarına doğru yürümeye başladıklarında, Luce kazağının kapüşonunu çekti ve yağmura

doğru, kapalı yüzme havuzuna ulaşma hevesiyle yürümeye başladı.

Augustine'nin merdivenlerinden indiği sırada uzun ve sırtı bir şeye çarptı. Cam. Çarpıştıklarında Cam'in kolunun altına sıkıştırdığı bir grup kitap iki yana sallandı, sonra da pes peşe patırtı çıkararak ıslak betona düştü. O da kazağının kapüşonunu çekmişti ve kulaklıkları kulağında gümledi. Muhtemelen o da Luce'un gelişini görmemişti. İkisi de kendi dünyalarındaydılar.

"Sen iyi misin?" diye sordu Cam bir elini onun sırtına koyarak.

"İyiyim," dedi Luce. Luce sadece belli belirsiz sallanmış, dökülüp saçılan Cam'in kitaplarıydı.

"Pekâlâ... Birbirimizin kitaplarını da devirdiğimize göre bir sonraki adım onları toplarken kazara ellerimizin birleşmesi değil mi?"

Luce güldü. Kitaplarından birini Cam'e uzattığında, Cam elini tuttu ve sıkı. Yağmur koyu renk saçlarını sırlıslamlatmıştı ve büyük damlalar uzun, kahın kirpiklerinde toplanmıştı. Gerçekten yakışıklı görünüyordu.

"Fransızca 'utanç verici' nasıl denir?" diye sordu.

"Himm... *gêné*," dedi Luce aniden kendisini de biraz *gêné* hissederek. Cam hâlâ elini tutuyordu. "Dur bir dakika, dünkü Fransızca sınavında A alan sen değil miydin?"

"Fark ettin mi?" diye sordu Cam. Sesi kulağa oldukça tuhaf geliyordu.

"Cam..." dedi Luce. "Her şey yolunda mı?"

Cam ona doğru eğildi ve Luce'un burnunun üstünden aktığını hissettiği bir damlayı sildi. İşaret parmağının basit dokunuşu Luce'u ürperitti ve aniden Todd'ın cenazesindeki gibi Cam'in kollarının arasında olmak istedi bunun ne kadar harika ve sıcak olacağını düşünerek.

"Seni düşünüyordum," dedi Cam. "Seni görmek istedim. Anma töreninde seni bekledim ama birileri bana yerini söyledi."

Luce, kiminle gittiğini bildiği hissine kapıldı. Ve Cam'ın bildiğini bilmesini istediğini.

"Üzgünüm," dedi gök gürültüsü sesini bastırmaya çalışarak. Şimdiye kadar ikisi de sağanak yağıştan sırlıklamıştı.

"Hadi şu yağmurdan kurtulalım." Cam onu Auguste'nin üstü kapalı girişine doğru çekti. Luce omzundan spor salonuna baktı ve orada olmak istedi, burada ya da başka bir yerde Cam ile birlikte değil. En azından şu anda değil. Baş binlerce kafa karıştırıcı dürtüyle doluyordu ve bunları düzenlemek için herkesten uzakta kalmaya ve alana ihtiyacı vardı.

"Şimdi olmaz," dedi.

"Peki ya sonra? Bu akşama ne dersin?"

"Tabii, olur, tamam."

Cam'in yüzü sevinçle ışıldadı. "Odana gelirim."

Cam onu kısacık bir an için kendine doğru çekip, alından nazikçe öperek şaşırttı. Luce anında sakinleştiğini hissetti, neredeyse ona bir doz bir şeyler vermişler gibi. Cam onu bıraktı ve geriye, yurlara doğru hızlıca yürümeye başladı.

Luce başını salladı ve yavaşça spor salonuna doğru su sıçratarak yürüdü. Görünen o ki düzenlemesi gereken Daniel'dan daha fazla şey vardı.

Bu gece Cam'le zaman geçirmenin iyi hatta eğlenceli olma ihtimali vardı. Eğer yağmur azalırsa, muhtemelen onu kampusun gizli bir yerlerine götürür ve o cesaret kırıcı dercede durgun tavrıyla tam anlamıyla karizmatik ve göz kamaştırıcı olurdu. Ona kendini özel hissettirirdi. Luce bu düşüncenin ışığında gülümsedi.

Arriane'nin spor salonunu vaftiz ettiği adıyla Fitness Japonağı son ayak basışından bu yana, idari çalışanlar Japon tapanması ile savaşmaya başlamışlardı. Yeşil battaniyeyi binanın yüzünün çoğundan kazınmışlardı ama sadece yarısı taşınmıştı ve yeşil asmalar kamçı gibi kapılarda sallanıyordu. Luce içeri girmek için birkaç uzun asma filizinin altından eğilerek geçmek zorunda kaldı.

Spor salonu boştu ve dışarıdaki fırtınaya kıyasla iğne düşse duyulacak kadar sessizdi. Işıkların çoğu kapalıydı. Luce spor salonunu derslerden sonra kullanma izni olup olmadığını sormamıştı ama kapı kilitli değildi ve tabii ki onu durduracak kimse yoktu.

Loş koridorda, cam hazneler içindeki Latince parşömenleri ve minyatür, mermer Meryem ana reproduksiyonlarını geçti. Ağırlık odasının kapısında durdu... Daniel'ın ip atladığını gördüğü yerde. İçini çekti. Bu listesine harika bir ekleme olurdu:

18 Eylül: D beni onu sinsice takip etmekle suçlar.

19 Eylül: Luce beni takip etmeye ikna eder.

20 Eylül: Penn beni onu gerçekten takip etmeye ikna eder.

İzin veririm.

Ahh. Kendinden nefretin kara deliğindeydi. Ve yine de kendini durduramıyordu. Koridorun orta yerinde donakaldı. Bir anda, bugün neden normal zamankinden daha da fazla Daniel tarafından kuşatılmış hissettiğini ve aynı zamanda neden Cam konusunda daha fazla çelişkiye düştüğünü anladı. Dün gece ikisini de rüyasında görmüştü.

Tozlu bir sisin içinde dolaşıyordu, birisi elini tutuyordu. O kişinin Daniel olacağını düşünerek dönüyordu. Ama dudaklarını bastırduğu dudaklar rahatlatıcı ve nazikken...

Onunkiler değildi. Cam'in dudaklarıydı. Cam ona sayıyı öpücük veriyor ve Luce gözlerini aralayıp ona her baktığında, onun hiddetli yeşil gözleri de bakışlarını delip geçiyor cevap veremeyeceği bir şey için onu sorguluyordu.

Sonra Cam gitmişti ve sis dağılmıştı... Luce Daniel'in kollarında sınıksız sarmalanmıştı, tam olmak istediği yerde Daniel onu eğiyor ve şiddetle öpüyordu. Dudakları dudaklarından her ayrılışında, yarım saniyelğine bile olsa, yakıcı bir susuzluk Luce'u sarıyor ve acıyla haykırmasına sebep oluyordu. Bu kez onların kanat olduğunu biliyordu ve vücudunu bir battaniye gibi sarmalarına izin veriyordu. Onlara dokunmak, onları Daniel'in ve kendisinin etrafına tamamen sarmak istiyordu ancak kısa süre sonra kadifenin dokunuşu azalıyor, kendine doğru katlanıyordu. Daniel onu öpmeyi kesiyor, Luce'un yüzünü izliyor ve bir tepki bekliyordu. Luce karnında büyüyen tuhaf, sıcak korkuya bir anlam veremiyordu. Ama işte oradaydı, onu önce rahatsız edici biçimde, sonrasında su kabarcıkları oluşturacak kadar ısıtıyordu -ta ki o daha fazla dayanamayınca kadar. Tam o anda uyanmıştı: Rüyanın son anında... Luce yanmış ve parçalara ayrılmıştı... Sonra da küle dönüşerek yok olmuştu.

Ter içinde uyanmıştı -saçları, yastığı, pijamaları tamamen ıslaktı- ve bir anda buz kesmişti. Orada, sabahın ilk ışıklarına kadar titreyerek ve bir başına uzanmıştı.

Luce ısınmak için kıyafetinin yağmurda ıslanmış kollarını ovaladı. Tabii ki, Rüya onu bütün gün uzlaşmadığı, kalbinde bir ateş ve kemiklerinde bir ürperti ile bırakmıştı. Bu raya yüzme gelme sebebi buydu, bunu içinden atmaya denemek için.

Bu kez siyah Speedo'su üzerine tam oldu ve yanında bir çift gözlük getirmeyi de unutmamıştı. Havuza giden kapıyı

su ve yüksek atlama platformunun altında tek başına durdu, klorun keskin kokusuyla dolu nemli havayı içine çekti. Diğer öğrencilerin dikkat dağıtması ya da Koç Diante'nin dudüğünün gerilimi olmadan, Luce kilisedeki başka bir şeylerin varlığını hissedebiliyordu. Neredeyse kutsal bir şeyler. Belki de sadece çatlak, lekeli camlara vuran yağmura rağmen kapalı yüzme havuzu bu kadar göz kamaştırıcı bir yer olduğu içindi. Yanlardaki kırmızı mihraplardaki hiçbir mum yanmasa bile öyleydi. Luce, havuz oturaklarında yerini almadan önce buranın nasıl görüldüğünü hayal etmeye çalıştı ve gülümsedi. Tüm bu dua eden başların altında yüzme fikrinden hoşlandı.

Gözlüklerini indirdi ve daldı. Su ılıktı, dışarıdaki yağmurdan çok daha ılıktı ve başını suyun altına soktuğunda dışarıdaki gök gürültüsünün sesi zararsız ve çok uzak geldi.

Kendisini itti ve yavaş, ısınma amaçlı kulaçlama yüzüşüne başladı.

Vücudu hızla gevşedi ve birkaç tur sonra Luce hızını artırıp kelebek stilinde yüzmeye başladı. Uzunlarındaki yanmayı hissedebiliyordu ve ona rağmen devam etti. Elde etmek istediği his kesinlikle buydu. Tam anlamıyla doruktaydı.

Daniel'la bir konuşabilseydi... Gerçekten konuşmak, o bolmeden ya da ona başka okula transfer olmasını söylemeden ya da Luce söyleyeceği şeye gelmeden kaçmadan. Belki yardımı olabilirdi. Aynı zamanda bunun için Daniel'i bağlamak ve ağzını bantlamak gerekebilirdi ki onu dinlesin.

Ama zaten ne söyleyebilirdi ki? Tek söyleyebileceği, onun yanındayken gelen bu histi, şöyle bir düşünecek olursa, bu hissin ikisinin etkileşimiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Ya onu göle geri götürebilirse? Oranın ikisinin yeri oldu-

ğunu ima eden oydu. Bu kez, onu oraya Luce götürebilirdi ve onu çıldırtıyor gibi görünen herhangi bir şey yapmaması konusunda da ekstra dikkatli olurdu...

İşe yaramıyordu.

Kahretsin. Yine aynı şeyi yapıyordu. Yüzüyor olması gerekiyordu. Sadece yüzecekti. Başka hiçbir şeyi -özellikle Daniel'i- düşünemeyecek kadar yorulana kadar yüzecekti, ta ki...

"Luce!"

Ta ki yüzüşü yarıda kesilene kadar. Havuzun kenarında duran Penn tarafından.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Luce su tükürerek.

"Asıl sen burada ne yapıyorsun?" diye cevapladı Penn.

"Ne zamandan beri gönüllü olarak egzersiz yapıyorsun? Bu yeni yönünü sevmedim."

"Beni nasıl buldun?" Luce ağzından çıkana kadar kelimelerinin kulağa kaba, sanki Penn'den kaçmaya çalışıyormuş gibi gelebileceğini fark etmemişti.

"Cam söyledi," dedi Penn. "Tam bir konuşma yaptık. Tuhaf. Senin iyi olup olmadığımı bilmek istedi."

"Bu tuhaf," diye onayladı Luce.

"Hayır," dedi Penn. "Tuhaf olan bana yaklaşması ve tam bir konuşma yapmış olmamız. Bay Popüler... Ve ben. Şaykınlığımı daha da fazla hecelemem gerekiyor mu? Şu var ki o gerçekten hoş görünüyordu."

"Eh, o hoş biri." Luce gözlüklerini başından çıkardı.

"Sana karşı," dedi Penn. "Sana karşı o kadar iyi ki sana o hiç takmadığın kolyeyi almak için gizlice okuldan kaçtı."

"Bir kez taktım," dedi Luce. Doğruydı. Beş gece önce, Daniel onu gölde bırakıp yolu da ormanda ışıltı halde ikinci kez terk ettikten sonra. Luce kafasından o görüntüyü atamıyor ve uyuyamıyordu. Bu yüzden de kolyeyi denemiş-

Onu köprücük kemığının yakınında tutarken uyuyakalmış ve kolye elinde ısınmış haldeyken uyanmıştı.

Penn Luce'a doğru üç parmağını sallıyordu: *Merhaba? Demek istediğin...?* der gibi.

"Demek istediğim..." dedi Luce sonunda. "Ben, tek aradığım bana bir şeyler alan bir adam olacak kadar yüzeysel değilim."

"O kadar yüzeysel değil demek, hah?" diye karşılık verdi Penn. "O zaman Daniel hakkında neden ondan bu kadar hoşlandığın konusunda yüzeysel olmayan bir liste yapman için sana meydan okuyorum. Bu da şu demek oluyor: *Gördüğüm en şirin gri gözlere sahip ya da Ah, o kaslarının gün ışığında hareket edişleri yok mu!*"

Luce, Penn'in yüksek perdeden sesine ve ellerini kalbinin üstünde birleştirmesine gülmeden edemedi. "Beni anlıyor," dedi Penn'in bakışlarından kaçınarak. "Bunu açıklayamıyorum."

"Göz ardı edilmeyi hak ettiğini mi anlıyor?" diyerek başını salladı Penn.

Luce Penn'e, Daniel'la birlikte yalnız geçirdiği zamanlardan bahsetmemişti, onun kendisine değer verdiğine dair ulacık bir pırıltı gördüğü anlardan da. Bu yüzden Penn hislerini gerçekten anlayamazdı. Ve bunlar açıklamak için fazla özel ve fazla karmaşıktı.

Penn Luce'un önünde çömeldi. "Bak... Seni bulmak için buraya gelişimin asıl sebebi seni Daniel konulu bir araştırma yapmak için kütüphaneye sürüklemektir."

"Kitabı buldun mu?"

"Tam olarak sayılmaz," dedi Penn Luce'un havuzdan çıkmasına yardım etmek için elini uzatırken. "Bay Grigori'nin şaheseri hâlâ gizemli bir şekilde kayıp ama ben bir nevi Bayan Sophia'nın üyelere özel, edebi arama motoruna sız-

dım ve birkaç şey ortaya çıktı. Düşündüm ki belki bunlar ilginç bulursun."

"Teşekkürler," dedi Luce Penn'in yardımıyla kendisini yukarı çekerek. "Daniel hakkında sinir bozucu şekilde görevlik etmemeye çalışacağım."

"Her neyse," dedi Penn. "Sadece acele et ve kurulan Yağmur durdu ama yanımda şemsiyem yok!"

Luce büyük oranda kurumuş ve tekrar okul üniformasına bürünmüş bir şekilde Penn'i kütüphaneye doğru takip etti. Ön bölümün bir kısmı sarı polis bantları ile engellenmişti, bu yüzden kart katalogları ile referans bölümü arasındaki daracık yerden sıyrılmak zorunda kaldılar. Hava şenlik ateşi gibi kokuyordu ve buna bir de yangın söndürücüler ve yağmur sayesinde küflü bir nitelik eklenmişti.

Luce eskiden Bayan Sophia'nın masasının durduğu, şimdi ise kütüphanenin ortasındaki eski seramik zeminde kömürleşmiş, neredeyse mükemmel bir daire halindeki yere baktı. Beş buçuk metrelik çap içindeki her şey kaldırılmıştı. Bunun ötesindeki hiçbir şey tuhaf bir şekilde zarar görmemişti.

Kütüphane görevlisi yerinde değildi ama yanmış yerin bitişigine onun için katlanır bir masa kurulmuştu. Masanın üzeri yeni bir lamba, bir kalemlik ve gri, yapışkanlı not kağıtları dışında moral bozucu bir şekilde boştu.

Luce ve Penn arka taraftaki bilgisayarlara doğru yürümekten önce birbirlerine bu-çok-fena anlamında yüzlerini buruşturdular. Todd'ı son kez gördükleri çalışma alanından geçerlerken, Luce arkadaşına göz attı. Penn yüzünü ona çevirmedi fakat Luce uzamp onun elini sıkıduğunda, Penn oldukça sert bir sıkışla karşılık verdi.

Bir bilgisayarın önüne iki sandalye çektiler ve Penn kullanıcı adını yazdı. Luce yakınlarda kimsenin olmadığından emin olmak için etrafa bakındı.

Ekranda kırmızı bir hata mesajı belirdi.

Penn inledi.

"Ne?" diye sordu Luce.

"Saat dörtten sonra internete erişebilmek için özel izin gerekiyor."

"Bu yüzden burası geceleri hep boş."

Penn sırt çantasını karıştırmaya başladı. "O şifreyi nereye koydum ben?" diye mırıldandı.

"Bayan Sophia orada..." dedi Luce üzerinde siyah, dar bir bluz ve parlak yeşil capri pantolon olan kütüphane görevlisini işaret ederek. Bayan Sophia'nın pırlıtlı küpeleri omuzlarına değiyordu ve saçının kenarına bir kurşun kalem sokulmuştu. "Bu tarafa..." diye yüksek sesle fısıldadı Luce.

Bayan Sophia gözlerini kısarak onlara doğru baktı. Gözlüğü burnundan aşağı kaymıştı ve her iki kolunun altındaki kitap yığınlarıyla onu yukarı itebileceği boş bir eli yoktu. "Kim o?" diye seslendi onlara doğru yürüyerek.

"Ah, Lucinda, Pennyweather..." dedi kulağa yorgun gelen bir sesle. "Merhaba."

"Bilgisayarı kullanmak için gerekli şifreyi bize verebilir misiniz diye merak ediyorduk," diye sordu Luce ekrandaki hata mesajını işaret ederek.

"Sosyal ağlarda gezinmiyorsunuz, değil mi? O siteler şeytan işi."

"Hayır, hayır, bu ciddi bir araştırma," dedi Penn. "Onaylayacağımız türden."

Bayan Sophia bilgisayarı açmak için kızların üzerinden eğildi. Parmakları adeta uçuşarak Luce'un gördüğü en uzun

şifreyi girdi. "Yirmi dakikanız var," dedi düz bir sesle uyararak.

"Bu yeterli olmalı," diye fısıldadı Penn. "Gözcüler hakkında ciddi bir yazı buldum, bu yüzden kitabın izini bulmak kadar en azından ne hakkında olduğunu okuyabiliriz."

Luce arkasında birinin durduğunu hissetti ve döndü. Bayan Sophia'nın geri geldiğini gördü. Luce sıçradı. "Üzgünüm," dedi. "Sizden neden korktum bilmiyorum."

"Hayır, asıl ben üzgünüm," dedi Bayan Sophia. Gulum-gumesi neredeyse gözlerinin kaybolmasına sebep oldu. "Sadece son zamanlar biraz zordu... Yangından beri. Ama keşki derimi siz en umut vadeden iki öğrencimden çıkartırsanız için bir neden yok."

Ne Luce ne de Penn gerçekten ne diyeceklerini bilemediler. Yangından sonra birbirlerini rahatlatmak iyi bir şeydi ama okulun kütüphane görevlisini teselli etmek biraz onların alanının dışında gibi görünüyordu.

"Kendimi meşgul etmeye çalışıyorum, fakat..." Bayan Sophia'nın sesi giderek azaldı.

Penn gergin bir şekilde Luce'a baktı. "Eh, araştırmamız için biraz yardım alabiliriz, tabii eğer bu sizi..."

"Yardım edebilirim!" Bayan Sophia kendisi için üçüncü bir sandalye çekti. "Görüyorum ki gözcülerini araştırıyorsunuz," dedi omuzlarının üstünden ekranda yazan yazıyı okuyarak. "Grigoriler oldukça nüfuzlu bir klandı. Ve ben tam da Katolik Kilisesi'ne ait bir veritabanı biliyorum. İzin verin ne çıkartabileceğime bir bakayım."

Luce neredeyse kemirmekte olduğu kalemi boğazına kaçıyordu. "Pardon... Grigoriler mi dediniz?"

"Ah evet... Tarihçiler izlerini Orta Çağ'a kadar sürdüler. Onlar..." Duraksadı, aklından geçenleri toparlamaya çalışır gibi bir hali vardı. "Bir çeşit araştırma grubuydular, meslek-

taşmayan birinin tabiriyle. Belirli bir çeşit düşmüş meleklerin üzerine uzmanlaşmışlardı."

Kuların arasından tekrar uzandı ve Luce klavye üzerindeki parmaklarını hayretler içinde kalarak izledi. Arama motoru hepsi Grigoriler ile ilgili makale ardına makale eklenerek, kaynak ardına kaynak çıkartarak ekranı dolduruyordu. Daniel'in aile ismi her yerdeydi. Luce kendini biraz tanımlamış hissetti.

Rüyasındaki görüntü tekrar gözünün önüne geldi... Açık kanatlar, vücudunun küle dönüşene dek ısınışı.

"Üzerine uzmanlaşılacak farklı tipte melekler mi var" diye sordu Penn.

"Ah, tabii ki... Bu edebiyatın büyük bir parçası," dedi Bayan Sophia bir yandan yazmaya devam ederken. "Şeytana dönüşenler var. Tanrı'ya katılanlar var. Hatta ölümlü kadınlar ile birleşenler bile var." Sonunda parmakları durdu. "Oldukça tehlikeli bir alışkanlık."

"Bu Gözcü ahbapların buradaki Daniel Grigori ile bir bağlantısı var mı?" diye sordu Penn.

Bayan Sophia leylak rengi dudaklarına yavaşça vurdu. "Oldukça muhtemel. Bunu ben de merak ettim ama başka bir öğrencinin işine karışmak pek bizim üzerimize düşen bir vazife değil, sizce de öyle değil mi?" Saatine bakarken solgun yüzü asıldı. "Eh, umarım size projenize başlamaya yetecek kadar malzeme vermişimdir. Daha fazla zamanınızı almayacağım." Bilgisayar ekranındaki saati işaret etti. "Sadece dokuz dakikanız kaldı."

O kütüphanenin ön kısmına doğru yürürken, Luce Bayan Sophia'nın mükemmel duruşunu izledi. Başının üstünde bir kitabı dengede tutabiliyordu. Görünüşe bakılırsa kızların araştırmasına yardım etmek onu biraz neşelendirmiş gibiydi ama aynı zamanda Luce'un kendisine az önce Daniel

ile ilgili verilen bilgiyle ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ama Penn'in vardı... Hararetle notlar karalamaya başlamıştı bile.

"Sekiz buçuk dakika," diye Luce'u bilgilendirdi ona da bir kalem ve bir parça kâğıt vererek. "Burada sekiz buçuk dakika içinde mantıklı bir şey bulmaktan çok daha fazla var. Yazmaya başla."

Luce içini çekti ve kendisine söyleneni yaptı. Sıkıcı şekilde tasarlanmış, düz bej rengi arka planı çevreleyen ince mavi çizgisi ile akademik bir internet sitesiydi. Üstte, kalın harflerle bir başlık vardı: GRIGORI KLANI

Sadece ismi okurken bile Luce teninin ısındığını hissetti.

Penn kalemiyle ekrana vurdu, Luce'un dikkatini yeniden görevine yönelterek.

Grigoriler uyumaz. Mümkün görünüyordu; Daniel hep yorgun görünüyordu. Genellikle sessizdirler. Doğru. Bazen onunla konuşmak dış çekmek gibiydi. Bir on sekizinci yüzyıl kararnamesinde...

Ekran karardı. Zamanları dolmuştu.

"Ne kadarını alabildin?" diye sordu Penn.

Luce kâğıdını kaldırdı. Zavallı. Elinde tuttuğu, çizdiğini bile hatırlamadığı bir şeydi... Kanatların tüylü kenarları.

Penn ona yandan bir bakış attı. "Evet... Görüyorum ki mükemmel bir araştırma asistanı olacaksın," dedi ama bir yandan gülüyordu. "Belki sonra bir MASH oyunu çıkarırız." Kendi daha anlamlı notlarını kaldırdı. "Sorun değil, bende bizi birkaç başka kaynağa yönlendirecek kadar bilgi var."

Luce kâğıdı cebine, Daniel ile bütün etkileşimlerini sıraladığı, buruşturulmuş ana listenin tam yanına tıktı. Kâğıt

agütücüsünden çok uzakta bir yerlerde olmaktan hiç hoşlanmayan babasına dönüşmeye başlıyordu. Bir geri dönüşüm kutusu görebilmek için aşağı eğildi ve koridordan kendisine doğru gelen bir çift bacak gördü.

Yürüyüş stili kendisinininki kadar tanıdıktı. Doğrulup oturdu -ya da doğrulup oturmaya çalıştı- ve kafasını bilgisayar masasının altına vurdu.

"Ah," diye inledi kütüphane yangını sırasında başını vurduğu yeri ovalayarak.

Daniel birkaç metre ileride durdu. Yüz ifadesi ise şu anda yeryüzünde yapmak istediği son şeyin onunla karşılaşmak olduğunu söylüyordu. En azından bilgisayar onların hesabını kapattıktan sonra ortaya çıkmıştı. Onu hâlihazırda şüphelendiğinden daha fazla takip ediyor olduklarını düşünmesine gerek yoktu.

Ama Daniel onu görmüyor gibiydi; eflatun-gri gözleri Luce'un omzunun üzerinde bir şeye -veya bir başkasına- sabıtlanmıştı.

Penn Luce'un omzuna yavaşça vurdu, sonra da başparmağını arkasında duran kişiye doğru salladı. Cam Luce'un sandalyesinin üzerinden eğilmiş ona sırtıyordu. Dışarıda çakan bir şimşek Luce'u neredeyse Penn'in kollarına sıçratmıştı.

"Sadece bir fırtına," dedi Cam başını yana eğerek. "Çok geçmeden diner. Yazık... Çünkü korktuğunda çok şirin görünüyorsun."

Cam ileri doğru eğildi. Omzundan başladı, sonra kolunun kenarını eline kadar parmaklarıyla takip etti. Luce gözlerini kırptırdı, bu o kadar güzel bir histi ki... Gözlerini tekrar açtığında avcunda küçük, kırmızı, kadife bir kutu vardı. Cam onu açtı ve Luce sadece bir saniyelik bir altın parıltı gördü.

"Sonra aç," dedi. "Yalnız olduğunda."

"Cam..."

"Odana uğradım."

"Acaba..." Luce en ön sıradan film izleyen birinin buyu-
lenmişliği ile bariz bir şekilde kendilerine gözlerini dikmiş
olan Penn'e doğru baktı.

Sonunda transtan çıkarak Penn ellerini salladı, "Gitme-
mi istiyorsun. Anladım."

"Hayır, kal," dedi Cam Luce'un beklediğinden de tatlı bir
sesle. Luce'a döndü. "Ben gidiyorum. Ama sonra... So-
nu?"

"Tabii." Kızardığını hissetti.

Cam elini tuttu ve kutuyla birlikte ikisini Luce'un kotu-
nun ön sol cebine itti. Cam'in parmaklarını kalçasında his-
setmek Luce'u ürpertti. Sonra Cam göz kırptı ve topukları-
nın üzerinde döndü.

Luce'un nefesi normale dönemedi Cam hızla geri dön-
dü. "Son bir şey..." dedi kolunu Luce'un başının ardına atıp
ona yaklaşıp.

Luce'un başı geri, Cam'in ki ise öne eğildi ve dudakları,
dudaklarının üstündeydi. Ve dudakları... Luce onlara her
baktığında gördükleri kadar yumuşaktı.

Ateşli bir öpüşme değil sadece küçük bir öpücükte fakat
Luce sanki çok daha fazlasıymış gibi hissetti. Nefes alama-
dı. Şoktan, heyecandan ve herkes tarafından görülme po-
tansiyeli yüzünden bu çok uzun, çok beklenmedik...

"Neler..."

Başı savruldu ve Cam bir an sonra çenesini kavrayarak
öne doğru eğildi.

Daniel arkasında duruyor, yumruğunu ovalıyordu. "El-
lerini ondan uzak tut."

"Seni duyamadım," dedi Cam kendini yavaşça toparlaya-
rak.

Aman Tanrım. Kavga ediyorlardı. Kütüphanede. Onun
şimdi.

Sonra Cam tek bir hamleyle Luce'a doğru atıldı. Kolları
onu sarmaya başlarken Luce çığlık attı.

Ama Daniel'in elleri daha hızlıydı. Cam'e sert bir şekilde
vurdu ve onu bilgisayar masasına doğru itti. Daniel bir avuç
delusu saçını kavrayıp başını masaya yapıştırırken Cam ho-
murdandı.

"Sana pis ellerini ondan uzak tut dedim, şeytanın tohu-
nu!"

Penn çığlık attı, kalem kutusunu eline aldı ve duvara
doğru parmak ucunda seğirtti. Luce o rengi solmuş kalem-
leri bir, iki, üç kez havaya fırlatırken onu izledi. Dördüncü
seferde kalem, duvara vidalanmış kameraya çarpacak kadar
yükseğe gitti. Çarpma, kameranın lensini sol tarafa, kurgu-
sal olmayan eserlerin bulunduğu gayet durgun bir yığma
doğru döndürdü.

O sırada Cam Daniel'i üzerinden fırlattı, daire şeklinde
dönüyorlar, ayakları parlatılmış zeminde gıcırdayordu.

Luce daha Cam'in harekete geçtiğini fark edemedi Da-
niel onu savuşturmak için eğildi. Ama yine de yeterince hız-
lı eğilememişti. Cam nakavt edici bir yumruğu tam Dani-
el'in gözünün altına isabet ettirdi. Daniel yumruğun şidde-
tinden kendi etrafında dönüp, Luce ve Penn'i bilgisayar ma-
sasına doğru iterek geriledi. Döndü ve sarsılarak ilerleme-
den önce sersemlemiş bir özür mırıldandı.

"Ah Tanrım, durun!" diye bağırdı Luce Daniel Cam'in
üzerine atılmadan önce.

Daniel, omuzlarına ve yüzünün yan tarafına fırtına gibi
yumruklarını indirerek Cam'i zapt etti.

"Bu iyi geldi," diye homurdandı Cam boynunu bir bok-

sör gibi iki yana çevirerek. Daniel ellerini Cam'in boğazına götürdü. Ve sıkı.

Cam, Daniel'i uzun bir kitap rafına doğru fırlatarak boşluk verdi. Çarpışma kütüphanede patlama olmuşçasına ses çıkardı, ses dışarıdaki fırtınadan daha yüksekti.

Daniel homurdandı ve tok bir sesle yere yığıldı.

"Başka neyin var, Grigori?"

Daniel'in kalkamayacağını düşündüğünde Luce'un başı döndü. Ama Daniel çabucak topladı.

"Sana göstereceğim," diye homurdandı. "Dışarıda Luce'a doğru adım attı, sonra geri çekildi. "Sen burada kal."

Sonra Luce'un yangın gecesi kullandığı arka çıkışı kullanarak gürültüyle kütüphaneden dışarı çıktılar. Luce ve Penn oldukları yerde öylece kalakalmışlardı. Şaşkınlıktan ağızları açık halde birbirlerine bakıyorlardı.

"Hadi," dedi Penn Luce'u ortak alanlara bakan bir pencereye doğru sürükleyerek. Nefeslerinden oluşan buğuyu silerek yüzlerini cama yapıştırdılar.

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Dışarıdaki arazi, kütüphane camlarından yansıyan ışık dışında karanlıktı. O kadar çamurlu ve kaygandı ki herhangi bir şeyi görmek neredeyse mümkün değildi.

Çok geçmeden iki şekil koşarak ortak alanın merkezine geldi. İkisi de anında sırlıklam olmuştu. Bir süre tartıştılar, sonra daire şeklinde dönmeye başladılar. Yumrukları yeniden yükselmişti.

Luce pencere pervazını kavradı ve Cam'in harekete geçişini izledi. Cam Daniel'a doğru koştu ve omuz atarak onun dengesini kaybetmesine neden oldu. Ardından kaburgalarına hızlı bir uçan tekme indirdi.

Daniel yan tarafını tutarak dizlerinin üstüne çöktü. Ayağına kalk. Luce onun hareket etmesini diledi. Tekmeyi yiyen

hissediymiş gibi hissetmişti. Ve Cam Daniel'a her vuruşunda, bunu kemiklerinde hissetti.

İzlemeye dayanamadı.

"Daniel bir saniyelğine sendeledi," diye duyurdu Penn Luce arkasını döndükten sonra. "Ama hemen kalktı ve Cam'in tam suratına geçirdi. Güzel!"

"Bununla eğleniyor musun?" diye sordu Luce dehşete düşmüş bir şekilde.

"Babam ve ben Amerikan Güreşi izlerdik," dedi Penn. "Görünüşe bakılırsa bu çocukların ikisi de ciddi birer karma dövüş sanatları eğitimi almış. Mükemmel karşılık, Daniel!" İnledi. "Ah, adamım."

"Ne?" diyerek yeniden göz ucuyla baktı Luce. "Yaralandı mı?"

"Rahatla," dedi Penn. "Birileri kavgayı ayırmak için geliyor. Hem de tam Daniel karşılık verecekken."

Penn haklıydı. Görünüşe bakılırsa Bay Cole kampusu koşarak geçiyordu. Erkeklerin kavga ettiği yere geldiğinde bir süre hareketsiz durdu ve onları izledi, neredeyse kavga edişlerinden hipnotize olmuş gibiydi.

"Bir şeyler yap," diye fısıldadı Luce midisinin bulandığını hissederek.

Sonunda Bay Cole her ikisini de boyunlarının arkasından yakaladı. Daniel geri çekilene kadar münakaşa ettiler. Daniel sağ elini salladı ve birkaç kez çamura tükürdü.

"Çok çekici, Daniel," dedi Luce iğneleyici biçimde. Hâlbuki öyleydi.

Şimdi konuşma sırası Bay Cole'daydı. Ellerini çılgıncasına onlara salladı ve onlar da başları öne eğik halde durdular. İlk gönderilen Cam oldu. Yurtlara doğru koşarak araziyi geçti ve gözden kayboldu.

Bay Cole bir elini Daniel'ın omzuna koydu. Luce ne hak-

kında konuştuklarını, Daniel'in ceza alıp almayacağını öğrenmek için can atıyordu. Onun yanına gitmek istedi ama Penn önünü kesti.

"Hepsi bir mücevher parçası uğruna. Cam sana ne verdi öyle?"

Bay Cole arkasını dönerek uzaklaştı ve Daniel tepeden aydınlatan sokak lambasının ışığının altında başını kaldırmış yağmura bakar halde yalnız kaldı.

"Bilmiyorum," dedi Luce Penn'e camdan uzaklaşarak "Ne olursa olsun onu istemiyorum. Özellikle de bu olanlardan sonra." Bilgisayar masasına doğru yürüdü ve kutuyu cebinden çıkarttı.

"Eğer sen istemezsen, ben isterim," dedi Penn. Kutuyu aralayıp açtı sonra kafası karışmış görünerek Luce'a baktı.

Gördükleri altın pırıltısı bir mücevhere ait değildi. Kutunun içinde sadece iki şey vardı: Cam'in yeşil penalarından bir tane daha ve bir parça altın renkli kâğıt.

Yarın dersten sonra benimle buluş. Kapıda bekliyor olacağım.

—C

ON BEŞ

ASLANIN İNİ

Luce aynada kendine iyice bakmayalı uzun zaman olmuştu. Yansımasından hiçbir zaman rahatsızlık duymazdı - berrak ela gözlerinden; küçük, düz dişlerinden; gür kirpiklerinden ve gür, siyah saçlarından. Ama bu eskidendi. Geçen yazdan önce.

Annesi saçlarını kırdıktan sonra Luce aynalardan kaçmaya başlamıştı. Bu sadece kısacık kesimi yüzünden değildi; Luce artık dönüştüğü kişiden hoşlandığını düşünmüyordu, bu yüzden de buna dair bir kanıt görmek istemiyordu. Banyoda ellerini yıkarken aşağı, ellerine bakmaya başladı. Karartmalı camların yanından geçerken başını dik tuttu ve pudra kutusunun aynasından kaçındı.

Ama yine de Cam'le buluşmadan yirmi dakika önce, Luce, Augustine'in boş kızlar banyosunda, aynanın önünde duruyordu. İdare eder görüldüğünü düşündü. Saçı sonun-

da uzuyordu ve kıvırcıklığı azalmaya başlamıştı. Disiplini kontrol etti, ardından omuzlarını dikleştirdi ve aynaya baktı. Cam'in gözlerinin içine bakarcasına baktı. Ona bir şey söylemeliydi... Önemli bir şey... Ve Cam'in kendisini ciddiye almasını talep edecek bir duruş sergileyebileceğinden emin olmak istiyordu.

Cam bugün sınıfta yoktu. Daniel da yoktu, bu yüzden Luce, Bay Cole'un ikisine de bir çeşit uzaklaştırma verdiğini tahmin etti. Ya öyleydi ya da yaralarını sarıyorlardı. Ama Luce, Cam'in bugün kendisini bekliyor olacağından emin değildi.

Onu görmek istemiyordu. Hem de hiç. Daniel'a savrulmuş yumruklarının düşüncesi midelerini burkuyordu. Ama kavga etmeleri her şeyden önce kendisinin suçuydu. Cam'e umursamıyordu -ve bunu ister kafası karışık olduğu için, ister gerçeği okşandığı için, ister azıcık da olsa ilgilendiği için yapmış olsun artık önemli değildi. Önemli olan, bugün onu karşı açık olmasıydı: Aralarında hiçbir şey yoktu.

Derin bir nefes aldı, gömleğini kalçalarının üstüne kadarki kısmını iterek açtı.

Kapılara yaklaşırken Cam'i göremedi. Ama zaten otobüs parktaki inşaat alanının ötesini görmek oldukça güçtü. Luce yeniye yenilere başlamıştı ve zemini parçalanmış otopark alanı boyunca yolunu bulmanın ne kadar karmaşık olduğuna şaşırmıştı. Yol üzerindeki çukurlardan yan yan kaçtı ve hiç dağılmıyormuş gibi görünen asfalt kokusunu eliyle savuşturup eğilerek inşaat çalışanlarının radarını atlatmayı denedi.

Cam'den hiçbir iz yoktu. Kendini bir an için aptal gibi hissetti... Bir çeşit eşek şakasına inanmış gibi. Yüksek metal kapılar pastan kabarmıştı. Luce onların aralığından yolun karşısındaki sık karaağaç koruluğuna baktı. Daniel'ın bunu yapmasından nefret ettiğini söylediği anı düşünerek par-

maklarını çıtırdattı. Ama o bunu görmek için orada değildi; insanlar yoktu. Sonra üzerinde ismi yazan, katlanmış bir notu lark etti. Bozuk telefon kulübesinin yanındaki kalın, gri gövdeli manolya ağacına çakılmıştı.

Seni bu geceki Sosyal Etkinlik'ten kurtarıyorum. Diğer öğrencilerimiz bir İç Savaş canlandırması sahnelerken - ama gerçek- sen ve ben çılgıncasına eğleneceğiz. Altın renkli plakası olan siyah bir Sedan seni bana getirecek. Biraz temiz hava ikimize de iyi gelir diye düşündüm.

-C

Luce duman yüzünden öksürdü. Temiz hava almak iyi bir şeydi ama onu kampustan siyah bir Sedan'ın alması? Onu Cam'e götürmek için, sanki o bir tür hükümdarmış da bir anlık istekle kadınların kendisine getirilmesini ayarlayabilirmiş gibi? Hem, neredeydi o?

Bunların hiçbirisi Luce'un planında yoktu. Cam'le buluşmayı, sadece ona fazla cüretkâr olduğunu ve onunla aralarında bir şey olabileceğini düşünmediğini söylemek için kabul etmişti. Çünkü -her ne kadar bunu ona asla söylemeyecek olsa da- önceki gece Daniel'a inen her bir yumruğunda, kendi içinde bir şeyler çekilmiş ve kaynamaya başlamıştı. Belli ki Cam ile ilgili bu ufak konunun daha büyümeden önüne geçmeliydi. Altın yılan kolyesi cebindeydi. Onu geri vermenin zamanı gelmişti.

Tek sorun şu ki Cam'in sadece konuşmak istediğini farz ettiği için kendini aptal gibi hissediyordu. Tabii ki planladığı başka bir şeyler vardı. O bu tip bir adamdı.

Yavaşlayan araba lastiklerinin sesi üzerine Luce başını çevirdi. Siyah bir Sedan kapıların önünde durdu. Sürücü tarafının karartılmış camı aşağı indi ve dışarı kılı bir el çık-

rak kapının dışındaki telefon kulübesine uzanıp ahizeyi aldı. Bir süre sonra ahize sertçe yerine kondu ve sürücü kabinaya bastı.

Sonunda yüksek homurtulu metal kapılar açıldı ve araba içeri doğru ilerleyip Luce'un önünde durdu. Gerçekten arabaya binecek ve onunla buluşmak için kim-bilir-nereye gidecek miydi?

Bu girişte en son anne ve babasına veda etmek için durmuştu. Onları daha gitmeden özleyerek, tam aynı noktada girişin iç tarafındaki bozuk telefon kulübesinin yanında durup el sallamıştı -ve hatırladı, daha ileri teknoloji kameralardan birini fark etmişti. Hareket detektörüne sahip olup onun her bir hareketine odaklananlardan. Cam arabasını onu alması için daha kötü bir yer seçemezdi.

Gözünün önüne bir anda yerin altındaki tek kişilik haps hücrelerinin görüntüleri geldi. Islak beton duvarlar ve bacaklarına tırmanan hamam böcekleri, Doğal ışık yok. Gizlice dışarı kaçtıklarından beri bir daha görülmeyen o çift. Jules ve Phillip hakkında dedikodular hâlâ sürüyordu. Cam, Luce'un kızıkların bariz görüşü altında kampusten çıkıp gitme riskini göze alacak kadar onunla zaman geçirmek istediğini düşünmüş olabilir miydi?

Araba önündeki yolda hâlâ çalışmaya devam ediyordu. Bir süre sonra sürücü -kalın enseli, saçları seyreli, güneş gözlüklü bir adam- elini uzattı. Küçük, beyaz bir zarf tutuyordu. Luce ileri doğru bir adım atıp mektubu adamın parmakları arasından almadan önce bir an tereddüt etti.

Cam'in kullandığı kâğıdın aynısı... Sol alt köşesinde solmuş altın rengiyle adı basılmış ağır, fildişi renginde kaygan bir kâğıt.

Daha önce söylemeliydim, kızıl bantlandı. Kendin görebil-

sin. Seninle ilgileneneğim gibi onunla da ilgilendim. Umarım yakında görüşürüz.

Bant mı? Demek istediği? Bir cesaretle kızıla baktı. Gerçekten bantlanmıştı. Düzgünce kesilmiş siyah, daire biçiminde bir bant kameranın lensinin üzerine güzelce yapıştırmıştı. Luce bu şeylerin nasıl çalıştığını ya da idarenin fark etmesinin ne kadar süreceğini bilmiyordu ama Cam'in bunu düşünmüş olması içini rahatlatmıştı. Daniel'in bu kadar deriyi gördüğünü hayal edemiyordu.

Hem Callie hem de ailesi bu akşam ondan telefon bekliyordu. Luce, Callie'nin on sayfalık mektubunu üç kez okumuştı ve arkadaşının Nantucket'a yaptığı hafta sonu geziletinin bütün komik detaylarını ezberlemişti. Ama Callie'nin, onun Sword & Cross'taki yaşamı ile ilgili sorularına nasıl cevap vereceğini hâlâ bilmiyordu. Eğer telefonu açmak için geri dönüp içeri girerse, Callie'ye ya da ailesine son günlerdeki tuhaf, karanlık dönüşümü nasıl anlatacağını bilmiyordu. Hiç söylememek daha kolaydı ya da en azından işleri öyle ya da böyle toparlayana kadar.

Sedan'ın yumuşak, bej renkli deri koltuğuna kaydı ve kemerini bağladı. Şoför tek kelime etmeden arabayı hareket ettirdi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu şoföre.

"Nehrin aşağısında, küçük bir su birikintisi bulunan yere. Bay Briel oradaki yerel renkleri seviyor. Sadece geri yaslan ve rahatla, tatlım. Göreceksin."

Bay Briel mi? Kimdi bu adam? Luce hiçbir zaman rahatlamasının söylenmesinden hoşlanmazdı, özellikle de bu sözün başka soru sormaması için bir tehdit gibi dile getirildiği durumlarda. Yine de kollarını göğsünün üstünde kavuş-

turdu, pencereden dışarı baktı ve şoförün ona "tathim" den-
kenki tonlamasını unutmaya çalıştı.

Karartılmış camlardan bakıldığında dışarıdaki ağaçlar ve
alınlarındaki gri asfaltlanmış yol kahverengi görünüyordu.
Batıyı gösteren tarafı Thunderbolt'a giden yol ayrımında
dan doğuya döndü. Kıyı boyunca nehri takip ediyorlardı.
Ara ara, onların yolu ve nehrin yolu birbirine yaklaştığında
Luce kahverengi suyun yanlarında çalkalandığını görebili-
yordu. Yirmi dakika sonra araç yavaşlayarak yıkık döşek
bir nehir kenarı barının önünde durdu.

Bar gri, çürümekte olan tahtalardan yapılmıştı ve ön ka-
pının üzerindeki sular yüzünden şişmiş olan tabelada ku-
muzu, elle yazılmış harflerle çentikli STYX yazısı okunuyor-
du. Teneke çatının altındaki ahşap kirişe, bira reklamı ya-
pan plastik bir flama çakılmıştı -eglence amaçlı vasat bir te-
şebbüs. Luce plastik üçgenlere basılmış fotoğraflara göz
gezdirdi -palmiye ağaçları ve gülümseyen dudaklarında bi-
ra şişeleri ile bikinili bronz kızlar- ve buraya canlı bir kızın
en son ne zaman gerçekten ayak bastığını merak etti.

Suya bakan bankta yaşlı iki punk adam oturmuş sigara
içiyordu. Mohawk biçimli yorgun saçları orta yaşlı alınları-
na doğru düşmüştü ve üstlerindeki deri ceketler sanki
punk yeni bir şey olduğu dönemden beri giyiliyorlarmış gi-
bi çirkin ve pis görünüyordu. Bronz, gevşek yüzlerindeki
boş ifadeler tüm bu sahneyi daha da terk edilmiş hissettiri-
yordu.

Çift yönlü otoyolun kenarındaki bataklık asfalta üstün
gelmeye başlamış ve araç bataklık otları ve çamur karşısın-
da hız kesmek zorunda kalmıştı. Luce daha önce nehir ba-
taklıklarında hiç bu kadar ileri gitmemişti.

Luce, arabadan dışarı çıktığında ne yapacağından ya da
bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin olamadan otu-

rkken, Styx'in ön kapısı çarpılarak açıldı ve Cam ağır
adimlarla dışarı çıktı. Soğukkanlılıkla tel kapıya yaslandı,
ki bacağı diğerinin üstüne atmıştı. Luce, onun aracın ka-
rarmalı camlarının ardından kendisini göremediğini bili-
yordu ama o yine de sanki görebiliyormuşçasına elini kal-
dındı onu yanına çağırırdı.

"İşte geliyor," diye mırıldandı Luce şoföre teşekkür et-
meden önce. Kapıyı açtı ve barın ahşap verandasına çıkan
ağ basamağı tırmanırken şiddetli, tuzlu bir rüzgâr tarafın-
dan karşılandı.

Cam'in dağınık saçları yüzünün etrafına dağılmıştı ve ye-
şil gözlerinde sakin bir bakış vardı. Siyah tişörtünün bir ko-
lu omzuna kadar sıyrılmıştı ve Luce pürüzsüz pazılarının
biçimini görebiliyordu. Cebindeki altın kolyeyi sıkıca kav-
radı: *Neden burada olduğunu hatırla.*

Cam'in yüzü dün akşamki kavgaya dair hiçbir iz taşı-
mıyordu ve bu Luce'u meraklandırırdı. Peki ya Daniel'in yüzü?

Cam dilini alt dudagında gezdirerek ona meraklı bir ba-
kış attı. "Ben de tam, bugün beni ekersen kaç tane teselli iç-
kisine ihtiyaç duyacağımı hesaphıyordum," dedi kollarını
onu kucaklamak için açarak. Luce ona doğru bir adım attı.
Cam hayır demesi zor bir insandı hem de Luce onun ne sor-
duğundan emin olmadığı zamanlarda bile.

"Seni ekmezdim," dedi. Ifadesi Cam'in tercih edeceği gi-
bi romantizm değil bir çeşit sorumluluk yüklüydü. Oraday-
dı, çünkü sadece Cam'e onunla birlikte olmak istemediğini
söyleyecekti. "Peki neresi burası? Ve ne zamandan beri ara-
ba servisin var?"

"Takıl bana," diye karşılık verdi Cam. Görünüşe bakılır-
sa Luce'un sorularını iltifat gibi algılamıştı, sanki Luce lava-
bo giderinin içi gibi kokan barlara kaçırılmaktan hoşlanı-
yordu.

Bu gibi konularda öyle kötüydü ki! Callie, Luce'un masız dürüstlük yetisine sahip olmadığını hep söylerdi. Bu, sadece hayır demesi gereken adamlarla bu kadar berbat durumda kalmasının sebebiydi. Luce titriyordu. Söyleceklerini bir an önce dışa vurmaliydi. Kolyeyi cebinden çıkardı. "Cam..."

"Ah onu yanında getirmişsin..." Kolyeyi Luce'un elinden alarak, "Takmana yardım etmeme izin ver," dedi.

"Dur, bekle..."

"İşte," dedi. "Sana gerçekten yakışıyor. Bir baksana Cam onu gıcırdayan tahta zemin boyunca yönlendirerek barın bir dolu müzik grubuna ait şov posterlerinin yapılmış olduğu penceresine götürdü. THE OLD BABIES DRIPPING WITH HATE. HOUSE CRACKERS. Luce kendi yansımasına bakmaktansa bu posterlerin herhangi birini incelemeyi tercih ederdi. "Gördün mü?"

Çamur lekeli pencerede yüz hatlarını tam olarak seçemiyordu ama altın kolye sıcak teninde parılıyordu. Elini onun üzerine koydu. Gerçekten güzeldi. Ve ortasındaki el yapımı minik yılan ile çok kendine özgüydü. Yerli halkın, Georgia Eyaleti'nin Filipinler'de üretilmiş haura eşyalarını turistlere aşırı pahalıya sattığı kaldırım tezgâhlarında görebileceğiniz şeylerden değildi. Camdaki yansımasının ardındaki gökyüzü zengin turunculara bürünmüştü ve aralarda ince ince pembe bulut çizgileri ile bölünüyordu.

"Dün gece hakkında..." diyerek söze başladı Cam. Pencerede, Cam'in gül rengi dudaklarının omzunun ardında hareket ettiğini belli belirsiz görebiliyordu.

"Ben de seninle dün gece hakkında konuşmak istiyordum," dedi Luce onun yanında durarak. Boynunun arkasındaki güneş şeklindeki dövmenin uçlarını görebiliyordu.

"İçeri gel," dedi Cam onu yarı yarıya menteşelerinden

çıkarmış tel kapıya doğru yönlendirirken. "İçeride konuşabiliriz."

Barın içi ahşap kaplamaydı, birkaç loş turuncu lamba ise tek ışık kaynağıydı. Her türden her büyüklükte geyik boy-geyiği duvarlara asılmıştı ve barın üzerine doldurulmuş bir masa yerleştirilmişti, her an saldırmaya hazır görünüyordu. Üzerinde PULASKI KENTI GEYİK KULÜBÜ ÜYELERİ 1964-65 yazan yüz kadar oval, pastel renkli papyonlarının arasında alçakgönüllülikle gülümseyen yüzleri gösteren almış bir toplu fotoğraf duvarda fark yaratan tek dekindi. Müzik kutusunda Ziggy Stardust çalıyordu ve saçları tamamen kazınmış, deri pantolonlu yaşlıca bir adam mırıldanarak şarkıya eşlik ediyor ve küçük, yükseltilmiş pistin ortasında tek başına dans ediyordu. Luce ve Cam dışında mekandaki tek kişi oydu.

Cam iki tabureyi işaret etti. Eskimiş, yeşil deri minderler ortadan yırtılmıştı ve bej renkli süngerler devasa patlamış mısır parçaları gibi dışarı fırlamıştı. Cam'in oturduğu yerde şimdiden yarısı boşalmış bir bardak vardı. İçindeki içki açık kahverengiydi ve buz parçalarından oturu bardağın üzeri minik su damlacıkları ile kaplanmıştı.

"O ne?" diye sordu Luce.

"Kaçak Georgia viskisi," dedi Cam bir yudum alarak. "Başlangıç için tavsiye etmem." Luce ona gözlerini kısarak baktığında ekledi: "Bütün gün buradaydım."

"Büyüleyici," dedi Luce altın kolye ile oynayarak. "Nesin sen, yetmiş yaşında falan mı? Bütün gün bir başına barda mı oturuyorsun?"

Bariz bir şekilde sarhoş gibi görünmüyordu ama Luce bununca yolu aralarındaki konuyu sonlandırmak için gelip onun bunu anlayamayacak kadar uçmuş olması düşüncesinden hoşlanmamıştı. Okula nasıl döneceğini merak etme-

ye başladı. Buranın nerede olduğunu bile bilmiyordu.
"Ah." Cam kalbini ovuşturdu. "Uzaklaştırma alması güzel tarafı Luce, kimsenin ders saatleri içinde seni öğle-
mesi. Biraz iyileşme süresi hak ettiğimi düşündüm." Barmen
yana eğdi. "Senin canını sıkan şey ne? Burası mı? Yoksa dün
geceki kavga mı? Ya da kimsenin bizimle ilgilenmiyor ol-
ması mı?" Son kelimeleri söylerken sesini devasa, iri yarı
barmenin barın arkasındaki mutfak kapısından içeri salı-
narak girmesine neden olacak kadar yükseltti. Barmen
kathı kesilmiş perçemli saçları ve kollarında boydan boy
dövmeleri vardı. Her tarafı kastı ve 140 kilo civarında olma-
hydı.

Cam Luce'a doğru döndü ve gülümsedi. "Hangi zehir
tercih edersin?"

"Fark etmez," dedi Luce. "Tercih ettiğim bir zehir yok."

"Partimde şampanya içiyordun," dedi Cam. "Kim dikkat
ediyormuş, gördün mü?" Onu omzuyla dürttü. "Buraya en
iyi şampanyanızdan," dedi başını geri atıp küçümser bir
kahkaha atan barmene.

Barmen onun kimliğini kontrol etmek için herhangi bir
hamle yapmadan, hatta ona yaşını tahmin edecek kadar
uzun bile bakmadan, kayan cam kapaklı küçük bir buzdo-
labına doğru eğildi. O kazı yaparcasına dolabı karıştırırken
şişeler şangırdadı. Bir süre sonra elinde küçük bir şişe Fre-
ixenet ile yeniden ortaya çıktı. Tabanın etrafında büyüyen
turuncu bir şey var gibi görünüyordu.

"Bunun için mesuliyet kabul etmiyorum," dedi şişeyi
uzatarak.

Cam tıpayı çıkarttı ve Luce'a bakarak kaşlarını kaldırdı.
Freixenet'i resmi bir şekilde şarap kadehlerine doldurdu.

"Özür dilemek istedim," dedi Cam. "Biraz fazla ısrarcı ol-
duğumu biliyorum. Ve dün gece Daniel ile olanlardan ötürü

ben memnun değilim." Devam etmeden önce Luce'un başını
sallamasını bekledi. "Kendimi kaybetmeden önce seni dinle-
seydim... Benim önem verdiğim kişi sensin, o değil."

Luce kadehindeki baloncukların yükselişini izlerken dü-
şünmek gerekirse diye düşündü: Kendisinin önem verdi-
ği kişi Cam değil, Daniel'di. Bunu Cam'e söylemek zorun-
daydı. Eğer dün akşam Luce'u dinlemediği için pişman ol-
muşsa, belki şimdi dinlemeye başlardı. Konuşmaya başla-
madan önce şampanyasından bir yudum almak için kadehi-
ni kaldırdı.

"Ah, bekle." Cam bir elini onun koluna koydu. "Bir şeye
kadeh kaldırana kadar içemezsin." Kadehini kaldırdı ve Lu-
ce'un gözlerinin içine baktı. "Ne olsun? Sen seç."

Tel kapı çarptı ve verandada sigara içen adamlar içeri gir-
di. Uzun boylu, yağlı siyah saçlı, kalkık burunlu ve tırnak-
ları oldukça kirli olan Luce'a bir bakış attı ve onlara doğru
yürüdü.

"Neyi kutluyoruz?" Elindeki kadehi Luce'un kadehine
çarparak pis pis gülümsedi. Ona doğru yaslandı ve Luce
adamın oduncu gömleğinin altından, kalçasının kendi teni-
ne değdiğini hissedebiliyordu. "Bebişin dışarıda ilk gecesi
mı? Kaça kadar dışarıda durma iznin var?"

"Senin kıcını hemen şimdi gerisin geri dışarıya götürme-
ni kutluyoruz," dedi Cam Luce'un doğum günü olduğunu
ilan etmişçesine hoş bir ses tonuyla. Yeşil gözlerini küçük,
sivri dişlerini ve ağız dolusu diş etini gösteren adama kilit-
ledi.

"Dışarı ha? Ancak onu da beraberimde götürürsem."

Luce'un elini kavradı. Daniel ile olan kavganın başlama
şeklinden sonra, Luce Cam'in kontrolden çıkması için kü-
çük bir nedenin yetmesini bekliyordu. Özellikle de Cam'in
bütün gün burada içtiği düşünülürse.

Fakat Cam dikkat çekici biçimde sakin kaldı. Tehlikesi olduğu bir aslanın bir fareye yaptığı gibi adamın eline elini tersiyle vurmak oldu... Hızlı, zarif ve acımasız bir kezlikle.

Adam geriye doğru birkaç adım sendelerken Cam
izledi. Yüzünde sıkılmış bir ifadeyle elini salladı, sonra
ce'un bileğinde adamın yakalamaya çalıştığı yeri oku-
tu. "Bunun için üzgünüm. Dün akşam hakkında diyordun"
"Diyordum ki..." Luce kanın yüzünde

"Diyordum ki..." Luce kanın yüzünden çekildiğini hissetti. Cam'in kafasının tam üstünde devasa bir zifiri karanlık belirdi ve bu Luce'un şimdiye dek gördüğü en büyük en karanlık gölge haline gelene dek esneyip genişleyerek açıldı. Merkezinden buz gibi bir hava esti ve Luce gölgenin dondurucu soğukunu Cam'in parmaklarında bile hissetti. Tenini yalıyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı.

Adanın kadehini Cam'ın kafasında parçalamasından
kaynaklanan bir cam kırılma sesi duyuldu.
Cam yavaşça sandalyesinden düştü.

Cam yavaşça sandalyesinden kalktı ve saçından cam kırıklarının bir kısmını temizledi. Kendisinin rahatlıkla oturabileceği katı yaşındaki ve kendisinden santimetrelerce uzun olan bu adamla yüzleşmek için arkasını döndü.

Luce, bu adamla Cam arasında *olacağını* sezdiği şeyden ürkererek oturduğu bar taburesine korkuyla sindi... Ve tepelerinde giderek daha da büyüyen, gece kadar karanlık olan *gölgeden* ötürü...

Adam birden Cam'e rastgele vurmuştu. "Kesin şunu," dedi devasa barmen *Fight* dergisinden ka-
fasını kaldırma zahmetine bile girişmeden düz bir sesle.

Adam birden Cam'e rastgele yumruklarını savurmaya başladı, Cam ise bu yumrukları budala bir çocuğun tokatlarıymış gibi karşıladı.

Cam'in soğukkanlılığından tek afallayan Luce değildi:

sen pantolonlu dansçı, müzik kutusuna doğru sinmişti. Ve
güçlü saçlı adam Cam'e birkaç kez indirdikten sonra, o bile
güçlü çekilip orada öylece kafası karışmış halde durmuştu.

bu sırada golge tavana doğru yayılıyor, karanlık filizleri
olar gibi büyüyor ve gitgide başlarına yaklaşıyordu. Luce
kırdı ve Cam'in adamın üzerine yürüdüğünü gördü.

Basit bir parmak sıklatmasıydı, sanki Cam eliyle ölü bir
yaprığı süpürüyordu. Adam bir an için Cam'in suratına atıl-
dı ama Cam'in parmakları adamın göğsüyle buluştuğu an-
da, adam ayakları yerden kesilerek havalandı ve arkasında
boş bira şişelerini dağıtarak sırtı müzik kutusunun yanında-
ki karşı duvara çarpına kadar geriye doğru uçtu.

Başını ovaladı ve inleyerek ayağa kalkmaya çalıştı.

"Bunu nasıl yaptın?" Luce'un gözleri kocaman açılmıştı.

Cam onu duymazlıktan geldi ve savurduğu adamın daha kısa, daha tıknaz olan arkadaşına dönerek, "Sırada sen mi varsın?" diye sordu.

İkinci adam ellerini kaldırdı. "Benim kavgam değil adamım," dedi olduğu yerde büzüşerek.

Cam omuzlarını silktili, birinci adama doğru yürüdü ve onu tişörtünün arkasından tutup havaya kaldırdı. Adam kukla gibi çaresizce havada sallandı. Sonra Cam, bileğinin basit bir savurma hareketiyle adamı duvara doğru fırlattı. Cam kendinden geçerek adama arka arkaya yumruklarını indirip tekrar tekrar "*Dışarı dedim!*" derken adam neredeyse oraya yapışıp kalmış gibiydi.

"Yeter!" diye bağırdı Luce ama kimse onu ne duydu ne de umursadı. Luce midesinin bulandığını hissetti. Gözlerini yerde yatan adamın kanlı burnundan ve diş etlerinden, Cam'in neredeyse insanüstü gücünden ayırmaya çalıştı. Ona unut gitsin, okula dönüş yolunu kendim bulurum demek istedi. Her şeyden çok şimdi tavanı kaplayan ve duvar-

lardan süzülen dehşet verici gölgeden uzaklaşmak istedi. Cantasını kapı ve geceye doğru koştu...

Ve dosdoğru birinin kollarına.

"İyi misin?"

Daniel'di.

"Beni burada nasıl buldun?" diye sordu Luce arsızca yüzünü onun omzuna gömerek. Uğraşmak istemediği gözyaşları içinde birikiyordu.

"Hadi," dedi. "Gidelim buradan."

Luce arkasına dahi bakmadan elini onun elinin içine kaydırды. Sıcaklık koluna ve vücuduna yayıldı. Ve sonra yaşlar akmaya başladı. Gölgeler bu kadar yakınken bu kadar güvende hissetmek adil değildi.

Daniel bile gergin görünüyordu. Onu arazi boyunca o kadar hızlı çekiyordu ki Luce yetişmek için neredeyse koşmak zorunda kalıyordu.

Gölgelerin barın kapısından sızıp havada patlak vermeye hazırlandığını hissettiğinde geri dönüp bakmak istemedi. Ama sonra zaten gerek kalmadı. Gölgeler başının üstünden sabit hızla, yolları üstündeki tüm ışığı emerek geçtiler. Sanki gözünün önünde bütün dünya parçalara ayrılıyordu. Çürümüş sulfur kokusu burnuna geldi, bildiği her şeyden daha kötüydü.

Daniel da yukarı baktı ve kaşlarını çatı, ancak sadece nereye park ettiğini hatırlamaya çalışıyor gibi görünüyordu. Ama sonra olabilecek en tuhaf şey oldu. Gölgeler geri çekildiler, bir araya gelip saçılan siyah damlalar halinde buharlaştılar, miknatis tarafından çekilen demir tozları gibi.

Luce inanmazlıkla gözlerini kıstı. Daniel bunu nasıl yapmıştı? Bunu o yapmamıştı, değil mi?

"Ne?" diye sordu Daniel dikkati dağılmış bir şekilde. Beyaz bir Taurus steysinın kapısını açtı. "Bir sorun mu var?"

"Benim sorunlu olan bir sürü, bir sürü şeyin listesini yapmama yetecek kadar zamanımız yok," dedi Luce arabasının koltuğuna kayarak. "Bak." Barın girişini işaret etti. Tel kapı Cam için savrularak açılmıştı. Diğer adamı nakavt etmiş olmalıydı ama kavgayla işi bitmiş gibi görünmüyordu. Yumruklarını sıkıyordu.

Daniel sırtı ve başını salladı. Luce emniyet kemerini tekrar tekrar sonuç alamadan yerine takmaya çalışıyordu ta ki Daniel uzanıp onun ellerini itene kadar. Daniel'in parmakları karnına değdiğinde Luce'un nefesi kesildi. "Bir hissi var," diye fısıldadı Daniel kopçayı yerine takarak.

Arabayı çalıştırdı, sonra barın kapısından yavaş yavaş geçerek geri gitti. Luce'un, Cam'e söyleyebileceği tek bir şey bile gelmiyordu aklına ama Daniel camını indirip sadece, "İyi geceler Cam," dediğinde kendini mükemmel hissetti.

"Luce," diye seslendi Cam arabaya doğru yürüyerek. "Bunu yapma. Onunla gitme. Sonu kötü olacak." Luce Cam'in, geri dönmesi için yalvardığını bildiği gözlerine bakmadı. "Üzgünüm."

Daniel Cam'i tamamen görmezden geldi ve sadece sürdü. Bataklık alacakaranlıkta puslu görünüyordu ve önlerindeki ağaçlık alan daha da pusluydu.

"Bana beni burada nasıl bulduğunu hâlâ söylemedin," dedi Luce. "Ya da Cam ile buluşmaya gittiğini nasıl bildiğini. Ya da bu arabayı nereden bulduğunu."

"Araba Bayan Sophia'nın," diye açıkladı Daniel. Ağaçlar üstlerinde yükselerek yolu yoğun bir gölgede bıraktığı için farları yaktı.

"Bayan Sophia arabasını ödünç almaya izin mi verdi?"

"Los Angeles'in varoşlarında yıllarca yaşadıktan sonra..." dedi Daniel omuzlarını silkerek. "Araba 'ödünç almak' söz

konusu olduğunda sihirli bir dokunuş kazandığını düşün-
bilirsin."

"Bayan Sophia'nın arabasını *çaldın* mı?" diye dudak bu-
tu Luce kütüphane görevlisinin bu gelişmeyi dosyasına ne
şekilde not edeceğini merak ederek.

"Geri götüreceğiz," dedi Daniel. "Ayrıca bu akşamki le
Savaş canlandırmasıyla oldukça meşguldü. İçimden bir ses
bana bunu fark etmeyeceğini söylüyor."

Ancak o zaman Luce Daniel'in ne giydiğini fark etti.
Göğsüne çapraz asılmış gülünç kahverengi deri kayışıyla
mavi Kuzey askeri üniformasına dikkatle baktı. Gölgele-
den, Cam'den, tüyler ürpertici sahnedan ötürü o kadar
korkmuştu ki Daniel'a iyice bakamamıştı bile.

"Gülme," dedi Daniel. Gülmemek için o da kendisini zor-
tutuyordu. "Bu akşam muhtemelen yılın en korkunç Sosyal
Etkinlik olayından kurtuldun."

Luce kendisine hâkim olamadı: Uzandı ve Daniel'in düğ-
melerinden birine bir fiske vurdu. "Yazık..." dedi güneyli
aksanıyla. "Balo kraliçesi elbisemi daha yeni ütöletmiştim."

Daniel'in dudakları geniş bir gülümsemeyle aralandı ama
sonra içini çekti. "Luce. Bu gece yaptığım... İşler çok kötüye
gidebilirdi. Bunu biliyor musun?"

Luce atmosferin böyle aniden tekrar çirkinleşmesine si-
nirlenerek gözünü dışarıdaki yola dikti. Ağaçların birinden
bir baykuş onlara baktı.

"Buraya gelmeyi istemedim," dedi ki bu doğrudu. Cam
neredeyse onu tuzığa düşürmüştü. "Gelmemiş olmayı di-
lerdim," diye ekledi sessizce gölgenin şimdi nerede olduğu-
nu merak ederek.

Daniel yumruğunu direksiyona vurarak onu sıçrattı. Diş-
lerini sıkıyordu ve Luce onu bu kadar kızdırmanın kendisi ol-
masından nefret ediyordu.

"Onunla ilişkin olduğuna inanamıyorum," dedi Daniel.

"Yok," diye ısrar etti Luce. "Gelmemin tek nedeni,
ona..." Yararsızdı. Cam'le ilişki! Daniel, Penn'le birlikte
boş zamanlarının çoğunu onun ailesini araştırarak geçir-
diklerini bilseydi... Eh, muhtemelen aynı şekilde kızgın
olurdu.

"Açıklamak zorunda değilsin," dedi Daniel Luce'un açık-
lamasını savuşturarak. "Sonuçta benim hatam."

"Senin hatan mı?"

O sırada Daniel yoldan ayrılmış ve arabayı kumlu bir pa-
tikanın sonunda durdurmuştu. Farları kapattı ve okyanusa
baktılar. Puslu gökyüzü koyu mor renkteydi ve dalgaların
köpükleri neredeyse gümüşten gibi görünüyor, parlıyordu.
Kumsal bitkileri rüzgârda salınarak yüksek, ıssız bir ışıltı
sesi çıkartıyordu. Bir grup bakımsız martı, tüylerini kabır-
tarak kıyıdaki tahta yolun korkuluklarında tek sıra halinde
oturuyordu.

"Kayıp mı olduk?" diye sordu Luce.

Daniel onu duymazdan geldi. Arabadan çıkıp kapıyı ka-
pattı ve suya doğru yürümeye başladı. Luce arabadan inip
peşinden gitmeden önce, silüetinin mor alacakaranlıkta git-
tikçe küçülmesini izleyerek işkence dolu on saniye boyun-
ca bekledi.

Rüzgâr saçlarını yüzüne çarptı. Dalgalar kıyıyı dövüyor,
deniz kabuklarını ve yosunlarını anaforuna geri çekiyordu.
Şuyun kenarında hava daha soğuktu. Her şeyde şiddetli bir
tuz kokusu vardı.

"Neler oluyor Daniel?" diye sordu Luce kum tepesiği bo-
yunca koşarak. Kumda yürürken kendini daha ağır hissed-
iyordu. "Neredeyiz? Ve ne demek senin hatan?"

Daniel onun olduğu yöne döndü. Bozguna uğramış gö-
rünüyordu... Üniforması tamamen kırıkmış, gri gözleri can-

lılığını kaybetmişti. Dalgaların kükremesi neredeyse sesini bastırıyordu.

"Düşünmek için zamana ihtiyacım var sadece."

Luce boğazındaki düğümün geri geldiğini hissetti. Sonunda ağlamayı kesmişti ama Daniel bunu çok zorlaştırıyordu. "Neden kurtardın o zaman beni? Neden o kadar yolu beni almak, sonra da bağırıp beni görmezden gelmek için kat ettin?" Siyah tişörtünün koluyla gözlerini sildi ve parmaklarındaki deniz tuzu gözlerini yaktı. "Gerçi bu bana karşı çoğu zamanki tutumundan çok da farklı değil ama..."

Daniel döndü ve her iki eliyle alınına vurdu. "Anlamıyorsun, Luce." Başını salladı. "Olay şu ki asla anlamıyorsun."

Ses tonunda hiçbir kötü niyet yoktu. Hatta neredeyse fazla kibardı. Sanki Luce, onun için açık seçik ortada olan bir şeyi kavrayamayacak kadar aptalmış gibi. Bu da tam anlamıyla tepesini atırdı.

"Anlamıyor muyum?" diye sordu. "Ben mi anlamıyorum? İzin ver de sana ne anladığımı söyleyeyim. Çok zeki olduğunu mu düşünüyorsun? Ben ülkenin en iyi kolej hazırlık okullarından birinde üç yıl tam akademik burslu okudum. Ve beni atıklarında, dört-sıfırlık not ortalamamı silmemeleri için dilekçe vermek zorunda kaldım... Dilekçe!"

Daniel uzaklaştı ama Luce gözleri dört açılmış bir halde peşinden gitti. Muhtemelen onu korkutuyordu, ama ne olmuş yani?

"Latince ve Fransızca biliyorum ve ortaokulda bilim fuarımı üç yıl peş peşe kazandım."

Daniel'i yürüne yolunun korkuluklarına yaslanana kadar takip etti. Parmağıyla Daniel'in göğsünü dürtmemek için kendini zor tutuyordu. Söyleyecekleri henüz bitmemişti. "Ayrıca Pazar günü bulmacasını çözerim, hem de bazen

bir saatten kısa sürede. Hatasız bir yön duygum vardır... Konu erkekler olduğunda her ne kadar başarılı olamasam da..."

Yutkundu ve nefesini düzenlemek için bir süre bekledi.

"Ve bir gün, hastalarını gerçekten dinleyen ve insanlara yardım eden bir psikiyatrist olacağım. Tamam mı? O yüzden benimle aptalmışım gibi konuşma ve hiçbir şeyi anlamadığımı söyleme. Senin bu değişken, tuhaf, bir-sıcak-bir-soğuk ve..." Başını kaldırıp Daniel'a baktı ve derin bir nefes aldı. "Ve oldukça kırıncı davranışlarını çözemiyorum diye bana bunu yapma!" Bu kadar celallendiği için kendisine kızarak yanağından süzülen bir damla gözyaşını sildi.

"Kapa çeneni," dedi Daniel. Ama bunu o kadar yumuşak ve nazikçe söylemişti ki Luce sözünü dinleyerek hem onu hem de kendisini şaşırttı.

"Aptal olduğumu düşünmüyorum." Gözlerini kapattı. "Bence sen tanıdığım en zeki insansın. Ve en iyi kalpli. Ve..." Yutkundu ve Luce'un gözlerinin içine bakmak için gözlerini açtı. "Ve en güzel..."

"Efendim?"

Daniel okyanusa doğru baktı. "Ben sadece... Bundan çok yoruldum," dedi. Sesi kulağa gerçekten yorgun geliyordu.

"Neyden yoruldun?"

Bakışlarını sanki çok değerli bir şeyi kaybetmişçesine üzgün bir ifadeyle Luce'un üzerinde gezdirdi. Luce nasıl veya nereden olduğunu açıklayamasa bile bu onun tanıdığı Daniel'dı. Bu onun... Aşık olduğu Daniel'dı.

"Bana gösterebilirsin," diye fısıldadı.

Daniel başını iki yana salladı. Ama dudakları hâlâ onun kilere çok yakındı. Ve gözlerindeki bakış oldukça cezbediciydi. Neredeyse sanki önce Luce'un göstermesini istiyor gibi bir hali vardı.

Luce parmak uçlarında yükselip Daniel'a doğru uzandı. Elini Daniel'ın yanına koydu ve Daniel gözünü kırptı, ama kımıldamadı. Yavaşça, sanki onu ürkütmekten korkuyormuş gibi, bir saniye kendisinin de taş kesildiğini hissederek hareket etti. Ve sonra gözleri şaşı olacak kadar çok yaklaştıklarında, aralarındaki mesafeyi kapattı ve dudaklarını Daniel'ın dudaklarına bastırdı.

Dudaklarının bu en hafif, tüy gibi dokunuşu onları bağlayan tek şeydi ama Luce'un daha önce hiç hissetmediği bir alev vücudunu yaladı ve Luce biliyordu ki daha çok Daniel'a, Daniel'ın tamamına ihtiyacı vardı. Onun da kendisine aynı şekilde ihtiyaç duymasını, rüyalarında defalarca keşittiği gibi onu kollarına almasını, onun istek dolu öpücüne göre çok daha güçlü bir öpücükle karşılık vermesini beklemek çok fazla olurdu.

Ama yapu.

Daniel'in kash kolları Luce'un belini sarıp onu kendine doğru çekti. Luce vücutlarının belirgin birleşme çizgisini hissedebiliyordu -birbirine dolanmış bacaklar, birbirine yaslanmış kalçalar, aynı anda nefes alıp veren göğüsler. Daniel onu geri geri yürüterek yürüme yolunun korkuluklarına yasladı ve hareket edemeyecek hale gelene, onu tam istediği noktaya getirene kadar kendine çekti. Tüm bunları, dudaklarının tutkulu kilitlenişini bir kez bile kesmeden yaptı.

Sonra onu gerçekten öpmeye başladı... Önce yavaşça, kulağında belli belirsiz, sevimli öpücük sesleri çıkartarak, sonra da uzun, tatlı ve şefkatli bir şekilde çene çizgisi boyunca...

Daniel hafifçe saçlarını okşayınca Luce bir anlığına gözlerini açtı. Sadece bir saniyesine gökyüzünde beliren ilk

yıldızları görmek için. Cennete daha önce hiç olmadığı kadar yakın hissetti kendisini.

Daniel onu hararetli bir şekilde öpmeye devam ediyordu. Alt dudaklarını emiyor, ardından yumuşak dilini dişleri arasında gezdiriyordu. Luce sonunda onu ne kadar arzuladığını göstermekten korkmadan, Daniel'in öpüşlerine aynı yoğunlukta karşılık vermekten korkmadan dudaklarını daha da çok araladı.

Ağzında ve ayak parmaklarının arasında kum taneleri vardı, tuzlu rüzgâr tenindeki tüyleri ürpertiyordu ve o en tatlı, büyümlü duygu kalbinden adeta taşıyordu.

O anda Daniel için ölebilirdi.

Daniel geri çekildi ve bir şey söylemesini bekler gibi ona baktı. Luce gülümsedi ve dudaklarının Daniel'in dudaklarında biraz daha oyalanmasını arzu ederek ona minik bir öpücükle karşılık verdi. Hissettiklerini, istediklerini daha iyi anlatabilecek herhangi bir kelime, herhangi bir iletişim yolu bilmiyordu.

"Hâlâ buradasın," diye fısıldadı Daniel.

“Hiçbir şey buna mani olamazdı.” Kahkahalarla güldü.

Daniel geriye doğru bir adım attı ancak attığı karanlık bakışlar Luce'un yüzündeki gülümsemenin kaybolmasına neden oldu. Luce'un önünde yürümeye başladı, eliyle alnını ovuşturuyordu.

Luce yeni bir öpücük için geri dönsün diye kıyafetinin kolundan çekerek, "Sorun nedir?" diye sordu hafifçe.

Daniel parmaklarını onun yüzünde, saçlarında, boynunda gezdirdi. Rüya görmediğinden emin olmak ister gibi bir hali vardı.

Bu onun ilk gerçek öpücüğü müydü? Trevor'ı saymaması gerektiğini düşünüyordu ki bu durumda teknik açıdan tam olarak öyle oluyordu. Ve her şey o kadar doğru geliyor-

du ki sanki o Daniel'in, Daniel da onun kaderiydi. Göl kokuyordu. Dudakları tatlı ve lezzetliydi. Uzun boylu, güçlüydü ve...

Kollarından kayıyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Tahta trabzanlara yaslanıp gökyüzüne bakarken dilleri büküldü ve birkaç santim kaydı. Acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

"Hiçbir şeyin buna mani olamayacağını söyledin," dedi kısık bir sesle. "Ama yapacaklar. Belki de sadece geç kaldılar."

"Onlar? Kimi?" Luce ıssız sahilde etrafına bakarak sordu. "Cam mi? Bana kalırsa onu kaybettik."

"Hayır." Daniel yürüyüş yolundan aşağı doğru ilerlemeye başladı. Titriyordu. "Bu imkânsız."

"Daniel."

"Gelecekler..." diye fısıldadı.

"Beni korkutuyorsun." Luce yetişmeye çalışarak arkasından gitti. Çünkü birden, her ne kadar istemese de, Daniel'in neyden bahsettiğini bildiği hissine kapıldı. Cam değil ama başka bir şey... Başka bir tehdit.

Luce'un zihni bulanıklaştı. Daniel'in sözleri beyninde çınlıyor, ürktücü bir şekilde doğru görünüyordu ama sebebi hakkında hiçbir fikri yoktu... Sanki tamamını hatırlayamadığı bir rüyanın küçük bir parçası gibi.

"Konuş benimle," dedi. "Bana neler olduğunu anlat."

Daniel ona doğru döndü. Yüzü bir şakayık tomurcuğu kadar beyazdı, kolları ise teslim olmuşçasına havaya kalkmıştı. "Onları nasıl durduracağımı bilmiyorum..." diye fısıldadı. "Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

BÖLÜM 16

DENGEDE ASILI KALMAK

Luce kampusun kuzey tarafındaki mezarlık ile güney tarafındaki göle giden patika arasındaki yol ayrımında durdu. Akşamüstüydü ve inşaat işçileri evlerine gitmişlerdi. Gün ışığı spor salonunun arkasındaki meşe ağaçlarının dalları arasında azalıyor, göle uzanan çayırılıkta parça parça gölgeler oluşturuyordu. Ne yöne gitmesi gerektiğinden emin değildi. Elinde iki mektup tutuyordu.

Birincisi, Cam'den gelen, Luce'dan beklediği özür ve olanları konuşarak halletmek için okuldan sonra onunla mezarlıkta buluşması için bir ricaydı. Daniel'dan gelen ikinci mektupta ise "Benimle gölde buluş"dan başka bir şey yazmıyordu. Luce sabırsızlıkla bekliyordu. Dudakları dün geceki öpüşmeleri yüzünden hâlâ karıncalanıyordu. Saçların-

daki parmaklarının, boynundaki dudaklarının düşünmesini aklından çıkaramıyordu.

Gecenin diğer bölümleri daha muğlaktı... Kumsalda Daniel'in yanına oturduktan sonra olanlar gibi. Ellerinin dokunuşu on dakika önce vücudunu mest edişiyle kıyaslanınca, Daniel neredeyse ona dokunmaya korkar gibiydi.

Hiçbir şey onu şaşkınlığından soyutlayamazdı. Tekrar tekrar aynı şeyi *(Bir şeyler olmuş olmalı, bir şeyler değildi)* mırıldanıp durmuş ve Luce'a acı dolu gözlerle bakmış, sanki cevap onda gizliymiş, sanki söylediklerinin ne anlam geldiğini bilirmiş gibi. Sonunda Luce onun omzuna yaslanıp denizi izleyerek uyuyakalmıştı.

Saatler sonra uyandığında, Daniel onu merdivenlerden taşıyarak odasına götürüyordu. Luce dönüş yolu boyunca uyuduğunu fark edip şaşırmıştı ama onu daha çok şaşırtan şeyse koridordaki tuhaf parıldamaydı. Geri gelmişti. Daniel'in ışığı... Luce'un, Daniel'in görüp göremediğinden bile emin olmadığı ışığı.

Etraflarındaki her şey o yumuşak, eflatun rengi ışıkla yankanmıştı. Diğer öğrencilerin etiketleri ile donatılmış kapıları neon bir renk kazanmıştı. Sıkıcı yer döşemeleri parlıyor gibi görünüyordu. Mezarlığa bakan pencere camı, dışarıdaki sabahın ilk sarı ışıklarının üstüne eflatun bir parlaklık ekliyordu. Tüm bunlar kızılalarm doğrudan görüşü altındaydı.

"Çok fena yakalandık," diye fısıldamıştı Luce gergin ve hâlâ yarı uyur bir halde.

"Beni endişelendiren kızılar değil," diye karşılık vermişti Daniel Luce'un kameralara bakan gözlerini takip ederek. Sözleri sakinleştirici olsa da ses tonundaki huzursuzluğu merak etmeye başlamıştı Luce: Eğer Daniel'i endişelendiren kızılar değilse, başka bir şey endişelendiriyor demektir.

Daniel onu yatağına yatırdığında, alnından hafifçe öpmiş ve sonra derin bir nefes almıştı. "Sakın ortadan kaybolma," demişti.

"Öyle bir şans yok."

"Ben ciddiym." Uzun bir süre gözlerini kapatmıştı. "İmdi biraz dinlen... Ama sabah dersten önce beni bul. Seninle konuşmak istiyorum. Söz mü?"

Daniel'dan son bir öpücük almak için onu kendine çekmişti Luce. Onun yüzünü avuçlarının arasında tutmuş bakışlarının bakışlarına karışmasına izin vermişti. Gözlerini bir açışında, Daniel'in gözleri kendisini izlediğini fark etmişti. Ve buna bayılmıştı.

Sonunda Daniel geri çekilmiş ve kapıda durup ona bakmıştı. Bakışları Luce'un kalbini hızla attırmak için biraz önce dudaklarının olduğu kadar etkiliydi. Daniel sessizce koridora çıkıp ardından kapıyı kapattığında, Luce en derin uykuya dalmıştı.

Sabahki dersleri boyunca uyumuş ve öğleden sonranın erken saatlerinde kendini yeniden doğmuş ve capcanlı hissederek uyanmıştı. Okula gitmemek için bir mazereti olmaması hiç umrunda değildi. Tek endişelendiği, Daniel ile sabahki buluşmasını kaçırmış olmasıydı. Onu elinden geldiğince çabuk bulacaktı, Daniel da onu anlayışla karşılayacaktı.

Saat iki civarında, bir şeyler yemek ya da Bayan Sophia'nın din dersine katılmak aklına geldiğinde, isteksizce sürünerek yataktan çıkmıştı. Kapısının altından atılmış ve odadan ayrılma konusundaki hedefinden kendisini ciddi biçimde sapturan iki mektubu da o an görmüştü.

Önce Cam'i azarlamalıydı. Eğer mezarlıktan önce göle giderse, biliyordu ki Daniel'i bırakıp oraya gitmeye kendini asla ikna edemezdi. Önce mezarlığa giderse de Daniel'i tek-

rar görmek için duyduğu arzu ona, Cam'e daha önce söyleyemediği şeyleri söyleyebilecek kadar cesaret verirdi... Düğün gece her şey o kadar korkutucu bir hal almadan ve kontrolden çıkmadan önce söyleyemediği şeyleri...

Luce onu görme konusundaki korkularını geri plana iterek ortak alanlardan mezarlığa doğru yürümeye başladı. Akşamüstü hava ılık ve nemliydi. Uzaktaki denizden gelen esintinin hiçbir şeyi serinletecek kadar güçlenemediği o bu naltıcı gecelerden biri olacaktı. Dışarıda, arazide kimse yoktu ve ağaçlardaki yapraklar kımıldamıyordu. Luce, Sword & Cross'ta an itibariyle hareket eden tek şey olabiliyordu. Diğer herkes dersten çıkıp yemekhanede akşam yemeği için toplanmıştı ve Penn -ve muhtemelen diğerleri de- şimdiye kadar çoktan Luce için endişelenmeye başlamış olmalıydı.

Oraya vardığında mezarlığın yosunlarla lekelenmiş kapılarına yaslanmış onu bekleyen Cam'i gördü. Dirsekleri asma şeklinde oyulmuş demir sütunlara dayanmış, omuzları öne doğru kamburlaşmıştı. Kalın, siyah botunun metal ucuyla yerdeki bir karahindibağı tekmeliyordu. Luce onu daha önce bu kadar içine kapanık gördüğünü hatırlamıyordu -çoğu zaman etrafındaki dış dünya ile yakından ilgileniyor gibi görünürdü.

Ama bu kez... Luce tam karşısına geçene dek başını kaldırıp ona bakmadı bile. Baktığında ise yüzü kül gibiydi. Saçları kafasına yapışmıştı ve Luce onun tıraş olması gerektiğini fark ederek şaşırdı. Bakışları yüzünde, her bir noktasına odaklanmak ayrı çaba gerektiriyormuşçasına gezindi. Harap olmuş görünüyordu, kavgadan dolayı değil ama sanki sadece birkaç gündür uyumadığı içinmiş gibi.

"Geldin." Sesi boğuk çıkıyordu ama cümlesi küçük bir gülümseme ile noktalandı.

Luce, gülümsemesinin pek de uzun sürmeyeceğini düşü-

terek parmaklarını çıtırdattı. Başıyla onayladı ve mektubunu gösterdi.

Cam eline doğru uzandı ancak Luce o eline saçını yüzünden çekmek için ihtiyacı varmış süsü vererek kolunu geri çekti.

"Dün gece yüzünden kızgın olacağını biliyordum," dedi kendisini kapıdan iterek. Mezarlığa doğru birkaç adım attı, ardından ilk sıradaki mezarların arasındaki kısa, gri, mermer banka yanlamasına oturarak bağdaş kurdu. Tozu ve kurumuş yaprakları eliyle süpürdükten sonra önündeki boş yere birkaç kez hafifçe vurdu.

"Kızgın mı?" dedi Luce.

"Genelde insanların barlardan fırtına gibi uzaklaşmalarının sebebi budur."

Luce Cam'le karşı karşıya gelecek şekilde bağdaş kurarak banka oturdu. Oldukları yerden mezarlığın ortasındaki, altında Cam'le şimdi çok uzun zaman önceymiş gibi gelen ilk öğle sonrası pikniklerini yaptıkları devasa, yaşlı meşe ağacının üst dallarını görebiliyordu.

"Bilmiyorum," dedi Luce. "Daha çok şaşkın olduğumu söyleyebilirim. Kafası karışık, belki de. Ya da hayal kırıklığına uğramış." Onu yakaladığı anda pejmürde adamın gözlerinde beliren bakışı, Cam'in yumruklarının mide bulandırıcı sağanağını, tavanı kaplayan koyu siyah gölgeyi... Hatırlayarak ürperdi. "Neden beni oraya götürdün? Jules ve Phillip kaçtığı anda neler olduğunu biliyorsun."

"Jules ve Phillip, her hareketleri takip cihazları ile kontrol edilen bir çift morondur. Tabii ki yakalanacaklardı." Cam esrarengiz biçimde gülümsedi ama Luce'a değil. "Biz onlar gibi değiliz Luce. İnan bana. Ayrıca yeni bir kavgaya bulaşmaya çalışmıyordum." Şakaklarını ovdu ve teni fazla ince görünerek katlandı. "Sadece o adamın seninle konuş-

ma şekline, sana dokunmasına tahammül edemedim. Ben dikkatle davranılmayı hak ediyorsun." Yeşil gözleri daha da açıldı. "Bunu yapan ben olmak istiyorum. Sadece ben."

Luce saçlarını kulaklarının arkasına attı ve derin bir nefes aldı. "Cam, sen gerçekten harika bir insan gibi görünüyorsun..."

"Ah, hayır." Yüzünü elleriyle kapattı. "İncitmeden konuşması olmasın lütfen. Umarım arkadaş kalalım demisin."

"Arkadaşın olmak istemiyor musun?"

"Arkadaştan çok daha fazlasını olmak istediğimi biliyorsun," dedi Cam arkadaş kelimesini sanki çirkin bir kelimeymiş gibi tükürürcesine söyleyerek. "Grigori, değil mi?"

Luce midesinin kasıldığını hissetti. Bunu anlamasının çok da zor olmadığını tahmin etti ama kendi hislerine kendini öyle kaptırmıştı ki Cam'in ikisi hakkında ne düşündüğünü göz önünde bulundurmak için pek zamanı olmadığını.

"İkimizi de doğru düzgün tanımıyorsun," dedi Cam ayağa kalkıp ondan bir adım uzaklaşarak. "Ama hemen seçim yapmaya hazırsın, ha?"

Kendisinin hâlâ seçenekler arasında olduğunu düşünmesi küstahçaydı. Özellikle de dün gecedan sonra!

O sırada Cam, bankın üstünde, onun tam önünde çıkmadı. Yüzünü avuçlarının arasına aldığı sırada ifadesi değişti -yalvarır gibi samimiydi.

Luce onu bu kadar etkilenmiş gördüğü için şaşırdı. "Üzgünüm," dedi geri çekilerek. "Oluverdi işte."

"Kesinlikle! Oluverdi işte. Neydi, izin ver tahmin edeyim... Dün gece sana romantik bir bakış attı. Luce, neyin risk altında olduğunu bilmeden alelacele bir karar veriyorsun. Risk altında... Çok fazla şey olabilir." Luce'un yüzünde be-

nen kalfası karışık ifadeyi görünce içini çekti. "Seni mutlu edebilirim."

"Daniel beni mutlu ediyor."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin? Sana dokunmayacak bile."

Luce gözlerini kapadı ve kumsalda birbirine kenetlenen dudaklarını hatırladı. Daniel'in kollarının onu sarışını. O anda bütün dünya çok doğru, çok uyumlu, çok güvenli geliyordu. Ama şimdi gözlerini açtığında, Daniel görünürde yoktu.

Sadece Cam vardı.

Luce boğazını temizledi. "Evet, dokunacak. Dokunuyor."

Yanakları kızardı. Luce yanaklarına soğuk elini bastırdı ama Cam bunu fark etmedi. Ellerini yumruk yapmış sıkıyordu.

"Ayrıntı ver."

"Daniel'in beni nasıl öptüğü seni ilgilendirmez." Sinirle dudaklarını ısırdı. Cam onunla alay ediyordu.

Cam kıkırdadı. "Öyle mi? Ben de Grigori kadar iyi yapabilirim," dedi Luce'un elini tutup öptü.

"Alakasız bile yok," dedi Luce başka yöne dönerek.

"Peki o zaman, ya bu?" Luce omzunu silkmeden önce Cam'in dudakları yanağını sıyrıldı.

"Olmaz."

Cam dudaklarını yaladı. "Diyorsun ki Daniel Grigori seni gerçekten öpülmeyi hak ettiğin gibi öptü, öyle mi?" Kömür rengi gözlerinde bir şeyler kötü niyetli görünmeye başlıyordu.

"Evet," dedi Luce. "Aldığım en iyi öpücüktü." Ve her ne kadar bu onun tek gerçek öpücüğü olsa da Luce biliyordu ki altmış yıl sonra, yüz yıl sonra kendisine yeniden sorulsa, yine aynı şeyi söylerdi.

"Ama yine de buradasın," dedi Cam başını inanmadığı iki yana sallayarak.

Luce ima ettiği seyden hoşlanmadı. "Buraya sadece sen ve Daniel hakkındaki gerçekleri söylemeye geldim. Bana, aramızda..."

Cam kahkahalara boğuldu... Yüksek, boş mezarlıkların yankılanan kahkahalara. O kadar uzun ve çok güldü ki karnım tutup gözünden akan bir damla yaş sildi.

"Bu kadar komik olan ne?" dedi Luce.

"Tahmin bile edemezsin," dedi Cam gülmeye devam ederek.

Cam'in sen-anlayamazsın tonu, Daniel'in önceki akşam neredeyse teselli edilemez biçimde tekrar tekrar "Mümkün değil" diye sayıklarken kullandığı tondan çok da farklı değildi. Ama Luce'un Cam'e verdiği tepki tamamen farklıydı. Daniel onunla arasına duvar ördüğünde, Luce ona doğru daha da fazla çekildiğini hissetmişti. Tartıştıklarında bile Luce Daniel ile birlikte olmayı Cam'le olmayı istediğinden çok daha fazla arzuluyordu. Ama Cam ona kendisini yabancı gibi hissettirdiğinde, Luce rahatlamıştı. Ona daha yakın olmak istemiyordu.

Hatta şu anda fazla yakın hissediyordu.

Bu kadarı ona yetmişti. Dişlerini sıkarak ayağa kalktı ve bu kadarcık zamana bile harcadığı için kendisine kızarak kapılara doğru yürüdü.

Ama Cam önüne geçip çıkış yolunu kapatarak ona yetmişti. Hâlâ gülüyor ve gülmemeye çalışarak dudaklarını ısıtıyordu. "Gitme," diye kıkırdadı.

"Beni yalnız bırak."

"Henüz değil."

Luce onu durduramadan, Cam onu kollarına aldı ve ayakları yerden kesilene kadar geriye doğru yatırdı. Luce

bu süre çırpınarak çılgınlık attı ama Cam gülmeye devam et-

"Bırak beni!"

"Grigori ve ben şimdiye kadar oldukça adil savaştık, sen de öyle değil mi?"

Luce ona dik dik baktı, elleriyle göğsünden itiyordu. "Cehenneme git."

"Yanlış anlıyorsun," dedi Cam yüzünü Luce'unkine yaklaştırarak. Yeşil gözleri içine işledi ve Luce içinde hâlâ bir şeylerin onun bakışından etkileniyor olmasından nefret etti.

"Bak, son birkaç gündür işlerin çığırından çıktığının farkındayım," dedi Cam kısık bir sesle. "Ama senden hoşlanıyorum, Luce. Hem de çok. Bana bir öpücük şansı vermeden onu seçme."

Luce, Cam'in kollarının etrafında gerildiğini hissetti ve birden korktu. Okulun görüş alanının dışındaydılar ve kimse nerede olduğunu bilmiyordu.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek," dedi sakın bir sesle konuşmaya çalışarak.

"Benim için yapsan? Farz et ki ben bir askerim ve sen de benim ölmeden önceki son isteğimi yerine getiriyorsun. Söz veriyorum, sadece bir öpücük."

Luce'un aklı Daniel'a gitti. Onu gözünde, göl kenarında beklerken canlandırdı, onu kollarına alıyor olması gerekirken oyalanmak adına suda taş sektiriyordu. Cam'i öpmek istemiyordu ama ya gerçekten gitmesine izin vermezse? Çok küçük, önemsiz bir öpücük olabilirdi belki. Kurtulmak için en kolay yol buydu. Ve sonra Daniel'a gitmek için özür olacaktı. Cam söz vermişti.

"Sadece bir öpücük..." diye başladı Luce ama sonra dudakları dudaklarındaydı.

Uzun zamandır ikinci öpücüğü. Daniel'ın öpücüğü aç-

hıkla dolu ve neredeyse umutsuzca iken Cam'ın öpücükleri nazik ve fazla mükemmeldi... Sanki ondan önce yüzlerce kız üzerinde deneyerek pratik yapmış gibi.

Luce içinde bir şeylerin... Karşılık vermesini isteyen, daha birkaç saniye önce hissettiği kızgınlığı bastırıp yok eden bir şeylerin yükseldiğini hissetti. Cam onu hâlâ geri yarılmış halde, tüm ağırlığını dizinde dengeleyerek tutuyordu. Luce onun güçlü, maharetli ellerinde kendini güvende hissetti. Ve kendini güvende hissetmeye ihtiyacı vardı. Bu şeyden çok farklıydı... Cam'i öpmediği her andan. Bir şeyi, birini unuttuğunu biliyordu... Kimdi o? Hatırlayamıyordu. Sadece öpücük vardı ve Cam'in dudakları ve...

Birden düştüğünü hissetti. Yere öyle sert çarptı ki ciğerlerindeki hava boşaldı. Dirseklerinden destek alarak doğruldu ve Cam'in suratının birkaç santim ileride yerle temas edişini izledi.

Akşamüstü güneşi mezarlıktaki iki silüetin üzerine tozlu ışıklarını seriyordu.

"Bu kıızı kaç kez mahvetmen gerekiyor?" Luce birinin güneyli aksanını duydu.

Gabbe? Batan güneşe karşı gözlerini kırptırarak yukarı baktı.

Gabbe ve Daniel.

Gabbe aceleyle yanına gelerek ayağa kalkmasına yardım etti ama Daniel ona bakmıyordu bile.

Luce derin bir nefes alarak kendi kendine lanet etti. Hangisi daha kötüydü bilemiyordu. Daniel'in onu Cam'i öperken görmüş olması mı yoksa yeniden kavga edecek olmaları mı?

Cam ayağa kalktı ve Luce'u tamamen umursamayarak onlara döndü. "Pekâlâ bu kez hanginiz olacak?" diye homurdandı.

Bu kez?

"Ben," dedi Gabbe elleri belinde öne doğru bir adım atarak. "O ilk aşk vuruşunu atan bendim, Cam tatlım. Bu konuda ne yapacaksın?"

Luce başını salladı. Gabbe dalga geçiyor olmalıydı. Kesin bu bir tür oyundu. Ama Cam bunu komik bulmuş gibi görünmüyordu. Dişlerini gösterdi ve yumruklarını kaldırıp ilerleyerek kollarını sıvadı.

"Yine mi, Cam?" diye azarladı onu Luce. "Bu hafta yete-rince kavgaya karışmadın mı?" Bu da yetmezmiş gibi bir kız gerçekten vuracaktı.

Ona yan yan gülümsedi. "Üçüncü deneme uğurludur," dedi sesinden kötülük damlayarak. Tam Gabbe çenesine doğru bir uçan tekmeyle ilerlediği sırada önüne döndü.

Cam yere serilirken Luce hızla geri kaçtı. Cam'in gözleri sımsıkı kapanmıştı ve eliyle yüzünü kavramıştı. Yanında ayakta duran Gabbe, sanki biraz önce fırından harika pişmiş bir tepsi şeftalili tartı çıkartmışçasına tamamen soğukkanlı görünüyordu. Tırnaklarına doğru baktı ve iç geçirdi.

"Seni tam da manikürümü yaptıktan sonra dövmek yazık olacak. Ah, neyse..." dedi Cam'in karnına ardı ardına tekme atmaya başlayıp her tekmenin tadını oyun salonunda kazanan bir çocuk gibi çıkararak.

Cam bocalayarak olduğu yere sindi. Luce artık onun yüzünü göremiyordu -dizlerinin arasına gömülmüştü- ama acıyla inliyordu ve kendi nefesiyle boğulur gibi oluyordu.

Luce durdu ve gördüklerine anlam veremedi. Bir Gabbe'ye bir Cam'e, sonra tekrar Gabbe'ye baktı. Cam onun iki katı kadardı ama Gabbe ondan üstün görünüyordu. Luce daha dün Cam'in barda o devasa adamı dövdüğüne şahit olmuştu. Ve önceki gece kütüphanenin dışında Daniel ve Cam neredeyse eşit görünüyordular. Luce, saçlarını gökku-

sağı renkli bir kurdelayla at kuyruğu yapmış Gabbe'ye bakınlıkla baktı. Şimdi Cam'i yere yapıştırmıştı ve kolunu riye doğru buküyordu. "Pes ettin mi?" diye alay etti. "Sadece sihirli kelimeyi söyle şekerim. Gitmene izin vereceğim."

"Asla," dedi Cam yere doğru tükürürcesine.

"Ben de bunu söylemeni umuyordum," dedi Gabbe Cam'in kafasını sertçe toprağa bastırdı.

Daniel elini Luce'un boynuna koydu. Luce ona yaslanarak rahatladı ve yüz ifadesini görmekten korkarak döndü. Ondan nefret ediyor olmalıydı.

"Üzgünüm," diye fısıldadı. "Cam..."

"Buraya onunla buluşmak için neden geldin?" Daniel'in sesi incinmiş ve aynı zamanda kızgın geliyordu. Kendisini bakması için Luce'un çenesini kavrıdı. Parmakları teninde dondurucuydu. Gözleri tamamen eflatundu, gri yoktu.

Luce'un dudakları titredi. "Halledebileceğimi düşündüm. Cam'le yüzleşecektim ki sen ve ben birlikte olabilelim ve başka hiçbir şey için endişelenmemize gerek kalmayın diye."

Daniel küçümseyici bir şekilde burnundan soludu ve Luce sarf ettiği sözlerinin kulağa ne kadar salakça geldiğini fark etti.

"O öpücük..." dedi Luce ellerini ovuşturarak. Ağzından tükürüp atmak istiyordu. "Çok büyük bir hataydı."

Daniel gözlerini kapadı ve yüzünü çevirdi. İki kez bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra vazgeçti. Elleriyle saçlarını kavrıdı ve sallandı. Onu izlerken, Luce ağlamasından korktu. Sonunda Daniel onu kollarına aldı.

"Bana kızgın mısın?" Yüzünü Daniel'in göğsüne gömdü ve teninin tatlı kokusunu içine çekti.

"Sadece buraya zamanında geldiğimiz için mutluyum."

Cam'in inlemeleri ikisinin de o tarafa bakmasına neden

oldu. Sonra da yüzlerini buruşturmalarına. Daniel Luce'un elini tuttu ve onu oradan uzaklaştırmaya çalıştı ama Luce, Cam'i boyunduruğa almış ve saç bile dağılmamış olan Gabbe'den gözlerini ayıramıyordu. Cam hırpalanmış ve zavallı görünüyordu.

"Neler oluyor Daniel?" diye fısıldadı Luce. "Gabbe Cam'i nasıl böyle dövabiliyor? Cam neden ona izin veriyor?"

Daniel yarı iç geçirdi, yarı kıkırdadı. "İzin vermiyor. Gördüğün şey, o kızın yapabileceklerinin sadece biri."

Luce başını iki yana salladı. "Anlamıyorum. Nasıl..."

Daniel Luce'un yanağını okşadı. "Benimle biraz yürür müsün?" diye sordu. "Sana bazı şeyleri açıklamaya çalışacağım."

Luce'un da Daniel'a itiraf etmesi gereken bazı şeyler vardı. Ya da itiraf etmese bile en azından Daniel'ın, onun tamamen deli olduğunu düşünüp düşünmediğini görmek için konuşma arasında bahsetmesi gereken şeyler. O eflatun ıyık, mesela. Ve durduramadığı -durdurmak istemediği- rüyalar.

Daniel onu mezarlığın daha önce hiç görmediği bir bölüme, iki seftali ağacının beraber büyüdüğü temiz, düz bir alana götürdü. Ağaçların gövdeleri birbiri etrafında dönüyor, aralarındaki boşlukta bir kalp şekli oluşturuyordu.

Luce'u tuhaf, eğri büğrü dal çiftlerinin altına götürdü ve ellerini ellerine alıp parmaklarını parmaklarında gezdirdi.

Ateşböceklerinin şarkısı dışında her yer sessizdi. Luce diğer bütün öğrencilerin yemekhanede olduğunu hayal etti. Tepsilerindeki patates püresini kaşıkıyor, pipetle oda sıcaklığındaki koyu kıvamlı sütlerini içiyorlardı. Sanki o ve Daniel, okulun geri kalanından farklı bir boyuttaydılar. Elleri sarı, batan güneşte parlayan saçları ve sıcak, gri gözleri dışında her şey çok uzak geliyordu.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum," dedi Daniel sandalye-
cevabı ovalayarak çıkartabilirmiş gibi parmaklarına dahi
fazla bastırarak masaj yaparken, "Sana söylenecek çok şey
var ve ben bunu doğru düzgün yapmak istiyorum."

Her ne kadar Daniel'in söyleyeceklerinin basit bir ilave
aşk olmasını istese de, Luce böyle olmadığını biliyordu. Da-
niel'in zor bir şey söylemesi gerekiyordu, onun hakkında
çok şey açıklayabilecek bir şey ama aynı zamanda Luce için
duyması zor olabilecek bir şey.

"Belki şu bir iyi bir kötü haber şeylerinden yapsan?" di-
ye önerdi.

"İyi fikir. Hangisini önce istersin?"

"Çoğu insan önce iyi haberi ister."

"Belki de öyledir," dedi Daniel. "Ama sen çoğu insandan
dünyalar kadar farklısın."

"Tamam, önce kötü haberi istiyorum."

Daniel dudaklarını ısırdı. "O zaman iyi habere geçmeden
gitmeyeceğine dair söz verir misin?"

Luce'un gitmek gibi bir planı yoktu. Şimdi bunu yap-
mazdı, Daniel onu artık göz ardı etmeyi bırakmışken yap-
mazdı. Son birkaç haftadır takıntı haline getirdiği uzun so-
rular listesine bazı açıklamalar sunabilecekken yapamazdı.

Daniel Luce'un ellerini alıp göğsüne götürdü ve kalbinin
olduğu yerde tuttu. "Sana doğruyu anlatacağım," dedi. "Ba-
na inanmayacaksın ama bilmeyi hak ediyorsun. Bu seni öl-
dürse bile."

"Pekâlâ." Bir düğüm Luce'un içini ele geçirdi, dizlerinin
titremeye başladığını hissedebiliyordu. Daniel onu oturttu-
ğunda memnun oldu.

Daniel ileri geri yürüdü, ardından derin bir nefes aldı.
"İncil'de..."

Luce homurdandı. Elinde değildi, Pazar okulu konuşma-

ya karşı bir reflekti. Ayrıca o ikisi hakkında konuşmak is-
tiyordu, ahlaki ibret öyküleri hakkında değil. İncil, onun
Daniel hakkındaki sorularının herhangi birini yanıtlamazdı.

"Sadece dinle," dedi Daniel ona bir bakış atarak. "İncil'de
Tanrı'nın, herkesin onu tüm ruhuyla sevmesi gerektiği ko-
nusu ne kadar büyüttüğünü bilirsin... Ve bu sevginin na-
sıl karşılıksız ve eşsiz olması gerektiğini..."

Luce omuz silkti. "Sanırım."

"Eh..." Daniel doğru sözcükleri arıyor gibi görünüyordu.
Bu istek sadece insanlara yönelik değil."

"Ne demek istiyorsun? Başka kim? Hayvanlar mı?"

"Bazen..." dedi Daniel. "Yılan gibi mesela. Havva'yı baş-
tan çıkarttıktan sonra Tanrı'nın gazabına uğradı. Sonsuza
dek yerde sürünmek üzere lanetlendi."

Luce Cam'i düşünerek ürperdi. Yılan. Yaptıkları piknik.
O kolye. Ondan kurtulduğu için mutlu olarak Daniel'in do-
kunuşlarından sıyrılan boynunu ovdu.

Daniel parmaklarını Luce'un saçlarında, çene çizgisinde
ve boyun boşluğunda gezdirdi. Luce mutlulukla iç geçirdi.

"Söylemeye çalıştığım şey... Sanırım benim de lanetlen-
miş olduğumu söyleyebiliriz Luce. Uzun, çok uzun süredir
lanetliyim." Kelimeler ağzında acı bir tat bırakıyormuş gibi
sözlerine devam etti. "Bir defasında, bir tercih yaptım, o za-
man inandığım -hâlâ inandığım- bir tercih bu... Her ne ka-
dar..."

"Anlamıyorum," dedi Luce başını sallayarak.

"Tabii ki anlamıyorsun," dedi Daniel onun yanına otura-
rak. "Ve ben de sana açıklama konusunda en iyi performans
çizelgesine sahip değilim." Başını kaşıdı ve sesini alçalttı,
kendi kendine konuşuyormuş gibiydi. "Ama tüm yapabile-
ceğim denemek. İşte geliyor."

"Pekâlâ," dedi Luce. Daniel kafasını karıştırıyordu ve he-

nüz doğru düzgün bir şey de söylememiştir. Ama gerçek olduğundan daha az kaybolmuş gibi davranmaya çalıştı.

"Âşık oldum," diye açıkladı Daniel Luce'un ellerini elleri arasında alıp sıkıca tutarak. "Tekrar ve tekrar. Ve her seferinde... Feci bir şekilde bitiyor."

Tekrar ve tekrar. Kelimeler Luce'un midesini bulandırdı. Gözlerini kapadı ve ellerini çekti. Daniel bunu daha önce de söylemişti. O gün gölde. Ayrılıklar yaşamıştı. Kalbi kırılmıştı. Şimdi neden o diğer kızlardan bahsediyordu? O zaman canını acıtmıştı ve şimdi daha da çok acıtıyordu, kurgularında keskin bir sancı gibiydi. Daniel parmaklarını sıkı.

"Bak bana," diye yalvardı. "Zor olan kısım burası."

Luce gözlerini açtı.

"Her seferinde âşık olduğum kişi sensin."

Luce nefesini tutuyordu, bırakmak istedi ama bunun dışı vurumu keskin, iğneleyici bir kahkaha şeklinde çıktı.

"Haklısın Daniel," dedi ayağa kalkmaya başlayarak. "Vay canına, gerçekten de lanetlenmişsin. Bu kulağa korkunç geliyor."

"Dinle." Luce'u, omuzlarını ağrıtabilecek kadar güçlüce aşığı çekti. Gözleri eflatun rengi parlıyordu ve Luce onun kızıymaya başladığını görebiliyordu. Eh ama o da öfkeleniyordu.

Daniel başını kaldırıp şeftali ağaçlarının oluşturduğu gölgeye yardım istemesine baktı. "Sana yalvarıyorum, açıklamama izin ver." Sesi titredi. "Sorun seni sevmek değil."

Luce derin bir nefes aldı. "Ne peki?" Kendisini onu dinlemeye, daha güçlü olmaya ve incinmiş hissetmemeye zorladı. Daniel ikisine de yetecek kadar çökmüş görünüyordu.

"Sonsuza dek yaşıyorum," dedi.

Etraflarındaki ağaçlar sallandı ve Luce göz ucuyla çok

çok renkli bir gölgenin belirdiğini fark etti. Dün akşamki bulandırıcı, her şeyi yutacak kadar karanlık girdap gibi değildi ama bir uyarıydı. Gölge mesafesini koruyordu, soğukta sakince fokurduyor ama bekliyordu. Onu bekliyordu. Luce derin bir serinliği iliklerinde hissetti. Çok büyük, gece kadar karanlık, son bir şeylerin yolda olduğu hissini uzerinden atamıyordu.

"Üzgünüm," dedi gözlerini tekrar Daniel'a çevirerek. "Son söylediğini tekrar eder misin?"

"Sonsuza dek yaşıyorum," diye tekrar etti Daniel. Luce hâlâ kaybolmuş gibiydi ama Daniel konuşmayı sürdürdü, bir dizi sözcük dudaklarından dökülüyordu. "Yaşıyorum ve bebeklerin doğuşunu, büyüüşünü ve âşık oluşlarını seyrederim. Onların kendi bebeklerinin oluşunu ve yaşlanışlarını izliyorum. Ölüşlerini izliyorum. Bunu tekrar ve tekrar izlemeye mahkûmum Luce. Sen haricinde herkesi izlemeye mahkûmum." Gözleri cam gibi parlıyordu. Sesi bir fısıltıya dönmüştü. "Sen âşık olamıyorsun..."

"Ama..." diye fısıltıyla cevap verdi Luce. "Ben... Âşık oldum."

"Senin bebeklerin olmuyor ve yaşlanmıyorsun, Luce."

"Neden?"

"Sen her on yedi yılda bir dünyaya tekrar geliyorsun."

"Lütfen..."

"Biz tanışıyoruz... Her seferinde tanışıyoruz... Ve nasıl oluyorsa her seferinde aynı yere düşüyoruz; nereye gidersem gideyim, kendimi senden nasıl uzak tutmaya çalışırsam çalışayım bu değişmiyor. Asla fark etmiyor. Beni her seferinde buluyorsun."

Kafası öne eğikti, bir şeylere vurmak istiyormuş gibi yumruk yapmış ellerine bakıyordu.

"Ve her tanışmamızda, bana âşık oluyorsun..."

"Daniel..."

"Sana direnebilirim ya da senden kaçabilirim ya da sana karşılık vermemek için elimden geleni yapabilirim ama sonuç değişmiyor. Sen bana âşık oluyorsun, ben de sana."

"Bu, bu kadar korkunç mu?"

"Bu seni öldürüyor."

"Kes şunu!" diye bağırdı Luce. "Ne yapmaya çalışıyorsun? Beni korkutmaya mı?"

"Hayır." Güldü. "İşe yaramazdı zaten."

"Benimle birlikte olmak istemiyorsan..." dedi tüm bunların detaylıca düşünülmüş bir yalan olmasını, gerçek olmasını umarak. Gerçek olamazdı. "Muhtemelen daha inandırıcı bir hikâye bulabilirdin."

"Bana inanamayacağımı biliyordum. Bu yüzden sana şimdiye kadar söyleyemedim, mecbur kalana kadar. Çünkü konuları anladığımı sanıyordum ve... Biz öpüştük ve ben şimdi hiçbir şeyi anlamıyorum."

Önceki akşam söyledikleri aklına geldi: *Nasıl durduracağımı bilmiyorum. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.*

"Çünkü beni öptün."

Daniel başıyla onayladı.

"Beni öptün ve sonra şaşırdın."

Biraz olsun mahcup görünme nezaketini göstererek Daniel bu sözleri de onayladı.

"Beni öptün," diyerek konuşmasını sürdürdü Luce. "Ve bundan *sağ çıkmayacağımı* mı düşünüyordun?"

"Önceki tecrübelerime dayanarak," dedi boğuk bir sesle.

"Evet."

"Bu tamamen delilik," dedi Luce.

"Bu sefer önemli olan öpüştüğümüz olmamız değil, bunun ne anlama geldiği. Bazı hayatlarda öpüşüyoruz ama çoğunda olmuyor." Luce'un yanağını okşadı ve Luce bundan hoşlandı.

bu hissi ile mücadele etti. "Söylemeliyim ki öpüştüğümüz hayatları tercih ederim." Bakışlarını yere çevirdi. "Gerçi bu seni kaybetmeyi çok daha zorlaştırıyor."

Luce birbirlerine kenetlenebilecekleri yerde böyle tuhaf bir hikâye uydurduğu için ona kızmak istiyordu. Ama bir şeyler vardı, aklının gerisindeki bir kaşını gibi, ona şimdi Daniel'dan kaçmamasını ve elinden geldiği kadar durup dinlemesini söylüyordu.

"Beni *kaybettiğinde*..." dedi kelimeleri ağzında tartarak. "Nasıl oluyor? Neden?"

"Bu sana bağlı, geçmişimizin ne kadarını görebildiğine, beni, kim olduğumu ne kadar bildiğine göre değişiyor." Omuzlarını silkerek ellerini havaya savurdu. "Biliyorum, bu biraz kulağa..."

"Delice geliyor?"

Güldü. "Ben şüpheli diyecektim. Ama senden hiçbir şey saklamamaya çalışıyorum. Bu çok, çok hassas bir konu. Geçmişte, bu şekilde konuşmak bile..."

Luce onun dudaklarının kelimenin şeklini alışını izledi ama Daniel bir şey söyleyemedi.

"Beni öldürdü mü?"

"Kalbimi kırdı diyecektim."

Acı çektiği belliydi, Luce onu rahatlatmak istedi. Ona doğru çekildiğini hissedebiliyordu, göğsünde bir şey onu ileri doğru itiyordu. Ama yapamadı. O sırada Daniel'in de o parlayan eflatun ışıktan haberdar olduğundan emindi. Ve bunun tamamen Daniel ile ilgili olduğundan.

"Nesin sen?" diye sordu. "Bir çeşit..."

"Ben, senin her seferinde geleceğini bilerek yeryüzünde dolaşıyorum. Eskiden seni arardım. Ama sonra... Senden ve kaçınılmaz olduğunu bildiğim kalp kırıklığından kaçmaya başladım. Ve o zaman da sen beni aramaya başladın."

Her on yedi yılda bir ortaya çıktığını fark etmem uzun zaman aldı. İnanmıyordum."

Luce'un on yedinci yaş günü Ağustos sonundaydı. Sword & Cross'a kaydolmadan iki hafta önce. Kederli bir kutlama olmuştu: Luce, ailesi ve marketten alınmış yemek pasta. Pastasında mum bile yoktu -tedbir için. Peki ya ailesi? Onlar da her on yedi yılda bir dünyaya geliyorlar mıydı?

"Son seferkini unutmama yetecek kadar uzun bir süre değildi..." dedi Daniel. "Sadece gardımı tekrar indirmeme yetecek kadar uzundu."

"Yani geleceğimi biliyordun?" diye sordu şüpheyle. Ciddi görünüyordu ama ona hâlâ inanmıyordu. İnanmak istemiyordu.

Daniel başını iki yana salladı. "Geldiğin gün değil. Öyle değil. Seni gördüğümde verdiğim tepkiyi hatırlamıyor musun?" Yukarı baktı, kendisi de o an düşünüyor gibiydi. "Her seferinde, ilk birkaç saniye için çok mutlu oluyorum. Kendimi unuttuyorum. Sonra hatırlıyorum."

"Evet," dedi Luce yavaşça. "Gülümsedin ve sonra... Bu yüzden mi bana hareket çektin?"

Daniel kaşlarını çatı.

"Ama bu söylediğin gibi her on yedi yılda bir oluyorsa..." dedi Luce. "Yine de geleceğimi biliyordun. Bir şekilde, biliyordun."

"Bu karmaşık bir şey, Luce."

"O gün seni gördüm, sen beni görmeden önce. Augustin'e'nin dışında, Roland ile gülüyordun. O kadar içten gülüyordun ki seni kıskandım. Eğer bunların hepsini biliyorsan Daniel, eğer ne zaman geleceğimi, ne zaman öleceğimi ve bütün bunların *senin için* ne kadar zor olacağını tahmin edebilecek kadar zekiysen, nasıl öyle gülebilirsin? Sana

inanmıyorum." Sesinin titrediğini hissetti. "Bunların hiçbirine inanmıyorum."

Daniel bir damla gözyaşını silmek için başparmağını nasılsa onun gözüne bastırdı. "Bu çok güzel bir soru, Luce. Bunu sorduğun için sana tapıyorum ve keşke daha iyi açıklayabilseydim. Sana tek söyleyebileceğim şey şu: Sonsuza kadar yaşamakla başa çıkmanın tek yolu, her anın tadını çıkarmak. Tek yaptığım buydu."

"Sonsuzluk," diye tekrarladı Luce. "Anlayamayacağım bir diğer şey daha."

"Önemli değil. Artık öyle gülemem. Sen ortaya çıkar çıkmaz ele geçiriliyorum."

"Söylediklerin manuklu değil," dedi Luce hava çok karmadan geri dönmek isteyerek. Ama Daniel'in hikâyesi mantıksızdan da öteydi. Sword & Cross'ta bulunduğu süre boyunca, kendisinin deli olduğuna yarı yarıya inanmıştı. Kendi deliliği Daniel'inki ile kıyaslandığında hafif kalıyordu.

"Bu şeyi âşık olduğun kıza açıklamanın bir kılavuzu falan yok," dedi özür dilercesine. Ardından Luce'un saçlarını okşayarak ekledi: "Elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Bana inanmanı istiyorum Luce. Bunun için başka ne yapmalıyım?"

"Başka bir hikâye anlat," dedi Luce acı bir şekilde. "Daha akli başında bir mazeret uydur."

"Bana, beni tanıyormuş gibi hissettiğini kendin söyledin. Bunun olacağını bildiğim için mümkün olduğu kadar uzun süre inkâr etmeyi denedim."

"Evet, seni tanıyor gibi hissettim," dedi Luce. Sesi korkudan titremeye başlamıştı. "Alışveriş merkezinden, yaz kampından ya da buna benzer bir yerlerden. *Önceki hayat-tan değil.*" Başını iki yana salladı. "Hayır... Yapamam."

Elleriyle kulaklarını kapattı. Daniel onları tekrar açtı. "Ama yine de kalbinde, bunun doğru olduğunu biliyorsun." Luce'un dizlerini kavradı ve gözlerinin içine baktı. "Rio'da heykeli yakından görmek istediğinde, seni Corcoran'ın tepesine kadar takip ettiğimde biliyordun. Sen küdüs yakınlarında hastalandıktan sonra, seni Şeria Nehri'ne kadar iki mil boyunca ter içinde taşıdığımı biliyordun. Sana o hurmaların hepsini yememeni söylemiştim. Birinci Dünya Savaşı sırasında İtalya'daki o hastanede hemşireyken ve ondan önce de Çar'ın St. Petersburg'u tasfiyesi sırasında senin kilerine saklandığımda biliyordun. Reform döneminde, İskoçya'daki şatonun kulelerini ölçtüğümde ve Versay'daki kralın taç giyme balosunda seninle defalarca dans ettiğimde biliyordun. Siyah giymiş tek kadın sendin. Bir de Quintana Roo'da sanatçılar kolonisi vardı... Geceyi ikimizin de hapisanede geçirdiği, Ümit Burnu'ndaki o protesto yürüyüşü. Londra'daki Globe Tiyatrosu'nun açılışı. En iyi koltuklar bizimdi. Ve Tahiti'de gemim battığında oradaydın, Melbourne'de bir mahkûmken, on sekizinci yüzyıl Nîmes'inde bir kapkaççıyken ve Tibet'te bir keşişken olduğun gibi. Her yerde, her seferinde ortaya çıkıyorsun ve sana az önce anlattıklarımı er ya da geç seziyorsun. Ama hissettiklerinin gerçek olabileceğine inanmak için kendine izin vermiyorsun."

Daniel nefesini düzenlemek için durdu ve bakışlarını uzaklara çevirdi. Sonra uzandı ve elini -o alevi tekrar hissettirerek- Luce'un dizine koydu.

Luce gözlerini kapadı ve açtığında Daniel'in elinde en mükemmel, en beyaz şakayı tuttuğunu gördü. Neredeyse parlıyordu. Nereden kopardığını ve kendisinin nasıl daha önce fark etmediğini merak ederek etrafına bakındı. Sadece

otlar ve yere düşmüş yemişlerin çürümüş kabukları vardı. Çiçeği birlikte tuttular.

"Helston'daki o yaz, bir ay boyunca her gün beyaz şakayıkları toplarken biliyordun. Hatırlıyor musun?" Ona içini görmek istemişçesine dikkatle baktı. "Hayır," diye içini çekti bir an sonra. "Tabii ki bunların hiçbirini hatırlamıyorsun. Bu konuda sana imreniyorum."

Ama daha o bunları söylerken, Luce teninin ısındığını hissetti, sanki bedeni beyninin ne yapacağına karar veremediği sözcüklere karşılık veriyor gibiydi. Bir parçası, artık hiçbir şeyden emin değildi.

"Tüm bunları yapıyorum," dedi Daniel alnı Luce'un alnına değecek kadar eğilerek. "Çünkü sen benim aşkımsın, Lucinda. Sen benim her şeyimsin."

Luce'un alt dudakları titriyordu. Daniel'in ellerindeki elleri gevşedi. Çiçeğin taç yaprakları parmaklarının arasından kayarak toprağa düştü.

"O zaman neden bu kadar üzgün görünüyorsun?"

Bütün bunlar, düşünmeye başlamak için bile çok fazlaydı. Daniel'dan uzaklaştı ve ayağa kalktı, kot pantolonundan yaprakları ve otları temizledi. Başını dönüyordu. *Daha önce...* Yaşamış mıydı?

"Luce."

Luce elini sallayarak onu susturdu. "Sanırım bir yerlere gitmeliyim, tek başıma, uzanmak için." Ağırlığını seftali ağacına vererek yaslandı. Kendini güçsüz hissediyordu.

"İyi değilsin," dedi Daniel ayağa kalkıp onun elini tutarak.

"Hayır."

"Özür dilerim." Daniel içini çekti. "Sana söyleyince ne olmasını bekliyordum, bilmiyorum. Söylememeliydim..."

Daniel'dan uzaklaşmaya ihtiyaç duyacağı bir anın gelebileceğini asla düşünmezdi ama gitmeliydi. Daniel'in bakışından, Luce'un onu daha sonra bulacağını, bunları konuşmaya devam edeceklerini düşündüğü anlaşılıyordu ama Luce artık bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildi.

Daniel konuştuğu içinde bir şeylerin uyandığını hissediyordu -başta çıkmak için hazır olduğundan emin olmadığı bir şeylerin. Artık kendisini çıldırmış gibi hissetmiyordu -ve Daniel'in de çıldırmış olduğundan emin değildi. Henüz emin değildi ama ya Daniel'in anlattıkları, bütün hayatını anlamlandıracak cevaplarsa? Bilmiyordu. Hiç korkmadığı kadar korkuyordu.

Luce elini Daniel'in elinden kurtardı ve yurda doğru yürümeye başladı. Birkaç adım sonra durdu ve yavaşça döndü.

Daniel bıraktığı yerde öylece duruyordu. "Ne oldu?" diye sordu çenesini yukarı kaldırarak.

Luce olduğu yerde, ondan uzakta durdu. "İyi haberi duyana kadar bekleyeceğime dair sana söz verdim."

Daniel'in yüzü rahatlayarak neredeyse gülümser bir hal aldı. Ama ifadesinde kırılgan bir şeyler vardı. "İyi haber şu ki..." Duraksadı ve kelimeleri dikkatle seçerek sözlerine devam etti: "Seni öptüm ve sen hâlâ buradasın."

ON YEDİ

AÇIK BİR KİTAP

Luce yıpranmış yayları sarsarak yatağına devrildi. Mezarlıktan -ve Daniel'dan- kaçtıktan sonra neredeyse koşarak odasına gelmişti. Işığı açmaya bile zahmet etmemiş, bu yüzden çalışma masasının sandalyesine ayağının başparmağını sertçe çarpınca top gibi yusuvarlak olmuş ve sızlayan ayağını tutmuştu. En azından, acı başa çıkabileceği gerçek bir şeydi, aklı başında ve bu dünyaya ait. Sonunda yalnız kaldığı için çok mutluydu.

Biri kapısını çaldı.

Nefes almaya bile zamanı olmamıştı.

Kapıyı duymazdan geldi. Kimseyi görmek istemiyordu ve kapıdaki her kimse imayı anlardı. Bir vuruş daha. Derin bir nefes ve balgamlı, alerjiden kaynaklı bir boğaz temizleme sesi.

Penn.

Şu anda Penn'i göremezdi. Son yirmi dört saatte olanları ona anlatmaya kalksa ya tüm bunların deli saçması olduğunu düşünürdü ya da normal bir yüz ifadesi takınp her şeyi kendine saklamaya çalışarak gerçekten delirirdi.

Sonunda Luce, Penn'in ayak seslerinin koridorun sonuna doğru uzaklaştığını duydu. Rahatlayarak uzun ve yalnız bir sızlanmaya dönüşen bir nefes verdi.

İçindeki bu kontrolden çıkmış hissi serbest bıraktığı için Daniel'i suçlamak istiyordu ve bir an için onsuz hayatının nasıl olacağını hayal etmeye çalıştı. Sorun şu ki bu mümkün değildi. Yıllardır yaşadığımız bir evi ilk gördüğünüzde kendinizi nasıl hissettiğinizi anımsamaya çalışmak gibi bir şeydi bu. Bu da Daniel'in onu ne kadar ele geçirdiğini gösteriyordu. Ve şimdi, bu akşam ona anlattığı şeyleri ardında bırakmak için Luce'un bir yol bulması gerekiyordu.

Ama aklının bir köşesinde, Daniel'in geçmişte birlikte geçirdikleri zamanlarla ilgili söylediklerine geri dönüp duruyordu. Belki Luce onun tarif ettiği anları ya da bahsettiği yerleri hatırlayamıyordu ama tuhaf bir şekilde, sözleri hiç de şoke edici değildi. Hepsi bir şekilde tanıdıktı.

Örneğin, sebebi anlaşılmaz bir şekilde hurmadan hep nefret etmişti. Sadece görmek bile midesini bulandırıyor. Annesinin hurmaları pişirdiği şeylerin içine katmasını engellemek için hurmalara alerjisi olduğunu iddia etmeye başlamıştı. Ayrıca tüm hayatı boyunca kendisini Brezilya'ya götürmeleri için ailesini ikna etmeye çalışmış, neden gitmek istediğini ise asla tam olarak açıklayamamıştı. Beyaz şakayıklar... Daniel kütüphanedeki yangından sonra ona bir buket beyaz şakayık vermişti. O çiçeklerde olağandışı bir şeyler vardı ama aynı zamanda çok da tanıdık.

Penceresinden görünen gökyüzü koyu bir kömür rengiydi, sadece birkaç küçük parça beyaz bulut vardı. Odası ka-

halikti ama penceresinin pervazında duran açık renk çiçekler loş ışıkta göze çarpıyordu. Bir haftadır vazoda duruyorlardı ve tek bir yaprakları bile solmamıştı.

Luce ayağa kalktı ve tatlı kokularını içine çekti.

Daniel'i suçlayamıyordu. Evet, söyledikleri kulağa çılgınca geliyordu ama aynı zamanda haklıydı -tekrar tekrar önüne gidip bir çeşit geçmişleri olduğunu öneren kendisiydi. Ve sadece bu da değildi. Gölgeleeri gören de kendisiydi, kendisini masum insanların ölümlerine karışmış halde bulun da. Daniel onun ölümlerinden -onu nasıl defalarca ölürken izlemek zorunda kalışından- bahsederken, Trevor ve Todd'ı düşünmemeye çalışmıştı. Böyle bir şeyi ölçmenin bir yolu olsaydı Daniel'a kendisini hiç suçlu hissedip hissetmediğini sormak isterdi... Luce'u kaybettiği için. Onun gerçeğinin de kendisinin her gün yüzleştığı gizli, çirkin ve her şeyden ağır basan suçluluk duygusuna benzeyip benzemediğini sorardı.

Kendini, bir şekilde odanın ortasına kadar gelmiş olan çalışma masası sandalyesine bıraktı. Ah. Altına doğru uzanıp eliyle az önce oturduğu sert nesne her neyse onu kavradığında kalın bir kitap buldu.

Gidip ışığı yaktı, ardından çirkin florasan ışığında gözlemini kısıtı. Elinde tuttuğu kitap daha önce hiç görmediği bir kitaptı. Yıpranmış köşeleriyle soluk gri renkli bir kumaşla kaplıydı ve sırt kısmının altında kahverengi yapışkan parçaları görölüyordu.

Gözcüler: Orta Çağ Avrupa'sında Efsane.

Daniel'in atalarının kitabı.

Ağırdı ve hafiften is kokuyordu. Ön kapağın ardına sıkıştırılmış notu çıkarttı.

Evet, yedek bir anahtar buldum ve odana izinsiz girdim.

Özür dilerim. Ama bu ACIL!!! Ve seni hiçbir yerde bulamadım. Neredesin? Buna bakman lazım ve sonra da görüşmeyiz. Bir saat içinde uğrarım. Dikkatli ol.

Öptüm,

Penn

Luce notu çiçeklerin yanına koydu ve kitapla birlikte yatağına doğru yürüdü. Ayaklarını yatağın kenarından sallandırtarak oturdu. Kitabı sadece tutuyor olmak bile ona derisinin hemen altında tuhaf, ılık bir titreşim hissi veriyordu. Kitap ellerinde neredeyse canlı gibiydi.

Daniel ile uzaktan da olsa ilgili bir şeyler bulmadan önce resmi görünüşlü akademik içindikiler sayfasını çözmeye ya da arkadaki indeks sayfalarını karıştırmayı umarak kitabın kapağını araladı.

Fakat ilk sayfadan öteye gidemedi.

Kitabın ön kapağının içine sepya tonlarda bir fotoğraf yapıştırılmıştı. Oldukça eski moda, kartvizit boyutlarında bir fotoğrafı. Birisi alt köşesine mürekkep ile karalamıştı: Helston, 1854.

Bir sıcaklık teninde dolaştı. Siyah kazağını kafasından geçirip çıkarttı ama dar bluzunun içinde yanmaya devam ediyordu.

Daniel'in sesi zihninde yankılanıyordu. *Sonsuza dek yaşıyorum. Her on yedi yılda bir dünyaya geliyorsun. Sen bana aşık oluyorsun, ben de sana. Ve bu seni öldürüyor.* Başı patlayacak gibi ağrıdı.

Sen benim aşkımsın Lucinda. Benim her şeyimsin.

Parmağını kitabın içine yapıştırılmış fotoğrafın kenarlarında gezdirdi. Luce'un babası, hevesli fotoğraf gurusu, resmin bu kadar iyi korunmuş olmasına, ne kadar değerli olduğuna şüphesiz hayranlık duyardı.

Diğer yandan Luce, fotoğraftaki insanlara takılıp kalmıştı. Çünkü Daniel'in ağzından çıkan her kelime doğru değil, fotoğrafın mantıklı bir açıklaması yoktu.

Kısa, açık renk saçlı ve daha da açık renk gözlü genç bir adam, siyah paltosunun içinde zarifçe poz vermişti. Yukarı bakış çenesi ve belirgin elmacık kemikleri genel görünüşünü daha da ayırt edici kılıyordu ama Luce'u asıl şoke eden dudaklarıydı. Gülüşünün şekli, gözlerindeki bakış ile birleşince... Luce'un geçen haftalarda her rüyasında gördüğü ve son birkaç gündür karşılaştığı yüz ifadesi ortaya çıkıyordu.

Bu adam Daniel'in kopyasıydı. Luce'a daha biraz önce onu sevdiğini ve daha önce düzinelerce kez reenkarnasyona uğradığını söylemiş olan Daniel. Luce'un duymak istemediği pek çok şey söylemiş ve onu kaçmak zorunda bırakmış olan Daniel. Mezarlıktaki şeftali ağaçları altında bir başına bıraktığı Daniel.

Aradaki sadece dikkat çekici bir benzerlik olabilirdi. Aile ağacında genlerinin her birini aynen Daniel'a aktarmış uzaktan bir akraba, belki de kitabın yazarı.

Sorun şu ki resimdeki genç adam, aynı şekilde korku verici derecede tanıdık bir genç kadının yanında poz vermişti.

Luce kitabı yüzünden birkaç santim uzakta tuttu ve kadının görünüşünü inceledi. Beline oturan kabarık bir gece elbisesi giymişti. İpektendi ve rengi siyahtı. Siyah dantelden bileklikler ellerini sarıyor, beyaz parmaklarını açıkta bırakıyordu. Rahat bir gülümsemeyle aralanmış dudaklarının arasından küçük dişleri görünüyordu. Adamunkinden birkaç ton açık, temiz bir cildi vardı. Gür kirpiklerle çevrelenen, derine yerleşmiş gözleri... Ve kalın dalgalar halinde beline dek inen gür, siyah saçları.

Nasıl nefes alınacağını hatırlaması için Luce'un bu düşünmesi gerekti ve o zaman bile yorgun gözlerini kollarından ayıramadı. Fotoğraftaki kadın? Kendisiydi.

Ya Luce haklıydı ve Daniel ile ilgili anıları, Yaşlı Fotoğraf Kulübesi'nde kıyafet değiştirip hatırlamadığı pozlar ve dikleri Savannah'ta unutulmuş bir alışveriş merkezi gerinden geliyordu ya da Daniel gerçekleri söylüyordu.

Luce ve Daniel birbirlerini tanıyorlardı. Tamamen farklı bir zamanda.

Düzenli nefes alamıyordu. Tüm hayatı zihninin bulana denizine fırlatılmıştı, her şey sorular halinde ortaya çıkıyordu -yakasını bırakmayan gölgeler, Trevor'ın dehşet verici ölümü, rüyalar...

Penn'i bulmalıydı. Böylesine imkânsız bir duruma açılama getirebilecek biri varsa o da Penn'di. Esrarengiz, eski kitabı kolunun altına alıp odasından çıkı ve kütüphaneye doğru koştu.

Kütüphane sıcak ve boştu ama yüksek tavanlar ve sonsuz kitap raflarıyla ilgili bir şeyler Luce'u geriordu. Yeni resepsiyon masasını hızla geçti. Grup çalışma bölümündeki uzun masalara ulaşana kadar kullanılmamış, ürkütücü kart katalogunu ve sonsuz referans bölümünü ardında bıraktı.

Penn yerine, Roland ile satranç oynayan Arriane'i buldu. Ayaklarını masaya kaldırmış ve çizgili bir makinist şapkası takmıştı. Saçları şapkanın altına gizlenmişti ve Luce, Arriane'in saçlarını kestiği sabahtan beri ilk kez, boynundaki parlak, benekli yarayı fark etti.

Arriane oyuna konsantre olmuştu. Bir sonraki hareketine karar vermeye çalışırken, çikolatadan bir sigara dudaklarının arasında aşağı yukarı sallandı. Roland rastalı saçlarını başının arkasında iki kalın topuz halinde toplamıştı. Piyon-

larından birini serçe parmağıyla dürterken Arriane'e bir şahtın gibi gözlerini dikmişti.

"Şah mat, sürtük," dedi Arriane coşkuyla, tam Luce masalarının yanına gelip durduğu sırada Roland'ın kralını devirerek. "Lululucunda," diye şakıdı yukarı bakarak. "Benden saklamıyordun."

"Hayır."

"Senin hakkında bir şeyler duydum," dedi Arriane, Roland'ın başını ilgiyle yana eğmesine sebep olarak. "Bu otur ve dokul demek. Hemen şimdi."

Luce kitabı göğsüne bastırdı. Oturmak istemiyordu. Penn'i bulmak için kütüphanenin altını üstüne getirmek istemiyordu. Arriane'le gevezelik edemezdi -özellikle de yanındaki koltuğun üzerindeki temizleyen Roland'ın önünde.

"Katıl bize," dedi Roland.

Luce isteksizce denileni yerine getirdi. Sadece birkaç dakika kalacaktı. Son birkaç gündür Arriane'i görmediği doğruydı ve normal şartlar altında onun tuhaflıklarını gerçekten özlerdi.

Ama normal şartlardan çok uzaktaydılar ve Luce o fotoğraftan başka bir şey düşünemiyordu.

"Az önce satranç tahtasını Roland'ın kızıyla temizlediğime göre başka bir oyun oynayalım. Geçen gün kim Luce'un suçüstü fotoğrafını gördü?" oyunu nasıl?" dedi Arriane ellerini masada kenetleyerek.

"Ne?" diyerek yerinden sıçradı Luce. Gergin yüz ifadesinin her şeyi ele verdiğinden emin olarak elini sıkıca kitabın kapağına bastırdı. Onu buraya hiç getirmemeliydi.

"Sana üç tahmin hakkı veriyorum," dedi Arriane gözlerini devirerek. "Molly dün dersten sonra büyük, siyah bir arabaya binerken fotoğrafını çekmiş."

"Ah." Luce içini çekti.

"Seni Randy'ye ispiyonlayacaktı," diye devam etti Arriane sözlerine. "Ta ki ben ona karşılığını verene kadar. Hmm." Parmaklarını şıklattı. "Şimdi, minnettarlığımı göstermek için söyle bana... Seni kampus dışında bir psikoloğa götürmek için gizlice okuldan mı çıkartıyorlar?" Sesini fısıltıya dönüşene kadar kısıp tırnaklarını masada tıkırdattı. "Yoksa bir aşık mı buldun kendine?"

Luce gözlerini üzerine sabitlemiş olan Roland'a bir bakış attı.

"İkisi de değil," dedi. "Sadece Cam'le konuşmak için kısa bir süreliğine gittim. İşler pek..."

"Bam! Uçlan Arri," dedi Roland sırtarak. "Bana on papel borçlusun."

Luce'un ağzı açık kaldı.

Arriane onun elini okşadı. "Önemli bir şey değil, sadece işleri ilginç hale sokmak için küçük bir iddiaya girdik. Ben birlikte gittiğinin Daniel olduğunu düşünmüştüm. Roland ise Cam'i seçmişti. Kasamı boşaltıyorsun Luce. Bundan hoşlanmıyorum."

"Daniel ile birlikteydin zaten," dedi Luce neden onları düzeltme gereği duyduğunu tam olarak bilmeden. Onun kendine ait zamanlarda ne yaptığını merak etmekten başka yapacakları daha iyi bir iş yok muydu?

"Ah," dedi Roland hayal kırıklığına uğramış görünerek. "Konu derinleşiyor."

"Roland," Luce ona doğru döndü. "Sana bir şey sormam lazım."

"Söyle." Siyah beyaz ince çizgili ceketinden bir not defteri ve kalem çıkarttı. Kalem not defterinin üzerinde, sipariş bekleyen bir garson gibi tuttu. "Ne istiyorsun? Kahve?

Kahve? Sert şeyleri ancak Cuma günleri alabiliyorum. Porno dergiler?"

"Tigara?" diye önerdi Arriane ağzındaki çikolata yüzünden peltek peltek konuşarak.

"Hayır." Luce başını iki yana salladı. "Hiçbiri değil."

"Tamam, özel istek. Katalogu odamda bıraktım." Roland omuzlarını silkti. "Daha sonra uğrayabilir..."

"Bana bir şey almanı istemiyorum. Sadece bilmek istediğim bir şey var..." Kuru kuru yutkundu. "Sen Daniel ile arkadaşsın, değil mi?"

Omuz silkti. "O adamdan nefret etmiyorum."

"Ama ona güveniyor musun?" diye sordu. "Demek istediğim, sana kulağa çılgınca gelen bir şey söylerse ona ne kadar inanırsın?"

Roland ona gözlerini kısarak baktı, bir an için şaşırması görüldü ama Arriane hızla masaya tırmanıp oturdu ve bacaklarını Luce'un yanlarından sallandırdı. "Tam olarak neyden bahsediyoruz?"

Luce ayağa kalktı. "Boş ver." Konuyu hiç açmamalıydı. Bütün bir detaylar yığını hızla ona doğru geliyordu. "Gitmem gerek," dedi. "Uzgünüm."

Sandalyesini geri itti ve uzaklaştı. Bacakları ağır ve hissiz gibiydi, aklı dolup taşıyordu. Bir esinti ensesindeki saçları kaldırınca gölgeleri görme beklentisiyle başını çevirdi. Hiçbir şey yoktu. Yukarıda, kütüphanenin çatı girişlerinin yakınlarında açık kalmış bir pencereydi. Sadece pencerenin daracık açılmış köşesine sıkıştırılmış minik bir kuş yuvası. Kütüphaneyi tekrar bakışlarıyla tararken, Luce gözlerine inanamadı. Gerçekten de onlardan hiçbir iz yoktu, mürekkep siyahı dokunaçlar ya da başının üstünde gittikçe sinirlenen, titreyen, gri bulutlar yoktu -ama Luce yakınlıklarını

hissedebiliyordu, neredeyse havadaki tuzlu sülfür kokularını alabiliyordu. Eğer onun peşinde değillerse, neredeydiler? Onları sanki hep sadece kendisine aitmiş gibi düşünmüştü. Hiçbir zaman gölgelerin başka bir yere gidebileceğini, başka şeyler yapabileceğini -başka insanları rahatsız etmek gibi bir amaçlarının olabileceğini- düşünmemişti. Daniel da onları görebiliyor muydu?

Penn'i bulabileceğini düşündüğü, kütüphanenin arka tarafındaki bilgisayarların olduğu yere dönerken Bayan Sophia ile karşılaştı. İkisi de şaşkınlıkla sendeledi ve Bayan Sophia dengelerini koruyabilmek için Luce'a tutundu. Modaya uygun bir kot pantolon ve uzun beyaz bir bluz giymiş, omuzlarına da boncuklu bir hırka almıştı. Metalik yeşil gözlükleri rengârenk boncuklu bir askıyla boynuna asılmıştı. Luce kavrayışının gücü karşısında şaşkındı.

"Affedersiniz," diye mırıldandı Luce.

"Neden Luce, neyin var?" Bayan Sophia bir elini Luce'un alnına bastırdı. Ellerinin bebek pudrası kokusu Luce'un genzini doldurdu. "İyi görünmüyorsun."

Luce sırf kütüphane görevlisi haline acıdı diye gözyaşlarına boğulmamaya çalışarak yutkundu. "Pek iyi sayılmam."

"Biliyordum," dedi Bayan Sophia. "Bugün derslere gelmedin, dün gece Sosyal Etkinlik'te de yoktun. Bir doktora görünmeye ihtiyacın var mı? Eğer ilk yardım setim yangında yanmamış olsaydı hemen şimdi ateşine bakabilirdim."

"Hayır, ben, bilmiyorum," Luce kitabı önünde tuttu ve Bayan Sophia'ya her şeyi en başından itibaren anlatmayı düşündü... Tam olarak ne zaman başlamıştı?

Fakat anlatmasına gerek kalmadı. Bayan Sophia kitaba göz ucuyla baktı, içini çekti ve Luce'a bilmiş bir bakış attı. "Sonunda buldun, değil mi? Gel... Biraz konuşalım."

Kütüphane görevlisi bile Luce'un hayatı hakkında kendi-

inden daha çok şey biliyordu. Hayatları mı demeliydi? Hiçbirinin ne anlama geldiğini bilmiyordu ya da tüm bunların nasıl mümkün olabileceğini de.

Çalışma bölümünün arkasındaki bir masaya kadar Bayan Sophia'yı takip etti. Gözünün kenarıyla hâlâ Arriane ve Roland'ı görebiliyordu ama en azından duyma mesafesinin dışında görünüyorlardı.

"Bunu nasıl buldun?" Bayan Sophia Luce'un elini okşadı ve gözlüklerini taktı. Çift odaklı camlarının ardında siyah gözleri parıldadı. "Endişelenme. Başın belada değil tatlım."

"Bilmiyorum. Penn ve ben bunu arıyorduk. Aptalcaydı. Belki yazarın Daniel ile bir bağlantısı vardır diye düşündük ama emin değildik. Ne zaman kitaba bakmaya gitsek, biri daha önce almış görünüyordu. Sonra, bu akşam odama geldiğinde, Penn'in bunu odama bıraktığını..."

"Öyleyse Pennyweather da kitabın içeriğini biliyor?"

"Bilmiyorum," dedi Luce başını iki yana sallayarak. Saçmaladığını hissediyordu ama yine de kendisini susturamıyordu. Bayan Sophia onun hiç sahip olmadığı havalı, matarak büyükanne gibiydi. Kendi büyükannesinin büyük bir alışveriş gezisinden anladığı şey ise manava kadar gitmekten ibaretti. Ayrıca sadece birileriyle konuşmak bile kendisini iyi hissetmesine yetiyordu. "Henüz onu bulamadım ama hep Daniel ile birlikte olduğum için... Genelde o kadar tuhaf davranıyor ki... Ama dün gece beni öptü ve dışarıda kaldık..."

"Affedersin canım," dedi Bayan Sophia biraz fazla yüksek sesle. "Ama az önce Daniel Grigori'nin seni öptüğünü mü söyledin?"

Luce iki eliyle ağzını kapattı. Bunu Bayan Sophia'nın yanında ağzından kaçıracağına inanamıyordu. Gerçekten aklını oynatıyor olmalıydı. "Üzgünüm, bu tamamen alakasız. Ve

utanç verici. Bu neden ağzımdan kaçtı bilmiyorum." Yanına ya başlayan yanaklarını elleriyle yelpazeledi.

İş isten geçmişti. Çalışma bölümünün diğer ucundan Ariane Luce'a patladı, "Bana söylediğin için teşekkürler!" Yüzü sersemlemiş gibiydi.

Ancak Bayan Sophia Luce'un elindeki kitabı aldığı anda Luce dikkatini geri topladı. "Sen ve Daniel arasındaki bu öpücük sadece alakasız değil canım, genelde imkânsız." Yanagını okşadı ve tavana baktı. "Bu demektir ki... Eh..."

Bayan Sophia'nın parmakları kitabın her sayfasını hayret verici bir hızla, uçarcasına taramaya başladı.

"Genelde derken ne demek istediniz?" Luce kendini kendi hayatına hiç bu kadar yabancı hissetmemişti.

"Öpücüğü unut." Bayan Sophia Luce'u afallatarak elini ona doğru salladı. "Bu yarısı bile değil. Öpücüğün hiçbir anlamı olmaz eğer..." Kendi kendine mırıldandı ve sayfaları karıştırmaya devam etti.

Bayan Sophia ne biliyordu ki? Daniel'in öpücüğü her şeydi. Luce sayfalarından birinde bir şey gözüne çarpana kadar Bayan Sophia'nın uçan parmaklarını şüpheyle izledi.

"Geri dönün," dedi Luce durdurmak için bir elini Bayan Sophia'nın elinin üzerine koyarak.

Bayan Sophia ince, neredeyse saydam sayfaları çevirirken Luce yavaşça geri yaslandı. İşte oradaydı. Bir elini kalbine bastırdı. Sayfa kenarlarındaki boşlukta, simsiyah mürekkeple çizilmiş bir dizi resim vardı. Hızlıca ancak zarif, hoş bir şekilde yansıtılmışlardı. Belirgin bir yeteneği olan biri tarafından. Bir kadının arkadan görünen omzunun eğimi, saçları alçakta bir topuz ile toplanmış... Gölgele bir bekle doğru ilerleyen yumuşak, çıplak dizler üst üste atılmış... Büyük, tam açmış bir şakayık tutan bir elle noktalanmış, uzun, ince bir bilek...

Luce'un parmakları titremeye başladı. Boğazında bir yumru yükseldi. Bugün gördüğü ve duyduğu -yeterince trafik- bunca şeyin içinde neden bunun gözlerini doldurduğunu bilmiyordu. Omuz, diz, bilek... Hepsi ona aitti. Ve biliyordu -tüm bunlar Daniel'in çizimleriydi.

"Lucinda," Bayan Sophia gergin görünüyordu, sandalyesini yavaşça masadan uzaklaştırdı. "Sen... Sen kendini iyi hissediyor musun?"

"Ah, Daniel..." diye fısıldadı Luce umutsuzca yeniden onun yanında olmayı isteyerek. Gozyaşını sildi.

"O lanetli Lucinda," dedi Bayan Sophia şaşkıncu biçimde soğuk bir sesle. "İkiniz de lanetlisiniz."

Lanetli. Lanetli. Daniel lanetli olmaktan bahsetmişti. Tüm bunlar için söylediği söz buydu. Ama bu kelimeyi kullanarak kendisinden bahsetmişti. Luce'tan değil.

"Lanetli mi?" diye tekrarlardı Luce. Aslında bunu bir kez daha duymak istemiyordu, tek istediği gidip Daniel'i bulmaktı.

Bayan Sophia parmaklarını Luce'un önünde şıklattı. Luce'un gözleri onunkilerle buluştu ve yavaşça, baygın baygın, kafayı bulmuşçasına gülümsedi.

"Hâlâ uyanmadın," diye mırıldandı Bayan Sophia. Luce'un dikkatini kendisine çekerek kitabı gürültüyle kapattı ve ellerini masaya koydu. "Sana hiçbir şey anlattı mı? Öpücükten sonra, belki?"

"Bana dedi ki..." diyerek açıklamaya başladı Luce. "Kulağa çılgınca geliyor."

"Bu tip şeyler genelde öyle olur."

"Dedi ki biz ikimiz... Bir çeşit talihsiz âşıklarımız." Luce onun anlattığı geçmiş yaşamlarının kataloğunu hatırlayarak gözlerini kapadı. Bu fikir ilk anda çok yabancı gelmişti ama şimdi artık alışmaya başlamışken, bunun belki

de dünya tarihinde olmuş en romantik şey olabileceğini düşündü. "Birbirimize âşık olduğumuz diğer bir sürü zamandan bahsetti, Rio'da, Kudüs'te, Tahiti'de..."

"Bu gerçekten kulağa çılgınca geliyor," dedi Bayan Sophia. "Yani tabii ki ona inanmadın?"

"Başta inanmadım," dedi Luce şeftali ağacının altındaki şiddetli tartışmalarını düşünerek. "Konuya İncil'den başladı ki bu konudaki içgüdüm dinlememektir..." Dilini ısırarak. "Alınmayın. Demek istediğim sizin dersiniz gerçekten ilgi çekici."

"Alınmadım. Genelde insanlar senin yaşlarında dini yetiştirilme tarzlarından utanırlar. Yeni bir şey değil bu Lucinda."

"Ah." Luce parmaklarını çıtırdattı. "Ama benim bir yetiştirilişim yok. Ailem inanmıyor, bu yüzden..."

"Herkes bir şeylere inanır. Eminim ki vaftiz edilmişsin."

"Oradaki kilise sıralarının altına inşa edilmiş havuzu saymazsanız hayır," dedi Luce ürkekçe başparmağıyla Sword & Cross'un spor salonunun olduğu yönü işaret ederek.

Evet, Noel'i kutluyordu, birkaç kez kiliseye de gitmişti, hatta hayat onu ve etrafındaki herkesi acıacak hale düşürdüğünde yukarıda bir yerlerde inanmaya değer biri ya da bir şey olduğuna dair inancı devam etmişti. Bu kadarı onun için hep yeterli olmuştu.

Odanın karşı tarafından yüksek bir gürültü geldi. Dönüp baktığında Roland'ın sandalyesinden düşmüş olduğunu gördü. O tarafa son baktığında sandalyeye arka iki ayağı üzerinde duracak şekilde yaslanmıştı ve şimdi görünüşe bakılırsa yer çekimi sonunda galip gelmişti.

O ayağa kalkmaya çabalarken, Arriane ona yardım etme-

ye gitti. Onlara doğru baktı ve hızlıca elini salladı. "O iyi!" diye seslendi neşeyle. "Ayağa kalk!" diye seslice fısıldadı Roland'a.

Bayan Sophia masanın altında kucagında duran elleri ile kıpırdamadan oturuyordu. Birkaç kez boğazını temizledi, kitabın ön kapağını çevirip açtı ve parmaklarını fotoğrafın üzerinde gezdirdi. "Başka bir şey söyledi mi? Daniel'in kim olduğunu biliyor musun?"

Luce sandalyesinden yavaşça doğrularak, "Siz biliyor musunuz?" diye sordu.

Kütüphane görevlisi gerildi. "Ben bu konular üzerine çalışıyorum. Akademisyenim. Kalple ilgili ıvır zıvır meselelere bulaşmam."

Kullandığı kelimeler tam olarak bunlardı -boynunda atan damardan kaşının üstündeki neredeyse fark edilmez ter parlamasına kadar her şey Luce'a cevabın evet olduğunu söylüyordu.

Başlarının üstünde devasa antik siyah saat on biri vurdu. Yelkovan yerine gelmek için gayretle titredi ve alet o kadar uzun çaldı ki konuşmaları bölündü. Luce saatin ne kadar gürültülü olduğunu daha önce fark etmemişti. Şimdi her bir vuruş içini acıtıyordu. Daniel'dan çok uzun süre ayrı kalmıştı.

"Daniel..." dedi Luce. "Daniel dün gece, ilk öpüştüğümüzde, benim öleceğimi düşündü." Bayan Sophia Luce'un olmasını beklediği kadar şaşırılmış görünmüyordu. Luce yeniden parmaklarını çıtırdattı. "Ama bu delilik, öyle değil mi? Ben hiçbir yere gitmiyorum."

Bayan Sophia gözlüklerini çıkardı ve minik gözlerini ovuşturdu. "Şimdilik."

"Ah Tanrım," diye fısıldadı Luce Daniel'ı mezarlıkta bırakıp kaçmasına sebep olan korkunun tekrar geldiğini his-

sederek. Ama neden? Daniel'in ona söylemediği bir şey vardı -kendisini daha çok ya da daha az korkutacağını bildiği bir şey. Luce'un zaten bildiği ama inanmadığı bir şey. Ta ki onun yüzünü tekrar görene kadar.

Kitapta hâlâ fotoğrafın olduğu sayfa açıktı. Tersten bakınca, Daniel'in gülümsemesi endişeli görünüyordu, neler olacağını biliyormuş gibi -her zaman bildiğini söylemişti. Daniel'in şimdi neler yaşadığını düşünemiyordu. Paylaşımları esrarengiz hikâyeyi anlatmak için sonunda ona açılmış ve tam anlamıyla kapı dışarı edilmişti. Onu bulmıyordu.

Kitabı kapattı ve kolunun altına sıkıştırdı. Sonra ayağa kalktı ve sandalyesini geri itti.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Bayan Sophia gergin bir şekilde.

"Daniel'i bulmaya."

"Ben de seninle geliyorum."

"Hayır." Luce, okul kütüphane görevlisi peşindeyken kendini Daniel'in kollarına nasıl atacağını düşünerek başını iki yana salladı. "Gelmek zorunda değilsiniz. Gerçekten."

Bayan Sophia eğilip ayakkabı bağcıklarını düğümlediği sırada tamamıyla profesyoneldi. Doğruldu ve kitabı alarak Luce'un koluna girdi.

"Bana güven," dedi. "Bunu yapmak zorundayım. Sword & Cross'un koruması gereken bir itibarı var. Öğrencilerimizin gecenin bir vakti keyiflerince gezmelerine göz yumduğumuzu sanmıyorsun, değil mi?"

Luce, Bayan Sophia'yı okul kapılarının dışındaki yakın zaman kaçamağı hakkında bilgilendirme dürtüsüne direndi. İçinden homurdandı. Madem öyle herkes dramının keyfini çıkartsın diye neden bütün öğrencileri toplamıyorlardı? Molly fotoğraf çekebilir, Cam yeni bir kavga başlatabilirdi.

Neden buradan başlayıp Arriane ve Roland'ı da yanlarına almıyorlardı -şaşıracak fark etti ki ikisi de çoktan ortadan kaybolmuştu.

Bayan Sophia, kitap elinde, ön kapıya doğru yürümeye başlamıştı bile. Luce adımlarını ona uydurmak için kart katalogunun, uçları yamış İran halısının ve buraya geldiği ilk gece Daniel'i mezarlığı çizerken gördüğü doğu kanadı Özel Koleksiyonlar'daki Iç Savaş kalıntılarının bulunduğu cam muhafazaların yanından hızla geçerek koşmak zorunda kaldı.

Dışarı, nemli geceye çıktılar. Bir bulut ayın önüne geçti ve kampus mürekkep karanlığına büründü. Sonra, sanki eline bir pusula yerleştirilmişçesine, Luce gölgelere doğru yönlendirildiğini hissetti. Tam olarak nerede olduklarını biliyordu. Kütüphanede değil ama fazla uzakta sayılmazlardı.

Onları henüz göremiyordu ama hissedebiliyordu ki bu çok daha kötüydü. Korkunç, tüketici bir kaşını tenini sardı, asit gibi kemiklerine ve kanına sızıyorlardı. Toplanıyor, pıhtılaşıyor, mezarlığı -ve ötesini- sülfür kokusuyla dolduruyorlardı. Şimdi çok daha büyüktüler. Sanki tüm kampus onların kötülük dolu, çürümüş kokularıyla bozulmuştu.

"Daniel nerede?" diye sordu Bayan Sophia. Luce fark etti ki kütüphane görevlisi geçmişe dair çok şey bilse de gölgelerden bihaber görünüyordu. Bu Luce'a kendisini korkmuş ve yalnız, olaklardan sorumlu hissettirdi.

"Bilmiyorum," dedi boğucu bataklık havasında yeterince oksijen alamıyormuş gibi hissederek. Onları korktuğu her şeye çok -gereğinden çok- yaklaşıacağını bildiği sözleri söylemek istemiyordu. Ama Daniel'a gitmek zorundaydı. "Onu mezarlıkta bıraktım."

Kampus boyunca aceleyle, önceki gün yağın yağmurdan kalan çamur yığınlarından kaçarak ilerlediler. Sağ taraftaki

yurtta sadece birkaç tane ışık yanıyordu. Açık pencerelerden birinde, Luce çok az tanıdığı bir kızın bir kitap incelediğini gördü. Öğleden önce aynı dersleri alıyorlardı. Bunun deliklerini ayıran bölümde piercingi olan ve sessizce hapsi-
ran, sert görünümlü bir kızdı -ama Luce onun konuştuğunu hiç duymamıştı. Mutsuz muydu yoksa hayatından memnun muydu, hiçbir fikri yoktu. Luce o anda merak etti: Eğer bu kızla -geçmiş hayatlar, kıyamet alameti gölgeler ya da il-
masum çocuğun ölümü hakkında endişelenmesi gerekme-
yen bu kızla- yer değiştirebilecek olsaydı, bunu yapar mı-
dı?

Daniel'in yüzü -bu sabah onu odasına taşıırkenki efflatun ışı-
lıkla boyanmış hali- gözünün önüne geldi. Parlayan altın
rengi saçları. Nazik, bilgili gözleri. Dudaklarının tek öpüşle
onu her türlü karanlıktan uzaklaştırışı. Daniel için bunların
hepsine ve daha fazlasına katlanırdı.

Daha ne kadar fazlası olduğunu bilseydi.

O ve Bayan Sophia koşarak ortak alanları çevreleyen gi-
cirtli tribünleri ve futbol sahasını geçtiler. Bayan Sophia
gerçekten formundaydı. Kadın birkaç adım önünden gidi-
yor olmasaydı, Luce hızından endişe edebilirdi.

Luce geride kalıyordu. Gölgelerle yüzleşmekten duydu-
ğu korku, karşı yönden eserek onu yavaşlatan, kasırga gü-
cünde bir rüzgâr gibiydi. Yoğun bir mide bulantısı ona, ka-
ranlık şeylerin neler yapabileceğinin sadece minik bir par-
çasını gördüğünü söyledi.

Mezarlık kapılarında durdular. Luce titriyordu, başarısız
bir çabayla bunu gizlemek için kollarını bedenine dolamış-
tı. Onlara arkası dönük bir kız duruyor, aşağıdaki mezarlık-
lara bakıyordu.

"Penn!" diye seslendi Luce arkadaşını gördüğü için çok
mutlu olarak.

Penn onlara döndüğünde yüzü kül rengiydi. Sıcığa rağ-
men siyah bir rüzgârlık giymişti ve gözlükleri nemden bu-
gulanmıştı. O da en az Luce kadar titriyordu.

Luce'un nefesi kesildi. "Ne oldu?"

"Sana bakmak için geliyordum," dedi Penn. "Ve sonra
bir grup çocuk bu tarafa doğru koştu. Oraya doğru gitti-
ler..." Kapıları işaret etti. "Ama ben gidemedim."

"Ne o?" diye sordu Luce. "Ne var orada?"

Ama daha sorarken bile orada olan şeyi biliyordu...
Penn'in asla göremeyeceği şeyi. Kaynayan siyah gölge Lu-
ce'u, sadece Luce'u, kendisine doğru çekiyordu.

Penn hızlı hızlı gözlerini kırptırıyordu. Dehşete düş-
müş gibi görünüyordu. "Bilmiyorum," dedi sonunda. "Baş-
ta havai fişekler olduğunu düşündüm. Ama sonra gökyüzü-
ne hiçbir şey yükselmedi." Titredi. "Kötü bir şey olmak üze-
re. Ne olduğunu bilmiyorum."

Luce derin nefes aldı ve ağır bir sülfür kokusuyla oksür-
dü. "Nasıl Penn? Nereden biliyorsun?"

Penn'in kolu, mezarlığın dibini işaret ederken titredi.
"Şunu görüyor musun?" dedi. "Orada bir şeyler yanıp sönü-
yor."

ON SEKİZ

ESKİ SAVAŞ

Luce, mezarlığın dibindeki titreyen ışığa bir kez baktı ve hızla o yöne koşmaya başladı. Penn'i ve Bayan Sophia'yı arkasında bırakarak kırık mezar taşları arasından uçarcasına geçti. Canlı meşe ağaçlarının keskin, bükülmüş dallarının o koşarken kollarını ve yüzünü çizmesi ya da kalın köklü bitkilerin ona çelme takıyor olması umrunda değildi.

Oraya ulaşmalıydı.

Küçülen gümüş ay az ışık sunuyordu ama bir başka ışık kaynağı daha vardı. Mezarlığın dibinden geliyordu... Gideceği yerden. Çok büyük, bulutlu, şimşekli bir fırtına gibi görünüyordu. Ve sadece orada oluyordu.

Gölgeler onu uyarıyordu, günlerdir bunun farkındaydı. Şimdi karanlık gösterileri Penn'in bile görebileceği bir şeye dönüşmüştü. Ve o tarafa koşan diğer öğrenciler de bunu fark etmiş olmalıydı. Luce bunun ne anlama gelebileceğini

bilmiyordu. Sadece Daniel o yanıp sönen sinsi şeyle birlikte oradaysa... Hepsi Luce'un suçuydu.

Ciğerleri yanıyordu ama onun şeftali ağacının altında duran görüntüsü Luce'u ileri itiyordu. Onu bulana kadar durmayacaktı -çünkü zaten onu bulmaya gidiyordu, kitabı gözüne sokmak ve ona inandığını, bir parçasının başından beri inandığını ama akıl ermez hikâyelerini kabullenmeye korktuğunu haykırmak için. Ona korkularının kendisini bu kez, bundan sonra ondan uzaklaştırmasına izin vermeyeceğini söyleyecekti. Çünkü bir araya getirmesi çok uzun zaman alan bir şeyi biliyordu, anlamıştı... Geçmişte yaşadıklarını hem daha çok hem de daha az inandırıcı hale getiren, çılgınca ve tuhaf bir şeyi artık biliyordu. Daniel'in kim -hayır, ne olduğunu biliyordu. Bir yarısı bu sonuca kendiliğinden ulaşmıştı -daha önceden yaşamış ve ona âşık olmuş olabileceği sonucuna. Sadece bunun ne anlama geldiğini, ortaya çıkan sonucun ne olduğunu anlamamıştı -ona karşı hissettiği çekim, gördüğü rüyalar...

Ama eğer gölgeleri kovmanın bir yolunu bulmak için zamanında oraya varamazsa, bunların hiçbirinin önemi kalmayacaktı. O Daniel'a ulaşmadan onlar ulaşırsa hiçbir şeyin önemi yoktu. Dik mezar sıraları arasından parçalararcasına geçti ama mezarlığın sonu hâlâ çok uzaktaydı.

Arkasından yükselen ayak seslerini duydu. Sonra da tiz bir ses.

"Pennyweather!" Bayan Sophia'ydı. Luce'a yaklaşıyor, Penn'in devrik bir mezartaşının üzerinden yavaşça atladığı yöne doğru omzunun üzerinden sesleniyordu. "Noel'in gelişinden bile daha yavaştın!"

"Hayır!" diye bağırdı Luce. "Penn, Bayan Sophia, buraya gelmeyin!" Başka kimseyi gölgelerin yoluna çıkarmaktan sorumlu olmayacaktı.

Bayan Sophia yan yatmış bir mezar taşının üstünde oturmuş, gözleri Luce'u hiç duymamış gibi gökyüzüne bakıyordu. İnce kollarını, kendini korumaya çalışırcasına havaya kaldırdı. Luce gözlerini kısarak geceye baktı ve nefesini tuttu. Serin rüzgârla birlikte, bir şey onlara doğru geliyordu.

İlk başta bunun gölgeler olduğunu düşündü ama bu farklı ve daha korkunç bir şeydi... Çıktıntılı, karanlık bir şeytü gibiydi, aralardan gökyüzü parçaları görölüyordu. Bu gölge milyonlarca minik siyah parçadan oluşuyordu. Fırtınakurdayan, çırpınan, her yöne doğru genişleyen bir karanlık fırtınası.

"Çekirgeler!" diye bağırdı Penn.

Luce ürperdi. Yoğun sürü hâlâ uzaktaydı ama ritimli sesleri her gecen saniye daha da yükseliyordu. Binlerce kuşun kanat çırpması gibi. Ölümecül bir karanlığın dünyayı süpürmesi gibi. Geliyordu. Bu gece ona, belki de hepsine saldırıyordu.

"Bu hiç iyi değil!" Bayan Sophia gökyüzüne bakarak söylendi. "Her şeyin bir kuralı olmalı!"

Penn Luce'un yanına gelerek durdu ve ikisi şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Penn'in dudağının üstü boncuk boncuk terlemişti ve mor gözlükleri aşağı kaymıştı.

"Aklım oynatıyor," diye fısıldadı Penn başparmağıyla Bayan Sophia'yı işaret ederek.

"Hayır." Luce başını iki yana salladı. "O bir şeyler biliyor. Ve eğer Bayan Sophia korkuyorsa, sen burada olmamalıydın Penn."

"Ben mi?" diye sordu Penn şaşkınlıkla -muhtemelen okulun ilk gününden beri Luce'u yönlendiren kendisi olduğu için. "Bence ikimizin de burada olmaması gerekiyor."

Luce'un göğsüne, Callie'yle vedalaşmak zorunda kaldığı

zaman hissettiğine benzer bir acı saplandı. Penn'den gözlerini kaçırıldı. Şimdi aralarında bir ayrılık vardı, onları ayıran bir bölünme, sebebi de Luce'un geçmişiydi. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordu, Penn'in dikkatini buna çekmekten de... Ama şimdi yollarını ayırmak daha iyi ve daha güvenli olacaktı.

"Ben kalmalıyım," dedi derin bir nefes alarak. "Daniel'i bulmalıyım. Sen yurda geri dönmelisin Penn. Lütfen."

"Ama sen ve ben..." dedi Penn boğuk bir sesle. "Sadece biz..."

Luce cümlelerin devamını duyamadan mezarlığın merkezine doğru koşmaya başladı. Aile Günü'nün akşamında, Daniel'i üstünde kara kara düşünürken gördüğü anıta doğru gitti. Son mezar taşının üzerinden sıçradı, ardından zemin düzleşene kadar ıslak, çürümüş yaprakların kapladığı eğimden aşağı kaydı. Mezarlığın merkezindeki devasa meşe ağacının önünde durdu.

Aynı anda kendini sıcaklamış, hayal kırıklığına uğramış ve dehşete düşmüş hissederek ağacın gövdesine yaslandı.

Sonra, ağacın dalları arasından, onu gördü.

Daniel.

Ciğerlerindeki havayı bıraktı ve dizlerinin titredigini hissetti. Bu uzak, karanlık, çok güzel ve heybetli profile atıldığı tek bakış, ona Daniel'in ima ettiği her şeyin -hatta kendi başına fark ettiği büyük bir şeyin de- doğru olduğunu anlattı.

Anıtın tepesinde duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuş, biraz önce başının üstünden geçen, kaynayan çekirge bulutuna bakıyordu. İnce ay ışığı, gölgesini mahzenin geniş, düz çatısından kırılan karanlık bir hilal şeklinde düşürmüştü. Sallanan sarmaşıklar ve eğilmiş eski heykellerin arasından zikzaklar çizerek Daniel'a doğru koştu Luce.

"Luce!" Daniel anıtın temeline yaklaşıırken onu fark etti. "Burada ne işin var?" Sesi onu gördüğüne mutlu olmuş gibi gelmiyordu -daha çok şok ve korku vardı.

Hepsi benim suçum, diye bağırarak istedi Luce anıta yaklaşıırken. Ve inanıyorum, hikâyemize inanıyorum. Seni bırakıp gittiğim için beni affet, bir daha asla yapmayacağım. Onu söylemek istediği bir şey daha vardı ama Daniel ondan çok yukarıdaydı, gölgenin korkunç gürültüsü çok yüksekti ve hava Daniel'a olduğu yerden kendini duyurmayı denemek için fazla duygusaldı.

Anıt mezar yekpare mermerdi. Fakat kabartma papagan heykellerinden birinde büyükçe bir çentik vardı ve Luce bunu ayağını basmak için kullandı. Genelde soğuk olan taş, şimdi ılıktı. Tepeye ulaşmak için kendini zorlarken terli avuçları birkaç kez kaydı. Onu affetmesi gereken Daniel'a ulaşmalıydı.

Biri omzuna dokunduğunda duvarda sadece birkaç metre yükselmeyi başarabilmişti. Döndü ve o kişinin Daniel olduğunu gördüğünde nefesini tuttu ve eli kaydı. O yere düşmeden önce, kollarını beline dolayarak Daniel onu yakaladı. Ama daha biraz önce yukarıdaydı.

Luce yüzünü onun omzuna gömdü. Ve gerçek onu hala korkutsa da Daniel'ın kollarında olmak denizin kıyısını bulması gibiydi, bir yolcunun uzun, zor ve uzak bir yolculuktan dönmesi gibiydi -en sonunda eve dönmek gibi.

"Geri dönmek için hoş bir zaman seçtin," dedi Daniel. Gülümsedi ama gülüşü endişeyle ağırlaşmıştı. Gözleri onun ilerisine, gökyüzüne bakıyordu.

"Sen de görüyor musun?" diye sordu Luce.

Daniel cevap vermeden ona baktı. Dudağı titredi.

"Tabii ki görüyorsun," diye fısıldadı Luce çünkü her şey

bir araya geliyordu. Gölgeler, Daniel'ın hikâyesi, geçmişleri. İçinde bir hıçkırık yükseldi. "Beni nasıl sevebiliyorsun?" diye hıçkırdı. "Bana nasıl tahammül edebiliyorsun?"

Daniel onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Sen neden bahsediyorsun? Bunu nasıl söyleyebilirsin?"

Luce'un kalbi çok hızlı atmaktan yanıyordu.

"Çünkü..." Yutkundu. "Sen bir meleksin."

Daniel'ın kolları gevşedi. "Ne dedin?"

"Sen bir meleksin Daniel, biliyorum," dedi Luce içindeki su kanallarının tamamen yıkılmadan önce gittikçe genişleyerek açıldığını hissederek. "Bana deli olduğumu söyleme. Seninle ilgili rüyalar gördüm, unutmak için fazla gerçekçi rüyalar, sen daha bana bir tek güzel şey söylemeden sana âşık olmama sebep olan rüyalar." Daniel'ın bakışlarında hiçbir değişiklik olmadı. "Kanatlarının olduğunu ve beni tanımadığım bir gökyüzünde kollarında tuttuğunu, yine bir şekilde aynı yerde kollarında daha önce binlerce kez bulunduğumu bildiğim rüyalar." Luce alnını Daniel'ın alnına dokundurdu. "Bu çok şeyi açıklıyor... Hareket ettiğindeki zerafetini ve atalarının yazdığı o kitabı. Aile Gününde neden seni kimsenin ziyaretine gelmediğini. Yürerken vücudunun uçar gibi görünüşünü. Ve neden beni öptüğünde cennete gitmiş gibi hissettiğimi." Nefesini düzenlemek için durdu. "Ve neden sonsuza dek yaşayabildiğini. Bu rüyaların açıklamadığı tek şey, benimle ne işin olduğu. Çünkü ben sadece... Benim." Başını kaldırıp, gölgelerin karanlık büyüsunü hissederek tekrar gökyüzüne baktı. "Ve pek çok şeyden suçluyum."

Daniel'ın yüzünün rengi attı. Ve Luce bundan tek bir sonuç çıkartabilirdi. "Neden olduğunu sen de anlamıyorsun," dedi.

"Hâlâ burada ne aradığımı anlamıyorum."

Luce gözlerini kırptırdı ve acınacak halde başını salladı, sonra da arkasını döndü.

"Hayır!" Daniel onu geri çekti. "Gitme. Sadece, daha önce sen hiç... Biz hiç... Bu kadar ileri gitmemiştik." Gözlerini kapadı. "Tekrar söyler misin?" diye sordu neredeyse utamırcasına. "Tekrar söyler misin... Ne olduğumu?"

"Sen bir meleksin," diye yavaşça tekrarladı Luce Daniel'in gözlerini kapatıp neredeyse öpüşüyorlarmışçasına zevkle inlemesine şaşırarak. "Ben bir meleğe âşığım." Şimdi gözlerini kapatıp inlemek isteyen oydu. Başını yana eğdi. "Ama rüyalarımda, kanatlarım..."

Sıcak, muazzam bir ruzgâr yandan eserek neredeyse Luce'u Daniel'in kollarından savurdu. Daniel kendi vücuduyla onu korudu. Gölge-çekirgeler mezarlığın ilerisindeki bir ağacın gölgesine yerleşmişler, dallarda cızırtı sesleri çıkartıyorlardı. Şimdi ise büyük, tek bir kütle halinde havalanmışlardı.

"Ah Tanrım," diye fısıldadı Luce. "Bir şeyler yapmalıyım. Durdurmalıyım..."

"Luce." Daniel onun yanağını okşadı. "Bana bak. Sen yanlış hiçbir şey yapmadın. Ve..." Gölgeleleri işaret etti. "Bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok." Başını iki yana salladı. "Neden suçlu olduğumu düşünüyorsun ki?"

"Çünkü..." dedi Luce. "Tüm hayaum boyunca bu gölgeleleri görüyordum..."

"Bunu fark ettiğimde, geçen hafta gölde, bir şeyler yapmalıydım. Onları gördüğün ilk hayat bu... Ve beni korkuttu."

"Benim suçum olmadığını nasıl bilebilirsin?" diye sordu Luce Todd'ı ve Trevor'ı düşünerek. Kötü bir şeyler olmadan hemen önce gölgeler hep ona geliyordu.

Daniel onun saçlarını okşadı. "Gördüğün gölgelere Duyurucular denir. Kötü görünürler ama sana zarar veremezler. Tek yaptıkları bir olayı analiz etmek ve bir başkasına rapor vermektir. Dedikoducular. Liseli kız gruplarının şeytani versiyonu."

"Peki ya onlar?" Mezarlığı çevreleyen ağaçları işaret etti. Dalları sallanıyor, yoğun, sızınulı karanlığın ağırlığıyla aşağı çekiliyordu.

Daniel sakın bir şekilde baktı. "Onlar Duyurucuların çağırıldığı gölgeler. Savaşmak için."

Luce'un elleri ve ayakları korkudan buz gibi oldu. "Ne... Ne tür bir savaş bu?"

"Büyük bir savaş," dedi Daniel onun çenesini kaldırarak. "Ama şimdilik sadece gösteriş yapıyorlar. Hâlâ zamanımız var."

Arkalarından gelen küçük bir öksürük sesi Luce'u sıçratmıştı. Daniel, anıtın gölgesinde dikilen Bayan Sophia'yı selamlamak üzere eğildi. Saçları, onları tutan tokalardan kurtulmuştu ve vahşi, zapt edilemez görünüyorlardı -tıpkı bakışları gibi. Ardından Bayan Sophia'nın arkasından biri çıkarak ileri geldi. Penn. Elleri ceketinin ceplerindeydi. Yüzü hâlâ kırmızıydı ve saç dipleri terden ıslanmıştı. Luce'a bakarak "Neler olduğunu bilmiyorum ama seni bir başına bırakamazdım..." dercesine omuz silkti. Luce bunun üzerine gülümsedi.

Bayan Sophia ileri doğru gelerek kitabı havaya kaldırdı. "Lucinda'mız araştırma yapıyordu."

Daniel çenesini ovuşturdu. "O eski şeyi mi okuyordun? Onu hiç yazmamalıydım." Sesi neredeyse mahcup çıkıyordu -ama Luce bulmacanın bir parçasını daha yerine oturtabilmişti.

"Onu sen yazdın," dedi. "Ve sayfa kenarlarına resimler çizdin. Ve bizim o fotoğrafımızı yapıştırdın."

"Demek fotoğrafı buldun," dedi Daniel gülümseyerek ve fotoğraftan bahsetmek anılarını canlandırmış gibi Luce'ye daha da yakınına çekerek, "Tabii ya..."

"Anlamam biraz zaman aldı ama ne kadar mutlu olduğumuza gördüğümde, içimde bir şeyler açıldı. Ve biliyordum."

Elini Daniel'in boynuna sardı ve Bayan Sophia ile Penn'in orada oluşunu hiç umursamayarak yüzünü kendine doğru çekti. Daniel'in dudakları kendisinininkilere dokunduğunda, bütün o karanlık, korkunç mezarlık yok oldu -eskimiş mezarlar ve ağaçlarda eşelenen gölge parçaları da; hatta yukarıdaki ay ve yıldızlar bile.

Helston fotoğrafını ilk gördüğünde korkmuştu. Bütün o geçmiş versiyonlarının var olduğu düşüncesi kabullenmek için çok zordu. Ama şimdi, Daniel'in kollarında, hepsinin bir şekilde bir bütün oluşturduğunu hissedebiliyordu... Aynı Daniel'i tekrar, tekrar ve tekrar seven Luce'ların büyük birliği. O kadar büyük bir aşk ki kalbinden ve ruhundan taşıyor, vücudundan dökülüyor ve aralarındaki boşluğu dolduruyordu.

Ve sonunda, gölgelere bakarlarken Daniel'in dediği şeyi duydu: Yanlış hiçbir şey yapmamıştı. Suçlu hissetmesi için hiçbir neden yoktu. Bu doğru olabilir miydi? Hep inandığı gibi, Trevor'ın ve Todd'ın ölümü konusunda masum muydu? Bunu kendi kendine sorduğu anda, Daniel'in ona doğru söylediğini biliyordu. Ve kendisini uzun, kötü bir rüyadan uyanır gibi hissetti. Artık kendisini kırpık saçlı, bol siyah kıyafetler giyen kız gibi hissetmiyordu... Artık çuval-lama ustası, kokuşmuş mezarlıktan korkan ve haklı yere ıslah okuluna tıkilmiş kız yoktu.

"Daniel..." dedi ona bakabilmek için nazikçe omuzlarından tutup geri iterek. "Melek olduğunu bana daha önce ne-

den söylemedin? Neden lanetli olduğunu söyleyip durdun?"

Daniel ona gergin bir şekilde baktı.

"Kızmiyorum." Ona güvence verdi. "Sadece merak ediyorum."

"Sana söyleyemezdim," dedi Daniel. "Hepsi birbirine bağlı. Şu ana kadar bunu kendi başına keşfedebileceğini bile bilmiyordum. Sana bunu fazla çabuk ya da yanlış zamanda söyleseydim, yine giderdin ve ben beklemek zorunda kalırdım. Zaten şimdiye kadar çok uzun süre beklemek zorunda kaldım."

"Ne kadar uzun?" diye sordu Luce.

"Senin her şeye değdiğini unutacak kadar uzun değil. Her fedakârlığa. Her acıya." Daniel bir anlığına gözlerini kapadı. Ardından Penn ve Bayan Sophia'nın bulunduğu yöne baktı.

Penn yosun tutmuş siyah bir mezar taşına sırtını yaslayarak oturmuştu. Dizlerini çenesine kadar çekmişti ve hırsla ırmaklarını kemiriyordu. Bayan Sophia elleri belinde duruyordu. Söyleyeceği bir şey varmış gibi görünüyordu.

Daniel geriye doğru bir adım attı ve Luce aralarından serin bir esintinin geçtiğini hissetti. "Hâlâ senin her an gideceğinden..."

"Daniel..." diye seslendi Bayan Sophia azarlarcasına.

Daniel onu eliyle susturdu. "Birlikte olmamız, senin olmasımı isteyeceğin kadar basit değil."

"Tabii ki değil," dedi Luce. "Demek istediğim, sen bir meleksin, ama artık bunu bildiğime göre..."

"Lucinda Price." Bayan Sophia'nın öfkesinin hedefi bu kez Luce'tu. "Sana söylemek zorunda olduğu şeyi bilmek istemezsin," diye uyardı. "Ve Daniel, buna hakkın yok. Bu onu öldürür..."

Luce, Bayan Sophia'nın isteği yüzünden aklı karışarak başını iki yana salladı. "Bence biraz gerçekten sağ kurtulabilirim."

"Bu biraz gerçek değil," dedi Bayan Sophia ikisinin arasında durmak için ileri adım atarak, "Ve bundan sağ kurtulamazsın. Düşüş'ten beri binlerce yıldır kurtulamadığın gibi."

"Daniel, neden bahsediyor?" Luce Bayan Sophia'nın etrafından bileğini tutmak için uzandı ama kütüphane görevlisi elini savuşturdu. "Bunu kaldırabilirim," dedi Luce karnının kasıldığını hissederek, "Daha fazla sır istemiyorum. Onu seviyorum."

Bu sözleri bir başkasına ilk kez yüksek sesle söylemişti. Tek pişman olduğu, bildiği en önemli iki kelimeyi Daniel yerine Bayan Sophia'ya söylemiş olmasıydı. Ona doğru döndü. Daniel'in gözleri parlıyordu. "Seni seviyorum..." diye fısıldadı. "Seni seviyorum."

Sak.

Sak. Sak.

Sak. Sak. Sak. Sak.

Arkalarındaki ağaçların arasından yavaş, yüksek sesli bir alkış duyuldu. Daniel uzaklaştı ve ağaçlara doğru döndü. Duruşu sertleşirken, Luce o eski korkunun geri geldiğini hissetti. Daniel'in ağaçların gölgesinde gördüğü şeyden dolayı hazırlandığı hissine kapıldı ve gördüğü şey karşısında dehşete düştü.

"Ah, bravo. Bravo! Bu gerçekten ruhuma dokundu... Ve söylemesi üzücü ama bugünlerde oraya pek dokunan olmuyor."

Cam açıklığa adım attı. Gözleri kalın, altın renkli farla çevrelenmişti ve ay ışığında parlıyor, onu vahşi bir kedi gibi gösteriyordu.

"Bu inanılmaz derecede tatlı kızı..." dedi. "Seviyorsun değil mi âşık çocuk? Sevmiyor musun yoksa, Daniel?"

"Cam," diye uyardı Daniel. "Bunu yapma."

"Neyi?" diye sordu Cam sol kolunu havaya kaldırarak. Parmaklarını bir kez şıklattı ve yanan bir kibritinki kadar küçük bir alev, elinin üzerinde havada belirdi. "Bunu mu diyorsun?"

Parmaklarından çıkan şıklama sesinin yankısı, mezarlıktaki mezarlardan yansıyarak ileri ve geri gittikçe yükselip çoğalarak havada asılı kalmış gibiydi. İlk başta Luce çıkan sesin daha fazla alkış olduğunu sandı, bir salon dolusu şeytani karanlık, Cam'in yaptığı gibi, alaycı bir şekilde Luce ve Daniel'in aşkını alkışlıyor gibiydi. Ama sonra, daha önce duyduğu gürültülü kanat çırpışlarını hatırladı. Ses, o binlerce uçuşan karanlık parçaların şeklini alırken nefesini tuttu. Ormanın içinde gözden kaybolmuş olan çekirge biçimli gölgeler sürüsü bir kez daha başlarının üzerinde toplandı.

Patırtıları o kadar gürültülüydü ki Luce kulaklarını kapatmak zorunda kaldı. Yerde, Penn başını dizlerinin arasına alarak büzülmüştü. Ama Daniel ve Bayan Sophia kıpırdamadan durarak bu ahenksiz ses büyür ve değişirken gökyüzünü izlediler. Gittikçe daha çok, açılmaya başlayan fisikiyelerin sesi gibi gelmeye başlıyordu kulağa -ya da binlerce yılanın tıslaması gibi.

"Yoksa bunu mu?" diye sordu Cam korkunç, şekilsiz karanlık etrafını sararken omuz silkerek.

Böcekler büyüyüp genişlemeye başladılar, herhangi bir böceğin olabileceğinden daha da büyük boyutlara ulaşip, yapışkan gibi damlayarak siyah, parçalı bedenlere dönüştüler. Sonra oluştukları sırada gölgeden uzuvlarını nasıl kullanacaklarını öğreniyormuşçasına, yavaşça çok sayıdaki ba-

cakları üzerinde yükseldiler ve insan boyuna gelmiş peygamber develeri gibi ilerlediler.

Cam onları etrafını sararlarken samimiyetle karşıladı. Kısa sürede Cam'in ardında, vücut bulmuş gecedan bir ordu oluşturmuşlardı.

"Üzgünüm," dedi avcuyla alınına vurarak. "Bunu yapmamamı mı söylemiştin?"

"Daniel," diye fısıldadı Luce. "Neler oluyor?"

"Neden ateşkesi bozdun?" diye seslendi Cam'e.

"Ah. Şey. Umutsuz zamanlar konusunda ne derler bilirsin..." diyerek dudak bükte Cam. "Ve onun vücudunu o mukemmel, meleksi öpücüklerle bezediğini izlemek... Bana kendimi çok umutsuz hissettirdi."

"Kapa çeneni Cam!" diye bağırdı Luce onun kendisine dokunmasına izin vermiş olmasından nefret ederek.

"Güzel zamanlardı." Cam bakışlarını ona çevirdi.

"Ah evet, kavga edeceğiz bebeğim. Senin için. Tekrar." Çenesini ovuşturdu ve yeşil gözlerini kıstı. "Bu sefer daha büyük olacak, bence. Birkaç kayıp daha. Kabullen bunu."

Daniel Luce'u kollarına aldı. "Bana neden olduğunu söyle Cam. Bu kadarını bana borçlusun."

"Neden olduğunu biliyorsun," diye patladı Cam Luce'u işaret ederek. "O hâlâ burada. Uzun süreliğine değil gerçi."

Ellerini beline koydu ve şimdi şişman yılanlara benzeyen bir grup yoğun gölge, vücudu boyunca kayarak kollarına bileklik gibi dolandı. Cam en irilerinin başını sevgiyle okşadı.

"Ve bu kez, aşkın o küçük kül bulutuna dönüştüğünde, bu sonsuza kadar olacak. Görüyorsun, bu kez her şey farklı." Cam ısıldadı ve Luce Daniel'in sadece bir anlığına sarsıldığını hissettiğini sandı.

"Ah, sadece bir şey aynı... Ve senin tahmin edilebilirliği-

ne karşı bir zaafım var Grigori." Cam ileri doğru bir adım attı. Gölge ordusu aynı şekilde ilerleyerek Luce, Daniel, Penn ve Sophia'nın geri çekilmesine neden oldu. "Sen korkuyorsun," dedi dramatik bir şekilde Daniel'i işaret ederek. "Ve ben korkmuyorum."

"Bu kaybedecek hiçbir şeyin olmadığı için," diye tükürürcesine cevap verdi Daniel. "Asla senin yerine geçmek istemezdim."

"Hmnm..." dedi Cam parmağıyla çenesine yavaşça vurarak. "Bunu göreceğiz." Sırtarak etrafına bakındı. "Bunu sana hecelemem mi gerekiyor? Evet. Bu kez kaybedecek daha büyük bir şeyin olduğunu duydum. Onu ortadan kaldırmayı çok daha eğlenceli hale getirecek bir şey."

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu Daniel.

Luce'un solunda, Bayan Sophia ağzını açtı ve ulurcasına, yabani bir ses çıkardı. Ellerini başının üzerinde bir tür dans gibi hareketlerle vahşice salladı, gözleri neredeyse saydamdı, sanki bir çeşit transa girmiş gibiydi. Dudakları seğirdi ve Luce şaşırarak fark etti ki Bayan Sophia anlaşılabilir bir dilde konuşuyordu.

Daniel Bayan Sophia'nın kolunu yakaladı ve onu sarstı. "Hayır, kesinlikle haklısınız: bu hiç mantıklı değil," diye fısıldadı ve Luce onun Bayan Sophia'nın tuhaf dilini anlayabildiğini fark etti.

"Ne dediğini biliyor musun?" diye sordu Luce.

"İzin ver çevirelim," diyerek anıtın tepesinden bağırdı tamdık bir ses. Arriane. Yanında da Gabbe. İkisi de arkadan aydınlatılmış gibi görünüyordu ve tuhaf, gümüş renkli bir parlaklıkla sarmalanmış gibiydiler. Mahzenden kendilerini bıraktılar ve Luce'un yanına sessizce indiler.

"Cam haklı Daniel," dedi Gabbe çabucak. "Bu kez bir şeyler farklı... Luce ile ilgili bir şeyler. Döngü kırılabilir..."

Ve bu bizim istediğimiz yönde olmayabilir. Demek istediğim... Sonsuza dek..."

"Biri neden bahsettiğinizi bana söyleyebilir mi!" diyerek araya girdi Luce. "Farklı olan ne? Nasıl kırılacak? Tüm bu savaşta tehlikede olan şey ne?"

Daniel, Arriane ve Gabbe ona bir an sanki onu bir yerden tanıyorlarmış ama bir anda çok değiştiği için artık yüzünü çıkaramıyorlarmış gibi baktılar.

Sonunda Arriane konuştu. "Tehlikede mi?" Boynundaki yarayı ovdu. "Eğer kazanırlarsa... Bu, dünyada cehennem demek. Herkesin bildiği haliyle... Dünyanın sonu."

Cam'in etrafında siyah şekiller çılgınlık attılar, bir çeşit seytani ısınma turu gibi birbirleriyle güreşerek.

"Peki ya biz kazanırsak?" Luce bu sözcükleri dile getirmekte zorlanmıştı.

Gabbe yutkundu, ardından "Henüz bilmiyoruz," dedi ciddi bir sesle.

Daniel aniden geriye doğru, Luce'tan uzaklaşarak sendeledi ve Luce'u işaret etti. "O... O..." diye ağzını kapatarak kekeleydi. "O öpücük..." dedi sonunda ileri bir adım atıp Luce'un kolunu kavrayarak. "Kitap. İşte bu yüzden yapabiliyorsun..."

"Bölüm 2'ye geç Daniel," diye yönlendirdi Arriane. "Hızlı düşün. Sabır erdemdir ve bunlar söz konusu olduğunda Cam'in nasıl hissettiğini biliyorsun."

Daniel Luce'un elini sıkı. "Gitmelisin. Buradan uzaklaşmalısın."

"Ne? Neden?"

Luce yardım için Arriane ve Gabbe'ye baktı, ardından onlardan uzaklaştı çünkü bir grup gümüş rengi pırıltı anın tepesinden üstlerine akmaya başlamıştı. Dev bir taş kavanozdan salınan sonsuz bir ateşböceği seli gibi. Arriane ve

Gabbe'nin üzerine, gözlerinde pırıltılar oluşturarak yağmur gibi yağdılar. Luce'a havai fişekleri hatırlatular -ve annesinin gözbebeklerine baktığında sanki gözleri birer aynaymış gibi parlayan gümüş ışıkları, havai fişeklerin yansımaları görebildiği bir 4 Temmuz'u.

Yalnız bu parıltılar havai fişekler gibi dumana dönüşerek tükenmediler. Mezarlığın zeminine çarptıklarında zarif, pırıltılı, yanardöner şekiller halinde açıldılar. Tam olarak insan şeklinde değillerdi ancak belli belirsiz de olsa fark ediliyorlardı. Muhteşem, parlak ışık huzmeleri. Oyle büyüleyici varlıklardı ki Luce kısa sürede onların hem büyüklük hem de sayı olarak Cam'in arkasındaki büyük, karanlık güce denk bir melek ordusu olduklarını anladı. Gerçek güzellik ve iyilik böyle görünüyordu -son derece muhteşem bir güneş tutulması ya da cennetin kendisi gibi doğrudan bakmanın can acıtıcı olduğu, hayalet gibi ışık saçan, tamamen saf varlıklar. Bu savaşta galip gelmek zorunda olan tarafta yer aldığı için kendini rahatlamış hissetmeliydi. Ama midesi bulanmaya başlıyordu.

Daniel elinin tersini onun yanağına bastırdı. "Ateşi var."

Gabbe Luce'un kolunu okşadı ve ısıldadı. "Her şey yolunda şekerim," dedi Daniel'in elini iterek. Aksam her neyse güven vericiydi. "Buradan sonrasını biz halledeceğiz. Ama sen gitmelisin." Omzunun üzerinden Cam'in arkasındaki karanlık sürüye göz attı. "Şimdi."

Daniel son kez sarılmak için Luce'u kendine doğru çekti.

"Ben onu alırım," dedi Bayan Sophia yüksek sesle. Kitap hâlâ kolunun altındaydı. "Güvenli bir yer biliyorum."

"Git," dedi Daniel. "Seni elimden geldiğince çabuk bulacağım. Sadece bana buradan koşarak uzaklaşacağına ve ardına bile bakmayacağına dair söz ver."

Luce'un soracak çok şeyi vardı. "Seni bırakmak istemiyorum."

Arriane aralarına adım attı ve Luce'u kapılara doğru son kez sertçe itti. "Üzgünüm Luce," dedi. "Bu savaşı bize bırakmanın zamanı geldi. Biz bir çeşit profesyoneliz."

Luce, Penn'in elinin kendi elinin içine kaydığını hissetti ve kısa süre sonra koşuyorlar, Daniel'i bulmak için aşağı indikleri gibi hızlıca girişe doğru ilerliyorlardı... Kaygan, yapraklı yokuştan yukarı doğru... Sivri meşe ağacı dallarının ve kırık mezar taşlarının yıkıntıları arasından yukarı doğru...

Uzaktaki kapıların demir kemerine yönelerek taşların üzerinden sıçradılar ve yokuş yukarı koştular. Sıcak rüzgâr saçlarını uçurdu ve bataklık havası ciğerlerinde hâlâ yoğundu. Ay ışığı yetersizdi ve mezarlığın merkezindeki ışık artık görünmüyordu. Luce neler olduğunu anlayamıyordu. Hem de hiç. Ve diğer herkesin anlıyor olmasından da hiç hoşlanmamıştı.

Tam önlerindeki zemine karanlıktan bir ok, yeri çatlatıp çıkıntılı bir vadi oluşturarak saplandı. Luce ve Penn tam zamanında savrularak durdular. Yarığın genişliği Luce'un boyu kadardı ve derinliği... Eh, Luce karanlık dibini göremiyordu. Kenarları cızırdıyor ve tütüyordu.

Penn'in nefesi kesildi. "Luce. Korkuyorum."

"Beni takip edin kızlar," diye seslendi Bayan Sophia.

Arkalarından patlama ardına patlama sesi gelirken onları karanlık mezarların arasından kıvrıla kıvrıla sağ tarafa yönlendirdi. "Savaş sesleri sadece," dedi burnundan soluyan bir çeşit tuhaf tur rehberi gibi. "Korkarım bu bir süre devam edecek."

Luce her çarpmada irkiliyordu ama baldırları yanıncaya kadar kendini zorlamaya devam etti, arkasında Penn acıyla

bağırana kadar. Luce döndü ve gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi açılmış olan arkadaşının sendelediğini gördü.

"Penn!" diye çığlık attı Luce düşmeden önce onu yakalamak için uzanarak. Onu nazıkçe yere indirdi ve yüzüstü döndürdü. Ve neredeyse bunu yapmamış olmayı diledi. Penn'in omzu siyah ve sivri bir şeyle kesilmişti. O şey derisini ısırmış ve geride yanık et gibi kokan kömürleşmiş bir çizgi bırakmıştı.

"Kötü mü?" diye sordu Penn boguk bir sesle. Gözlerini hızla kırptırıyordu, kafasını kaldırıp kendisi göremediği için sinirlendiği belliydi.

"Hayır," diye yalan söyledi Luce başını iki yana sallayarak. "Sadece bir kesik." Penn'in kıyafetinin yırtılmış kolunu bir araya getirirken içinde yükselen mide bulantısını geçirmeye çalışarak yutkundu. "Canını acıtıyor muyum?"

"Bilmiyorum," dedi Penn hırıltılı bir sesle. "Hiçbir şey hissedemiyorum."

"Kızlar, sizi geciktiren nedir?" Bayan Sophia geri dönmüştü.

Luce başını kaldırıp Penn'in yarasının ne kadar kötü göründüğünü söylememesini isteyerek Bayan Sophia'ya baktı.

Bayan Sophia tek kelime etmedi. Başıyla hızlıca Luce'u onayladı ve kollarını uzatarak çocuğunu yatağına taşıyan bir ebeveyn gibi Penn'i kaldırdı. "Seni yakaladım," dedi. "Çok yolumuz kalmadı."

"Hey!" Luce, Penn'i sanki bir torba dolusu tüymüş gibi taşıyan Bayan Sophia'yı takip etti. "Bunu nasıl..."

"Soru yok, tüm bunlardan uzaklaşana kadar olmaz," dedi Bayan Sophia.

Uzaklaşmak. Luce'un Daniel'dan uzak olmaktan daha az

istediği bir şey yoktu. Ve sonra, mezarlığın girişini geçtikten sonra, okulun ortak alanlarının düz zemininde dururken kendine hakim olamadı. Ardına baktı. Ve anında Daniel'in neden bunu yapmamasını söylediğini anladı.

Dönen, gümüş-altın rengi bir ışık sütunu, mezarlığın karanlık merkezinden fışkırıyordu. Mezarlığın kendisi kadar genişti, yerden metrelerce yükselerek bulutları yok eden bir ışık huzmesiydi. Siyah gölgeler ışığa saldırıyor, zaman zaman bir ışık filizini koparıp çıgıklar atarak onları gecenin içine taşıyorlardı. Kıvrılan teller durmaksızın çağlayan devasa bir şelale kadar yüksek sesle havayı dolduruyordu. Kalın notalar gecenin içinde gümbürdedi. İnce notalar etraflarındaki boşluğu doldurarak çınladı. Bu dünya üzerinde duyulmuş en büyük, en mükemmel dengelenmiş kutsal melodiydi. Güzeldi, korkutucuydu ve her şey sülfür kokuyordu.

Kilometrelerce çevrelerindeki herkes dünyanın sonunun geldiğini düşünüyor olmalıydı. Luce ne düşüneceğini bilmiyordu. Kalbi tekledi.

Daniel ona ardına bakmamasını söylemişti çünkü gördüğü şeyin Luce'ta onun yanına gitme isteği uyandıracağını biliyordu.

"Ah, hayır bunu yapmıyorsun," dedi Bayan Sophia Luce'u ensesinden yakalayıp kampus boyunca sürükleyerek. Spor salonuna vardıklarında Luce, Bayan Sophia'nın bu sırada Penn'i hâlâ taşıdığını fark etti, hem de sadece tek kolunu kullanarak.

"Nesin sen?" diye sordu Luce, Bayan Sophia onu çift kanatlı kapılardan içeri iterken.

Kütüphane görevlisi boncuklu kırmızı kazağının cebinden uzun bir anahtar çıkarttı ve giriş salonunun ön bölümündeki tuğla duvarın kapı gibi bile görünmeyen bölümü-

ne soktu. Uzun bir merdivenle birleşen giriş sessizce açıldı ve Bayan Sophia Luce'a merdivenlerden yukarı ilerlemesini işaret etti.

Penn'in gözleri kapalıydı. Ya bilinci kapalıydı ya da gözlerini açık tutamayacak kadar acı içindeydi. Her iki durumda da dikkat çekici biçimde sessizdi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Luce. "Buradan çıkmalıyız. Arabanız nerede?" Penn'i korkutmak istemiyordu ama bir an önce bir doktor bulmaları gerekiyordu.

"Kendin için neyin iyi olduğunu biliyorsan sessiz ol." Bayan Sophia Penn'in yarasına göz attı ve içini çekti. "Burada spor aletlerle kutsallığı bozulmamış olan tek odaya gidiyoruz. Yalnız kalabileceğimiz bir yere."

Bu arada Penn, Bayan Sophia'nın kollarında inlemeye başlamıştı. Yarasından akan kan, mermer zeminde yoğun, koyu renk bir akıntı halindeydi.

Luce dik merdivene baktı. Sonunu göremiyordu bile. "Bence Penn'in iyiliği için burada kalmalıyız. Çok kısa bir süre içinde gidip yardım almamız gerekecek."

Bayan Sophia içini çekti ve Penn'i taşıya yattırdı, çabucak doğrulup biraz önce girdikleri ön kapıyı kilitletti. Luce, Penn'in önünde dizlerinin üstüne çöktü. Arkadaşı çok küçük ve kırılgan görünüyordu. Tepedeki dökme demir avizeden gelen loş ışıkta, ne kadar kötü yaralandığı da sonunda seçiliyordu.

Penn, Sword & Cross'ta gerçekten ilişki kurabileceği, gözünün korkmadığı tek arkadaşıydı. Arriane, Gabbe ve Cam'in neler yapabildiğini gördükten sonra çok az şey mantıklı geliyordu artık. Ama bir şey hâlâ aynı duruyordu: Penn, Sword & Cross'ta onun gibi olan tek çocuktu.

Sadece Penn Luce'tan daha güçlüydü. Daha zeki, daha mutlu ve daha uyumlu. O, Luce'un ıslah okulundaki o ilk

haftaları atlatabilme sebebiydi. Penn olmadan, Luce'un ne hallerde olacağını kim bilebilirdi?

"Ah, Penn," Luce içini çekti. "İyi olacaksın. Seni iyileştireceğiz."

Penn, Luce'u tedirgin eden anlaşılmas bir şeyler mırıldandı. Luce, giriş salonundaki bütün pencereleri tek tek kapatan Bayan Sophia'ya döndü.

"Hızla kötüleliyor," dedi Luce. "Bir doktor çağırmalıyız."

"Evet, evet," dedi Bayan Sophia ancak ses tonunda bir şeyler aklının başka yerde olduğunu söylüyordu. Mezarlıktaki gölgeler şu anda bu tarafa geliyormuşçasına binayı kaplamaya yoğunlaşmış gibi görünüyordu.

"Luce?" diye fısıldadı Penn. "Korkuyorum."

"Korkma." Luce onun elini sıktı. "Sen çok cesursun. Bunca zaman bana destek oldun."

"Güldürme beni," dedi Bayan Sophia arkasını dönüp daha önce Luce'un hiç duymadığı sert bir sesle. "O bir köstek."

"Ne?" diye sordu Luce kafası karışmış şekilde. "Bu da ne demek?"

Bayan Sophia'nın boncuk gözleri ince, siyah çizgilere dönüşmüştü. Yüzünü buruşturmuştu ve sertçe başını iki yana salladı. Sonra çok yavaşça, hırkasının kolundan, uzun, gümüş bir hançer çıkarttı. "Bu kız bizi sadece yavaşlatıyor."

Bayan Sophia hançeri başının üzerine kaldırırken Luce'un gözleri faltaşı gibi açıldı. Sersemlemiş haldeki Penn neler olduğunu idrak edememişti ama Luce kesinlikle anlamıştı.

"Hayır!" diye çığlık attı Bayan Sophia'nın kolunu durdurmak. hançerin yönünü değiştirmek için uzanarak. Ancak Bayan Sophia ne yaptığını biliyordu ve Luce'un kolunu

ustaca engelledi, bıçağı Penn'in boğazından geçirirken boş-taki eliyle Luce'u kenara itti.

Penn hırıltılar çıkarıp öksürdü, nefesi düzensizleşti. Gözleri, bir şey düşündüğü zamanlardaki gibi yuvalarında geriye gitti. Sadece bu kez bir şey düşünmüyor, ölüyordu. Sonunda gözleri Luce'un kollarıyla buluştu. Ardından yavaşça bakışları donuklaştı ve soluk alıp veriş durdu.

"Kirli ama gerekli," dedi Bayan Sophia bıçağı Penn'in siyah kazağına silip temizleyerek.

Luce ağzını eliyle kapatarak geri sendeledi, çığlık atamıyor, ölmekte olan arkadaşından gözlerini ayıramıyor, onların tarafında olduğunu sandığı kadına bakamıyordu. Birden Bayan Sophia'nın neden bütün kapı ve pencereleri kilitlediğini fark etti. Birilerini dışarıda tutmak için değildi. Onu içeride tutmak içindi.

Bayan Sophia birden Luce'un üzerine atıldı ve hançeri boğazına dayadı.

ON DOKUZ

GÖRÜŞ DIŞI

Merdivenlerin sonunda tuğla örülü düz bir duvar vardı. Her türlü çıkmaz yol Luce'a kendini klostrofobik hissettirirdi ve bu seferki boğazına dayanmış bıçak yüzünden daha da fenaydı. Tırmandıkları dik merdivene doğru bir bakış atmaya cesaret etti. Bulundukları yerden bakıldığında çok uzun ve acılı bir düşüş gibi görünüyordu.

Bayan Sophia bir başka gizli kapıyı maharetle kolayca açarken kendi kendine mırıldanarak yine anlaşılmayan o dili konuşuyordu. Luce'u gizli bir şapele doğru sertçe itti ve kapıyı arkalarından kilitledi. İçerisi dondurucu derecede soğuktu ve yoğun bir şekilde kireçli toz kokuyordu. Luce nefes alabilmek, ağzındaki safralı salıyı yutkunabilmek için çabaladı.

Penn ölmüş olamazdı. Bütün o şeyler gerçekten olmuş olamazdı. Bayan Sophia o kadar kötü olamazdı.

Daniel Bayan Sophia'ya güvenmesini söylemişti. Kendisi gelene kadar Luce'a onunla gitmesini söylemişti...

Bayan Sophia Luce ile hiç ilgilenmedi, sadece ardarda mumları yakıp her birinin önünde diz çöktü ve Luce'un bilmediği bir dilde konuşmaya devam ederek odada dolaştı. Titreyen alevler şapelin temiz ve iyi korunmuş olduğunu gösteriyordu, bu da birilerinin buraya son gelişinin üzerinden çok da uzun zaman geçmemiş olması gerektiği anlamına geliyordu. Ama kuşkusuz gizli bir kapıya ait bir anahtar kampuste yalnızca Bayan Sophia'da bulunurdu? Başka kim bu yerin varlığından haberdar olabilirdi ki?

Kırmızı çinili tavan eğik ve dengesizdi. Ürkütücü yarı adam, yarı balık yaratıkların kaynayan bir denizde savaşmalarını tasvir eden geniş, solmuş goblenler duvarları kaplıyordu. Ön tarafta küçük, beyaz bir sunak taşı vardı ve gri zeminde dizilmiş birkaç sıra basit ahşap oturma yeri bulunuyordu. Luce bir çıkış için çılgınca etrafına bakındı ama başka bir kapı veya pencere yoktu.

Bacakları öfke ve korkudan titriyordu. İhanete uğramıştı ve merdivenlerin dibinde bir başına yatan Penn için acı çekiyordu.

"Bunu neden yapıyorsunuz?" diye sordu şapelin kemerli kapılarına doğru gerileyerek. "Size güvendim."

"Bu senin kendi suçun canım," dedi Bayan Sophia Luce'un kolunu sertçe bükerek. Ardından hançer tekrar Luce'un boğazındaydı ve şapelin koridorundan yürütülüyordu. "Güven en iyi ihtimalle dikkatsizce bir arayıştır. En kötü ihtimalle kendini öldürtmek için iyi bir yoldur."

Bayan Sophia Luce'u sunak taşına doğru itti. "Şimdi cici bir kız ol ve uzan, olur mu?"

Bıçak hâlâ boğazına çok yakın olduğu için Luce kendine söyleneni yerine getirdi. Boynundaki bir noktada serinlik hissetti ve dokunmak için uzandı. Parmaklarını geri çektiğinde, uçları bıçağın battığı yerden gelen kanla kırmızıydı.

"Bunun kötü olduğunu düşünüyorsan bir de dışarıda kaçırdıklarını görmelisin," dedi Bayan Sophia Luce'un ürpermesine sebep olarak. Dışarıda Daniel vardı.

Sunak taşı kare şeklinde beyaz bir platformdu, yer Luce'un kendisinden daha büyük olmayan yekpare tabla şeklinde taşı. Oturma yerlerinin, kendisinin işkence görüşünü bekleyen, gölgeden kilise ziyaretçileriyle dolu olduğunu hayal ederken, taşın üstünde kendisini soğuk ve umutsuzca korunmasız hissetti.

Doğruca yukarı bakiğinde, bu mağaramsı şapelde tavan da bir açıklık, gül şeklinde buzlu camdan bir çeşit tavan penceresi olduğunu gördü. Tam olarak geometrik bir çiçek deseni vardı, koyu mavi bir arka plana yerleştirilmiş kırmızı ve mor güller. Eğer dışarıdan bakma şansı verilmiş olsaydı, Luce'a çok daha güzel gelirdi.

"Bakalım, nerede... Ah, evet!" Bayan Sophia sunak taşının altına uzandı ve kalın bir halatla geri döndü. "Şimdi kıpırdama," dedi bıçağı Luca'a doğru sallayarak. Önce her bir ayak bileği, sonra her bir el bileği. Luce bir çeşit kurban gibi bağlanırken kıpırdamamaya çalıştı. "Mükemmel," dedi Bayan Sophia attığı karmaşık düğümleri çekştirerek.

"Tüm bunları planladınız," dedi Luce dehşete kapılarak.

Bayan Sophia, Luce'un kütüphaneye ilk kez yolunun düştüğü günkü kadar tatlılıkla gülümsedi. "Bunun kişisel bir şey olmadığını söyledim Lucinda, ama işin doğrusu..." diyerek kesik kesik güldü. "Seninle yalnız kalacağımız bu an için çok uzun zamandır bekliyordum."

"Neden?" diye sordu Luce. "Benden ne istiyorsunuz?"

"Senin sadece ortadan kalkmanı istiyorum," dedi Bayan Sophia. "Özgür kalmasını istediğim kişi Daniel."

Luce'u sunak taşında bıraktı ve Luce'un ayakucunda duran kürsüye geçti. Grigori kitabını kürsüye yerleştirdi ve hızlıca sayfaları çevirmeye başladı. Luce kitabı ilk kez açtığı ve Daniel'in yanındaki yüzünü ilk kez gördüğü anı düşündü... Onun bir melek olduğunu sonunda nasıl anladığını. O sırada neredeyse hiçbir şey bilmiyordu ama yine de fotoğraftakilerin kendisi ve Daniel olabileceğinden emindi.

Şimdi ise bu imkânsız görünüyordu.

"Orada oturmuş onun için kendinden geçiyorsun, değil mi?" diye sordu Bayan Sophia. Kitabı çarparak kapattı ve yumruğunu kapağına vurdu. "Problem de tam olarak bu."

"Sizin derdiniz ne?" Luce kendisini sunak taşına bağlayan halatı zorladı. "Her şeyden önce Daniel ve benim birbirimize karşı ne hissettiğimizden ya da kimlerle birlikte olduğumuzdan size ne?" Bu psikopatın onlarla bir alakası yoktu.

"Kaderini bir çift aşk sarhoşu bebeğin ellerine bırakmanın parlak bir fikir olduğunu düşünen kişiye iki çift laf etmek isterdim." Bir yumruğunu havada sallamaya başladı. "Dengenin bozulmasını mı istiyorlar? Onlara dengeyin nasıl bozulduğunu göstereceğim." Hançerinin ucu mum ışığında parladı.

Luce bakışlarını bıçaktan uzaklaştırdı. "Siz delisiniz."

"Şimdiye dek yapılmış en uzun, en büyük savaşa bir son vermeyi istemek deli olduğum anlamına geliyorsa..." Bayan Sophia'nın ses tonu bütün bunları çoktan bilmediği için Luce'un kalın kafalı olduğunu ima ediyordu. "Öyle olsun."

Bayan Sophia'nın savaşı bitirmede herhangi bir söz hakkı olduğu Luce'un aklına yatmıyordu. Burada olanlar onunla kıyaslanamazdı.

"Bunun dünyada cehennem olacağını söylediler," diye lisildadı Luce. "Günlerin sonu."

Bayan Sophia gülmeye başladı. "Şimdi sana öyle görünebilir. Benim iyi adamlardan biri olmam bu kadar sürpriz mi Lucinda?"

"Eğer siz iyi taraftaysanız..." diye yapıştırdı lafı Luce. "Bu pek de kulağa uğruna mücadele etmeye degecek bir savaş gibi gelmiyor."

Bayan Sophia, sanki Luce'un tam da bu kelimeleri söylemesini bekliyormuş gibi gülümsedi. "Senin ölümün tam da Daniel'in ihtiyaç duyduğu iteleme olabilir. Doğru yönde küçük bir iteleme."

Luce sunak taşının üzerinde kıvrandı. "Siz... Siz bana zarar vermezsiniz."

Bayan Sophia ona doğru yürüdü ve yüzünü yakınma getirdi. Yapay, bebek pudralı yaşlı kadın kokusu Luce'un midesini bulandırarak genzini doldurdu.

"Tabii ki veririm," dedi Bayan Sophia dağınık saçlarının başıboş, gümüş lülelerini aşağı yukarı sallayarak. "Sen migrenin insan karşılığısın."

"Ama ben yine geri geleceğim, Daniel bana anlattı," Luce yutkundü. *On yedi yıl sonra.*

"Ah hayır, gelmeyeceksin. Bu kez değil," dedi Bayan Sophia. "Kütüphaneme geldiğin o ilk gün, gözlerinde bir şey gördüm ama tam olarak üstüne parmağımı basamadım." Luce'a doğru gülümsedi. "Seninle daha önce defalarca kez tanıştım Lucinda ve çoğu zaman düpedüz can sıkıcısın."

Luce sanki sunak taşının üstünde çıplakmışçasına kendi-

ni korunmasız hissederek kaskatı kesildi. Diğer hayatlarında Daniel'in onunla karşılaşması bir şeydi -ama diğerleri de mi onu tanıyordu?

"Bu kez..." diye devam etti Bayan Sophia. "Sende bir farklılık vardı. Gerçek bir kıvılcım. Ama bu akşama kadar belli değildi, o inancsız ailenle ilgili kaçırdığın o güzel cümleye kadar..."

"Ne olmuş aileme?" diye homurdandı Luce.

"Şöyle ki canım... Dünyaya geldiğin diğer seferlerde tekrar tekrar geri dönmüş olmanın sebebi, dini inanca göre yetiştirilmiş olmandı. Bu kez, ailen seni vaftiz ettirmemeye karar verdiğinde, etkili bir şekilde senin o küçük ruhunu ele geçirilmeye terk etmiş oldular." Dramatik bir tavırla omuz silkti. "Dine hoş geldin töreni yoksa, Luce için reenkarnasyon da yok. Döngünde küçük ama temel bir boşluk."

Arriane ve Gabbe'nin mezarlıkta ima ettikleri bu olabilir miydi? Luce'un başı zonklamaya başladı. Kırmızı noktalar görüşünü kapattı ve kulaklarında bir çınlama duydu. Göz kapaklarının açılıp kapanırken o minik sürünmesi bile kafasının içinde uğulduyordu. Gözlerini kırıştırdı, neredeyse yatar pozisyonda olduğuna sevinecekti. Yoksa bayılabilirdi.

Eğer sona gerçekten yaklaşıysa... Pekâlâ, bu olamazdı.

Bayan Sophia Luce'un yüzüne yaklaştı ve tukurükler saçarak konuştu. "Bu gece öldüğünde... Öleceksin. Bu kadar. *Finito*. Bu hayaunda görüldüğünden daha fazlası değilsin: Yaşamasının ya da ölmesinin okulda yakışıklı bir çocukla çıkmasına bağlı olduğunu düşünen aptal, bencil, cahil, şımarık küçük bir kız. Ölümün bu kadar uzun süredir beklenen, muhteşem ve büyük bir şeyi başaracak olmasaydı bile yine de bu anın, seni öldürmenin tadını çıkarırdım."

Luce, Bayan Sophia'nın bıçağı kaldırıp keskin tarafına parmağıyla dokunmasını izledi.

Luce'un başı döndü. Gün boyunca çok fazla insan ona birbirinden farklı çok fazla şey anlatmıştı, anlaması gereken çok şey vardı. Şimdi hançer kalbinin üstünde dururken, görüşü bir kez daha bulanıklaştı. Bıçağın ucunun göğsündeki baskısını, Bayan Sophia'nın göğüs kemigi boyunca kaburgalarının arasındaki boşluğu arayışını hissetti ve Bayan Sophia'nın çıldırtıcı konuşmasında gerçeklik payı olduğunu düşündü. Gerçek aşkın -ki kendisi de bunu daha yeni yeni kavradığını hissediyordu- gücüne bu kadar umut bağlamak *saflık* mıydı? Sonuçta gerçek aşk dışarıdaki o savaşı kazanamazdı. Onu şu anda bu sunak taşının üstünde ölmekten bile kurtaramayabilirdi.

Ama kurtarmalıydı. Kalbi hâlâ Daniel için atıyordu -Luce o aşka ve o aşkın kendisini daha iyi bir insan yapma, kendisini ve Daniel'i muhteşem ve iyi bir şeye dönüştürme gücüne inanıyordu.

Luce hançer tenine değdiğinde çığlık attı -ardından üstündeki buzlu cam tavanın parçalanmasıyla, etrafın ışık ve sesle dolmasıyla şoka girerek devam etti.

Derinden gelen, muhteşem bir mırıltı. Kör edici bir parlaklık.

Demek ölmüştü.

Hançer hissettiğinden daha derine girmiş olmalıydı. Luce bir sonraki aşamaya geçiyordu. Üstünde dolaşarak gökten inen parlak, yanardöner şekiller, şelale gibi dökülen pırıltılar, cennetimsi parlaklık başka türlü nasıl açıklanabilir-di? Sıcak, gümüşü ışıktaki net görmek zordu. Teninin üstünde kayarken, pastanın üstündeki krema gibi yumuşacık bir kadife hissi bırakıyordu. Kollarını ve bacaklarını tutan bağ-

lar gevşedi, sonra serbest kaldı ve bedeni -ya da ruhu- henüz...

"Bu çok erken!" Yaşlı kadın hançeri Luce'un göğsünden uzaklaştırmıştı.

Luce hızla gözlerini kırptı. Bilekleri... Çözölmüştü. Ayak bilekleri... Serbestti. Mavi, kırmızı, yeşil ve altın rengi minik cam parçaları üstüne, sunak taşına ve altılarındaki zemine yağdı. Eliyle onları üstünden süpürdüğünde kollarına ince kanlı çizgiler bırakarak battılar. Gözlerini kısarak tavanındaki boşluğa baktı.

Ölmemişti... Kurtulmuştu. Melekler tarafından kurtarılmıştı.

Daniel onun için gelmişti.

Neredeydi o? Zar zor görebiliyordu. Parmakları onu bulup boynunun arkasında asla gitmesine izin vermemek üzere kilitlenene dek ışığın içinde ilerlemek istedi.

Luce'un etrafında sadece canlı, uçuşan, yanardöner renkli şekiller vardı. Bir oda dolusu, ışık saçan tüyler gibiydiler. Sürü halinde ona doğru uçtular, cam parçalarının kestiği yerlere yöneldiler. Bir şekilde kollarındaki ve göğsündeki küçük sıyrıkları o tamamen iyileşene kadar temizlediler.

Puslu ışık demetleri...

Bayan Sophia karşıdaki duvara doğru kaçmıştı ve çılgınca tuğlaları tırmalıyor, gizli kapıyı bulmaya çalışıyordu. Luce -yaptıklarının ve yapmak üzere olduklarının hesabını vermesi için- onu durdurmak istedi ama sonra gümüş parıltılı ışığın bir bölümü hafif bir efflatun rengine dönmeye ve bir şeklin dış hatlarını oluşturmaya başladı.

Parlak bir çarpıntı odayı sarstı. Güneşi bile alt edebilecek kadar ihtişamlı bir ışık duvarları gümbürdetti ve uzun,

bronz tutacaklarındaki mumları sallayıp alevlerini tuttu. Ürkütücü goblenler taş duvarlara çarpı. Bayan Sophia konuşuyla olduğu yere sindi ama titreyen ışık Luce'a kemikleri ne dek hissettiği bir masaj gibi gelmişti. Ve ışık odayı ısıtarak yoğunlaştığında, Luce'un tanıdığı ve taptığı şekle dönüştü.

Daniel karşısında, sunak taşının önünde durdu. Yalın, yakıtı, üzerinde sadece beyaz, keten bir pantolon vardı. Onu gülümsedi, sonra gözlerini kapayarak kollarını iki yana açtı. Sonra Luce'u şoka sokmak istemezcesine büyük bir dikkatle ve yavaşça derin bir nefes verdi ve kanatları açılmaya başladı.

Omuzlarının bittiği yerden başlayarak uzayan iki beyaz filiz, geriye ve yukarı doğru yükselerek, genişleyerek, kalınlaşarak aşama aşama açıldılar. Luce üstlerinde ellerini, yanaklarını, dudaklarını gezdirmeye can atarak çentikli kenarları seyretti. Kanatlarının içi, oynayan eflatun ışıklarla parlamaya başladı. Tıpkı rüyasındaki gibi. Sonunda gerçeğe dönüştüğü anda, Luce onun kanatlarına ilk kez kendini sersemlemiş hissetmeden ve gözleri acımadan bakabildi. Daniel'in tüm ihtişamını kavrayabildi.

Daniel hâlâ parlıyordu, içeriden aydınlatılmış gibi. Luce onun eflatun-gri gözlerini ve dolgun dudaklarını hâlâ net bir biçimde görebiliyordu. Güçlü ellerini ve geniş omuzlarını. Uzanıp kendisini aşkının ışığına sarabilirdi.

Daniel ona uzandı. Luce dokunuşuyla gözlerini kapadı, kendi insan vücudunun dayanamayacağı kadar diğer dünyaya ait bir şey bekliyordu. Ama hayır. Sadece ve rahatlatıcı bir şekilde Daniel'di.

Parmaklarını kanatlarında gezdirmek için Daniel'in arkasına doğru uzandı. Onu yakabilirlermiş gibi gergince ka-

natlara uzandı ama parmaklarının etrafında en pürüzsüz kadifeden, en tüylü halıdan daha yumuşacık aktılar. Kabanık ve güneşli bir bulutu avuçlarında tutabilse ancak böyle hissedebilirdi.

"Sen çok... Güzelsin," diye fısıldadı Daniel'a. "Demek istediğim, hep güzeldin, ama bu..."

"Seni korkutuyor mu?" diye fısıldadı Daniel. "Bakmak canımı acıtıyor mu?"

Luce başını iki yana salladı. "Acıtacağımı düşünmüştüm," dedi gördüğü rüyaları düşünerek. "Ama bakmamak acıtıyor."

Daniel içini çekti, rahatlamıştı. "Benimle kendini güvende hissetmeni istiyorum." Etraflarında parıldayan ışıklar konfeti hissi yaratıyordu ve Daniel onu kendine doğru çekti. "Tüm bunlar kavraman için çok fazla."

Luce başını geri attı ve dudaklarını araladı.

Bir kapının gürültüsü çarpışı bu anı böldü. Bayan Sophia merdivenleri bulmuştu. Daniel başıyla belli belirsiz bir onay verdi ve keskin bir ışık figürü kadının peşinden, gizli kapıdan geçti.

"O neydi?" diye sordu Luce açık kapıdan hızla kaybolan ışığın izine şaşkınlıkla bakarak.

"Bir yardımcı." Daniel çenesinden tutarak Luce'u kendine doğru döndürdü.

Ancak Daniel yanında olsa da ve Luce sevildiğini, korunduğunu, kurtulduğunu hissetse de... Tüm o karanlık şeyleri, Cam'i ve onun gümbürdeyen karanlık yardakçılarını hatırlayarak belirsizliğin keskin bir bıçak gibi içine saplandığını duyumsadı. Hâlâ aklından geçen ve cevabı olmayan pek çok soru vardı, asla anlayamayacağını hissettiği çok fazla korkunç olay. Penn'in ölümü gibi... Zavallı, tatlı,

masum Penn ve onun vahşi, anlamsız sonu. Bu Luce'u kalıretti ve dudağı titremeye başladı.

"Penn gitti, Daniel," dedi. "Bayan Sophia onu öldürdü. Ve bir an, beni de öldürdüğünü sandım."

"Bunun olmasına asla izin vermezdim."

"Beni burada bulacağımı nasıl bildin? Her seferinde beni kurtaracağımı nasıl biliyorsun?" Başını iki yana salladı. "Ah Tanrım..." diye fısıldadı yavaşça gerçek ona tüm gücüyle çarptığında. "Sen benim koruyucu meleğimsin."

Daniel kıkırdadı. "Pek değil. Ama sanırım bu bir iltifat."

Luce kızardı. "O zaman sen ne tür bir meleksin?"

"Şu ara iki iş arasındayım diyebiliriz," dedi Daniel.

Daniel'in arkasında, odada kalan gümüş ışık toplandı ve ikiye bölündü. Luce izlemek için döndü ve ikiye bölünen parlak ışık iki farklı şekle bürünürken kalbi hızla çarptı.

Arriane ve Gabbe.

Gabbe'nin kanatları çoktan açılmıştı. Geniş, yumuşacık ve vücudunun üç katı büyüklüğündeydiler. Tüylü ve tırtıklı kenarları vardı, karıpostallarda ve filmlerde meleklerin kanatlarının hep çizildiği gibiydiler ve sadece uçlarında çok küçük bir pembelik vardı. Luce onların çok hafifçe çırpıldığını ve Gabbe'nin ayaklarının yerden birkaç santim yukarıda olduğunu fark etti.

Arriane'nin kanatları daha pürüzsüz, daha gösterişli ve daha belirgin kenarlıydı, neredeyse dev bir kelebeğin kanatları gibi. Yer yer yarı saydamlardı, parlıyor ve altlarındaki taş zeminde kıpırdayan yanardöner prizmalar oluşturuyorlardı. Tıpkı Arriane'nin kendisi gibi, tuhaf, cezbedici ve çok havalıydılar.

"Bilmeliydim," dedi Luce yüzünden bir gülümseme geçerek.

Gabbe gülümseyerek karşılık verdi ve Arriane Luce'a küçük bir reverans yaptı.

"Dışarıda neler oluyor?" diye sordu Daniel, Gabbe'nin yüzündeki endişeli ifadeyi fark ederek.

"Luce'u buradan götürmeliyiz."

Savaş. Daha bitmemiş miydi? Eğer Daniel, Gabbe ve Arriane, hepsi buradaysa, kazanmış olmalıydılar -değil mi? Luce bakışlarını hızla Daniel'a çevirdi. Yüz ifadesi hiçbir şeyi ele vermiyordu.

"Ve birilerinin Sophia'nın arkasından gitmesi gerekiyor," dedi Arriane. "Tek başına çalışıyor olamaz."

Luce yutkundu. "O, Cam'in tarafında mı? Bir çeşit... Şeytan mı? Düşmüş bir melek mi?" Bu, Bayan Sophia'nın anlatıklarından aklında kalan birkaç terimden biriydi.

Daniel dişlerini sıkıyordu. Kanatları bile sinirden kaskatı kesilmiş görünüyordu. "Şeytan değil," diye mırıldandı. "Ama melek de değil. Bizim tarafımızda olduğunu sanmıştık. Bu kadar yaklaşmasına bile hiç izin vermemeliydik."

"Yirmi dört büyüktü biriydi," diye ekledi Gabbe. Ayaklarını yere indirdi ve sunak taşına oturabilmek için uçuk pembe kanatlarını arkasında topladı. "Oldukça saygıdeğer bir mevki. Bu yönünü iyi sakladı."

"Buraya geldiğimiz andan itibaren, sanki bir anda delirmiş gibiydi," dedi Luce. Boynunda hançerin kestigi yeri ovaladı.

"Onlar deliler," dedi Gabbe. "Ama çok hırslılar. O gizli bir mezhebin üyesi. Bunu daha önce fark etmeliydim ama şimdi işaretler daha belirgin. Kendilerine Zhsmachim diyorlar. Benzer şekilde giyiniyorlar ve hepsinde belli bir... Zarafet var. Hep daha çok gösteriş için öyle olduklarını düşünürdüm. Cennette kimse onları çok ciddiye almaz," diyerek bilgilendirdi Luce'u. "Ama artık alacaklar. Bu gece yaptığı-

nın cezası sürgündür. Cam ve Molly'yi umduğundan daha fazla görecektir."

"Yani Molly de düşmüş bir melek," dedi Luce yavaşça. Bugün öğrendiği şeyler arasından kulağa en mantıklı gelen buydu.

"Luce... Hepimiz düşmüş melekleriz," dedi Daniel. "Sadece bazılarımız bir tarafta... Ve bazılarımız diğer tarafta."

"Burada başka..." Yutkundu. "Diğer tarafta olan var mı?"

"Roland," dedi Gabbe.

"Roland mı?" Luce afallamıştı. "Ama onunla arkadaşınız. Her zaman karizmatik ve iyiydi."

Daniel sadece omuz silkti. Endişeli görünen Arriane'di. Kanatları üzgün, tedirgin bir şekilde çarpıyor, tozlu bir esinti yaratıyordu. "Bir gün onu geri alacağız," dedi sessizce.

"Peki ya Penn?" diye sordu Luce boğazının gerisinde düğümlenmiş gözyaşlarını hissederek.

Ancak Daniel elini sıkarak başını iki yana salladı. "Penn ölümlüydü. Uzun, anlamsız bir savaşta masum bir kurban. Çok üzgünüm Luce."

"Yani dışarıdaki bütün o savaş...?" diye sordu Luce. Sesi titredi. Henüz Penn hakkında konuşmaya dayanamıyordu.

"Sadece kötülere karşı açtığımız birçok savaştan biri," dedi Gabbe.

"Peki, kim kazandı?"

"Hiç kimse," dedi Daniel acı dolu bir sesle. Yerden, tavadan düşen büyük bir buzlu cam parçası aldı ve şapelin diğer tarafına doğru fırlattı. Cam yüzlerce minik parçaya ayrıldı ama bu Daniel'in sinirini yatıştırmışa benzemiyordu. "Hiç kimse, hiçbir zaman kazanmıyor. Bir meleğin diğerini yok etmesi imkânsızca yakın. Bu sadece herkes yoru-

lup bu akşamlik yeter diyene kadar devam eden bir döngü."

Tuhaf bir görüntü zihninde canlandığında Luce irkildi. Penn'e çarpan uzun, siyah yıldırımlardan biri tarafından doğrudan omzundan vurulan Daniel'di. Luce gözlerini açtı ve Daniel'in sağ omzuna baktı. Göğsünde kan vardı.

"Sen yaralanmışsın," diye fısıldadı.

"Hayır," dedi Daniel.

"Yaralanamaz, o..."

"Kolundaki ne Daniel?" diye sordu Arriane göğsünü işaret ederek. "Kan mı o?"

"Penn'in," dedi Daniel sinirli bir şekilde. "Onu merdivenlerin önünde buldum."

Luce'un kalbi acıdı. "Penn'i gömmeliyiz," dedi. "Babasının yanına."

"Luce, tatlım," dedi Gabbe ayağa kalkarak. "Keşke bunun için zamanımız olsaydı ama şimdi gitmek zorundayız."

"Onu terk edemem... Başka kimsesi yok."

"Luce..." dedi Daniel alnını ovalayarak.

"Kollarımda öldü Daniel. Hem de Bayan Sophia'yı bu işkence odasına gelirken takip ettiği için." Luce üçüne de teker teker baktı. "Bana hiçbir şey anlatmadığınız için."

"Tamam," dedi Daniel. "Penn için elimizden geleni yapacağız. Ama sonra seni buradan uzaklaştırmak zorundayız."

Kuvvetli bir rüzgâr çatıdaki delikten girerek mumları titteretti ve kırık pencerede kalan cam parçalarını sallandırdı. Cam parçaları bir an sonra keskin kıymıklar halinde yağmaya başladı.

Gabbe tam zamanında sunak taşının üstünden kayarak indi ve Luce'un yanına gitti. Etkilenmemiş görünüyordu. "Daniel haklı," dedi. "Savaştan sonra yaptığımız ateşkes sa-

dece melekleri kapsıyor. Ve şimdi bu kadar fazla kişi Durdu, boğazını temizledi. "Ölümlülük durumundaki bu değişimi bildiğine göre, dışarıda ilgisini çekeceğin, kötü taraftan çok kişi olacak."

Arriane'nin kanatları onu yerden havalandırdı. "Ve onları savuşturmak için yardıma gelecek olan iyi taraftan pek çok kişi..." dedi güvence vermek istercesine Luce'un diğer tarafına geçerek.

"Hâlâ anlayamıyorum," dedi Luce. "Neden bu kadar önemli? Ben neden bu kadar önemliyim? Sırf Daniel beni sevdiği için mi?"

Daniel içini çekti. "Bu sadece sebeplerden biri, kulaga ne kadar masum gelse de."

"Bilirsin, herkes aşık bir çift aşk kuşundan nefret etmeye bayılır," diyerek söze karıştı Arriane.

"Tatlım, bu çok uzun bir hikâye," dedi Gabbe, mantığın sesi.

"Sana her seferinde sadece birazını anlatabiliriz."

"Ve kanatlarımda olduğu gibi..." diye ekledi Daniel. "Birçok kısmını kendi başına fark etmelisin."

"Ama neden?" diye sordu Luce. Tüm bu konuşma gerçekten çok sinir bozucuydu. Kendisini, büyüyünce anlayacağı söylenen bir çocuk gibi hissediyordu. "Neden siz anlamama yardım edemiyorsunuz?"

"Yardım edebiliriz," dedi Arriane. "Ama her şeyi bir anda üzerine boca edemeyiz. Uykusunda yürüyen birini asla aniden uyandırıp şoka sokmaman gerektiği gibi. Bu çok tehlikeli."

Luce kollarını kendi etrafına sardı. "Bu beni öldürebilir," dedi diğerlerinin kaçındığı sözleri dile getirerek.

Daniel kollarıyla onu sardı. "Daha önce oldu. Ve sen bir gece için ölümle yeterince karşı karşıya geldin."

"Ne yani? Şimdi okuldan ayrılmam mı gerekiyor?" Daniel'a döndü. "Beni nereye götüreceksin?"

Daniel'ın kaşları çatıldı ve bakışlarını Luce'tan kaçırdı. "Ben seni herhangi bir yere götüremem. Bu çok fazla dikkat çeker. Başka birine güvenmek zorundayız. Burada güvenebileceğimiz bir ölümlü var." Arriane'e baktı.

"Ben onu getiririm," dedi Arriane havalanarak.

"Seni bırakmam," dedi Luce Daniel'a. Dudağı titredi. "Daha sana yeni kavuştum."

Daniel, Luce'un bütün vücuduna yayılan bir sıcaklığı ateşleyerek onu alnından öptü. "Neyse ki hâlâ biraz zamanımız var."

Y İ R M İ

ŞAFAK VAKTİ

Şafak. Luce'un Sword & Cross'ta kim bilir ne kadar süre göreceği son günün aydınlamışı. O spor salonunun Japon sarmaşığı ile çevrelenmiş kapısından çıkarken yalnız bir yabani güvercinin ötüşü safran rengi gökyüzünde cınladı. Yavaşça, mezarlığa doğru, Daniel ile el ele yürümeye başladılar. Ortak alanların durgun yeşilliğini geçerlerken ikisi de sessizdi.

Şapeli terk etmeden hemen önce, diğerleri birer birer kanatlarını geri çektiler. Tekrar insan formuna dönmek onların halsiz bırakan, zahmetli bir işti. Luce dönüşümü izlerken, o kocaman, parlak kanatların nasıl olup da bu kadar küçülüp cılızlaşabildiğine ve sonunda meleklerin teninde kaybolabildiklerine inanamadı.

Dönüşüm tamamlandığında, elini Daniel'in çıplak sırtında gezdirdi. İlk kez alçak gönüllü ve dokunuşu karşısında

hassas görünüyordu. Ama cildi bir bebeğinki kadar yumuşak ve kusursuzdu. Ve Luce onun yüzünde, hepsinin yüzünde, içlerinden gelen, gözlerinden her yöne parlayan gümüş ışığı hâlâ görebiliyordu.

Sonunda, Penn'in bedenini şapelin dik, taş merdivenlerinden yukarı taşıdılar, sunak taşı camlardan temizlediler ve onu oraya yatırdılar. Onu bu sabah gömmelerinin imkânı yoktu -Daniel'in olacağına söz verdiği gibi mezarlık ölümlülerle kaynarken olmazdı.

Arkadaşı için şapelde fısıldayacağı birkaç son sözle yetinmek zorunda kalacak olması Luce için çok acı vericiydi. Aklına gelen tek söz "Artık babanın yanındasın. Seni tekrar gördüğüne mutlu olduğundan eminim," oldu.

Okul sakinleştiği zaman Daniel Penn'i uygun şekilde gömecekti -ve Luce ona Penn'in babasının mezarının nerede olduğunu gösterecekti, böylece Penn onun yanında istirahat edebilecekti. En azından bu kadarını yapabiliirdi.

Kampusu geçerlerken Luce'un kalbi ağırlaşmıştı. Kot pantolonunu ve dar üstünü gerilmiş ve pis hissediyordu. Tırnaklarının sıkı bir fırçalanmaya ihtiyacı vardı ve etrafta saçının ne halde olduğunu göreceği bir ayna olmadığı için mutluydu. Önceki gecenin kötü taraflarını geri sarabilmeyi, Penn'i kurtarabilmeyi dilerdi -tabii iyi kısımları saklayarak: Daniel'in gerçek kimliğine ait parçaları bir araya getirmenin can alıcı heyecanı, Daniel'in bütün meleksi muhteşemliğiyle önünde belirdiği anı, Arriane ve Gabbe'nin kanatlarının açılış sahnesini.

Geceye ait birçok şey çok güzeldi.

Birçok şey de tam ve iç karartıcı bir yıkımla sonuçlanmıştı.

Bunu havada hissedebiliyordu, salgın bir hastalık gibi. Ortak alanlarda gezinen birçok öğrencinin suratından oku-

yabiliyordu. Kendiliklerinden uyanmış olmaları için fazla erkendi saat, bu da demek oluyordu ki hepsi dün gece gerçekleşen savaşa dair bir şey duymuş ya da görmüş olmalıydı. Ne biliyor olabilirlerdi? Penn'i arayan birileri olacak mıydı? Ya da Bayan Sophia'yı? Aralarından herhangi biri neler olduğunu düşünüyor olabilir miydi? Herkes eşleşmişti ve fısıltılarla konuşuyordu. Luce onların yakınında oyalanıp konuşulanlara kulak misafiri olmak istedi.

"Merak etme," Daniel elini sıktı. "Sadece yüzlerindeki şaşkın bakışı taklit et. Kimse bize ikinci kez bakmayacak."

Her ne kadar Luce bundan şüphe duysa da Daniel haklıydı. Hiçbir öğrencinin bakışları ikisi üzerinde diğer insanlarda olduğundan daha fazla kalmadı.

Mezarlığın kapısında mavi-beyaz polis ışıkları parladı, üstlerindeki meşe ağacının yapraklarından yansıyor. Giriş sarı, düşük tehlike uyarılı polis bantlarıyla işaretlenmişti.

Luce gün doğumunun etkisiyle önlerinde beliren Randy'nin siyah silüetini gördü. Mezarlığın girişinde yürüyor ve şekilsiz polo tişörtünün yakasına tutturduğu bir Bluetooth'a bağarak konuşuyordu.

"Bence onu uyandırmalısın," diye bağırdı alete. "Okulda bir aksilik oldu. Sana söyleyip duruyorum... Bilmiyorum."

"Seni uyarmalıyım," dedi Daniel ve Luce'u Randy'den ve polis araçlarının parlayan ışıklarından uzaklaştırıp mezarlığın üç tarafını çevreleyen meşe ağaçlarının arasına doğru çekti.

"Aşağısı sana tuhaf görünecek. Cam'in savaşıma stili bizimkinden daha dağınık. Mide bulandırıcı olmasa da sadece... Farklı."

Luce panikleyebileceği bir şeyle karşılaşacağını sanmıyordu. Birkaç devrilmiş heykelin onu etkilemeyeceği kesin-

di. Ormanın içinde yollarını seçerek devam ettiler, kırılgan sonbahar yaprakları ayaklarının altında eziliyordu. Luce önceki gece bu ağaçların gümürdeyen çekirge-gölge bulutlarından nasıl istila edildiğini düşündü. Şimdi onlardan tek bir iz bile yoktu.

Kısa bir süre sonra Daniel, dökme demir parmaklıkların feci şekilde bükülmüş bir bölümünü işaret etti.

"Buradan görölmeden girebiliriz. Elimizi çabuk tutmamız gerek."

Ağaçların korumasından çıkarken, Luce Daniel'in mezarlığın farklı görünmesinden neyi kastettiğini yavaşça anladı. Sınırdaki duruyorlardı, Penn'in babasının doğu kenarındaki mezarından çok uzak değillerdi ama birkaç metreden ilerisini görmek imkânsızdı. Yerin hemen üzerindeki hava o kadar yoğun ki hava bile sayılmayabilirdi. Yoğun, gri ve kumlu gibiydi ve Luce sadece önünü görebilmek için bile ellerini sallamak zorunda kaldı.

Havayı parmak uçları arasında hissetti. "Bu..."

"Toz," dedi Daniel yürürlerken onun elini tutarak. O ileriye görebiliyordu, Luce gibi tıkanması ve bu şeyi ciğerlerinden atmak için öksürmesi gerekmiyordu. "Savaşta melekler ölmez. Ama savaşları arkalarında bu kalın toz örtüsünü bırakır."

"Sonra bu toza ne oluyor?"

"Ölümlüleri şaşırtması dışında bir şey olmuyor. Eninde sonunda dibe çökecek, sonra da araba dolusu eşyayla bunu analiz etmeye gelecekler. Pasadena'da, bu tozun UFO'larından geldiğini düşünen deli bir bilim adamı var."

Luce ürpererek böcek gibi şeylerden oluşan, tanımlanamayan, uçan, siyah bulutu düşündü. O bilim adamı yanılmıyor da olabilirdi.

"Penn'in babası burada gömülü," dedi mezarlığın onun

yattığı köşesine yaklaştıklarında işaret ederek. Toz ne kadar esrarengiz olursa olsun mezar taşlarının, heykellerin ve ağaçların neredeyse hepsinin ayakta kalmış olmasına sevinmişti. Dizlerinin üzerine çöktü ve Penn'in babasının olduğunu düşündüğü mezarın üzerindeki toz tabakasını sildi. Titreyen parmaklarının silerek temizlediği harfler neredeyse onu ağlatacaktı.

STANFORD LOCKWOOD, DÜNYANIN EN İYİ BABA-SI.

Bay Lockwood'un mezarının yanındaki alan boştu. Luce ayağa kalktı ve acıyla yeri tekmeledi, arkadaşının burada babasına katılacak olmasından nefret ediyordu. Penn'e doğru düzgün bir anma töreni yapmak için bile burada bulunamayacak olmasından nefret ediyordu.

Biri öldüğünde insanlar hep cennetten, ölmüş olan kişinin orada olduğundan emin olduklarından bahsederlerdi. Luce kuralları bildiğini hiçbir zaman düşünmemişti ve şimdi ne olup olamayacağı konusunda konuşmak için eskisinden de yetersiz hissediyordu kendisini.

Gözlerinde yaşlarla Daniel'a döndü. Luce'un yüzündeki kederi gördüğünde Daniel'ın da yüzü asıldı. "Ona göz kulak olacağım Luce," dedi. "Böyle olmasını istemediğini biliyorum ama elimizden geleni yapacağız."

Gözyaşları daha da şiddetlendi. Luce burnunu çekiyor, hıçkırıyor ve Penn'in geri gelmesini o kadar çok istiyordu ki bayılacağını düşündü. "Onu bırakamam Daniel. Nasıl yapabilirim bunu?"

Daniel elinin tersiyle gözyaşlarını nazikçe sildi. "Penn'e olanlar çok korkunç. Büyük bir hata. Ama bugün buradan gittiğinde, onu terk ediyor olmayacaksın." Elini Luce'un kalbine koydu. "O seninle birlikte."

"Yine de yapamam..."

"Yapabilirsin Luce." Sesi kararlıydı. "İnan bana. Zor ve imkânsız ne kadar çok şeyi yapabileceğine dair hiçbir fikrin yok." Başka yöne, ağaçlara doğru döndü. "Eğer bu dünyada biraz iyilik kalırsa, yakında öğrenirsin."

Polis arabası sireninin sesi ikisini de sıçrattı. Bir araba kapısının kapatılma sesi geldi, çok uzakta değildi, çakılı yoldaki botların sesini duydular. "Bu da neyin nesisi... Ronnie, merkezi ara. Şerife hemen buraya gelmesini söyle."

"Gidelim," dedi Daniel onun eline uzanarak. Luce elini Daniel'inkinin içine kaydırdı, Bay Lockwood'un mezar taşına kasvetle dokundu, ardından Daniel ile birlikte mezarlığın doğu tarafının yakınındaki giriş kapılarına doğru yürümeye başladı. Dökme demir parmaklıkların eğilmiş bölümüne ulaştılar, sonra çabucak eğilip meşe korusunun içine daldılar.

Yürürlerken soğuk havadan bir duvar Luce'a çarptı. Biraz ilerilerindeki dallarda, yarasalar gibi baş aşağı sallanan üç tane küçük ama fokurdayan gölge gördü.

"Çabuk," dedi Daniel. Onlar geçerken, gölgeler uylayarak geri çekildiler -yanında Daniel varken Luce ile uğraşmaları gerektiğini bir şekilde bilerek.

"Şimdi nereye?" diye sordu Luce meşe korusunun sınırına vardıklarında.

"Gözlerini kapat," dedi Daniel.

Luce denileni yerine getirdi. Daniel'ın kolları arkadan beline dolandı. Luce güçlü göğsünün omuzlarına baskı yaptığını hissedebiliyordu. Onu yerden havalandırıyordu. Belki bir metre... Sonra Daniel aralarından geçerken ağaçların üst dallarındaki yumuşak yapraklar omuzlarına sürünüp boynunu gıcıklayarak daha da yukarılara... Ağaçların arasından parlak sabah güneşine doğru fırladıklarını hissederek daha da yukarılara... Gözlerini açmak istiyordu

-ama aynı zamanda bunun fazla gelebileceğini hissediyordu. Hazır olduğundan emin değildi. Ayrıca temiz havayı yüzünde ve esen rüzgârı saçlarında hissetmek yeterliydi. Gökyüzüne ait olmak. Kütüphaneden kurtarıldığında hissettiğine benzer bir his, bir okyanus dalgasının üstüne binmek gibi. O olayın arkasında da Daniel'in olduğundan artık emindi.

"Şimdi gözlerini açabilirsin," dedi Daniel sessizce. Luce ayağının altında yeniden toprağı hissetti ve olmak istediği tek yerde olduklarını gördü. Gölün kıyısının yakınındaki manolya ağacının altında.

Daniel onu yakınına çekti. "Seni buraya getirmek istedim çünkü burası geçtiğimiz haftalar içinde seni gerçekten öpmek istediğim birçok yerden birisi. O gün suya daldığımda neredeyse kendimi kaybetmek üzereydim."

Luce, Daniel'i öpmek üzere başını eğerek parmak uçlarında yükseldi. O gün o da Daniel'i öpmeyi çok istemişti -ve şimdi onu öpmeye ihtiyacı vardı. Daniel'in öpücüğü doğru gelen, onu rahatlatan ve Penn devam edememiş olsa da ona devam etmesi için bir sebep olduğunu hatırlatan tek şeydi. Dudaklarının dikkatli baskısı onu sakinleştirdi, kış ortasında soğuğu iliklerinde hissederken sunulan sıcak bir içecek gibi.

Kısa süre sonra Daniel geri çekildi, ona dünyanın en üzgün gözleriyle bakıyordu.

"Seni buraya getirmemin bir sebebi daha var. Bu kaya seni güvenli bir yere götürmemiz için gitmemiz gereken yolu gösteriyor."

Luce gözlerini yere çevirdi. "Ah."

"Bu veda sonsuza dek değil Luce. Hatta umarım uzun süreli bir veda bile değil. Sadece işlerin nasıl... Gelişeceğini görmemiz gerek." Luce'un saçlarını düzeltti. "Lütfen endi-

selenme. Senin için her zaman geleceğim. Sen bunu anlayana kadar da gitmene izin vermeyeceğim."

"O zaman anlamayı reddediyorum," dedi Luce.

Daniel kesik kesik güldü. "Oradaki açıklığı görüyor musun?" Gölün diğer tarafında, sekiz yüz metre kadar uzakta, ormanın düz, çimenli bir alana açıldığı yeri işaret etti. Luce orayı daha önce hiç fark etmemişti ama şimdi kanatlarında kırmızı ışıkların yanıp söndüğü küçük, beyaz bir uçağın uzakta durduğunu görebiliyordu.

"Bu benim için mi?" diye sordu. Olan bitenlerden sonra bir uçağın orada duruyor olması onu pek de şaşırtmamıştı. "Nereye gidiyorum?"

Birkaç kısa hafta içinde bu kadar yoğun şeyler yaşadığı yerden ayrıldığına inanamıyordu. Bundan sonra Sword & Cross'a ne olacaktı?

"Bu yere ne olacak? Ve ben aileme ne söyleyeceğim?"

"Şimdilik endişe etmemeye çalış. Sen güvende olur olmaz, ihtiyacımız olan diğer her şeyin çaresine bakacağız. Bay Cole aileni arayabilir."

"Bay Cole mu?"

"Bizim tarafımızda Luce. Ona güvenebilirsin."

Ama Luce Bayan Sophia'ya da güvenmişti. Bay Cole'u ise çok az tanıyordu. Fazla öğretmen gibi bir görünüşü vardı. Ve o bıyık... Luce'un Daniel'i bırakıp tarih öğretmeniyle birlikte uçağa binmesi mi gerekiyordu. Baş zıtladı.

"Suyu takip eden bir patika var," diye devam etti Daniel. "Oradan gidebiliriz." Kolunu Luce'un beline doladı. "Ya da..." diye önerdi. "Yüzebiliriz."

El ele tutuşarak kızıl bir kayanın kenarında durdular. Ayakkabılarını manolya ağacının altında bırakmışlardı ancak bu kez geri dönüş yoktu. Luce üzerinde kot pantolonu ve dar bluzu ile soğuk göle dalmanın güzel bir his olacağını

düşünmüyordu ancak Daniel yanında gülümserken, bu yapılabilecek tek şey gibi geliyordu.

Kollarını başlarının üzerine kaldırdılar ve Daniel üçe kadar saydı. Ayakları tam olarak aynı anda yerden kalktı, vucutları havada tam olarak aynı yay şeklini aldı ama Luce'un içgüdüsel olarak beklediği gibi inişe geçmek yerine, Daniel sadece parmak uçlarını kullanarak onu daha da yükseğe çekti.

Uçuyorlardı. Luce bir melekle el eleydi ve uçuyorlardı. Ağaçların tepeleri onların önünde eğiliyor gibi görünüyordu. Vücudunu havadan bile hafif hissediyordu. Sabah güneşi, ağaç çizgisinin hemen üstünde hâlâ görülüyordu. Aşağılarındaki su dalgalanıyor, gümüşü ve davetkâr bir hal alıyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu Daniel.

"Hazırım."

Luce ve Daniel derin, soğuk göle doğru alçaldılar. Yüzeyi ilk delen parmakları oldu, şimdiye kadar yapılmış en uzun balıklama atlayıştı. Yüzeye çıkarlarken soğuktan Luce'un nefesi kesildi, sonra gülmeye başladılar.

Daniel'in eli yine onunkini tuttu ve kayanın üzerinde kendisine katılması için Luce'a işaret etti. Daniel önce kendini yukarı çekti, ardından uzandı ve onu kaldırdı. Yosunlar ikisinin uzanması için hoş, yumuşak bir halı oluşturmuştu. Daniel'in siyah tişörtü göğsüne yapışmıştı. Birbirlerine dönük, tek dirseklerinin üzerinde doğrularak yan yana uzandılar.

Daniel elini onun kalçasına koydu. "Uçağa vardığımızda, Bay Cole orada bekliyor olacak," dedi. "Bu yalnız kalmak için son şansınız. Gerçek vedamızı burada edebiliriz diye düşündüm."

"Sana bir şey vereceğim," diye ekledi tişörtünün içine

uzanıp Luce'un daha önce onun okulda taktığını gördüğü gümüş bir madalyon çıkarttı. Zinciri Luce'un açık avcuna bastırdı ve Luce bunun kapaklı bir madalyon olduğunu fark etti, yüzeyine bir gül işlenmişti. "Bu sana aitti," dedi Daniel. "Uzun zaman önce."

Luce madalyonun kapağını açtı, içinde cam bir tabakanın ardında küçük bir fotoğraf vardı. İkisinin fotoğrafıydı, kameraya değil birbirlerinin gözlerinin içine bakıyor ve gülümsüyorlardı. Luce'un saçları şimdi olduğu gibi kısaydı ve Daniel papyon takmıştı.

"Bu ne zaman çekildi?" diye sordu madalyonu tutarak. "Neredeydik?"

"Seni bir sonraki görüşümde bunu söyleyeceğim," dedi Daniel. Zinciri kaldırıp Luce'un boynuna taktı. Madalyon köprücük kemigine değdiğinde, Luce yoğun bir sıcaklığın madalyonda nabız gibi attığını, soğuk, ıslak tenini ısıttığını hissetti.

"Bayıldım," dedi zincire dokunarak.

"Cam'in de sana o altın kolyeyi verdiğini biliyorum," dedi Daniel.

Luce, Cam barda ona zorla taktığından beri o kolyeyi düşünmemişti. Bunun daha dün olduğuna inanamıyordu. Onu takıyor olma düşüncesi midesini bulandırdı. Kolyenin nerede olduğunu bile anımsamıyor, anımsamak dahi istemiyordu.

"Kolyeyi bana o taktı," dedi kendini suçlu hissederek. "Ben istemedim..."

"Biliyorum," dedi Daniel. "Cam ile aranızda neler oluyorsa, bu senin suçun değil. Her nasılsa, düştüğünde meleksi büyüleyiciliğinin çoğunu korumayı başardı. Oldukça aldatıcı."

"Umarım onu bir daha asla görmem." Luce ürperdi.

"Korkarım görebilirsin. Ve dışarıda Cam gibilerden çok var. Bu konuda içinden gelen sese güvenmelisin," dedi Daniel. "Geçmişimizde olan şeylerin tamamını hatırlaman ne kadar sürer bilmiyorum. Ama bu arada, eğer içgüdülerin sana bir şey söylüyorsa, ne olduğunu bilmediğin bir şey de olsa, onlara güvenmelisin. Muhtemelen doğru olacaklardır."

"Yani etrafımdakilere güvenemesem de kendime mi güveneyim?" diye sordu Luce Daniel'in kastettiği şeyin bir parçasının bu olduğunu hissederek.

"Sana yardım etmek için yanında olmaya çalışacağım ve uzakta olduğum sürece mümkün olduğunca sık haber göndereceğim," dedi Daniel. "Luce... Geçmişteki anlarına hâlâ sahipsin... Onları henüz kilitlerinden kurtaramasan da. Eğer bir şey sana yanlış geliyorsa, uzak dur."

"Sen nereye gideceksin?"

Daniel gökyüzüne baktı. "Cam'i bulmaya," dedi. "Halletmeniz gereken birkaç şey var."

Sesindeki huysuzluk Luce'u gerdi. Cam'in mezarlıkta bıraktığı yoğun tozu düşündü.

"Ama sonra bana geri geleceksin, değil mi? Söz verir misin?"

"Ben... Ben sensiz yaşayamam Luce. Seni seviyorum. Bu sadece benim için önemli değil ama..." Tereddüt etti, ardından başını iki yana salladı. "Şimdi bunlar için endişelenme. Sadece senin için geleceğimi bil."

Yavaşça, isteksizce, ayağa kalkılar. Güneş ağaçların tepesinden henüz yüzünü göstermişti ve dalgah suda minik, yıldız şeklinde kırılarak parılıyordu. Oldukları yer ile onları uçağa götürecek çamurlu patika arasında kısa bir yüzmeye mesafesi vardı. Luce mesafenin kilometrelerce olmasını diledi. Gece inene kadar Daniel ile birlikte yüzebilirdi. Ve

bu, ondan sonraki her gün doğumu ve gün batımı için geçerliydi.

Tekrar suya atladılar ve yüzmeye başladılar. Luce, maddiyonu dar bluzunun içine soktuğundan emin oldu. Eğer içgüdülerine güvenmek önemliyse, içgüdüleri bu kolyeden asla ayrılmaması gerektiğini söylüyordu.

Daniel yavaş, zarif yüzüşüne başladığında, Luce bir kez daha huşu içinde onu izledi. Bu kez biliyordu ki su damlalarının dış hatlarını çizdiğini gördüğü yanardöner kanatların hayal ürünü değildi. Gerçeklerdi.

Suyu kulaçlarıyla yarararak arkasından ilerliyordu Luce. Çok kısa bir süre sonra parmakları yere değdi. Açıklığın ilerisindeki uçağın motor sesini duyabiliyor olmaktan nefret etti. Ayrılmaları gereken yere gelmişlerdi ve Daniel onu nereye çekerek sudan çıkartmak zorunda kaldı. Uçağa doğru yürüdüler, Daniel'in eli onun sırtındaydı.

Luce'u şaşırtacak şekilde, Bay Cole kokpitten aşağı atladığında elinde büyük, beyaz bir havlu tutuyordu. "Küçük bir melek buna ihtiyacınız olabileceğini söyledi," dedi minnettar kalarak havluyu alan Luce için havluyu uzatırken.

"Sen ki ne küçük diyorsun?" Arriane bir ağacın arkasından çıktı, onu elinde Gözcüler kitabını tutan Gabbe takip ediyordu.

"İyi yolculuklar dilemeye geldik," dedi Gabbe kitabı Luce'a uzatarak. "Bunu al," dedi hafifçe ama gülümsemesi daha çok kaş çatına gibi görünüyordu.

"Ona eğlenceli şeyleri ver," dedi Arriane Gabbe'yi dürterek.

Gabbe sırt çantasından bir termos çıkartıp Luce'a uzattı. Luce kapağını kaldırdı. Sıcak çikolataydı ve inanılmaz kokuyordu. Luce kitabı ve termosu, kendini bir anda sahip olduklarıyla zengin hissederek havluyla kurulanmış kollarına

yerleştirdi. Ama biliyordu ki o uçağa biner binmez kendisi ni boş ve yalnız hissedecekti. Henüz yapabiliyorken yakın lığından faydalanarak Daniel'in omzuna yaslandı.

"Yakın zamanda görüşeceğiz, tamam mı?" dedi Gabbe kendinden emin bir ses tonuyla.

Ama Arriane gözlerini kaçırdı, sanki Luce'a bakmak istemiyor gibiydi. "Aptalca bir şey yapma, bir tutam küle dönüşmek gibi." Ayaklarını kıpırdattı. "Sana ihtiyacımız var."

"Sizin mi bana ihtiyacımız var?" diye sordu Luce. Sword & Cross'ta dikkat etmesi gerekenleri öğrenmek için Arriane'e ihtiyaç duymuştu. O gün hastanede Gabbe'ye ihtiyaç duymuştu. Bana neden ihtiyaç duymanız ki, diye söylendi kendine.

İki kız da kederli gülümsemelerle karşılık vererek ormana yöneldiler; Luce, Bay Cole'un biraz ileride durduğunu unutmaya çalışarak Daniel'a döndü.

"İkinizi biraz yalnız bırakayım," dedi Bay Cole mesajı olarak. "Luce, motoru çalıştırdığım andan itibaren, üç dakika sonra kalkıyoruz. Seninle kokpitte görüşürüz."

Daniel onu kucakladı ve alnını onunkine bastırdı. Dudakları birleşirken, Luce bu anın her parçasını yakalamaya çalıştı. Bu anıya, ıpki havaya olduğu gibi ihtiyaç duyacak-

n. Çünkü ya Daniel onu bırakıp gittiğinde, her şey bir rüya gibi gelmeye başlarsa? Kâbusumsu bir rüya... Ama yine de rüya. Hissettiğini düşündüğü şeyleri insan bile olmayan birine karşı hissetmesi nasıl mümkün olabilirdi?

"Zamanı geldi," dedi Daniel. "Dikkatli ol. Ben gelene kadar Bay Cole'un seni yönlendirmesine izin ver." Uçaktan tiz bir ışık sesi geldi -Bay Cole onlara son sözlerini toparlamalarını söylüyordu. "Dediklerimi hatırlamaya çalış."

"Hangi bölümü?" diye sordu Luce hafiften panikleyerek.

"Mümkün olduğunca çok kısmı... Ama en çok, seni sevdiğimi söylediğim kısmı."

Luce burnunu çekti. Eğer bir şey söylemeye çalışırsa sesi çatlayacaktı. Gitme zamanı gelmişti.

Kokpitin açık kapısına doğru koştu, pervanelerden gelen sıcak esintinin onu neredeyse yere yapıştıracakını hissetti. Üç basamaklı bir merdiven vardı ve Bay Cole ona yardım etmek için elini uzattı. Bir düğmeye bası ve merdiven uçağın içine doğru toplandı. Kapı kapandı.

Luce karmaşık kontrol paneline baktı. Hiç bu kadar küçük bir uçağa binmemişti. Hiç kokpite girmemişti. Her yerde parlayan ışıklar ve düğmeler vardı. Bay Cole'a baktı.

"Bu şeyi nasıl uçuracağımızı biliyor musunuz?" diye sordu gözlerini havluya silerek.

"Birleşik Devletler Hava Kuvvetleri, Elli Dokuzuncu Bölük, hizmetinizdedir," dedi onu selamlayarak.

Luce garip şekilde selamına karşılık verdi.

"Karım her zaman insanlara beni Vietnam'daki uçuş günlerimden konuşmaya başlatmamalarını söyler," dedi geniş, gümüş bir manevra kolunu kolayca geri çekerek. Uçak sarsılarak harekete geçti. "Ama uzun bir uçuşumuz var ve benim de cezbedilmiş bir dinleyicim var."

"Tutsak edilmiş bir dinleyici demek istiyorsunuz," diye kaçırdı ağzından Luce.

"Bu iyiydi." Bay Cole dirseği ile onu dürttü. "Şaka yapıyorum," dedi içten bir kahkahayla. "Seni buna maruz bırakmam." Kahkaha atarken ona doğru dönüşü, Luce'a babasıyla her komedi filmi izleyişlerinde aynı şeyi yapışını hatırlattı ve bu kendisini biraz daha iyi hissetmesini sağladı.

Tekerlekler artık hızla dönüyordu, bir an önce kalkışa geçmeleri gerekiyordu yoksa dosdoğru göle uçacaklardı.

"Ne düşündüğünü biliyorum," diye seslendi Bay Cole

motorun gürültüsünü bastırarak. "Endişelenme, bunu sürekli yapıyorum!"

Ve önlerindeki çamurlu yol bitmeden hemen önce, amirindeki manivela kolunu sertçe çekti ve uçağın burnu gökyüzüne doğru havalandı. Ufuk çizgisi bir an için gözden kayboldu ve Luce'un midesi altüst oldu. Ama bir an sonra, uçağın hareketi düzelmiş ve önlerindeki manzara sadece ağaçlara ve açık, yıldızlı bir gökyüzüne dönüşmüştü. Aitlerinde parıldayan göl vardı. Geçen her saniyeyle birlikte daha da uzaklaşıyordu. Uçak batıya doğru havalanmıştı ancak bir daire çiziyordu ve kısa bir süre sonra Luce'un penceresinde o ve Daniel'in içinden uçarak geçtiği orman belirdi. Luce Daniel'i görebilme umuduyla yüzünü cama yapıştırıp gözünü dikerek ormana baktı ve uçak tekrar düzelmeden önce küçük bir ıslatın ışık görür gibi oldu. Boynundaki madalyonu tuttu ve dudaklarına götürdü.

Şimdi kampusun geri kalanı altlarında ve hemen ilerisinde de sisli mezarlık vardı... Kısa bir süre sonra Penn'in gömülü olacağı yer. Yükseldikçe, Luce en büyük sırrının - Luce'un hayal edebileceğinden çok daha farklı biçimde - açığa çıktığı yer olan okulun daha büyük bir kısmını görebiliyordu.

"O yere gerçekten fena zarar vermişler," dedi Bay Cole başını iki yana sallayarak.

Luce'un, onun dün gece olanlar hakkında ne kadar şey bildiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Çok normal görünüyordu ama yine de tüm bu olanları tek seferde kabullenebiliyordu.

"Nereye gidiyoruz?"

"Kıydan biraz uzakta bir adaya," dedi Bay Cole deniz yönünde ufuk çizgisinin siyaha dönüştüğü bir mesafeyi işaret ederek. "Çok uzak değil."

"Bay Cole," dedi Luce. "Ailemle tanıştınız..."

"Hoş insanlar."

"Ben... Onlarla konuşmak istiyorum."

"Tabii ki. Bir çaresine bakarız."

"Bu olanlara asla inanmazlar."

"Sen inanabilir miydin?" diye sordu Bay Cole uçak daha da yükselip kendisini dengelerken Luce'a alaycı bir gülümseme yollayarak.

Önemli olan da buydu. İnanmak zorundaydı. Gölgelemin ilk kıpırdanmalarından, Daniel'in dudaklarının onunkileri bulduğu ana kadar, Penn'in şapelin mermer sunağında ölü halde yatışına kadar. Hepsi gerçek olmak zorundaydı.

Daniel'i tekrar görene kadar nasıl dayanacaktı? Boynundaki, bir hayat dolusu anıyı saklayan madalyonu kavradı. Onun anıları... Daniel'in hatırlattığı ve Luce'un kilidini açması gereken anıları...

Anıların içinde neler saklandığı hakkında, Bay Cole'un onu götürdüğü yerden daha fazla bir şey bilmiyordu. Ama bu sabah şapelde Arriane, Gabbe ve Daniel'in yanında dururken, kendini bir şeylerin parçası gibi hissetmişti. Kayıp ya da ilgisiz değil... Ama bir şeyler ifade ediyormuş gibi... Sadece Daniel'a değil... Hepsine.

Ön camdan dışarı baktı. Şimdiye kadar tuz bataklıklarını, Cam'le buluşmak için o korkunç bara giderken kullandığı yolu, Daniel'i ilk kez öptüğü uzun, kumlu sahili geçmiş olmalıydı. Orada bir yerlerde Luce'un gideceği yere uzanan açık denizdeydiler.

Kimse çıkıp ona doğrudan savaşılacak daha çok savaş olduğunu söylememişti ama Luce gerçeği içinde hissediyordu... Uzun, önemli ve zor bir şeyin başlangıcındaydılar.

Beraber.

Ve bu savaşlar ister dehşet verici olsun, ister kurtarıcı, ister iki si birden, Luce artık daha fazla rehine durumunda olmak istemiyordu. Bedeninde tuhaf bir his uyanıyordu -bütün önceki hayatlarından ve Daniel'a karşı hissettiği, daha önce pek çok kez yok edilmiş aşkından beslenen bir his.

Bu his Luce'ta Daniel'ın yanında durup savaşma isteği uyandırdı. Hayatını onunla geçirecek kadar uzun yaşayabilmek için savaşma isteği. Her şeyi riske atmaya değecek kadar iyi, asil ve güçlü tek şey için savaşma isteği. Aşk uğruna savaşma isteği...

SONSÖZ

İKİ BÜYÜK IŞIK

Daniel bütün gece Luce'un dar karyolada rahatsızca uyuşunu seyretti. Abşap kulübenin alçaktaki kirişlerinden birine asılmış asker yeşili bir lamba onun şeklini aydınlatıyordu. Loş ışık, yastığına yayılmış parlak siyah saçlarını vurguluyordu, yanakları yaptığı banyo yüzünden yumuşak ve pembeydi.

Dalgalar kukreyerek dışarıdaki ıssız sahile her vurduğunda, yatakta bir taraftan diğer tarafa dönüyordu. Dar bluzu üstüne öyle oturuyordu ki ince battaniye etrafında toplandığında, Daniel onun yumuşak sol omzunu işaretleyen minik gamzeyi seçebiliyordu. O gamzeyi daha önce defalarca öpmüştü.

Dönerken, uykusunda içini çekti, sonra düzenli nefes alıp rüyasının derin bir yerlerinde inledi. Ama acıdan mı yoksa zevkten mi olduğunu bilemedi Daniel. Luce tam iki kez onun ismini mırıldandı.

Daniel onun yanına inmek, sahil kulübesinin kirli ka-
tındaki tozlu eski cephanesinin tepesinde tünediği
yerden ayrılmak istedi. Ama Luce onun burada olduğunu
Yakınlarda herhangi bir yerde olduğunu... Ya da gelecek
birkaç günün onun için neler getireceğini bilmemeliydi.

Arkasında kalan tuz lekeli pencerede beliren gölgeyi göz
ucuyla yakaladı. Ardından camdaki çok hafif vurma sesini
işitti. Bakışlarını Luce'un bedeninden ayırarak pencereye
doğru yürüdü ve kilidi açtı. Dışarıda yağmur şiddetle yağı-
yordu; denizle tekrar buluşmalarını duyabiliyordu. Siyah
bir bulut ayı saklamıştı ve ziyaretçisinin yüzüne hiç ışık
vurmuyordu.

"İçeri gelebilir miyim?"

Cam gec kalmıştı.

Her ne kadar Cam, basitçe Daniel'in hemen yanında or-
taya çıkma gücüne sahip olsa da Daniel tırmanıp içeri gir-
mesi için camı daha da geniş açtı. Bugünlerde çok şey gös-
teriş ve formalite içindi. Daniel'in Cam'i içeri açıkça buyur
etmesi her ikisi için de önemliydi.

Cam'in yüzü hâlâ gölgede olsa da yağmurda kilometre-
lerce yol katettiğine dair hiçbir iz yoktu. Koyu renk saçları
ve cildi kuruydu. An itibarıyla yoğun ve sert olan altın ren-
gi kanatları parlayan tek yeri idi. Yirmi dört ayar altından
yapılmış gibiydiler. Onları arkasında düzgünce toplamış ol-
sa da Daniel'in yanında parçalanmakta olan ahşap kutunun
üstüne oturduğunda, Cam'in kanatları Daniel'in yanardö-
ner gümüş renkli kanatlarına doğru çekildi. Bu işlerin nor-
mal akışıydı, açıklanamaz bir güven. Daniel, Luce'u engel-
siz görüşünden uzaklaşmadı.

"Uyurken çok sevimli görünüyor," dedi Cam usulca.

"Bu yüzden mi onun sonsuza dek uyumasını istedin?"

"Ben mi? Asla. Ve yapmaya kalkıştığı şey için Sophia'ya

öldürürdüm... Senin yaptığın gibi gecenin içine serbestçe
kaçmasına izin vermezdim." Öne doğru eğildi, dirseklerini
katın tirabzanlarına yasladı. Luce o an üzerindeki battaniye-
yi boğazına doğru çekti. "Onu istiyorum. Neden olduğunu
biliyorsun."

"O zaman sana acıyorum. Hayal kırıklığına uğrayacak-
sın."

Cam Daniel'in gözlerinin içine baktı ve zalimce kesik ke-
sik gülerken çenesini ovaladı. "Ah Daniel, bu dar görüşlü-
ğün beni şaşırtıyor. Henüz ona sahip değilsin." Luce'a doğ-
ru bir bakış daha attı. "O öyle olduğunu düşünüyor olabi-
rir. Ama ikimiz de onun ne kadar az şey anladığını biliyo-
ruz."

Daniel'in kanatları omuz kemiklerinin arkasında gergin-
leştirdi ama uçları ileri doğru uzanıyordu... Cam'inkilere doğ-
ru. Ve buna engel olamıyordu.

"Ateşkes on sekiz gün sürecek," dedi Cam. "Gerçi içim-
de birbirimize daha erken ihtiyaç duyacağımıza dair bir his
var."

Sonra ayağa kalktı, kutuyu ayağıyla geri itti. Üstündeki
tavan boyunca çıkan sürtünme sesi Luce'un gözlerini kır-
pışmasına sebep oldu ama iki melek de onun bakışları bir
yere odaklanamadan eğilerek gölgelerin arasına saklandı.

İkisi de savaştan yorulmuş, ikisi de bunun sadece gele-
cektekilerin küçük bir göstergesi olduğunun farkında ola-
rak birbirlerine doğru döndü.

Cam yavaşça soluk elini uzattı.

Daniel elini uzattı.

Ve Luce aşağıda, rüyasında en muhteşem -daha önce
benzerlerini hiç görmediği- kanatların açılışını düşlerken
kirişlerin üzerindeki iki melek el sıkıştı.

AZAP

DÜŞÜŞ SERİSİNİN İKİNCİ KİTABI

AZAP

EYLÜL 2010'DA SİZLERLE...

WWW.FALLENBOOKS.COM

paylaşılması halinde lütfen adımı
yazınız

Tarama :TugbaKese

Stephenie Meyer'in Alacakarluk serisinden sonra
Lauren Kate'in kusursuz yabancilarına... Meleklerine aşık olacaksınız.

"Çekici, büyüleyici ve korkutucu..."

P. C. CAST, Gece Evi serisinin yazarı

Luce Daniel'ı gördüğü an tuhaf ama tanıdık bir hisle sarsıldı. Onda bilindik bir şeyler vardı. Yeni okuluna adımını attığı ilk gün onun diğerlerinden *farklı* olduğunu anlamıştı. Fakat Daniel anlaşılmaz bir şekilde ona karşı mesafeliydi. Luce ise pervane misali ateşe taparcasına onun çekim alanına girdiğini biliyordu. Hislerinin peşine düşüp *gerçeklerle* yüzleşmeye hazır mıydı? Küçük bir *sır* hayatlarını ne yönde değiştirecekti? Cevaplar gerçekleri anlamlandırmada yeterli olacak mıydı?

Kaderinizdeki kişiyle asla birlikte olamayacağınızı düşünün...
Bir ömür boyu birbirinizi bulup bulup tekrar yitirdiğinizi...
DÜŞÜŞ sonsuzluğa dokunan tılsımlı bir düş gibi sizi
derinlerine çekecek...

20 TL

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: **yenisayfa**
milyon.com.tr